

NINE ELMS

BİR

KATE MARSHALL

ROMANI

ROBERT BRYNDZA

BUZDAKİ KIZ'IN MİLYONLAR SATAN YAZARI

Nine Elms

Özgün Adı | *Nine Elms*

Robert Bryndza

Yabancı Yayınları | 510

Yayın Yönetmeni | Selin Kurugöl

Yayıma Hazırlayan | Selin Kurugöl

Redaksiyon | Nimet Kirşan

Düzeltili | Simge Özçevik

Tasarım & Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Eylül 2024, İstanbul

ISBN: 978-625-6826-25-0

© Raven Street Ltd., 2019

© Yabancı Yayınları, 2024

Türkçe Çeviri © Aslı Dağlı, 2024

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla yazar ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 - 38 Kadıköy/İstanbul

Tel: (0216) 541 03 26

www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

NINE ELMS

BİR
KATE MARSHALL
ROMANI

ROBERT
BRYNDZA

Çeviren
Aslı Dağlı

Lola ve Riky için

SONBAHAR

1995

1

Polis Memuru Kate Marshall telefonu çaldığında trenle evine dönüyordu. Uzun, kışlık kabanının katlarını el yordamıyla bir süre aradıktan sonra telefonunu kabanının iç cebinde buldu. Tuğlayı andıran devasa cihazı cebinden çıkardı, antenini açtı ve çalan telefona yanıt verdi. Arayan patronu Başmüfettiş Peter Conway'di.

"Efendim. Merhaba."

"Nihayet. Sonunda telefonu açtı!" diye çıkıştı adam girizgâha lüzum görmeden. "Seni arayıp duruyorum. Eğer yanıt vermeyeceksen o yeni, mendebur cep telefonlarından birine sahip olmanın ne anlamı var ki?"

"Özür dilerim, Travis Jones'un karar duruşması için bütün gün mahkemedeydim. Üç yıla mahkûm oldu, gerçi ben çok daha fazlasını..."

"Bir köpek bakıcısı Crystal Palace Parkı'na atılmış bir genç kız cesedi buldu," diyerek sözünü kesti Kate'in. "Çıplak. Vücudunda ısırik izleri var, kafasına naylon poşet geçirilmiş."

"Nine Elms Yamyamı..."

"Baldıran Operasyonu. Bu isimden hoşlanmadığımı biliyosun."

Kate bu ismin çoktan halkın diline takıldığını ve sonsuza dek lügatlarına yerleştiğini söylemek istedi ama Peter Conway laklak etmeyi hoş karşılayan bir patron değildi. Medya bu lakabı iki yıl önce, on yedi yaşındaki Shelley Norris'in cesedi Londra'nın güneybatısındaki Thames Nehri'ne yakın Nine Elms bölgesinde, bir araba mezarlığında bulunduğunda takmıştı. Teknik olarak

katil, kurbanlarını sadece ısıırıyordu ama medya bunun iyi bir seri katil lakabının önüne geçmesine izin vermemiştir. Son iki yıl içinde, akşamın erken saatlerinde, okuldan eve dönmekte olan iki genç kız daha kaçıırılmıştır. Sırta kadem basmalarından günler sonra, cesetleri Londra'nın farklı bölgelerindeki parklarda ortaya çıkmıştır. Hiçbir şey gazete satışlarını firari bir yamyam kadar artıramazdı.

"Kate. Neredesin?"

Tren penceresinin ötesi karanlıktı. Kate başını kaldırıp vagondaki elektronik göstergeye baktı.

"DLR'deyim". Eve varmak üzereyim, efendim."

"Seni istasyonun önündeki her zamanki yerimizden alırım." Yanıt beklemeden telefonu kapattı.

Yirmi dakika sonra Kate peş peşe sıralanmış arabaların milim milim ilerlediği işlek güney çevreyoluyla istasyonun altgeçidi arasındaki daracık bir kaldırımda bekliyordu. İstasyonun bulunduğu muhitin büyük kısmı inşaat hâlindeydi ve Kate'in küçük dairesine dönüş yolu onu boş şantiyelerle dolu uzun bir yoldan geçiriyordu. Burası karanlık çöktükten sonra oyalanmak isteyeceğiniz türden bir yer değildi. Trenden birlikte indiği yolcular karşıdan karşıya geçmiş, karanlık sokaklara dağılmışlardı. Kate omzunun üstünden gölgelerin istila ettiği rutubetli, تنها altgeçide baktı ve topuklarının üstünde kıpırdandı; akşam yemeği için aldığı öteberiyi doldurduğu küçük poşet ayaklarının arasında duruyordu.

Ensesine bir damla su düştü, sonra bir tane daha ve ardından yağmur yağmaya başladı. Kate kabanının yakasını dikleştirdi ve sırtını kamburlaştırarak sıkışık trafikteki parlak farlara yaklaştı.

Kate, Baldıran Operasyonu'na on altı ay önce, Nine Elms Yamyamı'nın kurban sayısı hâlâ üçken atanmıştı. Böylesine yüksek profilli bir davaya katılmak onun için büyük bir başarıydı çünkü böylelikle sivil dedektiflik rütbesine terfi etmişti.

Üçüncü kurbanın cesedinin, yani on yedi yaşındaki Carla

* Docklands Hafif Demiryolu. -ç"

Martin isimli kızın bulunmasının üstünden geçen sekiz ayda vakada hiçbir ilerleme kaydedilememiştir. Hâliyle Baldıran Operasyonu'nda küçülmeye gidilmiş ve Kate diğer birkaç çaylakla birlikte, gerisin geri uyuşturucuyla mücadele birimine atanmıştır.

Kate yağmurda gözlerini kısıp uzun araba kuyruğuna baktı. Yolun aşağısındaki keskin bir virajdan dönen arabaların farları gözünü alıyordu ama görünürde polis sireni yoktu. Saatini kontrol etti ve gerileyerek o göz kamaştırıcı parıltıdan uzaklaştı.

Peter'ı iki aydır görmemiştir. Uyuşturucuyla mücadele birimine atanmasından kısa süre önce onunla yatmıştı. Peter ekibiyle nadiren sosyalleşirdi fakat iş çıkışında birkaç tek yuvarladıkları, eşine az rastlanır bir gece, her nasıl olduysa sohbete dalmışlardı ve Kate onunla vakit geçirmeyi de zekâsını da tahrik edici bulmuştu. O gece ekibin geri kalanı evlerine döndükten sonra barda geç saate kadar kalmışlardı ve gecenin sonunda kendilerini Kate'in dairesinde bulmuşlardı. Ertesi gece Peter onu kendi evine davet etmişti. Patronuyla hem de bir kere değil, iki kere takılması pişmanlıktan için için yanmasına sebep oluyordu. Bu, anlık bir çılgınlıktı. Daha doğrusu iki anlık. Ne var ki çok geçmeden akılları başlarına gelmişti. Kate'in güçlü bir ahlaki pusulası vardı. O, iyi bir polis memuruydu.

Seni istasyonun önündeki her zamanki yerimizden alırım.

Peter'ın telefonda böyle demesi Kate'in canını sıkıyordu. Peter işe giderken onu iki kere buradan almıştı, sonra da Kate'in aynı muhitte yaşayan arkadaşı Müfettiş Cameron Rose'u almışlardı. Cam'e de *her zamanki yerimiz* der miydi?

Soğuk uzun kabanının arkasından içine işlemeye başlıyordu. Yağmur sularıysa mahkemeye gitmek için giydiği "fiyakalı ayakkabılarının" tabanlarındaki deliklerden içeri girmişti. Kate yakasını düzeltti ve kabanına sokulup sarılarak dikkatini tekrar trafiğe verdi. Neredeyse bütün şoförler erkek, beyaz ve otuzlarının ortalarında ya da sonlarındaydı. Mükemmel bir seri katil demografisi.

Önünden, sürücüsünün suratı ön camdaki yağmur sularından ötürü çarpık çurpuk görünen kirli, beyaz bir panelvan geçti. Polis, Nine Elms Yamyamı'nın kurbanlarını kaçırmak için bir panelvan kullandığına inanıyordu. Kurbanlardan ikisinin üstünde 1994 Citroën Dispatch model beyaz bir panelvanınkiyle eşleşen döşeme iplikleri bulunmuştu. Ne var ki o marka ve modelden Londra ve çevresinde kayıtlı yüz binden fazla araç vardı. Kate, Baldıran Operasyonu'nda çalışmayı sürdüren memurların Citroën Dispatch sahiplerinden oluşan uzun listeye uğraşmaya devam edip etmediklerini merak etti. Peki ya yeni kurban kimdi? Gazetelerde kayıp bir şahısla ilgili hiçbir habere rastlamamıştı.

Yolun ilerisindeki trafik ışıklarının rengi kırmızıya döndü ve trafiğin içindeki küçük, mavi bir Ford birkaç metre ötede durdu. İçindeki adam şehirli bir tipti: Aşırı kilolu, ellilerinin ortasında, gözlüklü ve üstünde ince çizgili bir takım elbise olan bir adamdı. Kate'i gördü, kaşlarını imalı imalı kaldırdı ve selektör yaptı. Kate bakışlarını kaçırdı. Mavi Ford yolcu tarafının penceresi Kate'le hemen hemen aynı hizaya gelene dek, uzun araç kuyruğunda milim milim ilerleyerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Cam yavaşça aşağı indi ve adam ona doğru eğildi.

"Selam. Üşümüşe benziyorsun. Seni ısıtabilirim..." Eliyle yanındaki koltuğa pat pat vurdu ve ince, pütürlü dilini çıkardı. Kate donakaldı. Bir anda içini panik kapladı. Polis kimliği taşıdığını ve polis memuru olduğunu unuttu. Hepsi aklından uçup gitti ve korku Kate'in dizginlerini devraldı. "Haydi. Atla da seni biraz ısıtalım," dedi adam. Koltuğa sabırsızlıkla bir kere daha vurdu.

Kate gerileyerek kaldırımın kenarından uzaklaştı. Arkasındaki altgeçit karanlık ve ıssızdı. Kuyruktaki diğer araçların şoförleri de erkekti ve kozadan farksız arabalarında, her şeyden bihaber görünüyordlardı. İlerideki trafik lambaları hâlâ kırmızıydı. Yağmur arabaların tavanlarını tembelce dövüyordu. Adam biraz daha uzandı ve yolcu tarafının kapısı birkaç santim aralandı. Kate geriye doğru bir adım daha attı ama kendini kapana

kısılmış gibi hissediyordu. Adam arabasından inip onu altgeçide doğru iterse ne olacaktı? “Vaktimi boşa harcama. Ne kadar istiyorsun?” dedi adam. Gülümsemesi silinmişti ve Kate adamın pantolonunun önünün açık olduğunu görebiliyordu. İç çamaşırının rengi soluktu. Derken adam parmağını bel lastiğine takıp penisiyle kırışmakta olan kasık kıllarını gözler önüne serdi.

Kate hâlâ olduğu yere mihlanmış vaziyetteydi, tek isteği lambanın renginin dönmesiydi.

Aniden sessizliği delip geçen bir polis sireni duyuldu ve arabalarla altgeçidin kemeri yanıp sönen mavi ışıklarla aydınlandı. Adam telaşla toparlandı, pantolonunun fermuarını çekti ve arabasının kapısını kapattı. Sonra da merkezi kilit sistemini devreye soktu. Suratı yine kayıtsız bir ifadeye büründü. Kate elini çantasına daldırıp polis kimliğini çıkardı. Mavi Ford’un yanına gidip kimliğini yolcu tarafının camına yapıştırdı. Bunu daha önce yapmadığı için kendine kızıyordu.

Peter’ın hiçbir işaret taşımayan polis arabası, tepesinde dönen mavi ışığıyla, iki tekeri çim banketin üstünde, araç kuyruğunun dışından süratle yaklaşıyordu. Trafik lambasının rengi yeşile döndü. Önündeki araba gazlayınca Peter onun yerine girdi. Ford’un içindeki adam gittikçe paniğe kapılıyor, saçıyla kravatını düzeltiyordu. Kate ona ters bir bakış attı, kimliğini gerisin geriye çantasına koydu ve Peter’ın arabasının yolcu kapısına doğru ilerledi.

2

“Beklettiğim için özür dilerim. Fena trafik vardı,” dedi Peter canlı bir gülümsemeyle. Yolcu koltuğunun üstünde duran bir yığın evrakı alıp kendi koltuğunun arkasına koydu. Otuzlarının sonlarında, yakışıklı, geniş omuzlu, gür, koyu, dalgalı saçlı, elmacıkkemikleri çıkık, yumuşak bakışlı, kahverengi gözlü bir adamdı. Üzerinde özel dikim, pahalı, siyah bir takım elbise vardı.

“Sorun değil,” dedi Kate çantasıyla alışveriş torbasını ayak boşluğuna koyup kendini yolcu koltuğuna bırakırken kapıldığı rahatlamayla. Kapıyı kapatır kapatmaz Peter gazı kökleyip sirenleri çalıştırdı.

Yolcu tarafındaki güneşlik kapalıydı. Kate’in gözü aynadaki yansımasına ilişkin güneşliği açtı. Ne makyaj yapmış ne de kışkırtıcı kıyafetler giymişti ve oldu olası kendini biraz sade bulurdu. Narin bir tip değildi. Keskin yüz hatları vardı. Omuz hizasındaki saçlarını arkasından toplayıp pek düşünmeden uzun, kışkık kabanının ensesinden içeri tıktırdığından yüzü gözü meydan daydı. Suratındaki ayırt edici özelliklerden biri; gözlerin iki farklı renge sahip olduğu, nadir bir durum sayılan kısmi heterokrominin etkisiyle gözbebeklerinden taşan yanık turuncunun eşlik ettiği peygamberçiçeği mavisi gözleriydi. İkincisi ve geçici olanı ise birkaç gün önce tutuklanmaya direnen öfkeli bir sarhoşun yol açtığı, yeni yeni kabuk bağlamaya başlayan dudağındaki yarıktı. Sarhoşla boğuşurken hiç korkmadığı gibi adam ona vurduğunda da hiç utanmamıştı. Bu işin bir parçasıydı. Beş para etmez bir işadamından yumruk yedikten sonra neden utanacaktı ki? Pis, sarık, gri bir iç çamaşırı giyen de çükü fındık kadar olan da oydu.

“Mevzu neydi? Arkadaki arabayla?” diye sordu Peter.

“Ah, fren lambalarından biri yanmıyordu,” dedi Kate. Yalan söylemek daha kolaydı. Utandı. O adamı ve mavi Ford’unu zihninin gerilerine attı. “Bütün ekibi olay yerine çağırdın mı?” diye sordu Kate.

“Elbette,” dedi Peter ona göz ucuyla bakarak. “Seninle konuştuğuktan sonra Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Anthony Asher’dan bir telefon aldım. Bu cinayet Baldıran Operasyonu’yla ilgiliyse istememin yeterli olacağını söyledi. Neye ihtiyacım varsa hepsi emrime amade olacaktı.”

Süatle daldığı kavşağı dördüncü viteste döndü ve Crystal Palace Parkı çıkışına girdi. Peter Conway kariyer basamaklarını tırmanmayı hedefleyen bir polisti ve bu vakayı çözmenin onu komiserliğe, hatta başkomiserliğe terfi ettireceğinden Kate’in hiç şüphesi yoktu. Peter, Metropolitan Polis Teşkilatı tarihinde başmüfettişliğe terfi eden en genç polis memuruydu.

Camlar buğulanmaya başlayınca Peter kaloriferi açtı. Arabanın ön camındaki, yay şeklindeki buğu önce dalgalandı, sonra geri çekildi. Kate bir dizi sıra evin arasından Londra’nın silüetinin aydınlandığını gördü. Milyonlarca insanın evlerini ve işyerlerini temsil eden milyonlarca ışık, gökyüzünün siyah kumaşında milyonlarca iğne deliği vardı. Kate hangi ışığın Nine Elms Yamyamı’na ait olduğunu merak etti. *Ya onu hiç bulamazsak?* diye düşündü. *Polis Karındaşen Jack’i hiç bulamadı ve o zamanların Londra’sı şimdikine kıyasla avuç içi kadardı.*

“Beyaz panelvan veri tabanından başka ipucuna ulaşabildiniz mi?” diye sordu.

“Altı adamı daha sorgulanmak üzere karakola getirdik ama DNA’ları bizim herifinkiyle eşleşmedi.”

“Kurbanların üstünde DNA’sını bırakma mevzusu. Bu dikkatsizlikle ya da kontrolsüzlükle açıklanabilecek bir mesele değil. Âdeta bölgesini işaretliyor. Tıpkı bir köpek gibi.”

“Onu yakalamamızı istediğini mi düşünüyorsun?”

“Evet... Hayır... Olabilir.”

“Yenilmezmiş gibi davranıyor.”

“Yenilmez olduğunu *düşünüyor*. Fakat bir noktada tökezleyecek. Hep tökezlerler,” dedi Kate.

Crystal Palace Parkı’nın kuzey girişinden döndüler. Orada bekleyen polis aracının yanı başındaki memur geçmeleri için onlara el etti. Normalde yayaların kullandığı, çakıltaşlı, uzun, düz bir yol boyunca arabayla ilerlediler. Yolun iki yanına o mevsimde yaprak döken, devasa meşe ağaçları sıralanmıştı ve ıslak bir şap sesiyle ön cama düşen yapraklar sileceklerin çalışmasına mâni oluyordu. Epeyce uzaklarda, Crystal Palace radyo vericisi tıpkı uzun, ince bir Eyfel Kulesi gibi ağaçların arasından gökyüzüne uzanıyordu. Derken yol aşağı doğru kıvrıldı ve sırtını ağaçlık bir araziye yaslamış uzun, çimenlik bir düzlüğün yanındaki küçük otoparkta son buldu. Koca düzlük uzun bir polis şeridi tarafından çevrelenmişti. Çimenliğin orta yerine kurulmuş, karanlığın içinde parlayan beyaz adli tıp çadırının etrafında daha küçük ikinci bir şerit vardı. İkinci polis şeridinin yanında patoloji uzmanının panelvanı, dört ekip otosu ve beyaz renkli, büyük polis destek aracı duruyordu.

Asfaltın çimenlikle buluştuğu noktadaki ilk polis şeridi rüzgârda çırpınıyordu. Onları üniformalı iki polis memuru karşıladı: Göbeği kemerinin üstünden sarkan, orta yaşlı bir adamla hâlâ ergen gibi görünen, uzun boylu, zayıf, genç bir adam. Kate ve Peter kimliklerini yaşlıca olanına gösterdiler. Adamın gözleri düşük, gözkapakları ise sarkıktı, öyle ki bir Peter’in kimliğine bir kendisinininkine bakarkenki hâli Kate’e bukalemunları anımsattı. Adam kimliklerini iade etti ve polis şeridini kaldırmaya davranırdı ama parlayan çadır gözüne ilişince duraksadı.

“Bunca yıllık meslek hayatımda hiç böyle bir şey görmedim,” dedi.

“Olay yerine ilk intikal eden sen miydin?” diye sordu adamın şeridi kaldırması için sabırsızlanan ama şahsen yapmaya da niyeti olmayan Peter.

“Evet. Polis Memuru Stanley Gresham, efendim. Bu da Po-

lis Memuru Will Stokes,” dedi genç memura başıyla işaret ederek. Ne var ki oğlan aniden yüzünü buruşturdu, onlara arkasını döndü ve polis şeridinin üstünden diğer tarafa kustu. “İşteki ilk günü,” diye ekledi Stanley başını iki yana sallayarak. Kate ona acıma yüklü bir bakış atarken ağzından ince ince salyalar akan oğlan tekrardan öğürüp kustu. Peter’ın iç cebinden temiz, beyaz bir mendil çıkardığını gören Kate amirinin onu genç memura uzatacağını sandı ama Peter mendili ağzıyla burnuna bastırdı.

“Olay yerinin derhal giriş çıkışa kapatılmasını istiyorum. Kimseye tek kelime edilmeyecek,” dedi Peter.

“Emredersiniz, efendim.”

Peter, polis şeridine işaret ederek parmaklarını kıpırdattı. Stanley şeridi kaldırdı ve başlarını eğerek altından geçtiler. Çimenlik, Dedektif Cameron Rose ile Müfettiş Marsha Lewis’in beklemekte olduğu ikinci polis şeridine dek çimenlik bayır aşağı meylediyordu. Cameron tıpkı Kate gibi yirmilerinin ortasındaydı. Tıknaz yapılı, ellilerinde bir kadın olan Marsha ise en yaşlılarıydı. Üstünde şık, siyah bir takım elbise ve uzun, siyah bir kaban vardı. Gümüş saçları kısa kesilmişti ve sigara tiryakilerine has hırıltılı bir sesi vardı.

“Efendim,” dediler bir ağızdan.

“Neler oluyor, Marsha?” diye sordu Peter.

“Parkın tüm giriş çıkışları kapatıldı ve ayrıntılı taramayla sokak soruşturması için yerel polisi otobüsle buraya getirtiyorum. Adli patoloji uzmanı geleli epey oluyor ve şu anda bizimle konuşmaya hazır,” dedi Marsha.

Hepsinden daha uzun olan Cameron sıırım gibi bir tipti. Ne var ki üstünü değiştirmeye fırsatı olmamıştı ve kot pantolonu, spor ayakkabıları ve kışlık yeşil montu içinde dedektiften ziyade tekinsiz bir ergene benziyordu. Kate olay mahalline çağırıldığı telefonu aldığı anda ne yapmakta olduğunu kısacık bir anlığına merak etti. Buraya Marsha’yla geldiğini varsaymıştı.

“Adli patoloji uzmanımız kim?” diye sordu Peter.

“Leodora Graves,” dedi Marsha.

Işıkların neredeyse göz acıtacak kadar parlak olduğu beyaz çadırın içi sıcaktı. Ufak tefek, koyu tenli, yeşil gözlü, delici bakışlı bir kadın olan Adli Patoloji Uzmanı Leodora Graves iki asistanıyla birlikte çalışmaktaydı. Çimenlerin ortasındaki çamurlu bir çukurda çıplak, genç bir kadın yüzükoyun yatıyordu. Kafasına şeffaf, naylon bir poşet geçirilmiş, sonra da sıkıca boynuna bağlanmıştı. Toz toprak ve kan içindeki solgun teni sayısız kesik ve çizikle yol yol olmuştu. Uyluklarının ve kalçalarının arkalarında çok sayıda derin ısırık izi göze çarpıyordu.

Kate cesedin yanında durdu. Kalın, beyaz olay yeri tulumunun kapüşonuyla maskesinin altında çoktan kan ter içinde kalmıştı. Yeni başlayan yağmur çadırın gergin derisini dövüyor, Leodora'yı sesini yükseltmeye zorluyordu.

"Kurbana sağ tarafının üstünde yatacak şekilde poz verdirilmiş. Sağ kolu başının altına koyulurken sol kolu uzanır vaziyette dümdüz yerleştirilmiş. Bel çukurunda, kalçalarında ve uyluklarında altı ısırık var." Kızın etinin hepten kalkıp omuriliğini gözler önüne serdiği en derin ısırığa işaret etti. Kurbanın başını oynatıp nazikçe kaldırdı; boynuna sımsıkı dolanmış ince halat artık iyiden iyiye şişmiş olan etine gömülmüştü. "Bu düğümü tanırırsınız."

"Ceviz bağı," dedi ilk defa konuşan Cameron. Sesi ne denli sarsıldığını ele veriyordu. Olay yeri tulumlarının maskeleri ekip arkadaşlarının yüzlerini örtse de Kate gözlerindeki dehşet yüklü bakışları okuyabiliyordu.

"Evet," dedi Leodora düğümü eldivenli eline alarak. Bunu sıradışı yapan şey makineyle bir benzerinin yapılması neredeyse imkânsız olan minicik bir yün yumağı misali, birbiriyle kesişen dönüşler dizisiydi.

"Bu o. Nine Elms Yamyamı," dedi Kate. Bu sözcükler dilini tutmasına fırsat vermeden dudaklarından dökülüvermişti.

"Kesin bir sonuca varabilmek için otopsiyi tamamlamam

gerek ama... evet," dedi Leodora. Yağmur şiddetlenmiş, çadırın tavanındaki patırtısını iyiden iyiye artırmıştı. Kadın genç kızın kafasını nazikçe kolunun üstündeki eski yerine koydu. "Tecavüze uğradığına işaret eden bazı deliller var. İlk incelemede çeşitli vücut sıvıları bulduk. Ayrıca işkenceye maruz kalmış, keskin bir nesneyle kesilmiş ve yakılmış. Kollarındaki ve uyluklarının dışındaki yanık izlerini görebilirsiniz. Bir araba çakmağıyla yapılmışa benziyorlar."

"Ya da Citroën Dispatch marka, beyaz bir panelvanın çakmağıyla," dedi Kate. Leodora ona ters bir bakış attı. Düzeltilmekten hoşlanmazdı.

"Ölüm nedeni?" diye sordu Peter.

"Otopsi yapmadan kesin konuşmam mümkün değil ama gayriresmi olarak, naylon poşetle boğulma olduğunu söyleyebilirim. Yüzünde ve boynunda peteşiyal kanama belirtileri var."

"Teşekkür ederim, Leodora. Otopsi sonuçlarını dört gözle bekliyorum. Umarım bu zavallı genç kadının kimliğini en kısa zamanda teşhis edebiliriz."

Leodora üstüne siyah, gıcır gıcır bir ceset torbası koydukları portatif bir sedyeyle tam o anda çadıra giren asistanlarına başıyla işaret etti. Sedyeyi cesedin yanına yerleştirip genç kadını nazikçe çevirerek sedyenin üstüne aldılar. Çıplak vücudunun ön tarafı dairesel yanıklarla ve çiziklerle damgalanmıştı. Naylonun altındaki suratı grotesk ve çarpılmış olduğundan neye benzediğini kestirmek imkânsızdı. Ölümün camsılaştırdığı, bomboş bakan, iri, açık mavi gözleri vardı. Gözlerindeki bakış Kate'in tüylerinin ürpermesine sebep oldu. Sanki aklından geçen son düşünce gözlerinde donakalmış gibi umuttan yoksundu. Öleceğini anlamıştı.

3

Uzun bir günün ardından genç kadının yara bere içindeki cesedini görmek Kate'i huzursuz etmiş ve tüketmişti ama bu ölçekte bir soruşturma hızlı ilerlemeliydi. Adli tıp çadırından çıkar çıkmaz parkın batı yakasındaki pahalı, müstakil evlerin yan yana sıralandığı uzun bir cadde olan Thicket Yolu'ndaki sokak soruşturmasının başına verildi.

Ekibinde sekiz polis memuru olmasına rağmen sokaktaki işlerini bitirmeleri neredeyse beş saat sürdü ve yağmur hiç dinmedi. Bir numaralı soruları –1994 Citroën Dispatch model beyaz bir panelvan *vel*veya şüpheli tavırlar sergileyen herhangi biri gözünüze çarptı mı?– Thicket Yolu sakinlerini hem korkuttu hem de meraklarını uyandırdı. Beyaz panelvana dair yürütülen arama sırasında çokça yer bulmuştu ama polisin vakanın ayrıntıları hakkında açıklamada bulunmasına izin verilmiyordu. Buna rağmen Kate'in konuştuğu insanların çoğu Nine Elms Yamyamı'nı soruşturduğunu anladı. Dahası hepsinin kendilerine ait fikirleri, soruları ve şüpheleri vardı. Tüm bunlar daha sonra izini sürmek zorunda kalacakları sayısız ihtimal doğuruyordu.

Gece yarısından hemen sonra Kate ve ekibi karakoldaki buluşma noktasına çağırıldı. Genç kadının cesedi otopsinin yapılabilmesi için morga nakledilmişti ve Crystal Palace Parkı'nda yürütülen ayrıntılı arama, görüş mesafesinin epeyce düşmesi ve sağanak yağış nedeniyle sekteye uğramıştı. Hâl böyle olunca aramaya o gecelik ara vermeleri ve ertesi sabah kaldıkları yerden devam etmeleri söylenmişti.

Kate'in birlikte çalıştığı polis memuru Kuzey Londra'ya dön-

mek için otobüse binerek Kate'i otoparkta tek başına bıraktı. Tam bir taksi çağıracaktı ki otoparkın karşı köşesindeki aracın üstündeki ışıklar yanıp söndü ve Peter'ın kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu. O da tepeden tırnağa sıırıslıklam ve yorgundu. Kate elinde bir fincan kahveyle destek araçlarından birinde oturup beklemek yerine kolları sıvayıp işin bir ucundan tuttuğu için onu takdir etti. Otoparkta etrafına bakındı. Geride üç devriye aracı kalmıştı ama bunların kısa çöpü çektikleri için sabaha kadar parkta nöbet tutacak memurlara ait olduğunu varsaydı.

Peter, Kate'in bocaladığını gördü.

"Sorun olmaz. Hem alışveriş poşetini arabamda bıraktın," dedi. Kate'i eve bırakma konusundaki hevessizliği onu bu teklifi kabul etmeye daha istekli hâle getirdi.

"Teşekkür ederim. Harika olur," dedi Kate. Sıcak bir duş aldıktan sonra tereyağlı ballı bir tost ve bir fincan çayın ardından sıcacık yatağına kıvrılmak için inanılmaz bir arzu duydu. Peter arabasının bagajını açtı ve çamaşır çantasından bir yığın havlu çıkardı.

"Sağ ol," dedi Kate havlulardan birini alırken. Havluyu omuzlarına atıp ıslak atkuyruğunu sıktı. Ardından yolcu tarafının kapısını açtı ve alışveriş torbasının yerde öylece durduğunu gördü. Peter önce şoför tarafının kapısını, sonra da torpido gözünü açtı. Bir süre arayıp taradıktan sonra arabanın kullanım kılavuzuyla bir avuç anahtarın ardından bir paket ıslak mendil çıkardı. Ellerini çabucak temizleyip kirli mendilleri arabanın altına atıverdi.

"Ayrıntılı aramadan bir şey çıktı mı?" diye sordu Kate.

"Biraz iplik, sigara izmaritleri, bir ayakkabı teki ama burası bir park. Kimbilir kime aitlerdir."

Peter yolcu koltuğuna bir havlu serdi, ardından arabanın konsolundan bir termos alıp Kate'in eline tutuşturdu ve şoför koltuğuna başka bir havlu sermeye koyuldu. Kate onu gülümse-

yerek izledi. Uyduruk koltuk kılıflarının düzgün olduğundan ve yerlerinden oynamayacağından emin olmak için tam bir kampçı tavrıyla havluları çekiştirip kenarlarını oraya buraya sıkıştırırken son derece evcimen görünüyordu.

“Sanırım bir araba koltuğuna hastane yatağı kenarı yapmaya çalışan gördüğüm ilk insansın,” dedi.

“Donumuza kadar ıslağız ve bu yeni bir araba. Onu almak için nelere katlandığımı tahmin bile edemezsin,” dedi Peter kaşlarını çatarak.

O akşam ilk defa herhangi bir duygu sergiliyordu. Kirli araba koltukları onu gerçekten kaygılandırıyor olmalıydı. Kate bunun polis teşkilatında uzun süre kalmaktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Zihnini korkunç hadiselerle kapatıyor ve küçük şeylere kafayı takıyordunuz.

Deptford’a dönüş yolunda sessizdiler. Kate camdan dışarıyı izledi. Genç kızın görüntüsünü zihninden silip atmaya çalışmakla zihnine kazımaya çalışmak arasında gelip gidiyordu. Yüzünü unutmamak, tüm ayrıntıları dosyalamak için.

Kate; Deptford Caddesi’nin az ilerisindeki uzun, alçak bir dükkân sırasının arkasında, giriş katındaki bir dairede yaşıyordu. Sokak kapısına çukurlarla dolu bir otoparktan ulaşılıyordu ve Peter’in arabası kâh zıplayıp kâh sarsılarak su dolu çukurları aştı. Bir Çin restoranının sarkık tentesinin altında, boş meşrubat şişeleriyle dolu kasaların istiflendiği servis girişinin yanındaki sokak kapısının önünde durdular. Peter’in arabasının farları Kate’in oturduğu binanın soluk renkli arka cephesinden yansıyarak arabanın içini aydınlattı.

“Bıraktığın için teşekkürler,” dedi Kate. Ardından kapıyı açtı ve karşısına çıkan büyük su birikintisine girmemek için ileri doğru genişçe bir adım attı. Peter uzanıp alışveriş poşetini eline tutuşturdu.

“Bunu unutma. Bir de yarın sabah onda karakolda ol.”

“O hâlde sabah görüşürüz.”

Kate poşeti alıp arabanın kapısını kapattı. Peter’in arabasının

farları otoparkı aydınlatırken Kate ceplerini karıştırarak anahtarını buldu ve sokak kapısını açtı. O anda ortalık karardı. Arkasına dönüp Peter'ın arabasının stop lambalarının gözden kaybolmasını izledi. Patronuyla yatarak aptalca bir hata yapmıştı ama genç kadının cesedini gördükten ve sokaklarda elini kolunu sallayarak gezen bir katil olduğunu anımsadıktan sonra yaptığı gözüne devede kulakmış gibi göründü.

4

Dairesi soğuktu. Işıkları yakmadan önce otoparka bakan küçük mutfağının perdelerini çabucak örttü. Kemikleri ısınana kadar suyun altında öylece durarak uzun bir duş aldı, ardından sırtına bir bornoz geçirip mutfığa döndü. Merkezi ısıtma sistemi üstüne düşeni yapıyor, gurultular eşliğinde peteklere sıcak su pompalıyor ve oda ısınıyordu. Midesi aniden kazınınca alışveriş poşetinden lazanyasını almaya gitti ama üstünde bir avuç anahtarla Peter'in arabasının termosu duruyordu. Termosu tezgâha koydu ve anahtarlarının yanında olmadığını fark etmeden onca yolu tepip kapıda kalmaması için Peter'in çağrı cihazını aramak üzere mutfak duvarındaki telefona gitti. Tam numarayı çevirecekti ki elindeki anahtarlar dikkatini çekti. Dört taneydiler, üstelik dördü de oldukça sağlam ve eskiydi.

Peter, Peckham yakınlarındaki yeni bir binada oturuyordu. Sokak kapısında Yale marka kilitlerden vardı. Kate bunu Peter tarafından evinde akşam yemeğine davet edildiği ikinci geceden net bir şekilde hatırlıyordu. Sokak kapısının önünde bocalamış ve Yale marka kilide bön bön bakarak, *Ben ne yapıyorum böyle? Tamam, ilk seferinde sarhoştum. Ama şimdi ayığımı ve daha fazlası için buradayım*, diye düşünmüştü.

Kate'in elindeki anahtarlar ağır kilitleri açmakta kullanılan gömme anahtarlardandı ve takılı oldukları halkanın etrafına kısa bir halat dolanmıştı. Halat inceydi; kırmızı ve mavi iplerden dokunmuştu. Ağır işlerde kullanıma uygun bir halat veya kordondur. Sert ve sağlamdı. Kate halatı elinde döndürdü; diğer

ucuna ceviz bağı düğümü atılmıştı. Kate ahizeyi gerisin geriye yuvasına taktı ve elindeki anahtarlara baktı.

Kate odanın ayaklarının altından kaydığını hissetti ve ense-
sindeki tüyler diken diken oldu. Gözlerini yumdu ve ölü kızların
olay yeri fotoğrafları tıpkı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden
geçti: Boyunlarına sımsıkı bağlanmış, suratlarına yapışmış, yüz
hatlarını çarpıtan naylon poşetler... Ceviz bağıyla bağlanmış po-
şetler... Gözlerini açtı ve anahtarlarla ceviz bağına baktı.

Hayır. Yorgundu ve hayal gücünün onu etkilemesine izin veriyordu.

Mutfak masasının başına geçip kendine bir sandalye çekerek
oturdu. İş dışında Peter hakkında ne biliyordu? Babası ölmüştü.
Kate'in kulağına annesinin akıl hastası olduğuna dair bölük pör-
çük dedikodular gelmişti. Kadın şu anda hastanedeydi. Vaktiyle
sıyrılmaya çalıştığı ve sıyrılabildiği için kendisiyle gurur duydu-
ğu zor bir çocukluk geçirmişti. Yüksek rütbelilerin takdirini ka-
zanmıştı. Kız arkadaşı ya da karısı yoktu. İşiyile evliydi.

Anahtarlar bir arkadaşına aitse ne olacaktı? Veya annesine?
Büyük bir kapıya veya ağır bir asma kilide uyuyor olmalıydılar.
Katilin panelvanını ve kurbanlarını saklamak için bir yere ihti-
yaç duyacağını tahmin ediyorlardı. Depoya ya da büyük bir ga-
raja. Şayet Peter'ın bir deposu olsaydı kesin ondan bahsederdi
çünkü Kate onun yaşadığı apartmandan şikâyet ettiğini hatırlı-
yordu. Yeraltı otoparkında tek arabalık bir park yeri için servet
ödediğini ve fiyata garajın dahil olmadığını söylemişti.

Hayır. Uzun, stresli bir gün olmuştu ve uyumaya ihtiyacı vardı.

Anahtarları tezgâhın üstüne bırakıp lazanyayı alışveriş poşe-
tinden çıkardı. Ambalajını yırtıp açtı, küçük plastik kutuyu mik-
rodalgaya yerleştirdi ve fırını iki dakikaya ayarladı. Eli zamanla-
yıcının üstünde gezindi.

Ekibe ceviz bağına açıklaması için karakola bilirkişi olarak
emekli bir izcibaşı getirdikleri günü düşündü. Bu düğümü di-
ğerlerinden ayıran şey, sadece uzmanlık sahibi biri tarafından
atılabilmesiydi. Ceviz bağı hem süs niyetine hem de fırlatmayı

kolaylaştırması açısından ağırlık olarak halatların ucuna atılırdı. Adını cevize benzerliğinden alıyordu.

Lazanya mikrodalgada yavaşça dönmeye devam ediyordu.

Emekli izcibaşı onlara çoğu genç oğlanın düğüm atmayı izci kampında öğrendiğini söylemişti. Ceviz bağının pek öyle pratik bir kullanım alanı yoktu ancak meraklıları tarafından atılan bir düğümdü. Vaka odasındaki herkes uzmanın gözetiminde düğümü atmayı denemişti ama tek becerebilen Marsha olmuştu. Peter fena hâlde çuvallamış ve kendi beceriksizliğiyle dalga geçmişti.

“Ben ayakkabımı bağlamayı bile sekiz yaşında öğrendim!” diye bağırıvermişti. Vaka odasındaki bütün memurlar gülmeye başlayınca ellerini yapmacık bir utançla yüzüne kapatmıştı.

Anahtarlar eski ve azıcık paslıydı. Çalışır vaziyette kalmaları için yağlanmışlardı. Halat yer yer aşınmıştı ve kirle yağın derinlerine işlediği ceviz bağı epey eski görünüyordu.

Kate tırnaklarını kemirirken mikrodalganın sürenin dolduğunu duyurmak için üç kere biplediğini fark etmedi.

Mutfak masasının başında oturuyordu. İlk üç kurban yaşları on beş ile on yedi arasında değişen liseli kızlardı. Üçü de ya perşembe ya da cuma günü kaçırılmıştı ve cesetleri bir sonraki hafta başında ortaya çıkmıştı. Kurbanların hepsi sporcu tiplerdi ve üç vakanın üçünde de kızlar okuldan sonra gittikleri idmandan evlerine dönerken kaçırılmışlardı. Kaçırma planı öyle iyi hayata geçirilmişti ki katil, kızların nerede olacağını ve onları nerede beklemesi gerektiğini biliyor olmalıydı.

Bölgedeki tüm beden eğitimi öğretmenlerini ve adlarına 1994 Citroën Dispatch model beyaz panelvan kayıtlı olan tüm erkek öğretmenleri öğretmenleri sorgulamak üzere karakola getirmişlerdi. Hiçbirinin DNA’sı katilinkiyle eşleşmemişti. Sonra kurbanların ebeveynlerine ve ebeveynlerin arkadaşlarına geçmişlerdi. Ağ gittikçe genişlemiş, kurbanlarla katil arasındaki bağa dair teoriler gittikçe zıvanadan çıkmıştı. Kate vaka odasındaki beyaz tahtaya büyük harflerle yazdıkları soruyu anımsadı.

OKULDA KURBANLARA KİMİN ERİŞİMİ VARDI?

Bir düşünce elektrik akımı misali vücudundan geçip gitti. Elllerinde öğretmenlerden, sınıf yardımcılardan, hademelerden, öğrencilerin karşıdan karşıya geçişlerinden sorumlu görevlilerden ve yemekhane çalışanlarından oluşan upuzun bir liste vardı... Peki ya polis ne olacaktı? Polis memurları sıklıkla okullara gider, öğrencilerle uyuşturucu ve anti-sosyal davranışlar hakkında konuşurdu.

Hatta Peter şehrin varoşlarında oturan öğrencilerle yol güvenliği hakkında konuşmak için okul ziyaretine giderken onu iki defa yanında götürmüştü. Aynı zamanda Londra'daki tüm okullarda yapılan uyuşturucuyla mücadele sunumları üzerinde de çalışıyordu. Kaç okulu ziyaret etmişti? Yirmi mi? Otuz mu? Her şey gün gibi ortada mıydı, yoksa Kate yorgunluktan kafayı mı yiyordu? Hayır... Peter, kaybolmadan bir ay önce üçüncü kurbanın, yani Carla Martin'in okulunu ziyaret ettiğini bizzat kendi ağzıyla söylemişti.

Kate ayağa kalktı ve mutfak dolaplarını karıştırdı. Tek bulabildiği son ziyaretinde annesine ikram etmek için aldığı bir şişe sek şeri oldu. Kendine koca bir bardak doldurup içkisinden büyükçe bir yudum aldı.

Ya hiçbir ipucu bulamamalarının sebebi Peter Conway'in Nine Elms Yamyamı olmasıysa? Birlikte geçirdikleri geceler aklına geldi ama o konuya girmek istemediğinden onları bir kenara itti. Oturdu. Tir tir titriyordu. Patronunu seri katil olmakla suçlayacak cesareti gerçekten var mıydı? Derken gözü Peter'ın mikrodalganın yanında duran termosuna takıldı. Arabada o termostan içmişti. Üstünde DNA'sı olmalıydı.

Kate titreyen dizlerine rağmen ayağa kalktı. Çantası arka kapının yanında yerde duruyordu. Tokasını açmakta biraz zorlandı ama iç ceplerinden birinde hiç kullanılmamış bir delil torbası buldu.

Termosun üstünde Peter'ın DNA'sı var. Nine Elms Yamyamı'nın DNA'sı da elimizde. Kimselere çaktırmadan test isteyebilirim.

Eline temiz bir çift lateks eldiven geçirdi ve termosu sanki tepesine çullanmak üzere olduğu vahşi bir hayvanmış gibi temkinle yaklaştı. Derin bir nefes aldı, termosu tezgâhın üstünden kapıp delil torbasına attı ve torbanın ağzını hemen kapattı. Ardından küçük mutfak masasının üstüne koydu. Kendini inandığı her şeye ihanet ediyormuş gibi hissediyordu. Birkaç dakika boyunca sessizce dikilip çatıyı döven yağmurun sesini dinledi ve bir yudum daha aldığı şerinin içini ısıtıp paniğini bastırmasına izin verdi.

Kimsenin bilmesi gerekmiyor. Kimden isteyebilirdi? Kimin ağzı sıkıydı? Adli tıptan Akbar. Bir keresinde ona Soho'daki bir gey bardan çıkarken rastlamıştı. Tuhaf bir karşılaşma olmuştu. İkinin de yanında birer erkek vardı. Akbar onu ertesi akşam işten sonra iki tek atmaya davet etmişti ve Kate sırrını, tabii eğer bu bir sırda, kimseye söylemeyeceği konusunda adamın içine su serpmişti.

Sabah ilk iş onu arardı, arabayla erkenden yanına giderdi ve Akbar termostan sürüntü alırdı. Kimbilir, belki de biraz uyuyup uyandıktan sonra tüm bunlar gözüne çılgınca bir teori gibi görünürdü.

O anda kapı çalındı ve Kate bardağı elinden düşürdü. Bardak tuzla buz oldu ve linolyum yüzeye cam parçalarıyla kahverengi içki damlaları saçıldı. Bir duraksama oldu ve ardından, "Kate. Benim, Peter. İyi misin?" diye sordu bir ses. Kate başını kaldırıp saate baktı. Neredeyse gecenin ikisiydi. Kapı tekrar çalındı. "Kate? Cam şangırtısı duydum. İyi misin?" Kapıyı birkaç defa daha sertçe yumrukladı.

"Evet! İyiyim!" dedi Kate titrek bir sesle. Yerdeki dağınıklığa baktı.

"Kulağa hiç de öyle gelmiyor. Kapıyı açar mısın?"

"Yere, kapının tam yanına bir bardak düşürdüm de. Burada ne yapıyorsun?"

“Anahtarlarım sende mi?” diye sordu Peter. “Sanırım anahtarlığımı alışveriş poşetinin içine düşürdüm.”

Uzun bir sessizlik oldu. Kate cam kırıklarının üstünden atladı ve zinciri sessizce taktıktan sonra kapıyı açtı. Aralıktan Peter’ın kabanının yakalarını dikleştirmiş ve sucuk gibi ıslanmış vaziyette kapısının önünde dikilmekte olduğunu gördü. Peter ona geniş, bembeyaz bir gülümsemeyle karşılık verdi. Dişlerinin çok düzgün ve beyaz olduğunu düşündü Kate.

“Güzel, yatmış olmandan korkuyordum. Sanırım anahtarlarım sende?”

5

Kate, Peter'a baktı. Arkasındaki otopark karanlıktı ve Kate adamın arabasını göremiyordu.

"Kate. Yağmur fena yağıyor. Bir saniyeliğine içeri gelebilir miyim?"

"Saat epey geç oldu. Bekle," dedi Kate cam kırıklarının üstünden tezgâhtaki anahtarlara uzanarak. "Al." Avucuna koyduğu anahtarları ona uzatırken gözleri buluştu. Peter kadının titreyen elinde kıvrılan ilmeğe ve ucundan sarkan ceviz bağına baktı. Sonra suratında pis bir gülümsemeyle bakışlarını tekrar Kate'e kaydırды.

Kate daha sonra neyi farklı yapabileceğini düşünecekti. Katilin kullandığı düğümün aynısı olduğuna dair bir espri patlatsa anahtarlarını alıp evine döner miydi?

"Arabam sorun çıkardı. Yolun yukarısında tekerleğim patladı. Sonra anahtarlarımın torpido gözünde olmadığını gördüm," dedi Peter en nihayetinde sessizliği bozup yüzündeki yağmur sularını silerek. Ne var ki anahtarları almadı ve Kate kolunu uzatmış vaziyette orada öylece kalakaldı.

"Kate. Burada sığana döndüm. İçeri girebilir miyim?"

Kate tereddüt etti. Yutkundu ama boğazı kupkuruydu.

Peter kapıyı omuzladı ve zincir çıt diye koptu. Ardından eşikten geçerek Kate'i mutfığa doğru gerilemeye mecbur bıraktı. Kapıyı arkasından kapattı ve yerlere şıpır şıpır sular damlatarak orada öylece dikildi.

"Ne var?"

Kate kafasını iki yana salladı.

“Hiçbir şey. Kusura bakma,” dedi Kate. Sesi ince bir gıcırtdan ibaretti.

“Bir havluya ihtiyacım var... Donuma kadar ıslandım.”

Bu sahne her şeyiyle gerçekdişiydi. Kate mutfaktan çıkıp küçük kurutma dolabına giderek oradan bir havlu aldı. Kafasındaki çarklar süratle dönüyordu. Normal davranmalıydı. Etrafına bakınarak kendini savunabileceği bir şey aradı. Gözüne ilişen camdan yapılma, küçük, pürüzsüz kâğıt ağırlığını kaptı. O anda bulabildiği, silaha en yakın şey buydu.

Mutfağa geri döndüğünde soluğu tılandı. Peter odanın ortasında dikilmiş, şeffaf delil torbasının içinde mutfak masasının üstünde duran termosuna bakıyordu. Kate’e döndüğünde yüz hatları aynıydı ama öfke onu değiştirmişti. Saldırıya geçmeye hazırlanan bir hayvan gibiydi. Gözleri faltaşı misali açılmış, gözbebekleri irileşmiş ve dudakları geriye doğru kıvrılarak dişlerini ortaya çıkarmıştı.

Bir şeyler yap! diye feryat etti Kate’in kafasının içinden bir ses. Fakat kılını bile kıpırdatamadı. Kâğıt ağırlığı elinden güm diye yere düştü.

“Ah tatlım, Kate. Kate, Kate, Kate,” dedi Peter usulca. Arka kapıya doğru seğırtip kapıyı kilitlerken cam kırıkları ayaklarının altında çatırdadı.

“Peter. Efendim. Bir an için bile o olduğunuz aklıma gelmedi... Benim işim soruşturmak...”

Peter titriyordu ama telefona doğru yürürken hâl ve hareketleri sakindi. Tek hamlede telefonu metal braketle birlikte duvardaki yerinden söktü. Telefonun kablosunu duvara sabitleyen küçücük çiviler yerlerinden fırlayıp linolyum zemine saçılırken Kate irkildi. Ardından kabloyu soketinden çekip kopardı ve telefonu buzdolabının yanındaki tezgâha bıraktı.

“Ne tuhaf, değil mi? Katilin tökezleyeceğini söylemiştin... Anahtarlar... Siktiğimin anahtarları.” Kate’e doğru bir adım attı.

“Hayır. Hayır. Onlar yalnızca alelade anahtarlar,” dedi Kate.

Eğer ona bir adım daha yaklaşırsa mutfaktan çıkış yolunu tamamen kapatacaktı.

“Termos...” Peter kafasını iki yana sallayarak güldü. Bu soğuk, metal bir sestti. Mizahtan yoksundu.

Kate cep telefonunun şarjda olduğu oturma odasına doğru atıldı ama Peter daha hızlıydı. Kate’i saçlarının arkasından yakalayıp odada şöyle bir savurduktan sonra buzdolabının kapağına çarptı. Kate’in suratının yan tarafında tarifsiz bir acı patlak verdi ama herif tepesine binmiş, tek eliyle ensesinden tutarken diğeriyle de onu kendine döndürmek için omuzlarını büküyordu.

Kate’i omzu ve sol bacağıyla buzdolabının kapağına mihlarken, “Kötü bir muhitte yaşıyorsun,” dedi usulca. Sağ eliyle Kate’in boğazını kavradı. Kate gelişigüzel bir tekme savurup adamın bacağının yan tarafına isabet ettirdi, sonra da suratını, boynunu tırmalamaya çalıştı ama Peter dirseklerinin yardımıyla kollarını aşağıda tuttu. “Bir haneye tecavüz olayı yaşandı. Müttecavizi korkuttun. O da paniğe kapıldı ve seni öldürdü.”

Boğazını daha sert sıkmaya başladı. Kate nefes alamıyordu ve üstüne kâbus gibi çöken Peter’in suratı bulanıklaşmaya başlıyordu. Telaşla çırpındı, parmakları tezgâhın kenarını buldu. Peter göğsüne abandığında adamın gücünün ciğerlerinde kalan son havayı da boşalttığını hissetti. Kaburgalarından biri çatlar-ken acıyla haykırdı.

“Cinayetini soruşturma görevini memnuniyetle üstleneceğimden emin olabilirsiniz. Polis teşkilatının yükselen yıldızının trajik ölümü.”

Kate kıvrandı, direndi ve sol kolunu biraz olsun hareket ettirmeyi başardı. Eliyle tezgâhın kenarını boylu boyunca yoklayıp telefonu Peter’in bıraktığı yerde buldu. Cihazı savururken pek takati kalmamıştı ama metal braketin keskin kenarı Peter’in alnını sıyırıp gözünün üstündeki deriyi kesiverdi.

Peter’in eli bir an için gevşedi ve Kate onu itekleyerek elinden kurtulmayı başardı. Alnındaki yarıktan kanlar boşalan Peter şaşkınlık içinde geriye doğru sendeledi.

Kate telefonu braketinden tuttu ve çıplak ayaklarının altındaki cam kırıklarını hissetmeden adamın üstüne yürüdü. Peter ağzına dolan kanları tükürerek geriye doğru sendeledi. Eviyenin yanında duran bıçaklığa doğru atılıp bıçaklardan birini kaptı.

Bıçaklar! Neden önce ben akıl edemedim ki? diye düşündü. Döndü ve koşarak oturma odasına daldı ama ayağının takılmasıyla telefonun üstüne düştü ve ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Düştüğü yerde yuvarlandı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama Peter yine tepesine binmişti. Suratına bir yumruk indirdikten sonra kâh tekmeler savuran kâh kıvranan Kate'i yatak odasına sürükleyip yatağa fırlattı. Kate kafasını yatak başına çarptı ve gözlerinin önünde yıldızlar dans etti. Bornozunun önü açılmış, çırılçıplak kalmıştı. Surati kandan kayganlaşan Peter yatağa tırmanıp üstüne çıktı. Gözlerinin gittikçe kızaran akları gülümsemesine pembe bir çılgınlık katıyordu. Kate'in kalça kemiklerinin üstüne çömeldi ve el bileklerini kendine doğru çekerek dizlerinin altına sıkıştırdı.

Bıçağını kaldırıp metalin keskin ucunu Kate'in meme uçlarında gezdirdikten sonra göbek deliğine kadar indirdi ve ardından tenine sapladı. Keskin metal Kate'in etine kolaylıkla girdi ve karın bölgesindeki kasları delip geçti. Kate acı içinde haykırdı, hareket edemiyordu. Kanın karnının üstünde süratle birikmesi onu korkuttu. Peter bıçağı sakince döndürüp kalbine yöneldi. Ne var ki bıçak Kate'in kaburgalarından birine takılıp kaldı.

Peter suratını onunkine yaklaştırdı. Dudakları geriye kıvrılmış, pembe lekeli dişlerini gözler önüne seriyordu. Kate'in çektiği ıstırap dayanılmazdı ama gücünün son kırıntılarını toplayıp kıvranarak onunla mücadeleye tutuştu. Derken dizini kurtardı ve sertçe adamın kasıklarına indirdi. Peter inledi ve geriye doğru devrilerek yataktan yere düştü.

Kate karnına saplı duran bıçağa baktı. Beyaz bornozu ve yatak örtüleri kandan sıırıslam olmuştu. *Bıçak olduğu yerde kalsın,* dedi kafasının içindeki bir ses. *Eğer çıkarırsan kan kaybından ölersün.* Ne var ki Peter ayaklanmaya başlamıştı ve kafasından akan kanların pembeye boyadığı gözleri öfkeden deli deli bakıyordu.

Kate tüm kurbanları, işkenceye maruz kalan tüm o genç kızları düşündü. Öfkesi sayesinde vücuduna muazzam bir adrenalin ve enerji dalgası yayıldı. Ardından yatağının yanında duran lav lambasını kaptı ve fırsattan istifade, yağ ve balmumuyla dolu ağır cam şişeyi adamın kafasına indirdi. Sonra hıncını alamayıp bir kere daha vurdu ve Peter tuhaf bir pozisyonda yere yığılarak bacakları dışa doğru bakacak şekilde öylece hareketsiz kaldı.

Kate lambayı elinden bıraktı. Karnındaki acı neredeyse kendinden geçmesine neden olacaktı ve topallayarak oturma odasına giderken o hareket ettikçe yerinden oynayan bıçağı çekmek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Cep telefonunu buldu ve 999'u tuşladı. Adını ve adresini verdikten sonra Nine Elms Yamyamı'nın Dedektif Başmüfettiş Peter Conway olduğunu ve az evvel onu dairesinde öldürmeye kalkıştığını söyledi.

Ancak ondan sonra telefonu elinden bıraktı ve bilincini kaybetti.

ON BEŞ YIL SONRA

EYLÜL 2010

1

Eylül ayının sonlarına doğru gri bir sabahta Kate kum tepcikle-
rinin arasından yürüyordu. Siyah bir mayo giymiş, deniz gözlü-
ğünü de sağ koluna takmıştı. Açık sarı sahilotlarının büyüdüğü
inişli çıkışlı kumulların arasından zikzaklar çizerek ilerlerken
bastığı kumlar kupkuruydu ve çıplak ayakları deniz serpintile-
rinin eseri olan ince kabuğu çatlatıyordu.

Sahil ıssızdı ve bu sabah deniz o kadar geriye çekilmişti ki
dalgalar kırılmadan önce birkaç siyah kaya şeridini gözler önüne
seriyordu. Gökyüzü inci grisiydi fakat ufuk çizgisine doğru dü-
ğümlenerek siyah bir boğuma dönüşüyordu. Kate denizde yüz-
meyi bundan altı sene önce, İngiltere'nin güney kıyısında bulu-
nan ve şimdilerde kriminoloji dersi verdiği Ashdean üniversite
kasabasından sekiz kilometre uzaklıktaki Thurlow Koyu'na ta-
şındığında keşfetmişti.

Hava nasıl olursa olsun her sabah muhakkak yüzüyordu.
Ona yaşadığını hissettiriyordu. Yüzmek moralini düzeltiyordu
ve yüreğinde taşıdığı karanlığın panzehriydi. Peter Conway'ın
maskesini düşürüp Nine Elms Yamyamı olduğunu ortaya çıkar-
mak az kalsın canına mal olacaktı ama depremin artçıları daha
yıkıcı olmuştu. Basın Peter Conway'le cinsel ilişki yaşadığını
öğrenmişti ve bu Peter'ın bir sonraki duruşmasında büyük rol
oynamıştı. Aradan on beş yıl geçmesine rağmen Kate hâlâ yara-
larını sarmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Kumulların arasından çıkıp su kenarına doğru yürüdükçe
kumun ıslanıp sertleştiğini hissetti. İlk dalga deniz gözlüğünü
takmak için durduğu yerden birkaç metre ileride kırıldı ve su-

yun yükselmesiyle beyaz köpükler dizlerine kadar ulaştı. Soğuk günlerde su tenini bıçak gibi keserdi ama Kate yine de inat ederdi. Sağlıklı bir beden gerçekten de sağlıklı bir zihin demekti. Hem bu yalnızca suydu. Kate bıçaklanmanın neye benzediğini gayet iyi bilirdi. Karnındaki on beş santimlik yara izi soğuğu hep ilk hissedenden yeri olurdu.

Kate ellerini beyaz köpüklere daldırdı ve onu parmaklarının arasında birkaç tutam yosunla ıslak kumların üstünde öylece bırakarak uzaklaşan suyun çekimini hissetti. Elini silkeleyerek yosunlardan kurtuldu, birkaç teli kırılmış saçlarını arkasından topladı ve deniz gözlüğünün elastik kayışını kafasına geçirdi. Bir dalga daha kırıldı. Bu seferki kalçalarına kadar yükselerek dengesini bozdu. Gökyüzü gittikçe kararıyordu. Çok geçmeden ılık yağmur damlalarını suratında hissetti. Kırılan bir dalgaya balıklama daldı ve su onu sararken ayaklarını var gücüyle çırparak yüzmeye koyuldu. Kendini kırılan dalgaların altındaki beyaz köpükleri delip geçen zarif ve süratli bir ok gibi hissediyordu. Kumun hızla alçalarak yerini kayalık bir loşluğa bıraktığı deniz zeminini görebiliyordu.

Fırtınaya doğru yüzüyor, dört kulaçta bir nefes almak için yüzeye çıktıkça suyun uğultusu kulağına çalınıyordu. Şimdi kıyıdan epey uzaklaşmıştı ve sahile doğru yuvarlanan dalgalara karşı yüzüyordu. Yavaşlayıp suda sırtüstü uzanarak dalgalarla birlikte alçalıp yükselmenin tadına vardı. Gök tekrar gürledi, bu seferki daha gürültülüydü. Kate kayalık bir falezin tepesindeki evine baktı. Eski ama rahat bir evdi ve geniş aralıklı müstakil evlerden oluşan bir sıranın sonunda, kış mevsiminin gelişinden ötürü kapanmış bir sörf mağazasıyla küçük bir barın yanındaydı.

Hava statik enerjiyle yüklüydü; fırtınanın eli kulağındaydı ama deniz durulmuştu. Kate nefesini tuttu ve suyun onu yutmasına izin verdi, vücudu yavaşça kumlu dibe doğru çökerken yüzeyin yakınlarındaki akıntılar azaldı. Soğuk akıntılar iki yanından geçip gidiyordu. Basınç artmıştı.

Peter Conway'ı aklından hiç çıkaramamıştı. Yataktan çıkmanın bile gözüne dağları devirmekten farksız görüldüğü bazı sabahlar adamın hapiste gözünü açtığı her güne göğüs germekte zorlanıp zorlanmadığını merak ederdi. Peter hayatının geri kalanını hapishanede geçirecekti. Devlet tarafından bakılıp beslenen yüksek profilli bir suçlu ve canavarın tekiydi ama yaptığını hiç inkâr etmemişti. Onun aksine Kate bir kahramandı ama onu yakalarken kariyerinden, itibarından olmuştu ve geriye kalan yıkıntıdan hâlâ sıradan bir hayat inşa etmeye çalışıyordu. Gerçekte kimin müebbede mahkûm edildiğini merak etti. Bugün kendini ona her zamankinden yakın hissediyordu. Bugünkü ilk dersinin konusu o olacaktı.

Ciğerleri patlayacak gibi olunca Kate ayaklarını iki kere var gücüyle çırpıp yüzeye çıktı ve kıyıya doğru yüzmeye koyuldu. Gök gürlemeye devam ediyordu. Sahil yaklaştıkça yükselen nabzının ve tenini iğneleyen tuzlu suyun tadını çıkararak kendini şişinen dalgalara bıraktı. Derken arkasında bir dalga yükseldi ve Kate onu kırılırken yakaladı; ayaklarını çırpmaya devam ederek kumluk zemin boyunca sürüklendi. Sahile çıkıp sağ salim karaya ayak bastığında bir dalgayı sürmenin coşkusunu hâlâ iliklerinde hissediyordu.

Üniversitedeki amfi geniş, tozlu ve kasvetliydi. Sıra sıra yükselen oturaklar tavana kadar uzanıyordu. Kate öğrencilerinin amfiye doluşmasını daire şeklindeki küçük sahnedeki yerinden izlemeye bayılırdı. Çevrelerini ne kadar az fark ettiklerine şaşardı; telefonlarına dalıp gider, yerlerine otururken nadiren başlarını kaldırıp bakarlardı.

Yirmilerinin başlarında, uzun boylu, yapılı bir adam olan asistanı Tristan Harper sahnede ona katıldı. Kısacık kesilmiş koyu renk saçları, kaslı kollarındaysa ayrıntılı ve gösterişli dövme-leri vardı. Erkek akademisyen formasını giymişti: bej rengi bir pantolon ve yenlerini dirseklerine kadar sıyırdığı kareli bir gömlek. Diğerlerinden tek farkı açık renkli klasik mokasenler-

den ya da koyu renkli deri ayakkabılardan uzak durmasıydı. Hatta bugün Adidas marka, yüksek tabanlı, parlak kırmızı bir spor ayakkabı giymişti.

Uzandı ve önceden ayarlayıp kürsünün yanına koyduğu slayt projektörünü kontrol etti.

“Bu dersi iple çekiyordum,” dedi uzaktan kumandayı Kate’e verirken. Sonra gülümseyip sahneden indi. Saniyeler sonra ışıklar söndü ve amfi karanlığa gömüldü. Bunu heyecan yüklü mırıltılar izledi. Kate öğrencilerin cep telefonlarının aydınlattığı suratlarını görebiliyordu. Susmalarını bekledi, ardından projektörün uzaktan kumandasındaki düğmeye bastı.

Ve aniden dev ekranda “NINE ELMS YAMYAMI” sözcükleri belirdi.

Olay yeri fotoğrafı ekranı doldururken öğrenciler topluca nefeslerini tuttular. Fotoğraf bir araba mezarlığında çekilmişti. Genç bir kızın çıplak cesedi paslanmakta olan ve kısmen ezilmiş arabalardan oluşan bir yığının yanında, çamurların içinde yatıyordu. Mezarlığı dolduran araba yığınları göz alabildiğince uzanıyor ve arka planda Londra’nın puslu ufuk çizgisiyle Battersea Elektrik Santrali’nin ikiz bacaları görünüyordu. Bir araba yığınının tepesine tünemiş yapayalnız bir karga aşağıya, genç kızın cesedine bakıyordu. Çamur ve doğa koşullarına maruz kalması genç kızın tenini sanki metalmiş, sahibi tarafından fırlatılıp atılmış küçük, garip bir nesneymiş gibi pas rengine boyamıştı.

“Kaydolduğunuz dersin adı ‘Kriminal İkonlar’dır. Toplumsal olarak cinayete ve seri katillere karşı beslediğimiz takıntıya ışık tutar. Bu yüzden derse şahsen tanıdığım bir seri katille başlamanın uygun olacağını düşündüm: Peter Conway, Metropolitan Polis Teşkilatı’nın artık Nine Elms Yamyamı olarak bilinen eski başmüfettişi. Fotoğraftaki genç kadın ilk kurbanı, yani Shelley Norris’ti...” Kate projektörün yansıttığı görüntünün parlak ışığından uzaklaşıp bir kenarda durdu. “Eğer bu fotoğrafı rahatsız edici buluyorsanız güzel. Bu normal bir tepkidir. Eğer kriminoloji alanında çalışmak istiyorsanız insanoğlunun en kötülerıyla

dans etmek zorunda kalacaksınız. Bu fotoğraf 1993 yılının Mart ayında Nine Elms Caddesi'ndeki araba mezarlığında çekildi," dedi Kate. Projektördeki slaytı değiştirdi. Sıradaki uzun otların arasında yatan genç bir kadın cesedinin arkadan geniş açıyla çekilmiş bir fotoğrafıydı. Çevredeki ağaçların tepelerine pus çökmüştü.

"İkinci kurban on beş yaşındaki Dawn Brockhurst'tü. Cesedi Kent'teki Beckenham Place Parkı'na atılmıştı." Bir sonraki slayt cesedin önden ve yakından çekilmiş bir fotoğrafıydı. Suratından geriye yalnızca kanlı bir posa, alt çenesinin bir parçası ve tek sıra dışı kalmıştı.

"Londra sınırındaki Kent, İngiltere'deki en kalabalık yabani tilki popülasyonlarından birini barındırır. Dawn'un cesedi günlerce bulunamadı, hâliyle kafasına geçirilen naylon poşet yiyecek arayan tilkiler tarafından yırtıldı ve suratının bir kısmı onlara yem oldu." Kate ısırık izlerinin yakından görüldüğü bir sonraki slayta geçti. "Nine Elms Yamyamı kurbanları ısırmaktan hoşlanırdı fakat Dawn'un cesedi doğa şartlarının etkisiyle çürüdüğünden ısırık izleri hatalı bir biçimde tilkilere mal edildi. Bu durum iki cinayet arasında hızlı bir bağlantı kurulmasına mâni oldu."

Ahşap oturaklardan biri pat diye kapandı ve amfinin ortasında oturan genç bir kız öğrenci, elini ağzına kapatarak dışarı fırladı.

Kate, Peter'ın bir sonraki kurbanını gösteren slaytlara geçti ve suç mahallinin sunumunu dördüncü kurbanın, yani Catherine Cahill'in olay yeri fotoğraflarıyla tamamladı. Kate adli tıp çadırının çürümekte olan etin kokusunu yoğunlaştıran ama çimenlerin yaz günlerindeki gibi bir rayiha yaymasını sağlayan sıcak spot ışıkları altında geçirdiği Crystal Palace'taki o soğuk ve yağmurlu geceye döndü. Catherine'in gözleri kafasına geçirilmiş naylon poşetin ardından boş boş bakıyordu ve tüm bunlardan sonra Peter kirleneceklerinden korktuğundan arabasının koltuklarına havlu seriyordu.

Kate düğmeye bastı ve slaytın değişmesiyle ekrana Peter Conway'in polis kimliğinde kullanılmak üzere 1993 yılında çekilmiş bir fotoğrafı geldi. Metropolitan Polisi üniforması ve sivri tepeli kasketiyle merceğe gülümsüyordu. Yakışıklı ve karizmatikti.

"Peter Conway. Gündüzleri saygıdeğer polis memuru, geceleri seri katil."

Kate polis memuru olarak Peter Conway'in ekibine atanmasından başlayıp Nine Elms Yamyamı olduğundan şüphelenerek onunla yüzleşmesinin ve kıl payıyla kurtulmasının hikâyesini anlattı.

Bir sonraki slaytta Kate'in dairesinin Peter'in saldırısından sonraki hâli görünüyordu. Yanlarına birer delil numarası yerleştirilmiş olan termos ve anahtarlık mutfak masasının üstünde duruyordu. Sıra eski püskü oturma odası mobilyalarına ve ardından yatak odasına geldi. Sarı, turuncu ve yeşil çiçek desenli, kenarları kıvrılmış, rutubetten soyulan duvar kâğıtları. İkiz yatağın ortasında dertop olmuş kanlı yatak örtüleri. Peter'a vurduğu kırık lav lambasından etrafa saçılan cam parçaları ve sertleşmiş turuncu balmumu topakları.

"Nine Elms Yamyamı'nın beşinci kurbanı olmaya çok yaklaştım ama ona direndim. Karnımdan bıçaklandıktan sonra kıvrak zekâlı doktorlar hayatımı kurtardı. Ayrıca Peter'ın midesini de yıkadılar ve orada Catherine Cahill'in sırtından koparılıp kısmen sindirilmiş et parçaları buldular."

Amfiden çıt çıkmıyordu. Öğrenciler âdeta büyülenmişti ve Tristan'ın da onlardan aşağı kalır yanı yoktu. Kate sözlerine devam etti:

"Peter, Eylül 1996'da mahkemeye çıktı ve Ocak 1997'de Majestelerinin de takdirleriyle Suffolk'taki Blundeston Hapishanesi'ne gönderildi. Akli dengesinin bozulması ve başka bir mahkûmun saldırısına uğraması üzerine Akıl Sağlığı Yasası kapsamında Great Barwell Psikiyatri Hastanesi'ne nakledildi ve ömrünün geri kalanını orada geçirecek. Bu, günümüzde bile halkın zihni-

ni hâlâ meşgul eden ve her zaman ayrılmaz bir parçası olacağım bir dava. Bu nedenle ilk dersime onunla başlamayı tercih ettim.”

Işıklar yandıktan sonra uzun bir duraksama oldu. Amfideki öğrenciler ani parlaklıktan ötürü gözlerini kırıştırdılar.

“Şimdi. Sorusu olan var mı?”

Uzun bir duraksama oldu, ardından pembe saçları kısacık kesilmiş, dudağı piercingli genç bir kız el kaldırdı. “Vakayı layıkıyla çözdünüz ama polis tarafından günah keçisi ilan edildiniz ve dımdızlak ortada bırakıldınız. Sizce kadın olduğunuz için mi böyle yaptılar?”

“Yükselen yıldızlarının o âna dek karşılaştıkları en yüksek profilli vaka kapsamında aranan katilin ta kendisi çıkması Metropolitan Polis Teşkilatı’nı utandırmıştı. Vaka uzun yıllar boyunca manşetlerden inmedi. Peter Conway’le cinsel ilişki yaşama hatasına düştüğümü okumuş olabilirsiniz. Bu herkesçe öğrenildiğinde basın Peter’ın neler karıştırdığından haberim olduğunu varsaydı, oysa en ufak bir fikrim yoktu.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Hiç geri dönmeyi düşündünüz mü? Polisliğe?” diye sordu köşedeki oturaklardan birinde tek başına oturan genç bir delikanlı.

“Henüz değil. Kendimi bildim bileli polis olmak istemiştim ve şimdilerde kariyerimin yarıda kaldığını hissediyorum. Nine Elms Yamyamı’nı yakalamak en büyük zaferimdi. Fakat aynı zamanda teşkilattaki kariyerime devam etmemi de imkânsız kıldı.”

Delikanlı ürkekçe gülümseyerek başıyla onayladı.

“Peki ya meslektaşlarınız? Çoğunun isimlerinin gizli kalmasının ve kariyerlerine devam edebilmelerinin adaletsizlik olduğunu düşünmüyor musunuz?” diye sordu başka bir kız.

Kate duraksadı. *Hem de ne adaletsizlik! İşimi seviyordum ve verecek daha çok şeyim vardı!* şeklinde yanıtlamak istedi ama derin bir nefes alıp konuşmayı sürdürdü. “Harika bir ekiple çalıştım. Hâlâ orada olduklarına ve güvenliğimizi onlara emanet edebildiğimize memnunum.”

O anda fısır fısır konuşmalar oldu ve ardından pembe saçlı kız tekrar el kaldırdı. “Şey... bu biraz fazla kişisel olabilir ama sormadan edemeyeceğim... Peter Conway’den bir oğlunuz var, değil mi?”

“Evet,” dedi Kate. Öğrencilerden şaşkınlık yüklü fısıltılar yükseldi. Görünüşe bakılırsa şu dünyada kim olduğunu bilmeyenler de vardı. Vakanın basında geniş yankı uyandırdığı dönemde dersindeki öğrencilerin çoğu dört ya da beş yaşında olmalıydı.

“Vay canına. Pekâlâ. Yani şu anda on dört yaşında mı?”

Kate oğlu hakkında konuşmaya isteksizdi.

“Birkaç ay önce on dördüne bastı,” dedi.

“Geçmişinden haberdar mı? Babasının kim olduğunu biliyor mu? Olaylara nasıl bakıyor?”

“Dersimizin konusu oğlum değil.”

Pembe saçlı kız iki yanında oturan arkadaşlarına baktı: Uzun rastaları matlaşmış genç bir delikanlıyla kısa saçları küt kesilmiş, siyah rujlu bir kız. Pembe saçlı kız dudağını ısırды, mahcup olmuştu ama daha fazlasını öğrenmeye kararlıydı.

“Şey, onun da... babası gibi... bir seri katil olabileceğinden korkmuyor musunuz?”

Kate gözlerini yumdu ve zihnine birtakım anılar üşüştü.

Hastane odası otel süitlerinden farksızdı. Kalın bir halı. Parlak duvar kâğıdı. Çiçekler. Genişçe bir tabağa dilimlenmiş meyveler. Komedinin üstünde duran altın yaldızlı menü. Çıt çıkmıyordu. Kate diğer tüm normal anneler gibi normal bir doğumhanede olmak, onlarla el ele vermek, acı içinde feryat etmek ve başkalarının mutluluğunu ve acısını görmek istiyordu. Suyu o sabahın erken saatlerinde, bir süredir yanlarında kaldığı annesiyle babasının evinde gelmişti. Son beş aydır durmaksızın içini kemiren dehşet hissini delip geçen kısa, keskin sancıları, kasılmaları memnuniyetle kucaklamıştı.

Annesi Glenda başucundaydı. Elini tutuyordu. Bunu daha ziyade görev bilinciyle yapıyordu, aslında gergin ve endişeliydi. Tavrında ilk torununun doğumunu bekleyen bir büyükannenin neşesinden eser

yoktu. Özel odanın masrafları magazin gazetelerinden biri tarafından karşılanıyordu. Tüm ironikliğine rağmen, mahremiyetinin sağlanabilmesi adına son çaresi bu olmuştu. Gazete hastane faturasını ödemenin karşılığında Kate'in uygun gördüğü bir saatte, hastane odasının penceresinden anneyle çocuğun özel bir pozunu yakalayacaktı. Şimdilik perde kapalıydı ama Kate onun diğer tarafında, sokağın karşısındaki ofis binasında bir fotoğrafçının beklediğini bilen annesinin o yana bakıp durduğunun farkındaydı.

Kate vakayı çözdüğü gece dört buçuk aylık hamile olduğundan habersizdi. İç organları fena hâlde hasar görmüştü ve saldırıya bağlı komplikasyonlarla ciddi bir enfeksiyon yüzünden haftalarca yoğun bakımda kalmıştı. Kürtaj seçeneğini değerlendirmesine fırsat kalmadan hamileliği yasal süreyi aşmıştı.

Acı dolu, uzun bir doğum oldu ve bebek en nihayetinde çıkış yolunu bulduğunda ilk feryadı Kate'in tüylerini ürpertti. Bitap düşmüş bir hâlde arkasına yaslanarak gözlerini yumdu.

"Nur topu gibi bir oğlan," dedi ebe. "Onu kucağına almak ister misin?"

Kate gözlerini açmadan kafasını iki yana salladı. Ne ona bakmak ne de onu kucağına almak istiyordu. Hemşireler bebeği götürdüğünde ve ağlama sesi kesildiğinde Kate onlara minnettar oldu. Glenda yakındaki bir otelde biraz dinlenmek için başucundan birkaç saatliğine ayrıldığında Kate karanlıkta öylece yattı. Sanki alternatif bir gerçeklikteydi. Bu bebek ona kaderi tarafından dayatılmıştı. Kate ona ve diğer herkese kırgındı. Üstelik bir oğlandı. Bir kızla baş etmesi daha kolay olurdu. Ne var ki oğlanlar büyüyünce seri katil olurdu; kızlarsa ellerini nadiren kana bularlardı. Kate huzursuz bir uykuya daldı ve uyandığında oda karanlıktı. Yatağının yanına bir beşik yerleştirilmişti. Yumuşak, gurultuyu andıran bir ses Kate'i ona doğru çekti. Zihninde bebek boynuzlarla ve kan kırmızısı gözlerle doğmuştu ama o anda kendini dünyanın en güzel bebeğine bakarken buldu. Oğlan gözlerini açtı. İnsanın içine işleyen, masmavi gözleri ve tekinde tıpkı kendisinininki gibi turuncu bir leke vardı. Minik bir el ona doğru uzandı. Kate işaretparmağını uzattı ve oğlan, annesinin parmağını yakalayıp diş etlerini gözler önüne sererek güldü.

Kate annelik içgüdüünün nasıl da birdenbire devreye girdiğini duymuştu ve o anda vücudu elektrik çarpmış gibi, âdeta bir düğmeye basılmış gibi oldu. Üzerine ezici bir sevgi dalgası çöktü. Bu minicik, dünyalar güzeli bebeğin kötü olduğunu nasıl düşünebilmişti? Evet, Peter Conway'in DNA'sını taşıyordu ama onunkini de taşıyordu. Aynı nadir göz rengini paylaşıyorlardı ve bunun bir anlamı olsa gerek-ti. Babasından çok annesine çektiği ortadaydı. Kate beşiğe uzanıp onu nazikçe kucağına aldı. Sıcak, küçük bedeninin kolunun kuytusuna cuk diye oturduğunu hissetti. Sonra da minicik bebeklere has, o eşsiz koku çalındı burnuna... Bebeğinin kokusu.

Kate şimdiki zamana geri döndü. Öğrencileri endişeli gözlerle ona bakıyorlardı. Amfideki sessizlik yoğun ve ağırdı.

Projektörün düğmesine basarak son slayta geçti ve Peter Conway'in elleri kelepçeli vaziyette Londra'daki Old Bailey Adliyesi'ne götürülürken çekilmiş bir fotoğrafı ekranda belirdi. Üstünde şöyle yazıyordu:

KATİL YAMYAM MÜEBBEDE MAHKÛM EDİLDİ

"Bu konuyu daha sonra dersimizde tartışacağız. Mizaç mı, yoksa yetiştirilme tarzı mı? İnsanlar seri katil olarak mı doğarlar, yoksa çevresel etmenlerin etkisiyle sonradan mı seri katil olurlar? Ve siz sormadan söyleyeyim... Ben ikincisi olduğuna inanmak istiyorum; hatta hayır, buna inanmaya *mecburum*."

2

Kate dersten sonra ofisine çıktı. Masası denize bakan geniş bir pencerenin kenarındaydı. Kampüs binası sahilin dibindeydi ve denizle arasında yalnızca bir yolla dalgakıran vardı.

Deniz epey yükselmişti ve uzaklardan yuvarlanarak gelen dalgalar var güçleriyle dalgakıranı dövüyor, gökyüzüne serpin-tilerini sıçratıyordu. Burası eski püskü kanepenin yanında du-ran iki dağınık masa ve arka duvarı baştan başa kaplayan geniş kitaplığıyla samimi bir ofisti.

“İyi misiniz?” diye sordu Tristan. Köşedeki masasında otur-muş, koca bir zarf yığınının gözden geçiriyordu. “O günleri sil baştan yaşamak zor olmalı.”

“Evet, bazen gerçekten de *Bugün Aslında Düdü*’ye benzi-yor,” dedi Kate derin bir oh çekerek sandalyesine gömülürken. Ofise çıkarlarken kendilerine birer kahve almışlardı ve şimdi Kate kâğıt bardağın plastik kapağını çıkarırken yanına Ameri-cano’suna ekleyebileceği şu minyatür viskilerden almadığına pişman oldu. Kahvenin sıcak acılığını yumuşatacak, duyguları-nı alıp götürecektir, sinirlerini yatıştırarak, içini ısıtacak küçük bir Jack Daniel’s. Derin bir nefes aldı ve alkol düşüncesini aklından çıkardı. *Asla tek bir içkiyle kalmaz.*

Fakültedeki herkes, hatta Tristan bile Kate ile Peter Conway’in hikâyesini biliyordu ama bu asistanının yanında o konudan ilk bahsediydi. Kate geçmişinin kurbanı olmayı red-dediyordu ama diğer insanların gözünde bir kere kurban oldu-ğunuzda bu, üzerinize yapışıp kalıyordu.

“Pek çok öğrencinin kriminolojiyi gerçekten seri katil *yakala-*

mış bir öğretmenden öğrenme fırsatı bulabildiğini hiç sanmıyorum,” dedi üflediği kahvesinden bir yudum alırken. “Bence aşırı havalı.” Döndü, bilgisayarının düğmesine bastı ve tıklar tıklar bir şeyler yazmaya koyuldu.

Tristan ne ona farklı gözle bakmış ne de onu soru yağmuruna tutarak derinlere dalmaya kalkışmıştı. Sıradan bir öğretmen-asistan ilişkisi sürdürmek istiyordu ve Kate bunun için ona minnettardı. Asistanının erkek olmasından hoşlanmasının bir nedeni de erkeklerin daha açık sözlü olmalarıydı. Tristan çok sıkı çalışıyordu ama rahat ve insanı yormayan bir tipti. Sohbet etme zorunluluğu hissetmeden huzurlu bir sessizlik içinde çalışabiliyorlardı. Asistanlığını yapmaya başlamasının üstünden henüz kısa bir zaman geçmiş olmasına rağmen Kate ona güvenmişti. Bilgisayarına döndü ve açma düğmesine bastı.

“Alan Hexham’dan hiç haber aldın mı?”

“Cuma günü ona e-posta attım,” dedi Tristan posta kutusunda gezinerek. “Henüz yanıt vermedi.”

Alan Hexham, Kate’in son üç yıldır birlikte çalıştığı adli patoloji uzmanıydı. Faili meçhul cinayetlerle ilgili dersine senede bir ya da iki defa misafir öğretmen olarak gelirdi.

“Tekrar dene. Olay yerlerindeki adli tıp protokolleriyle ilgili olan önümüzdeki haftanın dersine katılıp katılmayacağını öğrenmem gerek.”

“Onu aramamı ister misiniz?”

“Evet, lütfen. Numarası bilgisayarının masaüstündeki iletişim bilgileri klasöründe olacak.”

“Hemen hallediyorum.”

Kate e-posta kutusunu açtı. İlk postanın göndericisini tanıyamayınca üstüne tıkladı.

Clearview Kır Evi
Chew Manga
Bristol
BS40 1PY
25 Eylül 2010

Sayın Bayan Marshall,

Size bu şekilde damdan düşercesine yazdığım için özür dilerim. Benim adım Malcolm Murray ve size hem kendim hem de eşim Sheila adına yazıyorum.

Kızımız Caitlyn Murray 1990 yılında, 9 Eylül Pazar günü kayboldu. Yalnızca on altı yaşındaydı. Bir arkadaşıyla buluşmaya gitti ama asla eve geri dönmedi. Az sonra açıklayacağım bazı nedenlerden ötürü Caitlyn'in Peter Conway tarafından kaçırılıp öldürüldüğü kanısındayız.

Yıllar içinde iyiden iyiye çaresiz kaldık; başta polisle işbirliği yaptık ama hiçbir ilerleme kaydedilemeyince bir özel dedektif tuttuk. Çabalarımız hiçbir sonuç getirmedi ve görünüşe bakılırsa sevgili kızımız sırta kadem bastı. Geçtiğimiz yıl öyle dibe vurduk ki bir medyuma gittik. Bize Caitlyn'in öldüğünü ve ruhunun huzura kavuştuğunu fakat yaşamının 1990 yılında kaybolduktan kısa süre sonra sona erdiğini söyledi.

Bu senenin başlarında Caitlyn'in o kaybolmadan birkaç hafta önce ailesiyle birlikte Melbourne'a göçen eski bir okul arkadaşına, yani Megan Hibbert'a rastladım. Tüm bunlar 1990 yılında, internetten önceydi. Hâliyle Megan, Peter Conway davasına bizler kadar hâkim değildi (ve Caitlyn, Nine Elms davasının manşet olmasından beş yıl önce kaybolmuştu).

Onunla konuşmaya başladım ve Megan, Caitlyn'in polisin tekiyle bizden gizli birkaç randevuya çıktığından bahsettiğini hatırladı. Megan, Caitlyn'i o adamla birlikte gördüğünü söylüyor ve verdiği eşkâl Peter Conway'inkine uyuyor. Sizin de bildiğiniz gibi Peter Conway, Londra Metropolitan Polis

Teşkilatı'na tayin olmadan önce 1989 ila 1991 yılları arasında Greater Manchester Polisi'nde müfettiş olarak çalışmıştı.

Geçtiğimiz günlerde polis teşkilatına yazıp onları bu gelişmeden haberdar ettim. Vaka dosyasını usulüne uygun olarak gözden geçirdiler ve Caitlyn'in kayıp kişiler web sitesindeki bilgilerini güncellediler ama bu bilginin dosyayı yeniden açmalarına yetmeyeceğini söylüyorlar.

Kızımızın dosyasını incelemeyi düşünüp düşünmeyeceğinizi sormak için yazdım size.

Karım da ben de Caitlyn'in öldüğüne inanıyoruz. Yalnızca küçük kızımızı bulmak istiyoruz. Ondan geriye kalanların çukurun ya da kanalın tekinde unutulmuş bir şekilde öylece yattığını düşünmekten nefret ediyorum. Artık tek arzumuz onu Hristiyanlığın gereklerine göre defnedebilmek.

Emeklerinizin karşılığını elbette ödeyeceğiz. Cep telefonu numaram aşağıda yazıyor. İsterseniz e-posta aracılığıyla da yanıt verebilirsiniz.

En içten dileklerimizle,
Ve umutla,
Malcolm Murray

Kate sandalyesinde arkasına yaslandı. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Kalbinin sesini Tristan'ın da duyduğundan emin olarak dönüp asistanına baktı ama delikanlı telefonda, Alan'a derse gelip gelmeyeceğini teyit etmek üzere aramasına dönmesini rica ettiği bir mesaj bırakmakla meşguldü.

Kate bir yudum Jack için yanıp tutuşarak kahvesinin son yudumunu da içti. Peter Conway'in başka kadınları da öldürdüğüne dair basında çıkan birtakım söylentiler ve hikâyeler olmuştu. Dahası polis bu konuda çok sayıda soruşturma yürütmüş ama hiçbir sonuca varılamamıştı. Bu Kate'in Caitlyn Murray adını ilk duyuyuydu.

Pencereden dışarı, göz alabildiğince uzanan denize baktı. Hiç bitmeyecek miydi? Peter Conway'in ve yaptığı korkunç şeylerin gölgesinden hiç kurtulamayacak mıydı? E-postayı bir kere daha okudu. Bunu görmezden gelemeyeceğini biliyordu. Bir yanı sonsuza dek polis kalacaktı. Kate sandalyesini çekerek masaya yanaştı ve Malcolm Murray'ye cevap yazmaya koyuldu.

3

Kate'in ofisinden elli kilometre uzakta, Adli Patoloji Uzmanı Alan Hexham bardaktan boşalırcasına yağan yağmurda, yılankavi bir köy yolunda süratle ilerliyor, dağlar ve göz alabildiğine uzanan engebeli arazi sık ağaçların arasından bir görünüp bir kayboluyordu. Yolcu koltuğunda, bir Sausage & Egg McMuffin'in yanında duran cep telefonu çaldı. Alan boştaki eliyle telefonu kaptı ama ekrandakinin Ashdean numarası olduğunu görünce çağrıyı reddedip telefonunu gerisin geriye koltuğa fırlattı. McMuffin'i aldı, boştaki eliyle ambalajını yırttı ve koca bir ısırık aldı.

Alan bugün görev başında olmayı beklemiyordu ve önceki gece geç saatlere kadar morgda kaldığı için zihni hâlâ pusluydu. Artık ellilerinin sonlarında olduğundan eskisi gibi sabahlara kadar çalışmıyordu.

Yağmur şiddetlenerek görüşünü azaltınca silecekleri tam güçle çalıştırdı. Telefonu tekrar çaldı ama arayanın ekibindeki-lerden biri olduğunu görünce telefonu açıp tıka basa dolu ağzıyla konuşmaya başladı.

"Beş dakikaya oradayım... Neredesin... Tanrı aşkına, gaza bas. Yağmur bütün adli delillerin içine ediyor." Çağrıyı sonlandırdı ve yol tek şeride düşüp tepelerin birleştiği iki yüksek kayalığın arasına girerken telefonunu elinden düşürdü. Loş tünelde önünü görebilmek için farlarını yaktı ve diğer istikametten gelen başka bir araçla karşılaşmamak için dualar etti. Her bir yanındaki kayalıklar alçaldıkça gaza bastı ve en nihayetinde yol yine iki şeride çıktı.

Alan açık bir bahçe kapısının bitişiğindeki alçak bir yığma

duvarın yanına park edilmiş bir devriye aracı gördü. Onun arkasına park etti ve o anda sillesini indiren sert bir rüzgâr arabanın kapısının üstüne kapanmasına ve omuz hizasındaki kır saçlarının suratına yapışmasına neden oldu. Bir an için annesinin azarlayan sesini duyar gibi oldu: *O saçla pek uzağa gidemezsin; tıraş olman gerek, Alan, ensen ve yanlar kısacık olacak, kısacık!* Bileğine taktığı lastik tokalardan birini çıkarıp annesinin ölümünün üzerinden uzun zaman geçmiş olmasına rağmen içten içe ona kafa tutarak saçlarını ensesinde sıkıca topladı.

Devriye aracının içinde bekleyen iki polis memurunu görebiliyordu. Arabadan indiler ve bahçe kapısının orada ona katıldılar. İkisi de sarsılmış görünüyordu. Daha önce kadın olanıyla, yani Polis Memuru Tanya Barton'la çalışmıştı ama solgun, neredeyse saydam tenli genç adamı tanımıyordu.

Alan, iki genç polis memuruna tepeden bakıyordu. Kendini bildi bileli uzun boyluydu ama yıllar içinde kilo almıştı; hâliyle şimdi gür sakalları en az saçları kadar kırlaşmış, suratı hava koşulları yüzünden yıpranmış, heybetli, kapı gibi bir adamdı.

"Günaydın, efendim. Bu Polis Memuru Tom Barclay," dedi Tanya yağmurun ve rüzgârın sesini bastırmak için bağırarak zorunda kalarak. Tom tokalaşmak için elini uzattı.

"Olay yerini görmem gerek," diye bağırdı Alan. "Yağmur ve adli deliller iyi bir ikili değildir!"

Tanya önden giderek onları bahçe kapısından geçirip bir araziye çıkardı. Kulaklarında uğuldayan rüzgâr ve tepelerine binen gri bulutlar yüzünden başlarını önlerine eğip yer yer koyun kemikleriyle karşılaştıkları sık karaçalıların ve otların arasından hızlı adımlarla ilerlediler. Arazi fırtına yüzünden kabarmış bir nehre doğru sert bir inişe geçti. Kalın dalları ve çöpleri berabesinde sürükleyen kahverengi sular kayaları aşıyordu.

Ceset nehir kıyısındaki karaçalılarla kayaların arasında yatıyordu. Alan oradan bile cesedin çürümenin ileri bir evresinde olduğunu görebiliyordu. Fena hâlde şişmiş, teniyse kâh sarı kâh siyah lekelerle kaplanmıştı. Yüzükoyun yatıyordu ve yeleyi an-

dıran uzun saçları pis ve darmadağındı. Sırtında ve uyluklarında altı tane açık yara saydı, dahası etinin ısırılarak koparıldığı iki yerde omuriliği apaçık ortadaydı.

Cesedin pozisyonuyla ilgili bir şey Alan'ın kafasının içindeki tehlike çanlarının çalmasına neden oldu. Kurbanın kadın mı erkek mi olduğunu anlamak için baş tarafına geçti ve midesindeki yer değiştirdiğini hissetti. Maktulün suratının yerinde yeller esiyordu. Alan, kan ve iç organ görmeye alışkındı ama bazen bir eylemin şiddetinin havada asılı kaldığını hissederdi. Surat sanki koparılıp alınmış gibi görünüyordu; ondan geriye yalnızca alt çenenin bir kısmı ve tek bir sıra dişin hâlâ üstünde durduğu çene kemiği kalmıştı.

Lateks eldivenlerini giyerek cesede yaklaştı.

"Cesede dokundunuz mu?" diye bağırdı. O anda yön değiştiren rüzgâr çürümüş etin kokusunu suratlarına üfledi. İki genç polis memuru suratlarını ekşiterek bir adım gerilediler.

"Hayır, efendim," dedi Tom eliyle ağzını kapatarak.

Alan gövdeyi nazikçe kaldırınca cesedin bir kadına ait olduğunu gördü. Sola dönük vaziyette yatıyordu, kafası omzuna yaslanmıştı ve sağ kolu dümdüz uzanıyordu. Derken Alan'ın gözü kadının şişmiş boynundaki bir kabartıya takıldı. Nehrin kıyısından çamurlu sulara yuvarlanmaması için bir elinin ayasını kadının kalçasına koyarak diğer eliyle başını dikkatlice kaldırdı. Boynunun etrafına büzgülü, naylon bir poşetin kalıntılarının gözlerden gizlediği ince bir halat sıkıca bağlanmıştı. Kadının başını biraz daha kaldırmasıyla halatın geri kalanı çamurdan çıktı ve Alan ipin ucundaki düğümü gördü. Bu birbiriyle kesişenilmeklerden oluşan küçük bir toptu.

"Hasiktir," dedi ama savurduğu küfür rüzgâra kapılıp gitti. Dönüp Tanya'ya baktı. İkisi arasında kusma ihtimali en düşük olan oymuş gibi görünüyordu. "Telefonuma ihtiyacım var. Kabanımın sağ cebinde olacak!" diye bağırdı kurbanın kafasını bırakmadan başıyla cebine işaret ederek. Tanya tereddüt etti ama sonra uzandı ve elini nazikçe Alan'ın uzun kabanının katları-

nın arasına daldırdı. “Çabuk!” Tanya telefonu bulup ona uzattı. “Hayır. Kurbanın boynundaki halatın ve düğümün fotoğrafını çekmeni istiyorum,” dedi. Maktulün kafası hâlâ elindeydi. “PIN kodum iki, bir, üç, iki, dört, üç.” Tanya titreyen elleriyle ekran kilidini açtı, geriye doğru bir adım attı ve telefonu kaldırdı. “Daha yakından, tatil fotoğrafı çekmiyorsun. Boynunun etrafındaki halatı yakından çekmeni istiyorum, sonra da düğüme geç!”

Tanya fotoğrafları çekerken Alan kurbanın bel çukurunda bir dövme olduğunu fark etti. Bu bir Çin sembolüydü ama köşelerinden biri ısırılarak koparılmıştı. Dövmenin geri kalanı davul gibi şişen cesetle birlikte gerilip şeklini kaybetmişti. Alan genç kadının başını nazikçe yere bırakıp ayağa kalktı. Adli tıp aracının bahçe kapısının yanındaki araziye girdiğini görünce rahatladı. Eldivenlerini çıkardı ve telefonunu Tanya’nın elinden aldı. Fotoğraflara göz atarak halatla çamurlu düğümün yakından görüldüğü bir tanesinde karar kıldı. Fotoğrafı büyüterek düğüme odaklandı. Suçun diğer unsurları olmasa bu düğümün ceviz bağı olduğunu bile anlamazdı ama hepsi buradaydı: ısırıklar, kurbanın duruşu, suratının hâli.

Alan başını kaldırıp iki genç polis memuruna baktı. Dikkatli gözlerle onu izliyorlardı.

Alan telefonunu kaldırıp Nine Elms Yamyamı’yla ilgili düşüncelerini bir kenara itti. Olay mahallinde olabildiğince çok kanıt toplamaya odaklandı.

4

Öğle yemeğinden sonra Kate' ofisinde yalnız kaldı. Okunması gereken bir yığın sınav kâğıdı vardı ama odaklanamadı ve Malcolm Murray'nin cevap yazıp yazmadığını görmek için e-posta kutusunu kontrol edip durdu.

Yalnızca küçük kızımızı bulmak istiyoruz... Artık tek arzumuz onu Hristiyanlığın gereklerine göre defnedebilmek.

Kate ona yazdığı cevapta herhangi bir vaatte bulunmaktan kaçınmıştı. Hem ne yapabilirdi ki? Artık polis değildi. Hiçbir soruşturma gereğine erişimi yoktu. Karşılıklı oturup konuşmayı ve onu esas vakada çalışan polis memurlarından biriyle tanıştırmayı teklif etmişti ama şimdi o kadar aceleci davranmamış olmayı diliyordu. O polislerin hiçbiriyle görüşmüyordu. Cameron başmüfettişliğe terfi etmiş, sonra da evlenip çoluk çocuğa karışmıştı. Şimdilerde kuzeyde yaşıyordu. Marsha, Peter'ın hüküm giymesinden dört yıl sonra akciğer kanserinden ölmüştü. Geriye kalanları da hayat başka bir yere savurmuştu.

Kate sınav kâğıdı okumayı bir kenara bırakıp Google'ın ana sayfasını açtı ve Caitlyn Murray'nin kayboluşu hakkında internette bir arama yaptı. Yerel gazetelerin arşivleri 1990'lı yılları pek kapsamadığından tek bulabildiği, kayıp kişi dosyasının polis tarafından resmen kapatıldığı 1997 yılına ait küçük bir makale oldu. Bunun ardından İngiltere Kayıp Şahıslar Veri Tabanı'na geçti. Akrabaları ve sevdikleri tarafından aranan binlerce kişi olduğunu görmek yüreğini burktu.

Biraz eşelemesi gerekti ama en nihayetinde Caitlyn'i veri tabanında buldu. İsmi "Caitlin" şeklinde yanlış yazılmıştı. Tek fo-

toğrafına rastladı. Onda da üzerinde kısa, yeşil bir etekten, siyah külotlu çoraptan, krem rengi bir gömlekten ve yeşil bir ceketten oluşan okul üniforması ve siyah deri ayakkabıları vardı. Daha büyük bir sınıf fotoğrafından kesilmiş benziyordu. Caitlyn plastik bir sandalyeye oturmuştu, arkasındaysa başka bir öğrenciye ya da öğretmene ait bir okul üniformasının kenarı görünüyordu. Güzel bir kızdı, yüzü kalp şeklindeydi ve iri, mavi gözleri vardı. Ellerini kucağında kavuşturmuştu, omuzlarıysa hafif kambur duruyordu. Açık kumral saçları arkasından toplanmıştı ve birkaç uzun tutam bir yana savrulmuştu. Bu da Kate'e fotoğrafın soğuk, rüzgârlı bir günde dışarıda çekildiğini düşündürdü. Kızın yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle ve özgüvenle dosdoğru kameraya bakması Kate'in dikkatini çekti.

Kate'in bulduğu, 1997 yılına ait kısacık haber *Altrincham Echo*'dandı. Caitlyn'in Altrincham Old Scholars Lisesi'nde öğrenci olduğu yazıyordu. Kate okulun web sitesini açtı ama arşivdeki fotoğraflar yalnızca 2000 yılına kadar gidiyordu. Öğle saatleri sona erip güneş denizin üstünden batarken Kate çıkmaza girdiğini hissetti. Altıya birkaç dakika kala e-posta kutusunu son kez kontrol etti ve hâlâ yanıt gelmediğini görünce ofisten ayrıldı.

Koridora adımını attığında evi hoş ve sıcaktı. Merkezi ısıtma sistemi tam bir antikaydı ve şimdilerde havalar yavaş yavaş soğumaya başladığından bir kışı daha çıkaramayacağından korkuyordu. Kabanını astı. Çatıdaki kazanın tıngırtılarını ve sıcak suyun borularda gezinirken çıkardığı gurultuyu duymak ona iyi geldi.

Evin zemin katı açık planlıydı ve koridor koskoca bir oturma odasıyla mutfığa açılıyordu. Evin denize bakan arka cephesi boydan boya camla kaplıydı ve pencerenin hemen yanında rahat bir koltuk duruyordu. Kate'in boş vakitlerinin çoğunu geçirdiği yer işte burasıydı. Denizi izlemenin insanı hipnotize edici ve son derece yatıştırıcı bir yanı vardı. Her daim değişirdi. Bu gece dingin sayılırdı; gündüz vakti kopan fırtına esip gürlemiş, sonra da

çekip gitmişti. Ay neredeyse dolunaydı ve suya gümüşü parıltılarını saçıyordu.

Oturma odasındaki mobilyaların geri kalanı eski ve ağırdı: iyiden iyiye yıpranmış bir kanepa, bir sehpa, bir de duvarlardan birine dayanmış, hiç çalmadığı bir piyano. Ev okulun lojmanıydı ve içindekiler selefine aitti. Duvarların geri kalanı romanların ve akademik çalışmaların gelişigüzel istiflendiği kitaplıklarla kaplıydı. Kate mutfığa girdi, çantasını kahvaltı tezgâhına bıraktı ve buzdolabının kapağını açtı. Karanlık mutfağın tavanı buzdolabının üçgen şeklindeki sarı ışığıyla aydınlandı. Buzlu çay sürahisini ve limon dilimlerini dizdiği tabağı aldı. İşten sonra birkaç tek yuvarlama dürtüsü onu hiç terk etmemişti. Bir su bardağı çıkardı, bardağı yarısına kadar buzla doldurdu, içine bir dilim limon attı ve üstüne soğuk çay koydu. Işıkları yakmadan pencerenin kenarında duran koltuğa kurulup ay ışığında ışıldayan koyu renkli, dalgalı suları seyre daldı. Bardağından bir yudum alıp çayın, şekerin ve limonun soğuk fakat keskin aromasının tadına vardı.

Kate, Adsız Alkolikler'e katılmıştı ve orada bu alışkanlığına hep karşı çıkmıştı. Soğuk çayda alkol yoktu ama ritüeli mesai sonrası içkisinininkiyle aynıydı. *Salla gitsin*, diye düşündü. Onda işe yarıyordu. Toplantılara gitmiş, sponsoruyla irtibatını hiç koparmamıştı ve altı yıldır ayıktı. Kendini bildi bileli içerdi. İşten sonra bara gidip sarhoş olmak teşkilattaki iş kültürünün bir parçasıydı. İşte geçirdiği hem iyi hem de kötü günlerin ardından karakoldan çıkıp iki tek yuvarlarlardı ama Nine Elms davası dünyasını altüst ettikten sonra içki alışkanlığı sıkıntı yaratmaya başladı. Bu da sorumlu bir anne olma yetisini kötü etkiledi.

Jake'in kılına bile zarar gelmedi ama Kate o kadar sık ve çok içerdi ki iş göremez hâle gelirdi. Annesi ve babası, yani Glenda'yla Michael oğlanı hafta sonları alırlardı. Pek çok defa duruma el attılar ve oğlan Kate'in kendine çekidüzen verebilmesi için uzun süre onlarla kaldı.

Bir cuma günü öğleden sonra dananın kuyruğu koptu. Jake

henüz altı yaşındaydı ve Güney Londra'daki bir ilkokula daha yeni başlamıştı. Glenda'yla Michael küçük bir kaçamak yapıp uzun bir hafta sonu tatiline çıkmışlardı. Kate hafta boyunca içmişti, ona kalsa öyle çok içtiği de yoktu ama o cuma öğleden sonra süpermarkette yere yığıldı ve alkol zehirlenmesinden ötürü alelacele hastaneye kaldırıldı. Hâliyle Jake'i okuldan almaya gitmedi. Okuldakiler önce Kate'e, sonra da annesiyle babasına ulaşmaya çalışmışlar ancak ulaşamamışlar, saat geç olduğunda da sosyal hizmetleri aramak zorunda kalmışlardı. Glenda ve Michael apar topar eve döndü ve Jake birkaç saatliğine tatlı bir koruyucu ailenin yanında kaldı ama bu hadise Kate'in alkol problemini gözler önüne serdi. Rehabilitasyona gitmeyi kabul etti ve oğlanın geçici velayeti Glenda'yla Michael'a verildi.

Şimdi o günlere dönüp de baktığında duygusal açıdan kötü bir durumda olduğunu fark ediyordu. Rehabilitasyonu ciddiye almamıştı. Ona kalsa Jake her zamanki gibi annesiyle babasının yanında kalıyordu ve cezasını çekip arındığında tekrar kavuşacaklardı. Hastalanıp çocuğunu okuldan almaya gitmeyen başka anne babalar da olmalıydı. Üç ay sonra rehabilitasyondan salıverildiğinde Glenda'yla Michael'ın Jake'in yasal vasiliği için başvuru da bulunduğunu ve davayı kazandıklarını öğrendi.

Sonraki yıllarda Kate hayatını yeniden rayına oturtmak için elinden geleni yaptı. Oğlunu görebilmek için annesi ve babasıyla defalarca kavgaya tutuştu ve teşkilata dönebilmek adına pek çok kez temyiz başvurusunda bulundu. Peter Conway'in avukat ordusunun mahkûmiyetini temyize götürmesiyle dava manşetlerden hiç inmedi ve medya davanın üstünde tepinmeye devam etti.

Altı yıl önce kendisine tutunacak bir dal uzatıldığında Kate en nihayetinde ayık kalmayı başardı. Bu dal Ashdean Üniversitesi'nde bir işti. Kalacak yeri de okul temin edecek ve Kate için tam bir hava değişikliği olacaktı. Akademisyen hayatını tatmin edici ve peşin hükümlerden uzak buldu. O zamana dek tek amacı Jake'e yeniden kavuşmaktı ama oğlu artık sekiz yaşına basmıştı. Harika bir okula gidiyordu, arkadaşları vardı ve

çok mutluydu. Kate kendisi yapamazken Glenda'yla Michael'ın onun arkasında durduğunu ve oğlu için en iyisinin onlarla kalmak olduğunu gördü. Sonraki yıllarda onlarla ilişkilerini düzeltti ve Jake'i okul tatilleriyle bazı hafta sonlarında görmeye başladı. Şimdilerde haftada iki defa, çarşamba ve pazar günleri Skype üzerinden görüşüyorlardı. İyi bir ilişkileri vardı. Sonsuza dek oğlunun ondan alınmasının vicdan azabını ve utancını yaşayacaktı ama şu hayattaki güzel şeylere ve ayıklığına var gücüyle tutunuyordu.

Oğlanın yaşı ilerledikçe onu okula veya arkadaşlarıyla oyun randevularına Glenda'nın götürmesinin Jake için daha iyi olduğunu anladı. Böylelikle ne annesinin kötü şöhreti ne de babasının bir seri katil olduğu yüzüne vuruluyordu. Kate'le aralarında bir miktar mesafe olduğunda nispeten normal bir hayat yaşayabiliyordu. Koskoca bir bahçesi olan büyük bir evde anneannesi, dedesi ve sevimli köpeğiyle yaşayan çocuk olabiliyordu.

Jake babasının kilit altında tutulan kötü bir adam olduğunu biliyordu ama Peter Conway hayatında hiçbir rol oynamamıştı. Peter'ın on altı yaşına basana kadar Jake'le irtibat kurması yasaktı. Ne var ki Kate iki yıl sonra başlarına geleceği şimdiden öngörebiliyordu. Jake iki yıl sonra on altı yaşına basacaktı. Facebook hesabı açmasına izin vermesi için çoktan Glenda'nın başının etini yemeye başlamıştı bile ve ergenliğin öz bilincin geliştiği, sorgulama dönemine giriyordu.

O evde tek başınayken oğlunun başka bir yerde yaşaması ona en başından beri yanlış geliyordu ama önüne bakmaya mecburdu; güzel günlerin onları beklediğine inanmayı sürdürmek zorundaydı. Jake'in harikulade bir hayatı olacaktı. Gelişim yıllarında oğluyla arasına mesafe koymak pahasına bile olsa Kate bunu gerçekleştirmeye kararlıydı.

Koltuğun yanındaki küçük sehpanın üstünde Jake'in çerçevesi fotoğrafları duruyordu. Sınıfça çekildikleri son fotoğraf ve Kate'in annesiyle babasının geniş, yemyeşil bahçesinde sevgili labradoru Milo'yla çekilmiş fotoğrafı da sehpanın üstündeki

yerlerini almıştı. Ne var ki Kate'in en sevdiği; ağustos ayında, evin aşağısındaki sahilde çektikleri en yeni fotoğrafı. Arka planda sular alabildiğine çekilmişti ve anne oğul inşa etmek uğruna bütün öğleden sonralarını harcadıkları devasa bir kumdan kalenin yanında dikiliyordu. Jake iki koluyla annesinin beline sarılmıştı ve ikisi de gülümsüyordu. Suratlarına gelen güneş ikisinin de mavi gözlerindeki turuncu patlamasını belirginleştirmişti.

Kate fotoğrafı aldı ve camın üstünden oğlunun suratını okşadı. Jake artık omuzlarına geliyordu. Sevgiyle bakan gözleri ve One Direction'daki oğlanların kullandığı dağınık, ergen müzik grubu tarzında kesilmiş koyu renkli saçları vardı. Yakışıklı bir çocuktuk ama güçlü fakat sivrice burnunu Peter Conway'den almıştı.

"Elbette babasına benzeyecek; doğanın kuralı bu," dedi Kate yüksek sesle. "Önemli olan yetiştirilme tarzı. Bu da benim... annemle babamın görevi. Oğlum mutlu. Raydan çıkması için hiçbir neden yok."

Gözlerine yaşların hücum ettiğini hissetti. Fotoğrafı yerine bırakıp soğuk çayla dolu bardağına baktı. *Şimdi bir içki içmek ne iyi gelirdi. Tek bir kadeh.* Bu düşüncüyü bir kenara itti, o da hiç direnmeden gitti. Buzlu çayını tek dikişte içti ve Jake'in okul fotoğrafına, yirmili yaşlarının başlarında, güzel bir sarışın olan Bayan Prentice'le birlikte iki sıra hâlinde dizilmiş sandalyelerinde poz veren diğer öğrencilere baktı. Güneş yüzünden gözlerini kısarak gülümseyen Jake'in etrafı dört yakın arkadaşı tarafından kuşatılmıştı. Bu hâllerleriyle yapım aşamasındaki bir ergen müzik grubuna benziyorlardı.

Kate'in akıllı Caitlyn Murray'nin okul fotoğrafına kaydı. Kız, Jake kadar mutlu görünmüyordu. Kate dizüstü bilgisayarını açıp Caitlyn'in babasından yanıt gelip gelmediğine bakmak için ayağa kalktı ama tam o anda cep telefonu çaldı. Mutfakta duran çantasının altını üstüne getirip telefonunu bulduğunda arayanın Alan Hexham olduğunu gördü.

"Selam, mesaiye mi kaldın?" diye sordu. Alan'ı severdi. Her

sömestr gelip öğrencilerine ders verirdi. Hâliyle muhteşem bir adli patoloji uzmanı olmanın yanı sıra, gel zaman git zaman arkadaşları da olmuştu.

“Kate, meşgul müsün?” diye sordu Alan lafı hiç dolandırmadan.

“Hayır. Sen iyi misin?”

“Morga gelmeni istiyorum... İkinci bir görüşe ihtiyacım var.”

“İkinci bir görüş mü?” diye sordu Kate. Alan normalde şen şakrak bir tipti ama bugün sesi tedirgindi. Neredeyse korku yüklüydü.

“Evet. Lütfen, Kate. Yardımına ve fikirlerine gerçekten çok ihtiyacım var.”

5

Morg, Exmouth'un eteklerinde ve Kate'in evinden yalnızca birkaç kilometre uzaklıktaydı. Victoria Dönemi'nden kalma büyük bir hastanenin bodrum katındaydı, otoparkıysa sessiz ve tenhaydı. Binanın arka tarafındaki uzun bacadan berrak gökyüzüne doğru yoğun siyah dumanlar yükseliyordu.

Morga binanın yan tarafındaki bir kapıdan giriliyordu. Kate o kapıdan geçtikten sonra kendini bodruma doğru inen, rutubetli bir tünelde buldu. İçerisi küf ve dezenfektan kokuyor, aralıklı yerleştirilmiş loş sarı ışıklar kâh titreşip kâh cızırdıyordu.

Tünel yüksek tavanlı, Victoria Dönemi'ne has alçı işleriyle bezeli, ıslıl ıslıl bir resepsiyona açıldı. Kate deseni, sıkış tepiş kıvrılan bağırsaklara ya da beyin dokusuna benzetti. Ziyaretçi defterine imza attıktan sonra bir amfiye alındı. Sahnenin etrafını kuşatan ahşap koltuklar peyderpey yükselerek gölgelerin içinde gözden kayboluyordu.

Sahnenin ortasındaki paslanmaz çelik otopsi masasının üstünde büyük, çıplak bir ceset yatmaktaydı. Alan iki asistanıyla birlikte çalışıyordu. Üçü de mavi renkli ameliyat önlüklerini giymiş, şeffaf Perspex maskeler takmıştı. Gittikçe kararmakta olan şişmiş ceset kasıklarının az üstünden göğüs kemiğine kadar kesilip açılmıştı. Bu noktada kesik ikiye ayrılarak omuzlarından ensesine doğru uzanıyordu. Göğüs kafesi ortadan ayrılmış ve kelebek kanatları gibi iki yana açılmıştı. Kurbanın suratının olması gereken yerdeki tiksindirici oyuktan, zehirli mantar öbeğini andıran etler ve onların arasından baş vermiş alt dişler görünüyordu.

du. Eski oditoryumun tozlu ahşap kokusuna karışmış pis koku burnuna çalınınca Kate girişte bocaladı.

“Akciğerleri sıvılaşmaya ramak kalmasına rağmen sağlıklı ve iyi durumda,” diyordu Alan onları kanlı elleriyle kaldırırken. Parçalara ayrılmış gövdenin üstünde ıslak ıslak asılı kalan ciğerler Kate’e ölü bir ahtapotu hatırlattı. “Çabuk olun, parçalanacaklar.”

Derken Kate’i gördü ve asistanlarından biri elinde paslanmaz çelikten bir organ tepsisiyle ona doğru koştururken başını aşağı yukarı sallayarak onu içeri buyur etti. Akciğerleri itinayla tepsinin içine yerleştirdi.

“Kate. Geldiğin için teşekkür ederim,” dedi. Sesi yüksek tavanda yankılandı. “Kapının arkasında temiz ameliyat önlükleri duruyor ve lütfen galoş giymeyi unutma.”

Kate çabucak üstüne bir önlük geçirip geri döndü ve cesetten birkaç adım uzakta durdu. İçerisi o kadar soğuktu ki kollarını göğsünde kavuşturmak zorunda kaldı. Genç kızın açık vaziyetteki gövdesinin içinde düzgünce duran organlarından geriye kalanı görebilecek kadar yakındaydı. Bu genç kızın cesedinin kendisiyle ne gibi bir ilgisi olduğunu merak etti. Bir otopsiye katılmasının üstünden çok uzun zaman geçmişti ve midesinin hâlâ göreceklelerini kaldırarak kadar sağlam olduğunu umdu. Alan iki asistanının başlarının üstünden ona baktı ve cesedi nerede ve ne zaman bulduklarını açıklayarak Kate’i konu hakkında bilgilendirdi.

“Kimlik tespitinde kullanılabilecek bir suratı olmamasına rağmen kurbanın vücudundan çok sayıda numune alabildik: meni, tükürük, üç farklı saç teli, vajinada kasık kılı, bacaklarının arkasındaki ısırıklardan birinde tek bir kirpik...”

“Isırık mı?” dedi Kate.

“Evet. Altı tane,” dedi Alan başını kaldırıp ona bakarak.

Asistanlarından biri kurbanın kalbini iki eliyle dikkatle avuçlayıp saygılı bir edayla az ötedeki tartıya doğru götürdü.

“Liam. Organı önce tepsiye koy. Elinde bir kalple oradan oraya yürüyemezsin! Samira...”

Liam elinde kurbanın kalbiyle odanın ortasında donakalın-

ca Samira organı içine koyması için gidip ona küçük, çelik bir kâse getirdi. Kate iki kişilik bu küçük gösteriyi görmezden gelip çürümüş et kokan cesede yaklaştı. Derken gözü cesedin bitişiğindeki masanın üstünde duran, pıhtılaşmış kanla kaplı cerrahi testereye ilişti. Bir otopsi her daim yoğun bir soğukkanlılıkla gerçekleştirilirdi. Bir keresinde *birini itinayla parçalarına ayırmak* şeklinde betimlendiğini bile duymuştu.

“Boğulmuş mu?” diye sordu.

“Evet,” dedi Alan. “Boynundaki ve gırtlığındaki şu bağ izlerini görüyor musun? Hani kurdeşeni andıran şu kırmızı renkli, küçük noktacıkları?” Parmağıyla Kate’in dikkatini söz konusu bölgeye çekti. “Ani oksijen kaybına, sonra da kanın süratle tekrar oksijenlendiğine işaret ediyor. Kurban ölüm ânına dek oksijenden yoksun bırakılmış ve ardından tekrar hayata döndürülmüş...”

“Poz verdirilmiş miydi? Tek kolunu uzatmış vaziyette yan mı yatıyordu?”

“Evet.”

“Cesedi bir parka mı bırakmıştı?”

“Fundalığa. Onu Dartmoor Milli Parkı’nda bulduk, yani evet, doğadaydı.”

“Kimliğini teşhis edebildin mi?”

“Henüz değil. Geride kalan dişlerine bakılırsa ergenlikten yeni çıkmış.” Alan el arabasının başına geçip büzgülü naylon poşetin yırtık boyun kısmının ve düğümlü halatın içinde bulunduğu delil torbasını aldı. Kate’e uzattı. “Bu da boynuna bağlı hâlde bulundu.”

O gün ikinci defa, mazisinin bir parçası aniden şimdisine dayatılmıştı. Kalın plastiğin üstünden düğümü evirip çevirerek küçük topun sımsıkı çıkıntılarını yoklarken tepeden tırnağa ürperdi. Başını kaldırıp Alan’a baktı.

“Lanet olsun. Ceviz bağı mı?” dedi. Kurbanın hayattayken neye benzediğini kestirmeye mahal vermeyecek kadar şişmiş ve fena hâlde çürümüş olan cesedine baktı. “Polis ne diyor?”

"Otopsiye katilman konusunda mı? Haberleri yok," dedi Alan.

Kate ona bakıp tek kaşını kaldırdı. "Kastettiğim o değildi."

"Bu vakayı başmüfettişliğe yeni terfi etmiş genç bir kadına verdiler. Bana kalırsa Peter Conway ortalığı kasıp kavururken hâlâ Barbie bebekleriyle oynuyordu. Ona söylemedim. Bu cinayeti tarihi bir vakaya bağlamaya kalkışmadan önce senin de görmeni istedim."

Kate elindeki düğüme tekrar baktı. "En ufak bir kuşku yok. Her şey meydanda. Bu Nine Elms Yamyamı."

"Endişelendiysen diye söyleyeyim, Peter Conway hapishaneden kaçmış değil. Hâlâ hapishanedeki hücrelerinde."

Kate başıyla onayladı. "Biliyorum. Firar etmesi hâlinde ilk bilgilendirilecek kişilerden biriyim. Beni ve oğlumu korumak için alınmış birtakım önlemler var..." Kate, Alan'ın gözlerinde bir acıma kırıntısı gördü. Durumundan hiç bahsetmemişlerdi ama Alan'ın her şeyden haberdar olduğu belliydi. "Bunu her kim yaptıysa bir taklitçi olmalı. Yoksa fazla mı uçuyorum? Bana kalırsa tesadüf olmayacak kadar fazla benzerlik var."

"Evet. Sana katılıyorum," dedi Alan.

"Kızın ne zaman öldüğünü biliyor musun? Ölüm saatini?" diye sordu Kate dikkatini tekrar cesede vererek.

"Doğa şartlarına maruz kalmıştı: rüzgâr, yağmur ve börtü böcek. Sol kulağının arkasında ve omzunda kurtçuklara rastladık. Ceset de epeyce şişmiş. Bunlara bakarak beş ya da altı gün önce öldüğünü söyleyebilirim."

"Bu da geçtiğimiz salı ya da çarşamba öldürüldüğü anlamına geliyor. Conway kurbanlarını perşembe ya da cuma günleri çıkarırdı. Hafta sonu boyunca onlara işkence eder, en nihayetinde öldürür ve pazartesi veya salı günü cesetlerinden kurtulurdu," dedi Kate. Sonra tekrar başını kaldırıp Alan'a baktı. "Isırıklardan dış kalıbı çıkarabildin mi?"

"Hayır. Derisi fazla çürümüştü."

"Peki ya surati? Nasıl yüzüldüğünü biliyor musun?"

Alan önlüğünün cebinden küçük bir poşet çıkardı; içinde uzun bir diş vardı.

“Sol kesici köpekdişi,” dedi Alan poşeti havaya kaldırarak. İçindeki diş pürüzsüz ve beyazdı.

“Köpek mi yani?”

Alan başıyla onayladı. “Doberman ya da Alman kurdu. Bunu yapabilmesi için fena hâlde damarına basılmış olması gerek. Hayvana neler yapıldığını düşünmekten bile korkuyorum. Dişi çene kemiğinin sağ üst tarafından geriye kalanlara gömülü hâlde bulduk ama köpeğin kurbanın suratını tek başına yüzdüğünü hiç sanmıyorum. Tırtıklı bir bıçaktan kalma kesik izleri de var.”

“Sanki önce köpek saldırmış, sonra da tırtıklı bir bıçakla geri kalanı halledilmiş gibi, öyle mi?”

“Evet,” dedi Alan.

“Conway’in damgasını taşıyan başka cinayetlere denk geldin mi?”

“Hayır.”

“Yine de kontrol edebilir misin?”

“Kate, senden tek istediğim ceset hakkındaki profesyonel fikrini benimle paylaşmandı. Bunun için de sana minnettarım...”

“Alan. Polis veri tabanlarına erişimin var. Eğer biri Peter Conway’in cinayetlerini taklit ediyorsa bu kadın *ikinci* kurbanı demektir. Conway’in ikinci kurbanı Dawn Brockhurst’tü. Cesedi bir nehrin kenarına atılmıştı... Tilkiler kafasına geçirilmiş torbayı yırtıp suratının bir kısmını yemişti. İlk kurbanı Shelley Norris’ti ve Nine Elms Caddesi’ndeki bir araba mezarlığına atılı hâlde bulunmuştu...”

Alan ellerini kaldırdı. “Evet, farkındayım... Ama benim işim gerçekleri, ölüm nedenini söylemek.”

“En azından bakamaz mısın? Ya da polisi araştırmaya yönlendiremez misin?”

Alan yılgınlıkla başını aşağı yukarı salladı. Asistanları kurbanın göğüs kemiğinin üstündeki uzun, Y şeklindeki kesiği dikme hazırlığı içinde, nazikçe göğüs kafesini kapatıyorlardı.

Kate başını önüne eğdi ve ucuna ceviz bağı düğümü atılmış, toz toprak içindeki halat parçasının içinde bulunduğu plastik delil torbasının hâlâ elinde olduğunu gördü. Elleri titremeye başladı ve poşeti gerisin geriye Alan'a uzattı. Biraz daha elinde dursa sanki benliği kirlenecek ve Nine Elms Yamyamı davasının çalkantılı cehennemine geri çekilecekti.

6

Kate ne morgdan çıktığını ne de Alan'a veda ettiğini hatırlıyordu. Bir anda kendini uzun, rutubetli tünelde, sonra da dışarıdaki otoparkta buldu.

Bacakları hareket ediyordu etmesine ama kanı damarlarına öyle tayzikli pompalanıyordu ki resmen canı acıyordu. Her şey boğuktu; karşıdan karşıya geçtiği işlek caddenin sesi, sokak lambalarının donuk sarısında tezahür etmeye başlayan ince sis... Hissettiği korku akıldışıydı. Tek bir görüntü ya da tek bir düşünceden ibaret değildi ama içini kemiriyordu. *Bu korku bu defa sonumu mu getirecek?* diye düşündü. Ensesi ve sırtı kan ter içinde kalmıştı ama soğuk hava ürpermesine sebep oldu.

Derken kendini morgun bulunduğu caddenin karşısındaki içki dükkânında buldu ve bakışlarını aşağı kaydırды. Elinde bir Jack Daniel's şişesi tutuyordu.

Şişeyi pat diye elinden bıraktı ve şişenin kırılmasıyla grileşmiş linolyum zemin ve ayakkabıları viski içinde kaldı. Yazarkasanın arkasında ufak tefek, Kızılderili bir adam oturmuş, dizüstü bilgisayarından bir film izliyordu ve şişenin kırılma sesi başını kaldırıp Kate'e bakmasına neden oldu. Ardından kulaklıklarını çıkardı ve eline mavi renkli, büyük bir kâğıt havlu rulosu aldı.

"Parasını ödeyeceksin," dedi.

"Elbette, bırakın da yardım edeyim," dedi Kate ve yere çömelip kırık şişenin bir parçasını eline aldı. Cam kehribar rengi sıvıyla ışıldıyordu. Diline o kadar yakındı ki tadını, kokusunu alabiliyordu.

“Hiçbir şeye dokunma,” dedi adam. Ona tiksintiyle, sanki ay-
yaşın tekiymiş gibi bakıyordu. Bu Kate’in aklını başına getirdi.

Elini çantasına daldırdı ve yirmi poundluk bir banknot çıkar-
dı. Adam parayı aldıktan sonra da kırık camların arasından dik-
katle geçerek dükkândan çıktı.

Arkasına bakmadan yola atladı ve az kalsın kornasını çalan
bir panelvanın altında kalacaktı. Arabasına ulaştığında kendini
derhal içeri atıp kapıları kilitledi. Elleri titriyordu; ayakkabıla-
rındaki viskinin kokusunu ve bacaklarındaki ıslaklığı hissedebiliyordu. Bir parçası onu ayakkabılarından, pantolonundan
emmek istiyordu. Derin bir nefes aldı ve pencereyi açarak soğuk
havanın arabanın içine dolup viski kokusunu hafifletmesine izin
verdi. Ardından cep telefonunu çıkardı ve Adsız Alkoliklerdeki
sponsoru Myra’ya bir mesaj gönderdi.

Uygun musun? Az daha içecektim.

Göz açıp kapayıncaya dek yanıt almak içini rahatlatmıştı.

Şanslısın, evlat. Uygunum ve kekim var. Çay suyunu koyuyorum.

Myra, Kate’in yan komşusuydu ve hem sahibi hem de işletme-
cisi olduğu sörf mağazasının üstündeki küçük dairede yaşıyor-
du. Sörf mağazası kış mevsiminin gelişinden ötürü kapalıydı
ve ön tarafındaki küçük otopark, duvara sabitlenmiş bankama-
tik ve kenarları aşınmış, çift taraflı döner tabela dışında boştu.
Rüzgârda hızla dönüyor, soğuk içecekler ile dondurma arasında
gidip geliyordu. Kate binanın yan tarafına geçip kapıyı tıklattı.
Köşede, etrafına ışık yaymakta olan bankamatige baktı. Yaz ay-
larında sörfçüler tarafından kullanılırdı ama sezon dışında onu
kullanan tek kişi Kate’ti çünkü kasabaya inemeyecek kadar tem-
beldi.

Myra ellerinde dumanı tüten iki fincan çayla kapıyı açtı.

“Tut şunları,” dedi fincanları Kate’in eline tutuştururken.
“Aşağı inip biraz hava alalım.”

Sırtına uzun, koyu renkli, kalın bir kaban, ayaklarına da Wel-
lington marka botlarını geçirdi. Yüzü derin çizgilerle bezeliydi

ama açık bir teni ve evinin koridorundaki ışığın altında ıslıl ıslıl parlayan kır saçları vardı. Ne Kate, Myra'ya yaşını sormuş ne de Myra kendiliğinden yaşını söylemişti. Myra kendinden bahsetmekten kaçınan bir tipti ama Kate ellilerinin sonlarında ya da altmışlarında olduğunu düşünüyordu. Myra Hindley ile Ian Brady'nin Moors Cinayetlerinin zanlıları sıfatıyla tutuklandığı yıl olan 1965 yılından önce doğmuş olsa gerekti; o günden sonra kızına Myra ismini vermek isteyen pek kimse kalmamıştı.

Kapıdan çıktılar ve üç sıra boş piknik masasının gölgelerinde öylece durduğu deniz manzaralı terası boylu boyunca arşınladılar.

Ufalanmaya yüz tutmuş beton basamaklardan sahile doğru inmeye koyuldular. Elindeki çayları dökmemeye odaklanan Kate ağır adımlarla Myra'yı arkasından takip ediyordu.

Rüzgârın ve dalgaların sesi gittikçe güçlenirken son basamaklara ulaştılar. Orada onları kum tepeciklerinin arasına saklanmış, paslanmakta olan iki şezlong bekliyordu. Otururlarken şezlonglar aynı anda gıcırdadı. Kate sıcak, tatlı çayından minnetle koca bir yudum alırken Myra kabanının cebinden Mr Kipling marka bir kutu Battenberg keki çıkardı.

"Neden içmek istedin?" diye sordu Myra suratında ciddi bir ifadeyle. Kate'i yargılamıyordu ama müsamahasızdı ve öyle olmaya sonuna kadar hakkı vardı; altı yıllık ayıklık hafife alınacak şey değildi. Keklerini yerlerken Kate o gün sillesini yediği üç olaydan bahsetti: Peter Conway konulu ders, aldığı e-posta ve ardından otopsi.

"Sorumlu hissediyorum, Myra. Bu kızın, yani Caitlyn'in babasına karşı. Gidecek başka kimsesi yok."

"Kızın Peter Conway tarafından kaçırılıp kaçırılmadığını bilmiyorsun. Ya her şey bir tesadüften ibaretse?" dedi Myra.

"Bir de bu geceki kız var... Tanrım, dövülmüş bir et parçası gibi orada öylece yatışı gözümün önünden gitmiyor... Tabii her şeyin tekrar başladığına dair düşünceleri de yabana atmayalım."

"Ne yapmak istiyorsun?"

“Yardım etmek istiyorum. Aynı şeylerin tekrar yaşanmasına engel olmak istiyorum.”

“Konuşarak ve bildiklerini paylaşarak yardım edebilirsin ama iyileşme sürecinin asla bitmediğini sakın unutma, Kate. Annesine ihtiyacı olan bir oğlun var. Ayrıca kendini de düşünmelisin. Hiçbir şey ayıklığından daha önemli değil. O içki dükkânına geri dönüp o viski şişesini elinden bırakmasan ne olacaktı? Kasa gidecektin, parasını ödeyecektin ve sonra aynı batağa tekrar düşecektin, öyle mi?”

Kate gözünden akan tek damla yaşı sildi. Myra uzanıp elini tuttu.

“Peter Conway kilit altında. Onu oraya sen koydun. Kaç hayatı kurtardığını düşün, Kate. Öldürmeye devam edecekti. Bununla polisin ilgilenmesine izin ver. Alan’ın işini yapmasına müsaade et. Şu kayıp kıza gelince... Sence onu bulmak için ne yapabilirsin? Annesiyle babası Conway tarafından öldürüldüğünden nasıl emin olabiliyor?”

Kate bakışlarını yere indirip ayaklarının altındaki kumu botlarının kenarlarıyla düzledi. Myra’yla konuşmak onu sakinleştirmişti. Damarlarında dolaşan adrenalin etkisini yitirmişti ve Kate artık kendini bitkin hissediyordu. Kol saatine baktı. Neredeyse gecenin on biri olmuştu. Döndü ve denizi, Ashdean’in karanlıkta yanıp sönen ışıklarını seyre daldı.

“Biraz dinlenmeli ve şu kottan kurtulmalıyım. Buram buram içki kokuyor.”

Kate, Myra’nın endişesini görebiliyordu ama vakalardan uzak duracağına söz vermek zorunda kalmak istemiyordu.

“Seninle gelip üstündekileri çamaşır makinesine atmana yardım edeyim,” dedi Myra. Kate karşı çıkmaya niyetlendi ama sonra başıyla onayladı. İçki içtiği günlerde birtakım çılgınca şeyler yapmıştı ve bayat içkinin kokusu geçmişte kontrolü kaybetmesine neden olmuştu. “Ve yarın ilk iş buluşmaya gidiyoruz,” diye ekledi Myra sertçe.

“Tamam,” dedi Kate, “ve teşekkür ederim.”

7

Peter Conway, Winston ve Terrell adındaki iki hasta bakıcının arasında Great Barwell Psikiyatri Hastanesi'nin uzun koridorunu arşınladı.

Uzun yıllardır tutuklu olmak ve az hareket etmek Peter'in biraz fazla kısa olan bornozunun altından görünen bacaklarının cı-lızlaşıp sarkmasına ve hamlamasına neden olmuştu. Elleri arkasından kelepçeliydi ve kafasına bir tükürük başlığı geçirilmişti. İnce, metal bir ağdan imal edilmiş olan başlık kafasını tamamen kaplıyordu. Ön tarafındaki kalın, güçlendirilmiş plastik panel ise o nefes alıp verdikçe içeri dışarı hareket ediyordu. Kırışmış saçları duştan yeni çıktığından hâlâ ıslaktı ve başlığın altından omuzlarına dökülüyordu.

Peter'in son saldırganlık nöbetinin üstünden bir sene geçmişti. Bir grup terapisi esnasında başka bir mahkûmu, Larry adında bir manik depresifi ısırılmıştı. Kate Marshall konusunda bir anlaşmazlık yaşamışlardı. Peter o kadına yoğun duygular besliyordu: öfke, nefret, tutku ve kayıp. Bu grup seansından evvel Larry gazetede Kate hakkında kısa bir makale bulmuştu. Öyle büyük ya da önemli bir şey değildi ama Larry onu dalga konusu etmişti. İlk yumruğu atan Larry olmuştu ama Peter, Larry'nin o küçük, şişkin burnunun ucunu ısırp kopararak işini bitirmişti. Kayıp parçanın bulunabilmesi için midesinin yıkanmasına izin vermeyi reddetmişti. Bu yüzden artık hücrelerinden ya da daha yenilikçi doktorların tabiriyle "odasından" çıktığında kelepçe ve tükürük başlığı takmak zorundaydı.

Yıllar içinde Peter; hademenin tekini, bir doktoru ve iki has-

tayı ısırıldığı çok sayıda olaya karışmıştı ve üzerinde çok sayıda ağzlık, hatta meşhur Hannibal Lecter'inki gibi bir hokey maskesi bile kullanılmıştı. Zevk için ve nefsi müdafaa için ısırarak Peter'in zihninde iki ayrı şeydi. Narin kadın etinin kaliteli bir şarap gibi zevkinin sürülmesi gereken leziz, neredeyse parfümlü bir tadı vardı. Erkek etiyse kıllı ve pis kokuluydu. Bu yüzden yalnızca kendini korumak için bir erkeği ısırırdı.

Peter'in avukatı İnsan Hakları Kanunu'ndan alıntılar yaparak bu tür kısıtlayıcıların kullanımına karşı temyize gitmişti. Tükürük başlığı tutuklamalar sırasında vücut sıvılarına maruz kalmamaları için polisler tarafından kullanılırdı ama hastane-nin, mahkemenin ve avukatının ortak noktada buluşabildikleri tek kabul edilebilir çözüm buydu.

Peter'in hücresi uzun koridorun sonundaydı. Kapılar kalın metaldendi ve hepsi yalnızca dışarıdan açılabilen küçük birer kapakla donatılmıştı. Hücrelerden bağrıışlar, çığrıışlar, bam güm sesler yükseliyordu ama duşa gidiş dönüş yolunda çıktıkları her zaman-ki sabah yürüyüşü esnasında bu sesler Peter'la iki hasta bakıcıya tarladaki kuşların ötüşü gibi sıradan geliyordu. Winston da Terrell da bir seksenin üzerinde, iri yarı, Peter'in annesinin tabiriyle çam yarması gibi adamlardı. Banyodan güya sallana sallana dönseler de ikisinin de belinde şu coplu, sağlam deri kemerlerden vardı.

Yüksek güvenliqli koğuşlarda kalan mahkûmlar tek kişilik hücrelere koyularak birbirlerinden ayrı tutulurdu ve hücrelerinin dışında nadiren temas kurarlardı. Hastane koridorları hem güvenliqli sağlamak hem de günlük hareketleri düzenlemek için kapsamlı bir güvenliqli kamerası ağı tarafından izlenirdi. Peter bir sonraki mahkûmun duşa ulaşabilmesi için birkaç dakika içinde hücrelerine geri dönmesi gerektiğini biliyordu.

Son altı yıldır aynı hücrede kalıyordu. Hücresinin önüne geldiklerinde Winston kilidi açarken Terrell'in gözetimindeki Peter kapının karşısındaki duvarın dibinde durdu. Kapı açıldığında Terrell tükürük başlığının arkasındaki kayışları çözdü ve ardından Peter hücrelerine girdi. Kapı arkasından kapatılıp kilitlendi.

“Kapağı açacağım, Peter. Şimdi geri çekilmeni ve ellerini uzatmanı istiyorum,” dedi Winston. Peter kapak açılırken bir esinti hissetti ve boşluktan uzattığı ellerini kelepçeler çıktıktan sonra tekrar içeri çekti. Tükürük başlığını gevşetti, kafasından sıyırdı ve boşluktan Winston’a verdi.

“Teşekkürler, Peter,” dedi Winston ve kapak kapandı.

Peter omuzlarını silkerek bornozundan kurtuldu ve kot pantolon, mavi gömlek ve hırka giydi. Altı senede hücrelerine bir parçacık lüksün sızmasına müsaade edilmişti. Dijital bir radyosu vardı. Üstelik İngiltere’deki yerel kütüphanelerin çoğunun bütçe kesintilerinden ötürü kapanmış olmasına rağmen Great Barwell’inki epeyce kapsamlıydı ve Peter’in küçük komodininin üstünde bir yığın kitap duruyordu. Larry’ye saldırmaktan ötürü duyduğu tek pişmanlık su ısıtıcısını kaybetmiş olmasıydı. Sıcak içecekler zor kazanılan ayrıcalıklardandı ve Peter kendi kahvesini ya da çayını yapamamanın eksikliğini çekiyordu.

Özgürlük hasreti Peter’ı hiç terk etmemişti. Son okuduğu kitap kaos teorisiyle ilgiliydi; bu konu ve “kelebek etkisi” meselesi aklını başından almıştı. Kendisiyle özgürlük arasında sayısız kapı ve metrelerce jiletli tel vardı ama çok yakında, küçük bir değişikliğe ya da fırsata delalet eden bir çift kanatın çırpılacağını ve böylelikle kaçma fırsatı bulabileceğini biliyordu.

Dışarıdaki koridorda ayakkabı gıcirtısı ve servis arabasının belli belirsiz gürültüsünü duydu. Uzun süre önce hastanenin, zamanı beş dakikalık bloklara böldüğünü öğrenmişti. Bir keresinde hastane doktorunu görmeye gittiğinde başka bir hasta ortalığı birbirine katmıştı ve Peter’ı daha önce hiç görmediği koridorlardan ve dolambaçlı yollardan geçirerek hücrelerine götürmek zorunda kalmışlardı. Açık bir kapının önünden geçerlerken de gözü Great Barwell’deki tüm kapı ve koridorları gösteren televizyon ekranlarından ibaret devasa panoya ilişmiş ve orasının güvenlik kamerası kontrol odası olduğunu anlamıştı. Uzun yıllardır orada olmasına rağmen hastanenin kat planını bir türlü çözmemişti.

Derken kapısı tıklatıldı ve küçük kapak açıldı. Boşlukta dalga konusu olabilecek kadar uzun bir burun ve aknelerle çevrili kırmızı, ıslak dudaklar belirdi.

“Peter?” dedi kurbağalarinkini andıran bir ses. “Mektuplarını getirdim.”

“Günaydın, Ned,” dedi Peter kapağa doğru seğırtirken. Ned Dukes hastanedeki en eski hükümlüydü. Alıkoyduğu on dört oğlan çocuğuna tecavüz etmekten kırk yıldır içerideydi. Ufak tefek, kara kuru bir adamdı ve uzun burnuyla akne istilasına uğramış etli dudakları geniş, yuvarlak suratının tam ortasındaydı. Beyaz lekeli kör gözleri sağa sola gidip gelirken mektuplarla ve paketlerle yüklü servis arabasını elleriyle yokladı. Ned’e orada hasta bakıcı olarak çalışan, sımsıkı bastırıldığı dudakları incecik bir çizgi hâlini almış, yaşlıca, suratsız bir kadın eşlik ediyordu.

“Bir alt rafta,” dedi kadın sabırsızca. Ned harika bir postacı sayılmazdı ama görme yetisini kaybetmeden önce de bu işi yapıyordu ve postaları elinden alındığında fena hâlde tedirgin ve huzursuz oluyordu. Hastane onu posta dağıtım işinden almaya en son teşebbüs ettiğinde Ned cinsel bölgesine kaynar su dökerek tepki göstermişti. Böylelikle sıcak içecek imtiyazını kaybetmişti ama gayriresmi postacı olarak işini kaptırmamayı başarmıştı.

Ned burnundan gürültülü nefesler alıp vererek alt rafa uzandı, itinayla istiflenmiş mektupları yokladı ve yığınlardan birini yerinden etti.

“En alttaki! İşte bu!” diye çıkıştı kadın, Ned’i bileğinden yakalayıp elini Peter’a gelen mektup yığınının üstüne götürerek. Ned mektupları aldı ve kapıdaki boşluktan içeri uzattı.

“Teşekkürler, Ned.”

“Hoşça kal,” dedi Ned ve kırık, kahverengi, tiksindirici dişlerini gözler önüne sererek sırttı.

“Güle güle, görüşürüz,” diye mırıldandı Peter kapak çarparak kapanırken.

Yatağına geri döndü ve postalarını gözden geçirmeye koyul-

du. Her zamanki gibi önce hastane tarafından açılmış, kontrol edilmiş ve zarfların içine özensizce geri tepilmişlerdi.

Mektuplardan biri ona İskoçya'daki manastırından uzun yıllardır yazan Rahibe Assumpta'dandı. Ona gönderdiği bornozu beğenip beğenmediğini ve ayak numarasını soruyordu çünkü Amazon'da bornozuna uygun bir çift terlik bulmuştu. Mektubunu da ruhu için dua ettiğini söyleyerek bitirmişti. Gelen postaların diğerleri Peter'ın nazarında angaryadan ibaretti: Gerçek suç romanı için ondan övgü cümlesi isteyen yazarın teki; ona ayrı ayrı ilan-ı aşk eden bir erkekle bir kadın ve adı her nasılsa *Reader's Digest*'in posta listesine girmişti.

Peter, Kate'e tek bir defa yazmıştı. Hapishanede cezasının açıklanmasını beklerken zayıf bir ânında ona uzun bir mektup kaleme almıştı. Kate'in çocuğunu taşıdığını duymuş ve ondan çocuğu aldirmamasını rica etmişti. Ayrıca çocuğun hayatının bir parçası olmayı istediğini de söylemişti.

Ne var ki Kate'ten hiç haber almamıştı. Hâliyle Peter, annesi Enid'den ve basından toplayabildiği bölük pörçük bilgilerle yetinmek zorunda kalmıştı. Kate'e de bir daha yazmamıştı. Gölünden geçenleri dile getirdiği o samimi mektubu görmezden gelmesi suçlarını ortaya çıkarmasından daha büyük bir ihanetti. Peter'ın ve Enid'in Jake'le temas kurmasını veya adresini öğrenmesini yasaklayan bir mahkeme kararı vardı. Elbette Enid birtakım insanlar tanıyordu ve Jake'in adresi de elindeydi fakat bunun sebebi Jake'i önemsemesi değil, yetkili mercilerden bir adım önde olmayı istemesiydi.

İki yıl içinde Jake on altısına basacak ve tedbir kararı geçerliliğini kaybedecekti. Peter, Kate'in ümitsiz vaka olduğunu biliyordu ama günün birinde oğluyla buluşacaktı ve oğlunu annesine karşı doldurmak onu zevkten dört köşe edecekti.

Hücresinin kapısına gitti ve dışarıya kulak kabarttı. Koridor sessizdi. Duvara kaynakla sabitlenmiş köşedeki radyatörün yanına gitti. Radyatörün ortam sıcaklığını ayarlamaya yarayan büyük, plastik bir kadranı vardı ve birkaç hafta önce kadranı dön-

dürdüğünde plastik kırılıp etmeden pıt diye yerinden çıkmıştı. İvır zıvırını saklayabileceği bir yeri olması bir lütuftu. Hücreler her gün didik didik aranırdı.

Peter radyatörün kadranını yavaşça sola döndürüp hafifçe oynattı ve plastik yerinden çıkıverdi. Okuma gözlüğünü alıp saplarını kullanarak muhafazanın içini karıştırdı. Kadranı elinde ters çevirdiğinde avucuna küçük bir kapsül düştü. Bu büyük bir C vitamini hapının suda çözülebilir kapsülüydü. Kapsülün iki yarısını birbirinden ayırdı ve tırnaklarının yardımıyla içinden sımsıkı bağlanmış, incecik bir kâğıt rulosu çıkardı. Vitamin kapsülünü gerisin geriye birleştirdi ve başucundaki kitap yığınının üstüne koydu. Yatağına oturup geriye doğru kaykılarak sırtını duvara yapıştırdı. Böylelikle kapak açılabilir bile onu göremeyeceklerdi. Dikkatlice ruloyu açtı. İnce, beyaz, mumlu bir kâğıttı. Yazar kasa fişlerinin basıldığı şu küçük makinelerin birinden çıkmıştı.

Küçük kâğıt şeridi özenli, siyah bir elyazısıyla bezeliydi.

SANA DAHA ÖNCE YAZDIĞIMDA VE ŞEREFİNE BİR KIZ ÖLDÜRDÜĞÜMÜ SÖYLEDİĞİMDE SANA MEKTUP YAĞDIRAN ŞU EZİK, YALNIZ HAYALPERESTLERDEN BİRİ OLDUĞUMU SANMIŞSINDIR MUHTEMELEN.

GERÇEK OLDUĞUMUN ALTINI ÇİZMEK İÇİN SANA TEKRAR YAZIYORUM. BEN GERÇEĞİM.

BİR KIZI DAHA KAÇIRIP ÖLDÜRDÜM. ADI KAISHA SMITH'Tİ VE CESEDİNİ DARTMOOR'DA BULUNAN AVCI TEPESİ'NİN YAKINLARINDAKİ NEHRİN KENARINA BIRAKTIM.

ÇOK YAKINDA BASINDA YER BULUR.

AYAK İZLERİNİ TAKİP EDİYOR VE SANA LAYIK OLABİLMİYİ UMUYORUM. LÜTFEN İLETİŞİM HATLARINI AÇIK TUT. PİŞMAN OLMAYACAKSIN. BAŞLADIĞIN İŞİ DEVAM ETTİRMEYE DAİR PLANLARIM VAR AMA AYNI ZAMANDA SENİ MUTLU ETMEK DE İSTİYORUM. ESKİ HESAPLARINI GÖRMENE YARDIM EDECEK VE EN NİHAYETİNDE SENİ ÖZGÜRLÜĞÜNE KAVUŞTURACAĞIM.

BİR HAYRAN

Peter bu mektubu son birkaç günde defalarca okumuştı. Annesi ona "hayranının" gerçek olduğunu ve onunla buluştuğunu söylemişti. Hastane kapılarının dışında insanların şıp diye iletişim kurabilirken kendisinin mektuplara bel bağlayıp işken-ceden farksız uzun yanıt sürelerine katlanmak zorunda kalması Peter'ın sinirini bozuyordu.

Uzanıp dijital radyosunu açtı ve istasyon listesinde gezinmeye başladı. BBC Radio Devon'ı açtığında sabah sekiz haberleri yeni başlıyordu. Bir haber duyma ve "hayranının" mektubunda yazdıklarının doğrulanması umuduyla her sabah Radio 4 ile yerel radyo kanalları arasında mekik dokuyordu. Haberleri baştan sona dinledi ama hiçbir şey yoktu.

Radyoyu kapattı ama mektubu sıkı sıkı kıvırmaya başladığı esnada koridorda servis arabasının sesini duydu. Ne var ki boş kapsülün kitaplarının üstünde olmadığını görünce paniğe kapılarak aramaya girişti ve onu yatağının altında buldu. Notu geri-sin geriye içine tıktırırken kapsül az kalsın terli ellerinde çözül-necekti. Radyatörün kadranını yerine takmasıyla metale çarpan metalin sesinin duyulması bir oldu ve hücresinin kapağı açıldı.

"Kahve," diye bağırdı ara öğünleri ve yemekleri dağıtan kadın. Peter kapağa doğru seğırtti ve plastikten yapılma, göz acıtacak kadar cırtlak kırmızı, akıtmaz bardağı gördü. Her sabah güvenlik gereği akıtmaz bardakta servis edilen tek bir sıcak içecek hakkı vardı. Gerçi bunu daha ziyade onu küçük düşürmek için yapıyor gibiydiler.

"Sütlü ve şekersiz, değil mi?" diye sordu Peter.

"Evet..."

"Pek emin değil gibisin."

"Onu benim önümde açamazsın," diye çıkıştı kadın. "Ya içersin ya da alıp götürürüm."

Peter bardağı aldı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "*Kancık*."

"Ne dedin sen?"

"Bisküvi yok mu diye sordum." Sararmış dişlerini sergileye-

rek gülümsedi. Yüz hatları sertleşen kadın tiksintiyle kafasını iki yana salladı.

“Bir saate geri dönerim. Bardakları toplayacağım...”

“Boş, kapağı çıkarılmış ve tepetaklak vaziyette... Evet, biliyorum,” dedi Peter. Kadın kapağı çarparak kapattı. Peter bardağı ağzına götürüp kahvesinden bir yudum aldı. Soğuk, sütlü ve şekerliydi.

Masasının başına geçti, bir mektup kâğıdı çıkardı ve cetvelin yardımıyla kâğıttan ince bir şerit kesti; ardından Hayran'ına cevap yazmaya koyuldu.

8

Kate ertesi sabah Myra'yla Adsız Alkolikler toplantısına gitti. Ashdean'ın hemen dışındaki bir kilisede düzenlenen nizami toplantılarından biriydi. Kate ayıklığını kaybetmenin eşiğine kadar geldiğinden bahsetti ve her zamanki gibi toplantıdaki insanlardan ve onunla paylaştıkları iyileşme hikâyelerinden güç aldı. O ve Myra kilisenin basamaklarında birbirlerinden ayrılırken Kate şimdi ne yapacağı konusunda Myra'nın daha fazla sıkıştırmadığına memnun oldu.

Kate ofisine girdiğinde Tristan çoktan işbaşı yapmış, masasında çalışıyordu.

"Günaydın," dedi Tristan. "Alan Hexham çağrılarima geri döndü. Haftaya ders verebileceğini söyledi. Ayrıca iyi olup olmadığını sordu. Dün geceki otopsinin sınırlarını bozmuş olabileceğinden endişeleniyormuş."

"Teşekkürler. Onu ararım," dedi Kate masasına oturup bilgisayarının düğmesine basarken. Göz ucuyla Tristan'ın daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuştuğunu görebiliyordu. Alan neden böyle bir boşboğazlık etmişti ki? Kate'in asistanından gizlisi saklısı olup olmadığını bilmiyordu. E-posta kutusunu açtı ve Malcolm Murray'den yanıt geldiğini gördü. Adam onunla buluşmak istiyordu.

Kate başını kaldırıp Tristan'a baktı. Bir sonraki ders için faili meçhul vakalar üzerinde çalışıyordu. Bu da öğrencilerin okuyabilmeleri için polis dosyalarını ve raporlarını alıp önemli bilgileri derlemesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Bir kahveye ne dersin?" diye sordu asistanına.

“Elbette, nasıl olsun?” dedi Tristan sandalyesini geriye iterek.

“Hayır, dışarı çıkıp birer kahve içelim diyorum. Seninle konuşmak istediğim bir mesele var.”

“Olur,” dedi Tristan koyu renkli, gür kaşlarını çatarak. “Çalışma şeklimle ilgili bir sorun mu var?”

“Tanrım, hayır. Haydi gel, yoksa kafein diye şuracıkta öleceğim. Hem konuşuruz da.”

Fakülte binasının zemin katına açılan yeni Starbucks’a indiler. İçerisi sıcak ve samimiydi. Kahvelerini aldıktan sonra pencere kenarında, denize bakan bir masa bulmayı başardılar. Kate, öğrencilerin keklerini kemirip büyük boy *latte*’lerini yudumlayarak yeni dizüstü bilgisayarlarında çalıştığı, dolu masalara baktı ve çulsuz öğrencilik günlerini hatırladı. Dondurucu stüdyo daire-sini ve parasızlıktan midesine mercimekle meyveden başkasının girmediği o günleri. O dönemde Starbucks’tan bir *latte*’yle bir de kek almak haftalık mutfak bütçesinden daha fazla tutuyordu.

“Bu öğrencilerin çoğu zengin olmalı,” dedi Tristan, Kate’in aklından geçenleri yüksek sesle dile getirerek. “Şuradaki adamı görüyor musunuz?” dedi koltuklardan birine kurulmuş, cep telefonu ile konuşmakta olan koyu renk saçlı, yakışıklı delikanlıya işaret ederek. “Ayağındakiler Adidas Samba Luzhniki Dünya Kupası ayakkabıları, sınırlı üretim.”

Kate delikanlının kırmızı beyaz çizgili spor ayakkabılarına baktı. “Gerçekten mi? Normal ayakkabılara benziyorlar.”

“Bunlardan yalnızca birkaç bin çift üretildi ve bizon derisiyle süetten yapıldılar. Anlayacağınız ayağındakilere beş yüz papelden az bayılmış olamaz... Pardon, siz ne konuşmak istemiştiniz?”

“Sorun yok,” dedi Kate gülümseyerek. Tristan’ı tanıdıkça ondan daha çok hoşlanıyordu. Tristan’a Malcolm Murray’dan gelen e-postadan ve Alan Hexham’le dün geceki buluşmasından bahsetti. Ne var ki uzun yıllar temiz kaldıktan sonra içki içmenin eşiğine kadar geldiği kısmı atladi. E-postayı Tristan’a gösterdi.

“Sizce bağlantılı olabilirler mi? Otopsisine katıldığınız şu ölü kız ve Caitlyn hakkında gelen bu e-posta?”

“Hayır. Bu genç kadın korkunç bir şekilde öldürülmüş ve cesedi Peter Conway’ın almeti farikalarının tümünü barındırıyor ama o şu anda kilit altında ve polis vakayla ilgileniyor. Senden Caitlyn’in kayboluşunu incelememe yardım etmeni istiyorum.”

“Nasıl?” dedi Tristan e-postaya bakarak.

“Faili meçhul vakalarla ilgili ders materyallerini hep sen hazırlıyorsun. Mazide kalmış vaka dosyalarıyla uğraştın. Malcolm ve eşiyle buluşmaya giderken seni de yanımda götürmek istiyorum, böylelikle senden ikinci bir görüş alabilirim. Davaya fazla yakın olduğum apaçık ortada ve düşüncelerini duymak hoşuma gider.”

Tristan hem şaşırmış hem de heyecanlanmıştı. “Tabii ki. Faili meçhul cinayetleri incelemek, eski polis dosyalarını okumak zaten çok hoşuma gitmişti. Epey ilgi çekici bir konu.”

“Yarına ne kadar işin kaldı?” diye sordu Kate. Çarşambaları ders yoktu ama yine de hazırlık ve evrak işleri için kullanılıyordu.

“Birtakım işleri bugüne kaydırabilir, mesaiden sonra biraz daha kalabilirim. Yarın mı gitmek istiyorsunuz?”

“Evet. Yarın sabah erkenden yola çıkmalıyız ve elbette işgünü sayılacak, yani masraflarını ben karşılayacağım.”

“Kulağa gayet iyi geliyor,” dedi Tristan kahvesinin son yudumunu kafasına dikerken. Sonra e-postaya ve Kate’in internette bulduğu Caitlyn’e ait fotoğrafa baktı. “Bu size yarım kalmış bir iş gibi geliyor olsa gerek. Peter Conway sizin dosyanızdı ve şimdi, kurbanlarının sayısının sandığınızdan fazla olabileceğini görüyorsunuz.”

“Orasını henüz bilmiyoruz. Ortada ceset yok fakat ne yazık ki benim nazarımda Peter Conway dosyası hiçbir zaman kapanmayacak...”

Tristan başıyla onayladı. “Nasıl biriydi? Yani Peter’ı kast ediyorum. Şu anda ne olduğunu biliyorum ama vaktiyle sıradan bir insan gibi görünmüş olmalı. Yıllarca kimse ondan şüphe etmedi.”

“O benim patronumdu ve takılmamıza rağmen onunla laik bir ilişkimiz yoktu. Ekibinin gözdesi, doğru düzgün bir adama benziyordu. Uzun, yorucu çalışma günlerinden sonra

hepimize birer içki ısmarlardı. Kocası tarafından terk edilmiş kadın bir dedektifimiz vardı ve Peter ona müsamaha gösterir, işini yapmasına, oğlunu okuldan almasına falan izin verirdi. Oysa 1995 yılında kadın polis memurlarının çocuklarının olması ya da çocuk bakımı konusunda sorun yaşamaları sen daha kadınlar için eşit haklar diyemeden masa başı işlerine verilmelerine neden olurdu.”

“Sizce Peter’ın benliğinin derinliklerinde sıradan bir insan gizleniyor olabilir mi?”

“Evet ve seri katillerin çoğunda olduğu gibi karakterinin iki yanı sürekli çatışma hâlinde. İyi ve kötü.”

“Ve galip gelen genellikle kötülük oluyor.”

“Eskiden iyiliğin de kötülük kadar zafer kazandığını düşündüm...” Sesi cılızlaşarak duyulmaz oldu. Artık pek o kadar da emin değildi.

Tristan başıyla onayladı. “Teşekkürler; bundan sonra onun hakkında sorularla canınızı sıkmayacağıma söz veriyorum... Sizi yine bir polis olarak görmek ve soruşturmanıza katılmak çok havalı olacak.”

“Ağır ol. Yalnızca Malcolm’la karısını ziyarete gidelim istiyorum, hepsi bu. Onlara hiçbir vaatte bulunacak değilim.”

9

Kate ve Tristan ertesi sabah erkenden yola çıktılar ve Bristol'ün on altı kilometre kadar dışında, güzel bir köy olan Chew Magna'ya otobandan varmaları iki saatlerini aldı.

Malcolm ve Sheila'ya ait kır evi köyün eteklerinde, son yağmurlardan ötürü çamurlaşmış kısa bir patikanın sonundaydı. Bahçe kapısına yakın bir yere park ettiler ve Tristan koca bir çamur birikintisine girmemek için yolcu koltuğundan çimenlik bankete atlamak zorunda kaldı.

Kır evi zarif ve Kate'in Malcolm'la Sheila'ya ait olduğunu asla tahmin edemeyeceği türden bir yerdi; diğer kurbanların evlerine benzer, Viktorya tarzında, köhne, küçük ya da devlet destekli bir daireyle karşılaşmayı beklemişti.

Ev beyaz badanalıydı ve kalın bir morsalkım sarmaşığı su borusundan tırmanarak çatı saçaklarına tutunmuştu. Dalları çıplaktı ve onlara güç bela tutunan az sayıdaki sararmış yaprak rüzgârda dans ediyordu. Evin kapısına doğru yürürlerken dizlerine kadar gelen çimenlerin istila ettiği ön bahçeden ve betondaki çatlaklardan fışkıran uzun otların arasından geçmek zorunda kaldılar.

Kapıyı Malcolm açtı. Kısa boylu, tıknaz, yuvarlak omuzlu bir adamdı. Bebek saçını andıran, incecik, seyrek saçları damarlı kafatasına tutunuyordu. Altına, önünde ütü izi olan mavi bir kot pantolon, üstüne de kırmızı mavi baklava desenli bir kazak giymişti.

Gülümseyip onlarla tokalaşırken, "Hoş geldiniz, hoş geldiniz, sizi gördüğüme çok memnun oldum," dedi hırıltılı bir ses-

le. Kate adamın ellerinin üstündeki koyu renkli lekeleri görünce seksenlerinin sonlarında olduğunu tahmin etti.

“Yol düşündüğümüzden kısa sürdü. Umarım çok erken gelmemişsinizdir?” dedi Kate. Saat daha sabahın dokuzuydu.

“Öğle vaktinden önce olması çok daha iyi oldu; ne kadar erken, o kadar iyi. Sonrasında bizim kayışlar biraz kopuyor.” Sırıttı.

Kenara çekilerek Kate’le Tristan’ı içeri buyur etti. Onları ilk karşılayan soluk leylak renkli, kalın bir halı ve alçak tavanlı, loş bir antre oldu. İçerisi belli belirsiz dezenfektan ve mobilya cilası kokuyordu. Kate ayakkabılarını çıkarıp kabanını astı. Malcolm, Tristan’ın spor ayakkabılarının bağcıklarını çözmesini, sonra bembeyaz spor çoraplarını gözler önüne sererek onları itinayla çıkarmasını izledi.

“Vay canına, çok havalılar,” dedi titreyen eliyle kalın çerçeveli gözlüğünü düzelterek.

“Teşekkür ederim,” dedi Tristan spor ayakkabılarını bıraktığı yerden alırken. “Vintage Dunlop Green Flash.”

“Hayır, çoraplarını kastettim. Bembeyazlar! Sheila böyle beyaz çorap giymeme asla izin vermez. Epey kir gösteriyor olmalılar.”

Tristan güldü. “Biraz gösteriyorlar ama evde çamaşırları yıkayan benim,” dedi kabanını asarken.

“Evli misin?”

“Hayır. Kız kardeşimle yaşıyorum. Evimizin aşçısı odur. Ben de diğer işleri halledip çorapları yıkarım.”

Kate gülümsedi. Tristan’ın bu yanını bilmiyordu ama daha fazlasını sormayı aklının bir köşesine not etti.

Derken oturma odasından, “Malcolm! Cereyan yapıyor! Kapat artık şu kapıyı!” diye bağırان tiz bir kadın sesi yükseldi. “Ve misafirlerimize terlik ver.”

“Evet, üşütmene izin veremeyiz,” dedi Malcolm uzanıp kapıyı kapatırken. “Şimdi kimler terlik ister?”

Kate de Tristan da terlik teklifini geri çevirdi ama Malcolm üsteleyerek palto askısının altındaki büyük sandığı karıştırdı ve ikisine de önlerinde **SHERATON’DA HEM EĞLENCENİN HEM GÜNE-**

şin KEYFİNE VARIN yazan, sararmış birer otel terliği çıkarıp halıya, ayaklarının dibine bıraktı.

“Buyurun bakalım. Milenyum için Madeira’ya gitmiştik. Sheila’nın yükseklik korkusu dizginleri ele geçirmeden önce çıktığımız son tatildi. Zaten sonra da... neyse. Terliklerinizi giyin de ayaklarınız üşümesin. Hem çoraplarınız da kirlenmez.”

Malcolm arkasını dönüp oturma odasına doğru seğırtirken Tristan da Kate’e dönüp suratını buruşturdu. Koca ayaklarının ucuna geçirebildiği minicik terlikler gerçekten çok komik görünüyordu. Loş koridorda yüksek sesle tik tak eden kaideli, büyük bir saatin önünden geçip çok daha aydınlık olan oturma odasına girdiler. İçerisi darmadağındı: İki koltuk, aralarında üst üste istiflenmiş sehpa ve sandalyeler ise odanın diğer ucuna, otların ele geçirdiği arka bahçeye açılan pencerenin dibine yığılmıştı. Kate, Sheila’yı gördüğünde tüm bunların nedenini anladı. Odada yer açılarak tam ortaya Sheila’nın mavi renkli, pofuduk battaniyesinin altında oturmakta olduğu geniş, yüksek sırtlı koltuk yerleştirilmişti. Kadının salkım saçak atkuyruğu yaptığı uzun, kır saçları vardı ve teni koyu sarıydı. Bir yanında küçük ışıkları yanıp sönen, uğuldayan kocaman bir diyaliz makinesi, diğer tarafındaysa üstü ilaç kutuları ve şişelerinden geçilmeyen, yüksek bir sehpa duruyordu. Onun yanına da iğnelerle pansuman bezleri için sarı bir atık kutusu koyulmuştu. Mobilyaların vaktiyle durduğu yerlerde, halıda kare şeklinde izler kalmıştı. Kanla dolu kalın tüpler battaniyenin altından çıkıp makineye giriyor ve dönen bir kanül kanı gerisin geriye damarlarına pompalıyordu.

“Malcolm! Misafirlerimizi uyarmalıydın! Şunun hâline bak, zavalıcık,” dedi Tristan’ın renginin attığını gören Sheila.

“Merhaba, ben Sheila,” dedi sonra. Kate’le Tristan kadının yanına gidip onunla tokalaştılar.

“Bu ne yakışıklılık!” dedi Sheila, Tristan’ın elini bırakmayarak. “Oğlunuz mu?”

“Hayır, üniversitedeki araştırma asistanım.”

“Enteresan bir meslek olsa gerek. Kız arkadaşın var mı?”

“Evet, öyle ve hayır, yok,” dedi Tristan gözlerini kandan kaçırarak.

“Peki erkek arkadaşın? Kevin, yani hemşirelerimden biri gey. Disney seyahatinden yeni geldiler.”

“Hayır. Yalnızım,” dedi Tristan. Sheila en nihayetinde delikanlının elini bırakıp onları kanepeye buyur etti. Kate, kocası bir tepsi çayla geri gelene kadar dur durak bilmeden konuşmasından Sheila’nın pek ziyaretçisi olmadığı izlenimine kapıldı. Yeni bir böbrek için bekleme listesinde olduğunu açıkladı. “Belediye-miz diyaliz makinesini haftada üç defa ayağımıza kadar getirdiği için şanslıyım.”

Kate odada etrafına bakındı ve şöminenin üstündeki rafın, odanın yeniden düzenlenmemiş yegâne yeri olduğunu gördü. Burada Caitlyn’in beş fotoğrafı vardı. Birinde beşiğindeki mavi battaniyesinden yukarı boncuk boncuk bakan bir bebektir. Bir diğesinde Malcolm’la Sheila’nın çok daha genç hâlleri bir kumsalda beş ya da altı yaşlarındaki Caitlyn’in yanına diz çökmüştü. Harika bir yaz gününe benziyordu ve hepsi ellerinde dondurmalarıyla fotoğraf makinesine gülümsüyordu. Bundan birkaç yıl sonra profesyonel bir stüdyoda çekilmiş olabilecek bir fotoğraf daha vardı. Mavi beyaz puantiyeli bir fonun önüne yan yana oturmuş, dalgın dalgın uzaklara bakıyorlardı. Ergenlik döneminin başlarında, uzun bir ayçiçeğinin yanında dikilip otuz iki diş güldüğü ve elinde tekir bir kediyle poz verdiği iki kare daha vardı. Gazetede kullanılan okul fotoğrafı bunların arasında değildi. Bu fotoğraf silsilesinin aniden son buluşu insanın tüylerini diken diken ediyordu. Caitlyn asla büyümemiş, düğün fotoğrafı olmamış, ilk evladiyla fotoğraf çektirememişti.

Bir süre sonra, ikinci çaylarını yudumlarlarken Sheila hâlâ kendisini sık sık ziyarete gelen üç hemşireden bahsediyordu. Malcolm odanın diğer ucundan getirip karısının yanına koyduğu sandalyeye tünemişti. En nihayetinde elini kaldırdı.

“Sevgilim, uzun yoldan geldiler. Artık onlarla Caitlyn hakkında konuşmamız gerek,” dedi nazikçe.

Sheila ansızın durdu, suratını buruşturdu ve ağlamaya başladı. “Evet. Evet, biliyorum...” dedi. Mendili buldu, ardından gözlerini sildi ve sümkürdü.

“Bunun sizin için zor olacağının farkındayım,” dedi Kate. “Birkaç soru sorabilir miyim?”

İkisi de başlarıyla onayladılar. Kate bir defter çıkarıp yapraklarını çevirdi.

“E-postanızda Caitlyn’in 9 Eylül 1990 tarihinde kaybolduğunu söylemiştiniz, öyle değil mi? O gün günlerden neydi?”

“Pazar günüydü,” dedi Sheila. “Arkadaşlarıyla dışarı çıktı, o zamanlar Manchester yakınlarındaki Altrincham’da yaşıyorduk. Dışarıda öğle yemeği yiyecek, sonra da sinemaya gideceklerdi. Evden çıktığı sabah üzerinde ne olduğunu dün gibi hatırlıyorum. Eteklerinde beyaz çiçekler olan mavi elbisesi, mavi renkli deri sandaletleri ve çantası. Hep güzel görünürdü. Nasıl giyineceğini bilirdi.”

“O gün buluştuğu arkadaşı, hani şu Avustralya’ya taşınan mıydı?”

“Hayır, okuldan başka bir arkadaşıyla, en yakın arkadaşı Wendy Sampson’la buluşmak üzere evden çıktı,” dedi Malcolm. “Wendy polise o pazar günü öğle yemeği için bir İtalyan kafesine gittiklerini ve ardından sinemaya geçip *Geleceğe Dönüş III*’ü izlediklerini söyledi. Öğleden sonra üç sularında sinemadan çıkmışlar ve anacaddenin sonuna geldiklerinde ayrılmışlar. Açık, güneşli bir gündü ve hava ne zaman güzel olsa Caitlyn eve yürüyerek gelirdi. Yalnızca yirmi dakikalık yürüyüş mesafesinde oturuyorduk...”

“Eve hiç varmadı,” diyerek tamamladı Sheila. “Bir kadın onu Altrincham’daki evimizle kasabanın tam ortasında kalan gazete bayisinde gördüğünü hatırladı. Dediğine göre Caitlyn oraya uğrayıp şu ortası delikli naneli şekerlerden almış.”

“Kadının adını hatırlıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Wendy’den ayrıldıktan ne kadar sonra olmuş bu?” diye sordu Kate.

“Yarım saat kadar sonra; kadın tam saati hatırlayamadı,” dedi Malcolm.

“Caitlyn ardında hiçbir iz bırakmadan âdeta sırra kadem bastı. Hiç taşınmak istemedim, hatta kaybolmasının üstünden on yıl geçtikten sonra bile oradan ayrılmamakta direttim. Kendimi günün birinde geri dönüp kapıyı çalacağına inandırmıştım. Öyle ki geldiğinde bizi orada bulamayacağını düşünmeye bile katlanamıyordum,” dedi Sheila. Bir anlığına sessizliğe gömüldüler ve geride yalnızca diyaliz makinesinin uğultusuyla biptemesi kaldı.

“Wendy’ye nasıl ulaşabileceğimi biliyor musunuz? Telefon numarasını ya da adresini öğrensem yeter,” dedi Kate.

“İki yıl önce meme kanserinden öldü. Evlenmişti. Kocasını bizi cenazesine davet etti,” dedi Sheila.

“Kocasının adresini bulabilirim,” dedi Malcolm.

“Caitlyn okul dışında neler yapmaktan hoşlanırdı?” diye sordu Kate.

“Salı ve perşembe akşamları, evimizin bulunduğu sokağın köşe başındaki gençlik kulübüne giderdi,” dedi Malcolm, “ve pazartesi akşamları yarı zamanlı, cumartesileri ise tüm gün video dükkânında çalışırdı. Dükkânın adı Hollywood Geceleri’ydi ama gençlik kulübüne Carter’ın Yeri derlerdi. Resmi kayıtlardaki adını bilmiyorum fakat yöneticisi Bay Carter adında yaşlı bir pislikti ve adı oraya yapışıp kaldı.”

“Adresini biliyor musunuz?”

“Ah, öleli uzun yıllar oldu. 1990 yılında yetmişlerini deviriyordu,” dedi Sheila.

“Caitlyn okulda sporla uğraşır mıydı ya da okuldan sonra öğrenci kulüplerinde zaman geçirir miydi?” diye sordu Kate. Sheila kafasını iki yana salladı ve mendille burnunun ucunu sil-di. “Peki ya Melbourne’da yaşayan şu okul arkadaşı?”

“Megan Hibbert,” dedi Malcolm. “Tuhaf bir tesadüf-

tü. Her sene Sheila'nın annesinin mezarına çiçek ekmek için Altrincham'a gideriz. Bu sene Sheila yola çıkabilecek durumda değildi. Hâliyle tek başıma gittim ve mezarlığa vardığımda kadının teki yanıma gelip Caitlyn'in babası olup olmadığını sordu. Bir yabancıнын kızımın adını söylediğini duymak beni derinden sarstı. Meğer o kadın Megan'mış ve onca yılın ardından ailesini görmeye İngiltere'ye gelmiş. O gün orada olmasının nedeni de büyükbabasının mezarını ziyaret etmekmiş. Kabristandan ayrılıp birer kahve içtik. Dünyanın diğer ucuna taşındığından Caitlyn'den birkaç yıl sonra haberi olmuş. Caitlyn'in ona polisin tekiyle birlikte olduğunu söylediğinden bahsetti... Beynimden vurulmuşa döndüm çünkü... şey... onunla ilgili her şeyi bildiğimizi sanıyorduk."

"Megan hiç Caitlyn'i bahsettiği şu polisle görmüş mü?"

"Bir akşam gençlik kulübündelerken masa tenisi oynadıklarını ve Caitlyn'in lavaboya gitme bahanesiyle yanlarından ayrıldığını söyledi. Bir süre geri dönmeyince Megan onu aramaya çıkmış ve Caitlyn'i dışarıda bulmuş. Ön tarafa park edilmiş bir arabanın yanında dikilerek aracın camından adamın tekiyle konuşuyormuş..." Kate ve Tristan, Sheila'nın buna nasıl tepki verdiğini görebiliyordu; kadının suratı buruştu ve elinde tostoparлак olmuş ıslak mendille gözlerini sildi. "Haydi ama, aşkım, geçti artık," dedi Malcolm ona yeni bir mendil uzatırken.

"Adam neye benziyormuş?" diye sordu Kate.

"Megan hava karanlık olduğundan adamı doğru düzgün göremediğini söyledi. Yirmili yaşlarında, çok yakışıklı bir tipmiş. Geriye taranmış koyu renk saçları ve inci gibi bembeyaz dişleri varmış. Arabası yeniymiş; mavi bir Rover, H plakalı. Caitlyn'in onunla flört edip güldüğünü anlattı. Adam tek kolunu camdan çıkarıp beline dolamış, sonra Caitlyn de arabaya binmiş ve birlikte çekip gitmişler. Caitlyn, Megan'a adamın adını vermemiş ama polis olduğunu söylemiş. Fakat bu Caitlyn'in kaybolduğu gün değildi. Megan'ın dediğine göre Caitlyn ertesi gün okula gelmiş ve keyfi de gayet yerindeymiş. Çok mutluymuş."

“Megan onları tekrar birlikte görmüş mü?”

“Hayır.”

“Caitlyn ona başka bir şey demiş mi?”

“Hayır. Arkadaşlardı ama dost değillerdi.”

“Bu ne zamandı?”

“Megan yazın, temmuz ayının sonlarına doğru olduğunu söylüyor. Hava akşam dokuz sularında yeni yeni kararıyordu. Bir salı ya da perşembe olmalı.”

“Peki ya Caitlyn’in kayboluşuyla ilgili polis soruşturması? Dosya üzerinde çalışan polis memurlarının adlarını biliyor musunuz?” diye sordu Kate.

“Yalnızca iki tanesiyle tanıştık. Biri erkek, diğeri kadındı. Kadın gençti. Polis Memuru Frances Cohen ve amiri Dedektif Başmüfettiş Kevin Pearson. Şu anda nerede olduklarını bilmiyoruz,” dedi Malcolm.

“Bize çok iyi davrandılar ama ellerinde takip edebilecekleri hiçbir ipucu yoktu...” dedi Sheila. “Caitlyn kaybolduğunda Megan çoktan ailesiyle birlikte uzaklara taşınmıştı. Ağustos ayının sonunda göçtüler. Kimseye tek kelime etmemiş ve görünüşe bakılırsa Caitlyn bu polisten Wendy’ye hiç bahsetmemiş.”

“Peter Conway 1989 yılının başlarından 1991 senesinin Mart ayına kadar Greater Manchester Polis Teşkilatı’nda polis memuruydu. Sonrasında Londra’ya taşındı. Bu vaka üzerinde çalışıp çalışmadığını biliyor musunuz?” diye sordu Kate.

“Vakada çalışıp çalışmadığını öğrenmek için birkaç hafta önce bilgi edinme özgürlüğü hakkı kapsamında talepte bulunduk ama henüz hiçbir dönüş olmadı,” dedi Malcolm. “Gerçi narkotikte çalıştığını duyduk ve Greater Manchester Polisi büyük bir teşkilattır. Ne var ki Altrincham’da yaşadığımız evden birkaç kilometre uzakta oturuyormuş. Stretford’daki Avondale Yolu’nda bulunan bir evden oda kiralamış. Bunu onun hakkında yazılmış şu kitaplardan birinden öğrendik. Fotoğraflarını da gördük, gençlik hâlini falan. Megan’ın verdiği eşkâle uyuyor: yakışıklı, geriye yatırılmış koyu renk saçlar ve inci gibi bembeyaz.”

yaz dişler. Tabii o dişlerle ne yaptığını çok iyi biliyoruz.” Sheila bu defa hepten dağıldı ve kafasını Malcolm’ın omzuna gömdü. “Aşkım, aman tüplere dikkat et,” dedi kanla dolu tüplerden birini bileğinden kurtarıırken. Ayağa kalktı ve şöminenin yanındaki büfeden kalın bir klasör çıkarıp Kate’e uzattı. “Yıllardır topladığım bütün bilgiler burada...” Kate klasörü açtığında karşısına bir yığın fotoğraf ve evrak çıktı. “Gazete kupürlerinden tutun da Caitlyn’in fotoğraflarına kadar aklınıza gelebilecek her şey var. Kaybolduğu gün gittiği yerlerin iletişim bilgileri de orada... Hayatta olduğunu düşünmüyoruz ama daha önce de dediğim gibi onu bulup layıkıyla defnetmek istiyoruz.”

“Bunun zor bir soru olduğunu biliyorum ama Caitlyn’in kaçtığını düşünmek için hiçbir nedeniniz var mı? Bir nedenden ötürü mutsuz muydu ya da onunla herhangi bir konuda tartışmış mıydınız?”

“Ne? Hayır!” diye feryat etti Sheila. “Hayır, hayır, hayır, mutluydu. Elbette bir ergendi ama hayır! Hayır? Malcolm?”

“Benim hiçbir şeyden haberim yoktu. Kaybolmasından önceki gün güzel bir cumartesi gecesi geçirmiştik. Kızarmış balıkla patates yiyip önce *The Generation Game*’i, arkasından da James Bond filmlerinden birini izledik. Evimizde hep birlikte ve mutluyduk.”

“Üzgünüm ama sormak zorundaydım,” dedi Kate. Malcolm başıyla onayladı.

Sheila kendine çekidüzen verdi. “Tek umudumuz sizsiniz. Peter Conway’in maskesinin ardını gören tek polis memuru sizsiniz. Onu yakalayıp içeri tıktınız.” Kate’e doğru uzandı ve Kate oturduğu yerden kalkıp kadının yanına giderek uzattığı elini tuttu. Elleri kuru zımpara gibiydi ve sarı teni parlıyordu. “Lütfen bize yardım edeceğinizi söyleyin.”

Kate kadının gözlerine baktı ve orada çok fazla ıstırap gördü.

“Evet, size yardım edeceğim,” dedi.

10

Enid Conway, Londra'nın yüz kırk kilometre dışında, Great Barwell Psikiyatri Hastanesi'nin önünde taksiden indi. Taksi şoförüne parasını ne bir eksik ne bir fazla ödedi –bahşış vermeye inanmazdı– ve kapıyı yaşlı görüntüsünden beklenmeyecek kadar büyük bir enerjiyle çarparak kapattı. Ufak tefek, zayıf, kem gözlü bir kadındı. Simsiyah saçları küt kesilmişti ve ağır makyajı yüz hatlarını iyiden iyiye sertleştiriyordu. Üzerinde kazayağı desenli uzun bir palto, omzunda da Chanel marka pembe bir çanta vardı. Taksi çekip gidene kadar aracın camındaki yansımasına hayranlıkla baktı.

Hastane arazisi sırtını bir lüks konut sırasına vermişti ve yolun karşısında, altı metre yüksekliğinde jiletli tel örgüler yükseliyordu. Bahçe kapısının yanında ziyaretçilerin kayıt işlemlerini yaptırdıkları küçük bir kulübe vardı. Enid yan yana dizilmiş televizyon ekranlarının arkasında sert ifadeli, yaşlıca bir kadının oturmakta olduğu pencereye gitti.

“Günaydın, Shirley,” dedi Enid. “Nasılsın?”

“Bu hava eklemlerime hiç iyi gelmiyor,” dedi Shirley elini uzatarak.

“Nemdendir. Kendine şu termal içliklerden almalısın... Peter'ı görmeye geldim.”

“Ziyaret iznini görmem gerek,” dedi eli hâlâ havada olan Shirley.

Enid metal kabartmalı Chanel logosunu Shirley'den yana çevirerek yeni çantasını ikisinin arasındaki tezgâha koyup abartılı hareketlerle içini karıştırdı. Shirley pek etkilenmiş benzemiyordu.

“İşte, burada,” dedi Enid izni uzatırken. Shirley evrakı kontrol etti, ardından camdaki boşluktan bir ziyaretçi kartı uzattı. Enid kartı cebine attı.

“Kuralları biliyorsun. Tüm ziyaretçiler ziyaretçi kartlarını göğüslerinde taşımak zorundadır.”

“Bu palto yepyeni, hem de Jaeger’den. Jaeger’i daha önce duymamış olabilirsin, Shirley; çok pahalı bir markadır,” dedi Enid.

“O hâlde kemerine tak.”

Enid ona samimiyetsiz bir gülümsemeyle baktı ve ardından yürüyüp gitti.

“Birilerinin eline para geçmiş. Gerçi eşeğe altın semer vurmuşlar...” diye mırıldandı Shirley, Enid araç yolundan hastaneye doğru seğirtirken.

Hastane ön tarafına fütürist tarzda, yeni bir ziyaretçi kanadı eklenmiş, Viktorya Dönemi’nden kalma kırmızı tuğlalı binalardan oluşan devasa bir tesisti. Enid ilk güvenlik noktasına geldi ve paltosunun düğmelerini çözdü.

“Yenilerden misin?” diye sordu havalimanı tipi tarayıcının başında bekleyen ufak tefek, cılız delikanlıya. Sol gözü şaşığı ve koca kafasına güç bela tutunmuş ince telli, seyrek, siyah saçları vardı.

“Evet. İlk günüm,” dedi delikanlı gerginlikle. Enid’in paltosunu çıkararak şık kumaş pantolonu ve bembeyaz bluzuyla kalmasını izledi. Ardından Enid topuklu ayakkabılarını, altın kolyesini ve küpelerini çıkarıp delikanlının uzattığı tepsinin içine bıraktı. Chanel çantasını ve elindeki şekerleme dolu poşeti başka bir tepsiye koydu. Fakat tarayıcıdan geçtiğinde alet biyledi.

“Lanet olsun. Her şeyimi çıkardım. Herhalde mendebur işitme cihazımı da çıkarmamı istemezsin?” dedi Enid sol kulağındaki aleti göstermek için başını yana yatırarak.

“Hayır, gerek yok. Başınızda ya da kemiklerinizde herhangi bir metal plaka var mı? Üzgünüm ama bunu sormak zorundayız.”

Enid taşıyıcı bandın üstünde X-ray cihazına doğru giden eşyalarına şöyle bir baktı. Duvardaki sürme kapaktan iki polis

memurunun bir dizi ekranın ardında oturduğu kontrol odasını görebiliyordu.

“Yok. Alarmı çalıştıran muhtemelen sutyenimin balenidir,” dedi.

Taşıyıcı bant durmuştu ve Chanel çantasıyla poşeti gerisin geriye tarayıcıdan geçiyordu. Kontrol odasındaki iki polis memuru X-ray görüntüsüne bakarak bir şeye işaret ediyorlardı. Enid uzanıp delikanlının elini tuttu ve göğüslerine bastırdı.

“Bak, burada! Ellersen sen de hissedebilirsin,” dedi sesini yükselterek. Delikanlı elini çekmeye çalıştı. Derken Enid delikanlının elini aşağı doğru kaydırды ve parmaklarını bacaklarının arasına girmeye zorladı.

“Hanımefendi! Lütfen yapmayın!” diye bağırdı delikanlı.

“Hissedebiliyor musun? Bu benim, yalnızca ben,” dedi Enid suratını delikanlınıninkine yaklaştırarak. Ardından kontrol odasına doğru baktı ve iki polis memurunun dikkatini çekmeyi başardığını gördü. Şimdi alaycı bir keyifle onları izliyorlardı. Çantasıyla poşetinin içinde olduğu tepsi tarayıcıdan geçince Enid delikanlının elini bıraktı. Bu defa tarayıcıdan kendisi geçti ve alet yeniden biyledi.

“Gördün mü? Balenim yüzünden işte,” dedi.

“Evet. Sorun yok,” dedi delikanlı sesi titreyerek. Enid palto-suyla çantalarını aldı ve kontrol odasının önünden geçerken yaşça ilkinden daha büyük olan iki memura göz kırparak kalın cam kapıya yöneldi. Bir an sonra elektronik giriş sistemiyle duvarları aynalı camla kaplanmış, kare şeklinde, küçük bir odaya alındı. Burada üzerinde şöyle yazan bir tabela vardı:

AYAKLARINIZI OMUZ HİZASINDA AÇIN

VE KAMERAYA BAKIN

Yere, içinde soluk renkli ayak izleri bulunan sarı bir kare çizilmişti. Enid karenin içinde durdu ve başını kaldırarak kamera-ya baktı. Mercek hareketlenip ona odaklanırken belli belirsiz bir

vızıltı duyuldu. Ardından odanın diğer ucundaki kapı bipleyip birkaç santim aralandı. Buradan hiç hazzetmediği uzun boylu, siyah bir polis memuru tarafından çantasının tekrar arandığı başka bir güvenlik noktasına ulaştı. Adam poşetin içine baktıktan sonra şekerleme ve çikolata paketlerini çıkarmaya başladı.

“Her gelişimde Peter’a şekerleme getirdiğimi bilirsin,” dedi Enid adam paketleri teker teker gözden geçirirken. Kutulardan birini açacak diye ödü kopuyordu. “Gözlerinle nesnelerin içini görebileceğini mi sanıyorsun? Daha demin şu mendebur tarayıcıdan geçtiler!” Adam bakıp başıyla onayladı ve paketleri gerisin geriye poşetine doldurmasını bekledi.

Ardından ağzına küçük bir fener tuttu ve Enid dilini kaldırdı. Sonra kulaklarını ve işitme cihazını kontrol etti. En nihayetinde de geçmesini işaret etti.

Peter Conway hâlâ A Sınıfı saldırgan bir mahkûm olarak sınıflandırılmaktaydı ve o şekilde muamele görüyordu ama Enid’in oğluyla aralarında cam duvar olmadan yüz yüze görüşebilmek için yürüttüğü kulis çalışmaları başarılı olmuştu.

Haftada iki defa küçük bir odada bir araya geliyorlardı. Görüşmeleri güvenlik kamerası tarafından kayda alınıyordu ve onları geniş bir gözlem camından izleyen hasta bakıcılar gözlerini üzerlerinden ayırmıyordu. Oda göz acıtacak kadar karanlıktı ve içeride yere sabitlenmiş kare şeklindeki plastik masayla iki sandalyeden başka hiçbir şey yoktu. Odaya ilk alınan hep Enid oluyordu, ondan sonra da Peter getiriliyordu. Peter’la tüm tehlikeleri göze alarak kendi isteğiyle görüştüğünü ve saldırıya uğraması hâlinde adli makamlara hiçbir başvuruda bulunmayacağını beyan eden tonla evrak imzalamak zorunda kalmıştı.

Enid odada on dakika bekletildikten sonra Peter kelepçeli ve tükürük başlığı geçirilmiş hâlde Winston ve Terrell tarafından içeri alındı.

“İyi günler, Bayan Conway,” dedi Winston. Peter’ı Enid’in karşısındaki sandalyeye doğru yönlendirdi, ardından tükürük başlığının arkasındaki kayışları çözüp kelepçelerini çıkardı.

Peter biri copunu, diğeri şok tabancasını çekerek kapıya doğru gerileyen hasta bakıcıların ikisini de görmezden gelerek kollarını kıvırdı. Hasta bakıcılar odadan çıktıktan sonra mekanik bir uğultu ve devreye alınan kilidin sesi duyuldu.

“Her şey yolunda mı, tatlım?” diye sordu Enid. Peter elini ensesine atıp kopçalarını çözdüğü maskesini teatral bir hareketle çıkardı. Sonra alelade bir hırkaymışçasına, itinayla katlayıp masanın üstüne koydu.

“Evet.”

“Yeni bir gardiyan almışlar,” dedi Enid onları camdan izleyen hasta bakıcıya işaret ederek. “Bu lanet yerin iş başvuru formunda *yüzüne bakılmayacak kadar çirkin olması şartı mı var?*” Konuşmalarının odanın dışında yayınlandığını biliyordu ve ziyaretleri esnasında *gerçekte* neler döndüğüne dair hiçbir fikirleri olmaması acayip hoşuna gidiyordu. Dışarıdaki hasta bakıcı tepki vermeyip onları ifadesizce izlemeyi sürdürdü. Ayağa kalktılar ve Peter eğilip annesinin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra ana oğul kucaklaştılar. Peter annesinin sırtını sıvazlayarak elini kalçasının kıvrımına kadar indirdi. Enid kendini sertçe ona yasladı ve zevkle hafifçe iç çekti. Uzun uzun sarıldılar ama hasta bakıcı camı tıklatınca ayrılıp yerlerine oturmak zorunda kaldılar.

“Şekerlemelerini getirdim,” dedi Enid alışveriş poşetini alıp masanın üstünden Peter’a doğru iterken.

“Ne hoş. Teşekkürler, anne.”

Peter poşetten üç kutu bonbon, üç kutu jelibon, üç kutu da Cadbury marka tek lokmalık çikolatalardan çıkardı.

“Ah, en sevdiğim, tek lokmalık çikolatalar.”

“Daha sonra bir fincan çayla tadını çıkara çıkara yersin,” dedi Enid bilmiş bir gülümsemeyle. “Su ısıtıcını geri alabildin mi?”

“Hayır.”

“Piç kuruları. Terrence Lane’i tekrar arayayım. Bir mektup daha yazsın.”

“Anne. Su ısıtıcımı geri vermeyecekler ve avukat masrafına birkaç yüz papel daha eklenecek.”

“Bir fincan sıcak çay yapabilmek en temel insani haklardan biridir!”

“Ciddiyim, anne, bırak Şu işin peşini.”

Enid arkasına yaslanıp dudaklarını büzdü. *Az daha durun,* diye düşündü camın diŐer tarafından onları izleyen gardiyana bakarak. *Neye uŐradıŐınıza ŐaŐıracaksınız.* Pembe Chanel çantasını alıp âdeta hürmetle masanın ortasına koydu.

Peter ıslık çaldı. “Tanrı aşkına, anne. Bu gerçek mi?”

“Tabii ki gerçek!”

“Sana ne kadara patladı?”

“Sen orasını kafana takma. Ama onu satın alan para kadar gerçek...” Enid gülümseyerek arkasına yaslanıp dudaŐını ısırđı. Daha fazlasını aŐzından kaçırmamak için dilini tutmak zorunda kaldı ve belki de bininci kez özgürce konuŐabilmelerini diledi.

“Ciddi misin, anne?”

Derken biri cama tıklattı ve sesin geldiŐi yana dönüp baktıklarında hasta bakıcının çantayı yere indirmesi için işaret ettiŐini gördüler.

“Kahrolası antam ha yerde durmuŐ ha masada, ne fark eder ki? Zaten   st  m   baŐımı didik didik aradınız!”

“Anne, anne, lütfen,” dedi Peter. Enid suratını asıp çantasını yere koydu.

“Sabah kahvaltıda ne yediŐimi görmek için kııma kamera soksalar bile Şaşırmam artık,” dedi sonra.

“O dediŐini bana yapıyorlar,” dedi Peter. Enid uzanıp oŐlunun elini tuttu. Bir Şey daha diyecek oldu ama sonra dilini tutmayı bildi.

“Peter. Tek lokmalık ikolatalar. H  crene d  nd  Ő nde yemeye ilk onlardan baŐla, tamam mı?”

Peter’ın elinin üstünü hafifçe sıvazladı ve birbirlerine kaçamak bir bakış attılar.

“Tamam, anne,” dedi Peter başıyla onaylayarak. “  yle yaparım.”

11

Kate ve Tristan, Malcolm ve Sheila'yla görüşmelerinin ardından Chew Magna'dan dönerlerken otobandaki dinlenme tesisinde durdular. Saat hâlâ erkendi ve ikisi de kızarmış balıkla patates kızartması sipariş edip öğle yemeği telaşı başlamadan kendilerine restoran alanında sessiz sakin bir köşe buldular. Birkaç dakika boyunca sessizce yemeklerini yediler. Tristan lokmalarını hapır hupur götürürken Kate tabağındakilerle oynayıp duruyordu. Yağlı, panelenmiş balık midesini bulandırmıştı.

"İkisine de çok üzıldüm," dedi Tristan. "Kahrolmuşlar."

"Sen üst kattaki lavaboya çıktığında onlara görüşmeye gittiklerini medyumu sordum. Hani şu Caitlyn'in öldüğünü söyleyeni. Kadın onlardan üç yüz pound almış."

Tristan yutkunup elindeki çatalı bıraktı. "Ve ona inanmışlar mı?"

"Bu kadın onlara öyle ya da böyle cevap veren ilk insandı. Aynı şeye daha önce üzerinde çalıştığım başka vakalarda da rastladım. Sevdiğin biri sırra kadem bastığında bu durum seni kahretmekle kalmaz, aynı zamanda aklınla da oynar. Cesedi bulunursa mevzu orada kapanır. Ama Sheila'nın, Caitlyn'in eve dönmesi ihtimaline karşı o evden taşınmak istemediğinden bahsettiğini kendi kulaklarınla duydun," dedi Kate.

"Sizce soruşturmaya başlayacak kadar bilgi edinebildiniz mi?"

"Caitlyn'in görüştüğü şu adam. Bunu sır gibi saklamasının bir nedeni olmalı. Gerçi gizlemesinin sebebi yaşça ondan daha büyük olması bile olabilir ama en yakın arkadaşından bile saklamış."

“En yakın arkadaşının sorularımızı yanıtlamayacak olması fena oldu,” dedi Tristan.

“Ama kocası yanıtlayabilir,” dedi Kate masanın kenarında duran klasöre doğru bakarak. İçinde kâğıttan başka bir şey bulunmamasına rağmen Malcolm ve Sheila için ne denli önemli olduğunu bildiğinden klasörü arabada bırakmaya gönlü razı gelmemiştir. Ellerini peçeteye silip klasörü açtı.

Evrak yığınının en tepesinde Caitlyn’in gazetelerde kırpılarak yayımlanmış son okul fotoğrafı duruyordu. Sınıfındaki kızlar iki sıra hâlinde dizilmişlerdi. İlk sıradaki kızlar dizlerini birleştirerek oturup ellerini kucaklarında kavuşturmuşlardı. Fotoğraf çimenlik bir arazide çekilmişti ve arkalarında spor aletlerinin istiflendiği beyaz, portatif bir kulübe duruyordu: engeller, futbol topu dolu bir çuval ve yığınla atlama minderi. Sınıfta on iki kız vardı. Kate fotoğrafın arkasını çevirdi. Alt köşesindeki çıkartmada öğrencilerin, öğretmenin ve fotoğrafçının isimleri yazılıydı.

“İşe sınıf arkadaşlarının izini sürmekle başlamak istiyorum. Facebook hesabın var mı?”

“Elbette, sizin yok mu?” diye sordu Tristan çatalının ucuyla tabağındaki bezelyeyi kovalarken.

“Yok.”

Tristan en nihayetinde bezelyeye saplamayı başardığı çatalını ağzına götürürken öylece donakaldı. “Cidden mi?”

Üstlerine çöken kasvetli havaya rağmen Kate asistanının şaşkınlığına güldü. “İnsanların ne iş yaptığını öğrenmelerini istemiyorum, özellikle de geçmişim düşünüldüğünde. Onları bulmama yardımcı olabilir misin?”

“Elbette,” dedi Tristan son birkaç patates kızartmasını da ağzına tıktırırken.

“Ayrıca Melbourne’daki şu arkadaşıyla da konuşmak istiyorum. Sheila bana kadının e-posta adresini verdi.”

Tristan ellerini mendile silip Kate’ten aldığı okul fotoğrafını yakından inceledi. “Hiç mutlu görünmüyor, değil mi? Caitlyn yani?”

“Ben de öyle düşündüm. Ama sonuçta okuldaydı. Kabanları olmadan o soğukta dışarıda beklemek zorunda kaldıkları için bile tepesi atmış olabilir.”

Tristan fotoğrafı geri verdi. “Sizce hâlâ hayatta olabilir mi?”

“Olabilir. Meslek hayatımda kayıp insanların yıllar sonra çıkageldiği çok sayıda tuhaf vakayla karşılaştım ama Sheila ve Malcolm, Caitlyn’in hiçbir sorunu olmadığını söyledi. Kaçmış ve ondan sonra başına bir iş gelmiş olabilir.”

“Veya Peter Conway tarafından öldürülmüştür?”

“O da mümkün. Yakınlarında oturuyordu. Arabadaki o olabilir ama uzun boylu, koyu renk saçlı ve yakışıklı olması, devam etmek için yeterli değil. Hem onun tarzına da uymuyor. Peter kurbanlarıyla çıkmazdı. Kurbanlarına hafta sonu boyunca işkence edebilmek için onları hafta içi kaçırır, işi bitince de öldürürdü fakat seri katillerin imzalarını zaman içinde geliştirdiği bilinen bir gerçektir.” Kate fotoğrafı elinden bırakıp yorgun gözlerini ovuşturdu. “Elimizde değerlendirebileceğimiz tonlarca ipucu ve soru var.”

O esnada telefonu çalmaya başladı ve Kate sandalyesinin arkasına astığı ceketinin ceplerini karıştırıp telefonunu çıkardı. Arayan Alan Hexham’di.

“Selam, Kate, bir dakikan var mı?” dedi adam.

“Tabii ki.”

“Polis, otopsisine katıldığın genç kadının kimliğini teşhis etti. Bu bölgede yaşayan, on altı yaşında, Kaisha Smith adında bir öğrenci. Ailesine bilgi verildi, yani basın da durumdan haberdar. Ayrıca son altı ayda araba mezarlığına atılmış genç kadın cesetleriyle ilgili vakalara baktım. Haklıymışsın. 28 Temmuz Çarşamba günü Emma Newman adında genç bir kadının çıplak cesedi Tiverton yakınlarındaki Nine Elms Araba Mezarlığı’nda, hurda araçların arasında bulunmuş. Yalnızca on yedi yaşındaymış. Küçüklüğünden beri yaşadığı yetimhaneden daha yeni çıkmış. Hâliyle kimse kayıp ihbarında bulunmamış. O da ısırılmış, Kate, tıpkı Kaisha gibi.”

“İlk kız Nine Elms adında bir araba mezarlığında mı bulunmuş?” diye sordu aniden buz kesen Kate.

“Evet, tüyler ürpertici, biliyorum.”

“Emin misin?”

“Evet. Dosyayı indirdim.”

“Bahsettiğin araba mezarlığı ikinci olay mahalline ne kadar yakın?”

“Tiverton’un hemen dışında, yaklaşık otuz iki kilometre uzaklıkta.”

Kate başını kaldırdı ve Tristan’ın birkaç masa ötedeki duvara monte edilmiş televizyona doğru hareketlendiğini gördü. Öğle haberlerinde ikinci olay mahallini çevreleyen arazi ve nehir havadan gösteriliyordu. Ekranın altında da **ON ALTI YAŞINDAKİ KAYIP KIZIN CESEDİ BULUNDU** yazıyordu.

“Alan, şimdi haberlerde veriyorlar. Seni ararım.” Kate telefonu kapatıp Tristan’ın yanına gitti. “Bu, otopsisine katıldığım kız,” dedi.

“Dron uçurmuş olmalılar,” dedi Tristan çünkü ekrandaki görüntü epey yüksekten çekilmişti ve ıssız olay mahallini, karaçalı kaplı engebeli araziye ve nehrin çalkantılı, pis sularının yanına kurulmuş adli tıp çadırını yukarıdan gösteriyordu. Dron biraz alçaldı ve iki gün öncesine ait bir ânı, siyah ceset torbasının adli tıp çadırından alınıp engebeli araziden adli patoloji uzmanının panelvanına taşındığı o ânı yakaladı. Ardından kamera arazinin tepesinde, yığma duvarın dibinde dikilmekte olan muhabire odaklandı. Kadının sarı saçları güçlü rüzgârın etkisiyle uçuşuyordu.

“Kurbanın Crediton’da yaşayan, on altı yaşındaki Kaisha Smith olduğu tespit edildi. Yerel bir özel okul olan Hartford Lisesi’nde öğrenciydi.” Derken ekranda okul üniforması içinde kameraya sırttan genç bir kızın fotoğrafı belirdi. Dümdüz kâkülü ve permalı, açık kumral saçları vardı. Üstünde bir gömlek bulunuyordu, kravatıysa kahverengi ceketinin içine sokuşturulmuştu. Kate tepeden tırnağa ürperdi. Bu pırıl pırıl genç kızın

morgda yatan şişmiş, mahvolmuş cesetle uzaktan yakından alakası yoktu. “Kaisha’nın on iki gün önce, okuldan eve dönerken kaybolduğu bildirilmişti. Yerel polis görgü tanıklarını arıyor.”

Haberler bir sonraki hikâyeye geçti. Restoran kalabalıklaşmaya başlıyordu ve sandalyelerine geri döndüklerinde Kate, Tristan’a Alan’la yaptığı telefon konuşmasından bahsetti.

“Nine Elms Araba Mezarlığı mı?” dedi Tristan. “Bu tüyler ürpertici bir tesadüf.”

Kate başıyla onayladı. Bu yalnızca tüyler ürpertici değildi, tam anlamıyla ödünü koparıyordu. Birebir aynı şekilde öldürülmüş iki genç kadın. Yarıyı yenmiş balığa, sararmakta olan panenin etrafında biriken yağa baktı ve aklına Kaisha’nın çürüyene sarı teni geldi. Tabakasını alıp yan masaya bıraktı. Tristan telefonunu çıkardı, ekranına birkaç defa dokundu ve ardından ona döndürdü.

“Ne oldu?” diye sordu Kate.

“Nine Elms Araba Mezarlığı, M5 kavşağının hemen orada. Eve dönerken tam önünden geçeceğiz.”

12

Peter hücreesine döndüğünde radyosunu açtı ve üç çikolata paketini yatağının üstüne yan yana dizdi. Diğerlerinden hafifçe kısa olan paketi arıyordu.

Enid'in evinde şu ısıtıcı paket kapatma makinelerinden vardı ama şekerleme paketlerini açıp sonra tekrar kapatabilmek için ambalajın ağız kısmının azıcık kesilmesi gerekiyordu. Daha kısa olan paketi buldu, açtı ve kâğıda sarılı çikolataları battaniyesinin üstüne döktü. Toplamda otuz iki taneydiler. Ambalajları teker teker açıp incelemeye ve ardından gerisin geriye sarmaya başladı. Altıncıyı açtığı anda çikolatanın üstünde deminden beri aradığı belli belirsiz beyaz çizgiyi gördü. Cadbury marka tek lokmalık çikolataların dışı sert bir karamela tabakasıyla kaplı, içiyse yumuşak çikolata dolguluydu. Tırnağını o soluk, beyaz çizgiye bastırdı ve karamelanın iki yarısı kolaylıkla birbirinden ayrıldı. Ortadaki çikolata dolgusu kazınmış ve ondan geriye kalan küçük boşluğa şeffaf bir ilaç kapsülü yerleştirilmişti. Peter kapsülü çıkarıp karamelanın iki yarısını da ağzına attı. Kapsülü bir mendille itinayla silip temizledi. İçindeki sımsıkı sarılmış kâğıdı görebiliyordu. Hücresinin kapısına gidip dışarıya kulak kabarttı. Posta arabası koridorda tangır tungur ilerliyordu. Yavaşladı ve ardından hücresinin önünden geçip gitti.

Peter sırtını kapıya vererek yatağına oturdu, ilaç kapsülünü ortadan ikiye ayırdı ve içindeki kâğıdı çıkarıp açtı. Kâğıt annesinin siyah mürekkeple kaleme aldığı özenli elyazısıyla bezeliydi.

Peter,

Kendisine "hayran" diyen bu adamı esaslı çıktı. Ciddi olduğunu kanıtlaması için ondan on bin papel istedim... ve ödedi! Para iki gün önce banka hesabıma yattı. Bir limited şirketi hesabından geldi. Buna "avanta" diyor; meğer karşılıklı güven ortamı yaratmak için yapılan ödemelere böyle denirmiş.

Diğer paketlerden birinin içinde ondan bir mektup bulacaksınız. Ben okumadım. O genç kızlara ne yaptığını bilmek istemiyorum ve senden de o konuyu benimle konuşmanı istemiyorum. Beni ilgilendiren tek şey sana ve bana dair planları. Seni oradan kaçırabileceğini söylüyor. Dediğine göre bir planı varmış. Çok uzaklarda yepyeni bir hayata başlamamız için gerekli ayarlamaları da yapacaktı.

Daha fazlasını öğrenmeye çalışırım.

Enid

Peter yatağında arkasına yaslandı. Son sekiz yıldır doğru yöntemi ve zamanı kollayarak annesiyle böyle gizlice iletişim kuruyorlardı. Bu adam Enid'e birkaç ay önce, parkta yürüyüş yaparken yanaşmış ve Peter'ın *hayranı* olduğunu söyleyerek onunla iletişim kurmak istediğini dillendirmişti. Bu ilk değildi. İnsanlar sıklıkla annesine yaklaşıp ona Peter'a iletmesi için hediyeler vermeye ya da Peter'a birtakım şeyler imzalatmaya çalışıyorlardı ve Enid her defasında harcayacağı zamana degeceğinden emin olurdu. Hayran'ın daha büyük, daha cüretkâr planları ve o planları hayata geçirecek parası vardı.

Hücreindeki radyo arkada çalmaya devam ediyordu ama haber bülteni başladığında verdikleri ilk haber aniden doğrulmasına neden oldu.

"On altı yaşındaki Kaisha Smith'in cesedi Devon'daki Avcı Tepesi yakınlarında bir nehir kıyısına atılmış ve parçalanmış hâlde bulundu. Kaisha yerel bir özel okul olan Hartford Lisesi'nde öğrenciydi ve on iki gündür kayıptı. Polis genç kızın ölümüne şüpheli vaka gözüyle bakıyor."

Peter ayağa kalkıp radyatörün başına geçti. Kadranı yerinden çıkararak Hayran'dan gelen ve çoktan atması gereken son mektubu aldı. Titreyen parmaklarıyla ruloyu açtı. Ne yazdığını biliyordu ama yine de emin olmalıydı. Evet, kızın adı Kaisha Smith'ti ve muhit de doğruydı. Peter yatağının üstünde duran diğer çikolata paketlerini de elden geçirdi ve ikinci notu başka bir karamelanın içinde buldu. Gittikçe artan bir heyecanla okumaya başladı.

Yatağının ince şiltesinde sırtüstü uzandı ve suratında güneşi hissetmenin, Enid'le birlikte deniz kenarında oturup kendi çayını demleyebilmenin, çayını doğru düzgün bir fincanda içebilmenin neye benzeyeceğini hayal etmeye çalıştı. Yeni kimlikleri ve paraları olacaktı. Annesinin yeni kıyafetler giydiğini görmek hoşuna giderdi ama parfümünü değiştirmemesini umuyordu. Kendini bildi bileli annesi aynı parfümü kullanırdı: Ma Griffe.

Henüz küçük bir çocukken annesinin yatağının ucuna tündüğü ve Enid'i, eve çağırıldığı amcalardan birini eğlendirmek için hazırlanırken izlediği günleri düşündü. Annesi makyaj masasından kare şeklindeki şişeyi çıkarır ve kulak temizleme çubuğuyla boynuna ve çıplak göğüslerinin arasına sürerdi. Eğer uslu bir çocuk olursa dikkatli olması ve tek bir damlasını bile ziyan etmemesi kaydıyla Peter'ın sürmesine izin verirdi. Peter'ın pamuğun ucunu parfüme daldırabilmesi için şişeyi tutar, sonra da başını arkaya atardı. O vakitler boynu kaymak gibiydi ve iri, koyu renkli meme uçlarıyla taçlanan göğüsleri hem küçük hem de diriymi. Peter dört yaşındayken o yalnızca yirmi yaşındaydı. *Çok ama çok gençti.*

Peter yatağında sırtüstü uzanıp tişörtünü yukarı sıyrarak beyaz göbeğine hafifçe vurdu. Annesinden gelen ve şimdi de Hayran'ın kaleme aldığı tüm mektupları yutmuştu. Sindirildikten sonra artık onun parçası oluyorlardı. Ete dönüşen mürekkep ve kâğıt. Küçük hücrelerinde etrafına bakındı. Heyecanlı fakat temkinliydi. Bu adam da kimdi? Onu ciddi ciddi hastaneden kaçırıp, başka bir yere götürüp Enid'le ikisine yeni bir hayat verebilir miydi?

Peter gözlerini yumdu ve annesinin gençliğini, makyaj masasının aynasının önüne tüneyip başını arkaya atan annesine parfüm sürdüğünü hayal etti. Elini aşağı kaydırıp pantolonunun bel kısmından içeri soktu.

Yine birlikte olacağız. Annem ve ben. Birlikte. Yeni bir hayat.

13

Kate kavşaktan çıkarken nabzının hızlandığını hissetti. Cep telefonundan yolu tarif eden Tristan'a göz ucuyla şöyle bir baktı. Göz açıp kapayınca dek kendilerini iki tarafı sık ağaçlar tarafından kuşatılmış bir kır yolundan geçerlerken buldular.

Kate yavaşlarken, "İleriden sağa dönün," dedi Tristan ve arabayı görünce sağa sola kaçışan bir koyun sürüsünün yanındaki kırmızı bir telefon kulübesinin önünden geçtiler. Birkaç dakika sonra karşılarında üstünde **NINE ELMS ARABA MEZARLIĞI** yazan bir tabela çıktı. Oradan döndüler ve ağaçların, tarlaların ve terk edilmiş birkaç eski evin arasından uzanıp giden çamurlu, çukurlu bir yoldan sarsıla sarsıla ilerlemeye koyuldular.

Kate aniden heyecanlanıp coşkuya kapıldı. Akademinin konforlu dünyasında çok uzun zaman geçirmişti ve şimdi yine gerçek dünyadaydı. Toprak yol sola kıvrıldı ve uzakta, onlarca hurda araç yığınının göz alabildiğince uzandığı devasa bir araba mezarlığı belirdi. Her yerde o kadar çok çamur birikintisi vardı ki arabalarının ön camı çamur içinde kalmıştı.

"Çok büyükmüş," dedi Kate. Bir yangın alarmının ötüp ötüp sustuğunu duydu ve arabayı durdurarak camını indirdi. "Bahse girerim ofisleri burasıdır."

Kate çalmaya devam eden yangın alarmını takip etti ve hurda araç yığınlarının oluşturduğu bir sonraki kavşaktan sola döndü. Girdiği yol devrildi devrilecek gibi görünen uzun bir gemi konteyneri sırası boyunca devam ediyordu. Bunlardan birinin çatısının tepesine yaprakları dökülmüş, yamuk bir yılbaşı ağacı ve Noel Baba kostümü giydirilip açık ağzına puro sokuşturul-

muş bir şişme bebek kondurulmuştu. Konteyner sırasının sonuna vardıklarında kendilerini portatif bir kulübenin yanında, çukurlu bir otoparkta buldular. Kulübenin ön tarafında rengi solmuş, kırmızı bir tabela vardı ve üstünde **SADECE NAKİT. KART GEÇMEZ!!!** yazıyordu.

Pencereleri çamur içinde kalmıştı ve Kate içerideki bir radyoda Wet Wet Wet'in "Love Is All Around" isimli şarkısının çaldığını duyabiliyordu.

Arabayı durdurdu.

"Onlara ne diyeceğiz?" diye sordu Kate.

"Sizin oğlunuzum. Hız tutkunuyum ve arabamı haşat ettiğimde Aziz Christopher kolyemi torpido gözünde unuttum. Muhtemelen kaybolmuştur ama yine de şöyle bir bakmak istiyoruz."

"Bunu şimdi mi uydurdun?" diye sordu Kate. Etkilenmişti.

"Siz direksiyon sallarken ben de bunu düşünüyordum." Sırttı.

"İyiymiş. O hâlde dizginler senin elinde olsun, tamam mı?"

"Olur."

Kate arabayı çamurlu bir kamyonun yanına park etti. Çamuru emmesi için yere serpiştirilmiş samanların üstünden ofise doğru seğırtip kapıyı çaldılar.

Kapıyı yaşlıca bir adam açtı. Altına çamur ve boya lekeleri içinde kalmış, rengi solmuş mavi bir eşofman altı, üstüneyse en az altındaki kadar pis, kalın bir polar ve yelek giymişti. Kafa derisine zorlukla tutunan, tarak değmemiş, uzun ve cansız saçları ve çalıdan farksız, kır bir sakalı vardı. Gözlerini kısarak Kate'e bakıp onu tepeden tırnağa süzdü ve ardından Tristan'a döndü.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi. Yoğun bir İskoç aksanı vardı. Tristan ona haşat ettiği arabasıyla ilgili hikâyeyi anlattı.

"Burada o tür şeyleri bulamazsınız," dedi adam göz alabil-diğince uzanan araç yığınlarına işaret ederek. "Çingeneler bu arabalara çekirge sürüsü gibi dadanırlar. Gerçi benim çocuklar da araçlardan öteberi almaya can atarlar ama onları dizginleyemezsiniz."

“Sisteminizde arayabilmeniz için plakamızı söylememizin yardımı olur mu?” diye sordu Kate. Hikâyelerini desteklemek için kafadan bir tane atmaya hazırdı. Adam cebinden sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktı.

“Benim dosyalama sistemi bu!” dedi burnundan gülerek. Dumanı ağzından ve burun deliklerinden üflerken kafasını geriye doğru atıp masasının üstünde duran, sayfalarının köşeleri kıvrılmış, sarı renkli, eski bir muhasebe defteriyle eski moda, pis telefona işaret etti.

Kate, Tristan’a döndü. “O mendebur arabayı çarpan sensin! Bu senin suçun! O kolye anneannenden kalmıştı!” diye bağırды delikanlının onu bozmayacağını umarak.

“Sadece bir kazaydı! O arabanın ışıklarda durduğunu görmedim!”

“Çünkü gözün Tesco’dan çıkan şu kızdaydı!” diye carladı sahneledikleri küçük oyundan keyif almaya başlayan Kate.

Yaşlı adam dilinin ucuna yapışan tütün parçasını alırken onları izlemeyi sürdürdü.

“Sarah olduğunu sandım, anne ve o gün dışarı çıkamayacak kadar hasta olduğunu söylemişti.”

“Zaten kolyeyi de Sarah yüzünden çıkarmışsındır. Sana onu takmasına izin vermemeni söylemiştim!”

Yaşlı adam pis ellerinden birini kaldırdı. “Tamam, tamam. Arabanı ne zaman vurdun?”

“Bir kazaydı ve yaklaşık beş hafta kadar önceydi,” dedi Kate. “Trafik lambalarında bir tıra arkadan vurdu. Arabanın önü tamamen göçtü. Kırmızı bir Fiat’tı.”

“Hurdalığı görüyorsunuz. Bölümlerimiz var,” dedi yaşlı adam açtığı eliyle işaret ederek. “Şurayı görüyor musunuz? Oradakilerin hepsi son iki aydan, yani arabanız orada olabilir. Gerçi üst üste istiflenmiş araçların içine giremezsiniz... Buna göz yumup işimi riske atmak istemem...”

Dudaklarını yaladı ve boncuk gibi gözleriyle Kate’e baktı. Bu utanmaz, yaşlı keçi para istiyordu. Kate elini çantasına daldırıp

yirmi poundluk bir banknot çıkardı. Adam parayı alıp parmaklarının arasında neşeyle ovuşturdu.

“Patronum gelene kadar bir saatiniz var. Eğer başınıza bir iş gelirse yalnızsınız. Annen sana ambulans çağırırsın... Bir daha burada polis görmek istemiyorum.”

“*Bir daha* derken? Çingeneler yüzünden mi geldiler?” diye sordu Tristan.

“Temmuz ayının sonlarıydı. Şu ileriki köşede genç bir kızın, fahişenin tekinin cesedi bulundu. Zavallı kız. İşi pişirmek için bile olsa bu kadar uzağa nasıl geldiğini bilmiyorum.”

“Güvenlik kameralarından bir şey çıkmadı mı?”

Adam dumanlar saçarak güldü. “Burası siktiğimin Harrods’u değil. Bir araba mezarlığı.”

“Bir ceset? Hem de burada? Öyle mi?” dedi Kate.

“Onu ben buldum,” dedi adam ağırbaşlılıkla kafasını aşağı yukarı sallayarak. “Koca bir Bob Marley grafitisinin yanında.”

“Peki kız kimmiş?” diye sordu Kate.

“Bilmiyoruz. Polis herkesi sorguladı ama sonra çıtları çıkmadı. Kızın fena haşatı çıkmıştı. Tepeden tırnağa çamur içindeydi.”

“Cesedi gece vakti mi atılmış?”

“Öyle olmalı,” dedi adam. “Geceleri burada kimsecikler olmaz. Epey تنها bir yerdir. Rüzgârın metal parçaların arasından eserken çıkardığı uğultu bazen benim bile tüylerimi diken diken ediyor.”

“Anladım. Teşekkürler,” dedi Tristan.

“Kolyenizi bulmakta bol şans.” İhtiyar adam hırıltıyla soludu ve ardından sigarasının izmaritini çamurun içine attı. “Bu arada metal parçalara çok dikkat edin. Eğer bir yeriniz kesilirse hemen tetanos iğnesi yaptırın.”

Öyle yapacaklarına söz verip arabalarına döndüler.

Yaşlı adamın ofisine girmesini bekledikten sonra Tristan’a dönüp, “İyi iş,” dedi. “Telefonun çekiyor mu?”

Tristan telefonunu cebinden çıkarıp ekranını ona çevirdi. “Evet.”

“Nine Elms Yamyamı’nın ilk kurbanının bulunduğu olay mahallini Google’da arat.”

Motoru çalıştırdı ve arabayı yaşlı adamın gösterdiği tarafa döndürdü.

“Tamam, Google’da fotoğrafı buldum,” dedi Tristan.

“Yani eğer biri Peter Conway’i taklit ediyorsa araba mezarlığının asıl olay mahalline en benzeyen yerini seçer.”

“Fakat burası Londra’daki Nine Elms Caddesi’nden kilometrelerce uzakta,” dedi Tristan.

“Londra’da kentsel dönüşüm başladı. Nine Elms Caddesi’ndeki araba mezarlığı yıkıldı, tıpkı Falcon Yolu’ndaki eski karakolum gibi. Hepsinin yerlerine lüks ofisler ve özel konutlar kondurulacak.”

Parçaları ezilmiş hurda araç yığınlarının arasından geçtiler. Çoğu arabanın ön camında ve iç döşemelerinde kan lekeleri vardı. Bazı arabalardaki lekeler neredeyse kahverengiydi, kimileriye daha taze görünüyordu.

“Aralarından patikaya benzer bir şey geçen iki araba yığını arıyoruz,” dedi Tristan görüntüyü büyütme için telefonunun ekranını çimdikleyerek. “Yığınlar dört araba yüksekliğinde olacak.”

Küçük bir açıklığa geldiler ve Kate etrafa bakınmak için boyununu uzattı. Derken aradığını buldu: tekerlekleri çamura saplanmış bir karavanın yanına spreylenmiş boyayla resmedilmiş devasa bir Bob Marley portresi. Diğer üç araç yığınıyla birlikte kavşağın tek köşesini oluşturuyordu. Kate motoru kapatıp arabanın kapısını açtı. Yerler vıcık vıcık çamurdu.

“Arkada lastik çizmeler olacak,” dedi. Arabadan inip bagajı açtı ve elinde iki çift Wellington’la geri döndü. “Bunun numarası daha büyük,” dedi çiftlerden birini Tristan’a uzatırken. “Spons... arkadaşım Myra’ya aitler. Ara sıra birlikte yürüyüşe çıkarız da.”

Kate dilini ısırdı, sponsoruyla çıkan bir alkolik gibi konuşmuştu. Tristan yorum yapmadan lastik çizmeleri aldı ve ikisi de ayakkabılarını değiştirdiler. Sonra arabadan inip yürümeye başladılar. Araba mezarlığı sessizdi ama etraflarındaki arabala-

rın eğri büğrü metal parçalarının yerlerinden oynayıp inlemesine neden olan hafif bir rüzgâr vardı. Tristan telefonunu havaya kaldırdı.

“Ne düşünüyorsun? Sence kızın cesedi buralarda mıydı?” diye sordu Kate bulundukları yeri ekrandaki görüntüyle kıyaslarlarken.

“Arabalar farklı. Londra silueti yok ama araba mezarlığı, araba mezarlığıdır,” dedi Tristan.

“Sorun da bu,” dedi Kate. Onunla aynı fikirdeydi. “Belki de bir yirmilik daha sökülüp ihtiyardan tam yerini göstermesini istesek daha iyi olur... Bir dakika, Bob Marley’in yanında demişti.” Başını çevirip arkalarına baktı. Bob Marley’in hüzünlü gözleri onlara bakıyordu. Ona doğru döndü ve başını uzatıp Tristan’ın telefonunun ekranına yakından baktı. “Kahretsin. Şuna bak.” Telefonu Tristan’ın elinden alıp fotoğrafı büyüterek sağ taraftaki araç yığınının en tepesine odaklandı. Ardından dikildikleri noktanın sağında kalan araba yığınının tepesine baktı. “Yok artık!”

“Ne gördünüz?” diye sordu Tristan.

“Fotoğrafta, sağdaki araç yığınının en tepesine tünemiş bir karga var. Gördün mü? Orijinal polis raporunda, adli tıp uzmanlarının başına epey bela olduğunu okumuştum. Kovalamışlar ama dönüp dolaşıp yine en tepedeki arabanın tepesine konmuş. Cesedi gagalayıp deşeceğinden endişelenmişler... Neyse, şuraya bak, fotoğraftaki arabanın tepesinde bir karga var. Bir diğeri de tam karşımızda duruyor.” Sağ tarafındaki yığının tepesindeki arabaya parmağıyla işaret etti.

Gösterdiği yerde eski, sarı bir MINI’nin tavanına tünemiş bir karga vardı.

“Tanrım,” dedi Tristan, Kate’le birlikte yukarı bakarak. Kate ıslık çalsa da kuş yerinden kıpırdamadı. Ellerini çırpıtlar ve alkış sesi araba mezarlığında yankılandı.

“Belli ki sahte,” dedi Kate. “Ama onu oraya kim koydu? Artık tesadüfün böylesi...”

14

Birkaç dakika daha araba mezarlığının ortasında öylece dikilerek araç yığınının tepesindeki kuşa baktılar. Tüyleri rüzgârda kıpırdanıyordu ama kendisi hareketsizdi.

“Polisi arasak mı?” diye sordu Tristan.

“Onlara ne diyeceğiz? ‘Çabuk gelin, araba mezarlığındaki bir arabanın tepesinde içi doldurulmuş bir kuş var.’”

“Evet. Bizi deli sanırlar.”

Tristan telefonunun kamerasıyla kuşun fotoğrafını çekti ve fotoğrafı büyüterek kuşu incelemeye koyuldular.

“Bir şeyle oraya bağlanmışa benziyor,” dedi Kate. “Üstünde hâlâ DNA olabilir. Hava koşullarına maruz kaldıysa bu ihtimal epey düşer ama yine de denemeye değer. Fırsat fırsattır. Tırmanmakta iyi misindir?”

“Hayır. Üstelik yüksekten çok korkarım.” Tristan cılız bir gülümsemeyle Kate’e baktı. “Yani, şey, altıma sıçacak kadar.”

Kate araba kulesinin etrafında bir tur attı. Dört araç yüksekliğindeydi ve arabaların kapılarıyla camları eksikti. Buraları basamak olarak kullanabilirdi. Polis teşkilatında geçirdiği günleri ve kimbilir kaç defa inşaat iskelelerine, ağaçlara, yüksek duvarlara tırmanmak zorunda kaldığını düşündü. Fiziksel olarak fit olmasının üstünden zaman geçmişti. Yüzüyordu yüzmesine ama formda olmak açısından ikisi aynı şey değildi. Kaldı ki her sabah yalnızca on ila on beş dakika suda kalıyor, asla uzun mesafe yüzmüyordu.

“İhtiyara mı seslensek?” diye sordu Tristan.

“Araba kulesine tırmanabilecek kadar çevik miydi sence?”

“Hayır. Kahretsin, üzgünüm,” dedi Tristan. Tırmanma düşüncesi karşısında bile telaşlanmış görünüyordu.

“Sorun değil. Yanında poşet var mı? Eski bir naylon poşet?”

Tristan elini cebine daldırıp bir poşet çıkardı ve Kate’e uzattı.

Birlikte araç yığınınına yaklaştılar ve Kate arabalardan ilkinе tutundu. Bu büyük, yeşil bir Rover’dı. Aracı şöyle bir sarstı. Sağlama benziyordu ve penceresinde cam yoktu.

“Şunları kullanın,” dedi Tristan çamurun içinden birkaç eski araba lastiği alarak. Yüklendiği lastikleri getirip arabanın kapısının önüne yığdı. “Basamak niyetine.”

Kate lastiklerin üstüne çıkınca yerden bir, bir buçuk metre kadar yükseldi ve böylelikle ayaklarından birini camsız pencerenin pervazından içeri atabildi.

“O lastik çizmelerle dikkatli olun,” dedi Tristan suratını buruşturarak.

“Suratın hemen şekilden şekile girmesin. Daha ilk arabadayım,” dedi Kate.

“Pardon.”

Derken Kate ikinci aracın bir minivan olduğunu gördü. Hâliyle minivanın yolcu penceresiyle altındaki Rover’ın penceresi arasındaki mesafe beklediğinden daha fazlaydı.

“Tristan. Bana bir el verebilir misin?”

“Elbette, şey...”

Tristan’ın iki elini kalçalarına koyup onu yukarı ittiği, zaraftetten uzak, çokça denemenin ardından Kate ayaklarını ikinci aracın pencere pervazına basmayı başardı. Daha şimdiden aşağıdaki çamura ve eğri büğrü metal parçalara çok yüksekte bakıyordu ve tırmanması gereken iki araba daha vardı. İkinci arabanın penceresinde kırık cam parçaları kaldığından kalın, deri eldivenlerini taktığına sevindi.

“İyi misiniz?” diye sordu Tristan yine suratını ekşiterek.

“Evet, yalnızca biraz soluklanıyordum.”

Üçüncü araç çarpışma ânında kaportası tamamen göçmüş alçak bir spor arabaydı. Kate kendini yukarı çekerken aracın içine

bakmaktan kaçındı. Beyaz deri toz toprak ve kuş pisliği içinde kalmış, koltuk başlığına kanlar sıçramıştı.

“İyi misiniz?” diye seslendi Tristan aşağıdan. Şimdi bir de gözlerini yummuştu.

“Evet!” diye yalan söyledi Kate. Asistanı ufacık görünüyordu. Bu ona vaktiyle çıktıkları bir tatilde yüksek bir trampeline tırmandığı zamanı hatırlattı. Erkek kardeşi Steve hiçbir sorun yaşamadan atlayıvermişti ama Kate korkutucu yüksekliğe ve kare şeklindeki, küçücük mavi su birikintisine şöyle bir bakmış ve merdivenden aynen geri inmişti. “Haydi ama, bunu yapabilirsin,” dedi kendi kendine. Dördüncü arabanın, yani arkasından aldığı darbe sonucu körük misali katlanmış MINI’nin yolcu kapısının pervazını sıkıca kavradı. Kendini yukarı çekmesiyle ayakları spor arabadan ayrılır ayrılmaz MINI’nin kapısı gıcırdayıp savrularak açıldı. Kate gafil avlandı ve kapıyla birlikte savrularak ayakları boşlukta sallanır hâlde öylece asılı kaldı.

“Siktir!” diye bağırdı. “Siktir!”

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Tristan aşağıdan. En alttaki arabaya koştu, tek hamlede tekerleklerin üstüne sıçradı ve tırmanmaya koyuldu. Kate’in eldivenleri terli ellerinden kayıyor, artık az evvelki kadar sıkı tutunamadığını hissediyordu.

“Tristan, altımdan çekil! Üstüne düşebilirim!” MINI’nin üstünde onu sabit tutacak başka bir araba yoktu; hâliyle sallanmaya ve kapı da menteşelerinin üstünde eğilmeye başladı. Kate iki kolunu birden pencere boşluğundan geçirmeyi başardı ve bacaklarını yukarı doğru savurarak onları aynı yere takmaya çalıştı. “Hay sikeyim,” diye inledi ağzının kenarından salyasının aktığını ve kollarının titremeye başladığını hissedince. Her şey çok hızlı olmuştu ve şimdi yerdeki çamur birikintisinden yedi metre yükseklikte havada öylece sallanıyordu. Hayatı boyunca başından gelip geçen onca şeyden sonra öle öle bir araba mezarlığında mı ölecekti?

“Arabanızda battaniye falan var mı? Düşüşünüzü yavaşlatmak için?” diyordu sesi titreyen Tristan. Şimdi Kate’in arabası-

nın bagajının altını üstüne getirmekle meşguldü. Kate hamlamış karın kaslarının yandığını hissetmesine rağmen bacaklarını bir kez daha savurdu ve sol ayağını MINI'nin penceresine takmayı başardı.

“Ben iyiyim!” dedi. Kendini arabanın içine çekmeyi başardı. Biraz debelendikten sonra yolcu koltuğuna oturup kafasını dışarı uzattı.

“Ben iyiyim,” diye tekrarladı dengesini bulmasıyla kasları gevşerken.

“Emin misiniz?” diye sordu Tristan başını kaldırıp ona bakarak.

Kate birkaç derin nefes daha aldı ve ne kadar formdan düştüğünü, çelimsiz kollarının vücudunun ağırlığı altında ne denli zorlandığını düşünerek başını aşağı yukarı salladı. Son bir nefes daha alıp başını dışarı uzatarak ayak boşluğunda ayağa kalktı ve eğilip bükülerek sırtını dışarı verdi. Bu topuklarının ayak boşluğunun kenarından dışarı taşması ve ayakkabılarından aşağı çamurlar yağması anlamına geliyordu. Neyse ki arabanın üstünde bir tavan çitası vardı. Kate tek eliyle arabaya tutunurken diğeriyle onu yokladı ve sağlam olduğuna kanaat getirince çitayı tek eliyle sıkıca kavrayıp kargaya yakından bakmayı başardı.

Hava şartları yüzünden biraz hırpalanmıştı. Tüyleri hem yağmurdan ıslanmış hem de rüzgârdan karışmıştı. Kate cep telefonunu çıkarıp karganın birkaç fotoğrafını çekti, ardından elini cebine atıp poşeti çıkardı.

“Gerçek bir kargaya benziyor, dolgu malzemesi gibi bir şeyle doldurulmuş. Bence bir tahnitçinin elinden çıkmış,” diye bağırdı Kate. Pençeleri kablo bağıyla yerlerine sabitlenmişti. Kate arabada etrafına bakındı ve aracın kırılıp koltuklara saçılmış ön camından geriye birkaç sivri parça kaldığını gördü. Temkini elden bırakmadan eğilip oradan bir cam parçası aldı ve kablo bağlarına sürtmeye başladı. Ancak dakikalarca uğraştıktan sonra onları koparabildi. Kuşun iki pençesinde de onu çitaya tutturan ikişer

kablo bağı vardı. Hava soğuktu ve Kate paltosuyla eldivenlerinin içinde terliyordu.

En nihayetinde kuş serbest kaldı. Kate elini poşetin içine sokup kargayı oradan aldı. Sonra torbayı tersyüz etti ve böylelikle karga torbanın içinde kaldı.

“Buradayım, atarsanız yakalarım,” dedi tam altında dikilen Tristan. Kate nişan alıp kuşu boşluğa bıraktı. Tristan’ın torbayı yakaladığını görünce tırmanırkenki kadar zorlanmasa da yavaşça ve güçlkle inmeye başladı.

Yere ayak bastığında arabaya geçip birkaç dakikalığına oturdular ve mola yerinden aldıkları çikolataları yiyip kolalarını içtiler. Kate tir tir titriyordu ama bunun korkudan mı, coşkudan mı, yoksa yıllardır çalıştırmadığı kaslarını kullanmasından mı kaynaklandığını kestiremiyordu.

“Büyük bir kuşmuş,” dedi Tristan torbaya göz atarak. “Okulumda babası tahnitçilikle uğraşan bir çocuk vardı. Varlıklıydılar. Bu zimbırtı öyle ucuza patlamıyor. Bir keresinde arkadaşım babasının bir müşterisi için ölen danuasının içini doldurduğunu söylemişti. Sekiz bine mal olmuş. Gerçeğini aratmayacak camdan gözler, hatta yapay hayalar kullanmış... Köpek erkekmiş de.”

“Evet, orasını anladım,” dedi Kate.

“Dolgu malzemesi pahalıdır, tabii temizlik işi de var, en sonunda da her yerini dikerler...” Tristan kuşu tepetaklak ederken Kate’in gözüne bir şey ilişti.

“Şu nedir?” dedi kuşun arka tarafına işaret ederek. “Her yerini diktiklerini söylemiştin.”

Kate ellerini silkeledi ve kuşu poşetin içinde dikkatle döndürerek yüzü poşetin içine, gerisi ise dışarı bakacak şekilde çevirdi.

“Kıcında çıkıntı yapan bir şey var. Kâğıda benziyor,” dedi Tristan. Yalnızca birkaç gevşek dikiş onu yerinde tutuyordu. Kate dikişleri çekiştirerek iyiden iyiye gevşetmeyi başardı. Kuşun kıcından rulo yapıp streç filme sarılmış uzun bir kâğıt parçası çıkardı.

“Bir not mu?” diye sordu Tristan fazla heyecanlanmamaya gayret ederek. Kate kuşun içinde olduğu poşeti elinden bırakıp streç filmi açtı. Polisi arayıp kuşu onlara teslim edebileceğini biliyordu ama merakı baskın geldi.

Kâğıt kalındı ve sımsıkı sarılmıştı. Elyazısıyla kaleme alınmış bir mektuptu. Büyük harflerle ve siyah mürekkeple yazılmıştı.

NINE ELMS'TEN BAŞLIYORUM. EMMA İLKTİ AMA SON OLMAYACAK.
ŞİMDİLİK HOŞÇA KALIN
BİR HAYRAN

“Tanrı aşkına, kurbanın adını geçirmiş,” dedi Tristan. “Bu not son iki aydır orada, o arabanın tepesinde miymiş? Bu gerçek bir delil mi yani?”

Kate başıyla onayladı. O eski his, kovalamacanın heyecanı ya da soruşturmada ilerleme kaydetmenin coşkusu geri dönmüştü ama elbette bu, onun soruşturması değildi.

“Ben onları tutarım. Senden kuşun ve notun fotoğraflarını çekmeni istiyorum,” dedi.

Tristan telefonunu çıkarıp dediğini aynen yaptı.

“Artık polisi aramamız gerek,” dedi Kate.

Elleri hâlâ titriyordu ama bu seferki heyecandandı.

15

“Yerel polisi göndermişler,” dedi Kate devriye aracının çamurlu patikada sarsıla sarsıla yaklaştığını görünce. Tristan’la birlikte araba mezarlığının dış kapısının birkaç metre ötesinde, patikadaki bir dönemeçte park hâlinde bekliyorlardı.

“Yerel polis olduklarını nereden anladınız?” diye sordu Tristan.

“Bir şeyi kontrol etmeleri gerektiğinde hep yerel, üniformalı polisleri gönderirler. Ağaçtaki kedi.”

“Arabanın tepesindeki kuş... Pardon, komik değildi,” dedi Tristan ama Kate gülümsedi. Polis aracı arabalarından birkaç metre ötede durdu ve mavi ışıklarıyla sireni devreye girip tek bir defa öttü. “Başımız belada mı?”

“Hayır,” dedi Kate. “Düğmeye yanlışlıkla çarptı. Direksiyonun hemen yanındadır.”

Devriye aracının şoförü ışıklarla sireni kapattı, yavaşça arabadan indi ve kasketini başına taktı. Kaymaksı, pürüzsüz teni ve arkadan toplanmış uzun, kızıl saçlarıyla Kate’in gözüne çok genç göründü. Yolcu tarafından da genç gösteren suratına rağmen ondan yaşça daha büyük, tepesi kelleşmiş bir adam indi ve kasketini neredeyse sıfıra vurdurduğu kır saçlarının tepesine kondurdu. Birlikte Kate’le Tristan’a doğru yürümeye başladılar.

“Arabada bekle,” dedi Kate. Poşetteki kuşla birlikte araçtan indi.

“Günaydın. Sizi arayan bendim,” dedi. Kadın polis memurunun kuşkucu bakışları arabada oturmaya devam eden Tristan’la

Kate arasında gidip geldi. Kate kuşu ve başka bir poşete koyduğu notu onlara uzatarak ne bulduklarını kısaca açıkladı.

“Bunun Emma Newman adındaki kadının cinayet vakasıyla ilişkili bir delil olduğuna inanıyorum. Bakın, notta kurbanın adı geçiyor,” diyerek bitirdi sözlerini. İki polis memuru da sessizdi. Birbirlerine baktılar.

“Yani içinde not olan doldurulmuş bir kuş mu buldunuz?” diye sordu kadın.

“Evet,” dedi Kate elindekileri ona uzatırken.

Kadın plastik torbanın içindeki notu Kate’in elinden alıp şöyle bir gözden geçirdi. Sonrasında tek kelime etmeden meslektaşına uzattı. Adam suratında alaycı bir gülümsemeyle notu okudu.

“Emma da kim?” dedi notu göstererek.

“Eldiven takabilir misiniz? Bu bir delil. Burada Emma Newman’ın iki ay önce araba mezarlığında bulunan cesedi kastediliyor,” dedi Kate.

“Peki siz kimsiniz?”

“Ben Kate Marshall. Londra’daki Metropolitan Polis Teşkilatı’nda polistim.”

“Şuradaki oğlunuz mu?”

“Hayır. O Tristan Harper. Kendisi asistanım olur.”

Adam cama tıkladı ve Tristan’a arabadan inmesini işaret etti. Tristan aracın etrafından dolanarak yanlarına geldiğinde çok gergin görünüyordu.

“Ne asistanı?” diye sordu kadın.

“Ashdean Üniversitesi’nde kriminoloji dersi veriyorum. Tristan da oradaki araştırma asistanım,” dedi Kate.

“Kendisi konuşamıyor mu?”

“Konuşabilirim,” dedi Tristan boğazını temizleyerek. Asabı gerçekten bozulmuştu.

“Ben Polis Memuru Sara Halpin; bu da Polis Memuru David Bristol,” dedi kadın. İstemsizce ikisi de polis kimliklerini çıkardılar. “Sizi bunu aramaya sevk eden neydi?”

“Peter Conway davasını hiç duydunuz mu?” Polis me-

murlarının ikisi de ona boş boş baktı. "Peki ya on beş yıl önce Londra'da görülen Nine Elms Yamyamı davasını?"

"Evet, bir şeyler çağrıştırıyor," dedi David. Sara tek kaşını kaldırıp Kate'e konuşmayı sürdürmesini işaret etti.

"O vakayı çözen polis memuru bendim."

"Muhakkak öyledir. Ve?"

"Ve bu kişinin, yani notu yazan şahsın o cinayetleri taklit ettiğine inanıyorum. Peter Conway'ın, yani Nine Elms Yamyamı'nın işlediği cinayetleri..." Tristan'ın gerginliği şimdi Kate'e bulaşıyordu ve resmen karnından konuştuğunun farkındaydı. "Adli patoloji uzmanı bir meslektaşımın polis Emma Newman'ın cesedini iki ay önce burada bulduğunu öğrendim ve yalnızca birkaç gün önce de Avcı Tepesi dolaylarındaki nehrin kenarında Kaisha Smith adında genç bir kızın cesedi bulundu. Bugün haberlerdeydi."

"Evet, haberimiz var," dedi Sara. "Ama doldurulmuş kuş ve notun o olayla ilgisi ne?"

Kate sonraki kırk dakikayı vakanın ayrıntılarını ve kuşu nasıl bulduklarını açıklamakla geçirdi. Tristan onlara çektiği fotoğrafları gösterdi. Sara, Kate'in ısrarları üzerine ifadelerini aldı ama yazıp Kate'e imzalatmaları çok uzun sürdü.

Polis memurları ifade, kuş ve notla birlikte en nihayetinde yanlarından ayrıldığında hava kararıyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Tristan arabaya bindiklerinde.

"Umarım ciddiye alırlar ve o kuşla not bir delil deposuna tıkıştırılıp kalmaz. Yoksa doğru departman tarafından işleme koyulması günler sürer."

Çamurlu patikaya çıktılar, NINE ELMS ARABA MEZARLIĞI tabelasının altından geçtiler ve Kate sola döndü. Ana yola çıkmış, otobana doğru ilerliyorlardı. Derken gözü saate kaydı ve beşi biraz geçtiğini gördü.

"Lanet olsun!" dedi. "Oğluma altıda Skype'ta buluşacağımıza söz vermiştim." Ayağıyla gaz pedalını kökledi ve arabayı son sürat otobana doğru sürdü.

16

Kate altıya bir kala evine varmayı başardı. Koşarak içeri daldı, sırtından çıkardığı paltosunu koridora fırlatıp atıverdi ve mutfaka giderek ışıkları yaktı. Kahvaltı tezgâhının üstünde duran kâğıt yığınınu eşeleyerek dizüstü bilgisayarını çıkardı ama bilgisayarın açılması âdeta asırlar sürdü ve ekran simgeleri en nihayetinde belirdiğinde Skype'ı açtı.

Kate bir alkolik olarak uzun yıllarını sözüne güvenilmez, toplantılarını kaçıran ve gideceği yere hep geç kalan biri olarak geçirmişti, hâliyle Jake'le hiç sektirmeden yaptıkları Skype görüşmesine üç dakika gecikmiş olmak onu derinden üzmüştü. Ne var ki Jake'in henüz aramadığını görünce rahatladı. Saçlarını düzeltti, kendine bir sandalye çekti ve "Ara" tuşuna bastı.

Jake ekrandaki küçük kutunun içinde belirdi. Skype'a mutfak masasının başından bağlanıyordu ve Kate onun arkasında annesinin ocağın başında dikilmiş, gümüş renkli büyük bir tencereyi karıştırmakla meşgul olduğunu görebiliyordu. Jake'in üstünde Manchester United forması vardı ve koyu renk saçları modaya uygun bir şekilde karıştırılmıştı.

"Selam, anne." Jake sııttı.

"Selam, nasılsın?" diye sordu Kate. Pencereyi büyütmesiyle oğlunun suratı ekranı doldurdu.

"İyiyim," dedi Jake kendini kamerada görünce saçlarını düzelterek.

"İyi akşamlar, Catherine," diye bağırdı Glenda arkasına dönmeyen. Açık renk keten pantolonunun ve bluzunun üstüne geçirdiği bembeyaz mutfak önlüğüyle her zamanki gibi kusursuzdu.

“Selam, anne,” diye seslendi Kate. “Ne pişiriyor?”

Jake omuzlarını silkti.

“Kayısı reçeli yapıyorum,” diye şakıdı Glenda, “Battenberg keki için.”

Jake gözlerini devirdi. Ekrana yaklaşarak sesini alçalttı. “İki pounddan daha ucuza şu Mr Kipling marka Battenberg keklerinden *satın alabileceğini* söyledim ama zamanını *boşa harcamak* istiyor.”

Kate son birkaç haftadır Jake’in Glenda’ya küçüklüğündeki kadar tapmadığını fark ediyordu.

“Ev yapımının çok daha lezzetli olacağından eminim,” dedi Kate arayı bulmaya çalışarak.

Jake suratını şekilden şekle sokup gözlerini şaşı yaptı.

“Öyle kalırsan görürsün,” dedi Kate ve Jake güldü.

“Günün iyi geçti mi, anne?”

Kate o gün yaşadıkları hakkında konuşabileceğini sanmadığı gibi konuşması gerektiğini de düşünmüyordu. Zaten kendisi de olan biteni hâlâ hazmetmeye çalışıyordu. Oğlunu gördüğü için heyecanlıydı ama görüşmelerini son dakikada hatırladığı için hâlâ vicdan azabı çekiyordu.

“Çalıştım. Her zamanki gibi sabah yüzmeye gittim... Deniz epey dalgalıydı.”

“Şu acayip denizanalarından gördün mü?”

“Bu defa görmedim.”

“Eğer kıyıya vurmuş bir denizanasına rastlarsan bana fotoğrafını gönderir misin?”

“Elbette.”

Jake başını öne eğip Manchester United formasının beyaz M harfini çekiştirdi. Kumaştan sökülüyordu. “Süper. Devine avı oyununu hiç duydun mu?”

“Hayır. Nedir?”

“Aşırı havalı bir şey; insanlar bozuk para, rozet gibi şeyler gömüyorlar ve gömdükleri şeyin yanına bir defterle bir de GPS iz sürücü koyuyorlar. Sen de uygulamayı telefonuna indiriyorsun,

kaydoluyorsun, sonra izleri takip ederek o şeyleri buluyor ve kazıp çıkarıyorsun. Sonra da internetteki profiline kaydediyorsun. Uygulamayı telefonuma çoktan indirdim, Ashdean çevresinde ve kıyı şeridinde tonla define olduğunu görüyorum. Yarıyıl tatilinde seni ziyarete geldiğimde define avına çıkabilir miyiz?"

"Elbette!" Jake'in ekim ayında gelip onunla kalmayı iple çektiğini düşünmek yüreğini mutlulukla doldurdu.

"Hem de ücretsiz, o açıdan da çok iyi."

"Tam nasıl yazılıyor?" diye sordu Kate. Jake'in onun için hecelediği sözcüğü not aldı. "Whitstable'da hiç define avına çıktın mı?"

"Evet, arkadaşım Mike kendini acayip kaptırmış durumda. Annesi ayakkabılarına çamur bulaşacak diye asfalttan ayrılmayan anneannemin aksine doğa yürüyüşlerine çıkmayı çok seviyor."

Kate gülümsemek istedi ama istifini bozmayıp konuyu değiştirerek oğluna o gün neler yaptığını sordu.

"Okula gittim, oradan futbol antrenmanına geçtim." Omuzlarını silkip yanaklarını şişirdi. "Anlayacağın sıkıcı işler... özellikle de *birileri* Facebook'a katılmama izin vermediğinden."

Glenda çaktırmadan onları dinliyor olmalıydı çünkü elindeki kaşığı tezgâha çarptığı gibi kameraya dönerek parmağını Jake'e doğrulttu. "Facebook hakkında ne düşündüğümü sana söylemiştim ve arkamdan iş çevirmeye kalkışman hiç hoşuma gitmiyor!"

"Sakin ol, Glenda... Yalnızca annemle konuşuyordum."

"Yine başlama! Ben senin anneannenim, kaykay pistinden arkadaşın değilim."

Jake gözlerini devirdi. "*Glenda* adında hiç arkadaşım yok, olsaydı da böyle bir isimle kaykay pistinde pek hayatta kalamazdı."

Kate annesinin suratının kıpkırmızı kesildiğini görebiliyordu, pimi çekilmiş bomba gibiydi.

"Jake, anneannenle öyle konuşma," dedi Kate, "ve gözlerini de devirip durma."

"Seneye on beşıme basacağım ve annen hayatımı mahvedidi-

yor. Herkes Facebook'ta, bütün arkadaşlarım! Üst sınıflardan birinde bir Facebook paylaşımından festivalde iş bulan bir çocuk var, yani gelecekteki kariyerimi de baltalıyor olabilirsiniz!" diye bağırdı. Sonra ayağa fırlayıp hışımla çekip gitti. Bir dakika kadar beklediler, sonra Kate bir kapının çarpıldığını duydu.

"Gelecekteki kariyeriymiş," dedi Kate. "Hangi düğmelere basacağını çok iyi biliyor."

Glenda kendisine bir sandalye çekip masanın başına oturdu. "Her şeye kafa tutan bir ergene dönüşüyor."

"Ne zamandan beri sana Glenda diyor?"

"Geçtiğimiz hafta, eve dönüş saati konusunda sürtüştüğümüzde başladı. *Sakin ol, Glenda*, en sevdiği yeni cümlesi oldu."

"Babama da Michael mı diyor?"

"Hayır, o hâlâ pek sevgili dedesi. Kötü polis olan hep benim."

"Babam nerede?"

"Clive Beresford'la bilardo oynuyor. Sevgilerini gönderdi."

"Clive Beresford mu sevgilerini gönderdi?" dedi Kate annesiyle uğraşma isteğine karşı koyamayarak.

"Catherine, sen de başlama."

"Jake'in sıradan, dengesiz bir ergene dönüşmesinden mutlu olmamız gerekmez mi?"

"Senin için söylemesi kolay."

Kate kaşlarını kaldırdı ama sonra vazgeçti. "Anne, Facebook'a katılmasına izin vermeliyiz."

"Ama!"

"Beni bir dinle. Eğer izin vermezsek hiçbirimizin ruhu duymadan anonim bir profil açabilir. Ona Facebook'a girebileceğini ancak şifresini bilmemiz gerektiğini söyle. Ayrıca onunla arkadaş da olmalıyız."

"Ben de mi gireceğim?" dedi Glenda.

"Evet. Hatta ben de kaydolacağım. Böylelikle onu izleyebilir ve hoşumuza gitmeyen bir şey olursa önünü alabiliriz."

Glenda biraz düşündü. "Ya malum kişi ya da mendebur annesi Jake'le irtibat kurmaya çalışırsa?"

“Peter’ın ve Enid’in onunla herhangi bir şekilde iletişim kurması yasak, anne. Sosyal medya ve e-posta da buna dahil.”

“Ya bir şey öğrenirse?”

“Onu ömrünün geri kalanı boyunca internette araştırma yapmaktan alıkoyamayız,” dedi Kate. Glenda gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu. “Bu benim de ödümü bokuma karıştırıyor, anne.”

“Sözlerine dikkat et, Catherine...”

“Akıllı davranmalıyız. Yasaklamak hiçbir zaman işe yaramaz. Genellikle durumu daha da kötüleştirir. Gözetleme tekniklerimizi uygulamalıyız. İnternetteki hareketlerini yakından izleyeceğiz.”

Glenda gülümsedi. “Bu konuda muhtemelen benden daha iyisindir.”

“Bilmiyorum. Ben on iki yaşındayken günlüğümün kilidini kırmıştın. Gerçi müstehcen bir şey yazdığım yoktu.”

Glenda mağlubiyeti kabullenerek başını iki yana salladı. “Peki, tamam... Ama bu konuda tam desteğine ihtiyacım var. Şu saatten sonra ne kötü adam olmayı ne de onu Facebook’tan uzaklaştıran olmayı kabul ederim.”

“Eğer hesabını kapatmasını istersek ona bunu söyleyen ben olacağım,” dedi Kate.

“Yarına kadar beklemek zorunda. WI bağış etkinliği için şu mendebur Battenberg kekini bitirmem gerek ve Facebook profilinin nasıl oluşturulduğuna dair en ufak bir fikrim yok.”

“O yaparken başında durman gerekecek. Hesabını açtığında asistanımdan Jake’in profiline bakmasını isteyebilirim. Yarın da ben kaydolurum,” dedi Kate.

“Bunu ona sen söylemek ister misin?” diye sordu Glenda. “Onu odasından çıkarabilirim.”

“Hayır. Sen söyle. İyi polis ol.”

* Birleşik Krallık’taki kadınlar için toplum temelli bir kuruluş olan Kadın Enstitüsü (WI) tarafından düzenlenen bir bağış toplama etkinliğidir. -yhn

“Teşekkür ederim... Ah, lanet olsun, reçelim!” dedi Glenda yerinden fırlayarak. “Görüşürüz, tatlım!”

“Yarın konuşuruz. Jake’i benim için öp,” dedi Kate ve ardından Skype görüşmesini sonlandırdı.

Jake’le konuşmak her daim moralini yerine getiriyordu ama görüşmeyi sonlandırıp aniden tek başına kaldığında korkunç bir boşluğa düşüyordu. İçerisi sessizdi ve rüzgârın evin etrafındaki uğultusunu duyabiliyordu. Evden çıkıp arabasına gitti, Caitlyn’le ilgili bilgilerin içinde olduğu klasörü aldı, eve geri döndü, sandviç yaptı, yanına da bir bardak soğuk çay doldurdu.

Tristan’ı evine bırakması çok apar topar olmuştu, o nedenle karnını doyurduktan sonra onu aradı.

“Uygun muydun?” diye sordu.

“Küveti dolduruyordum,” dedi Tristan. “Bir dakika.” Kate muslukların kapanırken çıkardığı gıcırtyı ve bir su şapırtısı duydu.

“Seni tutmayacağım. Yalnızca bugünkü yardımların için sana teşekkür etmek istedim. İşlerin aniden böyle tuhaf bir hâl almasını beklemiyordum.”

“Farkındayım. Şimdi ne olacak? Görünüşe bakılırsa araba mezarlığında bulduğumuz kuş Emma Newman’ın ölümünü Kaisha Smith’inkiyle ilişkilendirdi.”

Kate bunu biraz düşündü ama Tristan kadar hevesli değildi. Peter Conway’le böylesine yakından ilgili başka bir vakanın parçası olmak istemiyordu.

“Artık her şey polise kalmış. Ayrıca eğer bizimle konuşmak isterlerse adresimi biliyorlar...” Soruşturmanın diğer tarafında olmak ve karanlıkta kalmak Kate açısından sinir bozucuydu. Hem merakına engel olamıyor hem de korkudan ödü patlıyordu ama yapabileceklerine odaklanmalıydı. Bu da Caitlyn’in başına ne geldiğini öğrenmekti.

“Başımız belada değil, değil mi?” diye sordu Tristan.

“Kiminle?”

“Polisle.”

“Neden başımız belada olsun ki? Mülke izinsiz girmedik. İtiraf etmem gerekir ki ne yaptığımızı açıklarken biraz zorlandım ama arabaların tepesine tırmanan bendim... Hâliyle pek eşref saatimde değildim. Hem orada bulunmak için gerekçemiz de vardı. Ayrıca delili derhal teslim ettik.”

“Sizce bizi sorgulamak için karakola çağırırlar mı?”

“Hayır. İfademizi verdik. Biraz daha ayrıntıya girmemizi isteyebilirler ama o işi ya telefonda yaparlar ya da gayriresmi olarak ziyaretimize gelirler. Şayet bunu yapanı yakalarlarsa bizi duruşmaya tanık olarak çağırabilirler...” Kate’in sesi tekledi. O kadar ilerisini düşünmemişti. Konuyu değiştirdi. “Yarın sabah gelecek misin? Öğleden sonra iki dersim var.”

“Evet, geleceğim. Caitlyn Murray vakasına girişmek istiyorum,” dedi Tristan. Sesi hâlâ biraz gergin çıkıyordu ama Kate daha fazla üzerine gitmedi. Malcolm ve Sheila onları yolcu etmeden önce Kate’le ücret konusunu görüşmek istemişti ama Tristan’la bu işi ücretsiz yapacakları konusunda anlaşmışlardı ve onlardan yalnızca bu vakayı gelecekte kriminoloji dersi için faili meçhul dava modüllerinden birinde kullanabilmek için izin istediler. Gönülleri matemli çiftten tek bir peni bile almaya el vermemişti. Hem böylelikle, faili meçhul vakaları işledikleri derse yönelik materyal hazırlarken olduğu gibi araştırma yapmak için mesai saatlerini kullanabilirlerdi. Bu üniversitenin kaynaklarını kullanmayı makul kılmak açısından biraz zorlama bir açıklamaydı ama Kate neticede tüm tarafların fayda göreceğini düşünüyordu.

Tristan’la yaptığı görüşmeyi sonlandırdı ama hiç uykusu yoktu. Hâl böyle olunca Caitlyn’in annesiyle babasından aldığı klasörü açtı ve içindekileri teker teker gözden geçirmeye başladı.

17

Great Barwell Psikiyatri Hastanesi'nde gün 06.30'da kahvaltı zilin çalmasıyla erkenden başladı fakat duş alıp tıraş olması için Peter Conway'e tahsis edilmiş saat 07.10'du.

Koğuşun sonundaki küçük banyo ona hep çocukluğundaki tatillerde Enid'le birlikte kaldıkları pansiyonları hatırlatırdı: çizik içinde kalmış ahşap bölme duvarlar, havadaki cereyan, antika porselen lavabo ve tuvaletlere şıp şıp damlayan su, çıplak ampuller, haşlanmış yemeklerin her yere işlemiş kokusu.

Lekeli aynanın önünde çırılçıplak dikilip ucuz, güvenlik başlıklı, plastik jiletiyle suratındaki köpüğü sıyırdı ve aylardır ilk defa vücuduna doğru düzgün baktı. Altın çağında geniş omuzları, güçlü kolları, ince bir beli ve kaslı bacakları vardı. Şimdiyse yağ tulumuna dönmüştü. Dışarı pörtlemiş, kıllı, beyaz göbeği sarkarak cinsel bölgesindeki kılların üstünü örtmüştü. Kolları çelimsizdi ve kol altlarından yağ torbaları sarkıyordu. Bacaklarıysa Enid'in tabiriyle sigara paketinden fırlamış iki Woodbine sigarası gibi cılızdı. Penisi yumuşaktı. Uykudaydı. Ve tıpkı vücudunun geri kalanı gibi, aldığı duygudurum düzenleyici ilaç kokteylinden ötürü uyuşuktu.

İlk birkaç yıl spor salonundan faydalanmıştı ama burun ısırma hadisesinden sonra spor salonu imtiyazını kaybetmişti. Günde iki defa antrenman avlusuna çıkmasına izin veriliyordu ama orası da kahrolası küçücük bir alandı.

"Ne durumdasın?" diye sordu Winston kafasını kapı boşluğundan uzatıp ızgaradan içeri bakarak. Peter'ın sürekli gözaltında tutulabilmesi için banyoya bel hizasında kare şeklinde küçük

bir açıklığı olan bir ızgara takılmıştı ama Winston mahremiyetine daima saygı gösterirdi ve Peter bunun için ona minnettardı.

“Boktan bir jiletle ne durumda olunabilirse,” dedi Peter. Çenesinde kalan son köpükleri de sıyırdı. Jileti lavabonun içinde duruladı. Musluğu açtığında Winston tekrar kapıda belirdi ve Peter elindeki jileti bıçak kısmından tutarak ona uzattı.

“Teşekkürler, Peter.”

Winston kocaman kasları olan çam yarması gibi bir adamdı. Peter ilk defa kendini onunla kıyasladı ve copu, biber gazı ya da şok tabancası olmadan bile Winston’ın onu kolaylıkla alaşağı edebileceğini gördü.

Peter kıyafetlerini giyerken buradan kurtulduğunu düşünmeye, o ânın *hayalini kurmaya* cüret etti ve kendini nasıl kaçırılacağını ya da bunun mümkün olup olmadığını merak ederken buldu. Koşması ya da tırmanması gerebilirdi ve sarkık, çelimsiz vücudunun onu yarı yolda bırakmasıyla planlarının suya düşmesi büyük talihsizlik olurdu. Bir süredir annesinden haber alamadığı için sınırları tepesindeydi. Önceki gece telefona cevap vermemişti ki bu görülmüş şey değildi. Peter son görüşmelerini düşündü. Annesini kızdıracak bir şey mi söylemişti? Bu düşünceyi kafasından attı. Hapishanede kapıların ardında insanın neler yaşandığını takıntı hâline getirebileceği bolca zamanı oluyordu. Paranoyalar insanın aklında kolaylıkla yer ediyordu. Peter bir e-posta hesabı için her şeyini feda edebilirdi. Dünyayla anlık iletişim kurmanın tadı başkaydı. Kaisha adındaki şu ölü kız hakkında çok sayıda haber dinlemişti ama insanın sinirini bozacak kadar az ayrıntı veriyorlardı. İnternette daha fazlası, çok daha fazlası olmalıydı.

Tükürük başlığını kafasına geçirip tokalarını taktı, ardından ızgaradaki açıklığa arkasını döndü. Winston açıklıktan uzanıp ellerini kelepçeledi. Ardından Peter çamaşır torbasını açıklıktan ona verdi ve Winston ancak torbanın içini karıştırıp tatmin olduktan sonra ızgarayı açtı. Banyodan birlikte çıktılar ve başka bir mahkûmun yanlarından geçirilip banyoya götürülebilmesi için kısa bir süreliğine koridorun karşısındaki mutfığa girdiler.

Koridor boyunca ilerlerken antrenman avlusuna bakan, sıralanmış pencerelerin önünden geçtiler. Kahverengi saçları seyrelmiş, soluk benizli, sırık gibi bir adam göğsüne vura vura huzursuzca yukarı aşağı yürüyordu. Peter adamın gerçek adını bilmiyordu, herkes ona Bluey diyordu. Şizofrendi ve paranoya-ya meyilliydi.

“İçeri girmeyeceğim! Girmeyeceğim işte!” diye bağınyordu küçük avluda volta atarken. Tişörtü yırtılmıştı.

Köşeden dönerek Peter’ın koridoruna girdiler ve antrenman avlusuna açılan kapıda sekiz hasta bakıcıdan oluşan bir grubun beklediğini gördüler: altı iri yarı güçlü adam ve iki güçlü kadın.

“İçeri girmek zorundasın. On beş dakikan doldu,” diyordu aralarından biri kapıdaki açıklıktan.

“Siktirin!” diye ciyakladı Bluey hırıltılı bir sesle. “Hayır! Hayır! Hayır!” Avluda göğsüne vura vura ve haykırarak dört dönmeye devam etti. Peter’ın odası antrenman avlusuna açılan kapının az ilerisinde, koridorun diğer ucundaydı. Winston’ın telsizi öttü. Kolunu Peter’ın önüne uzattı.

“Peter’la birlikte geride durabilir misiniz, Win?” diyen bir ses yükseldi çatırdayan telsizden.

Winston telsizini kemerinden çıkarıp aldı. “Elbette. Peter, lütfen burada bir dakika bekleyebilir misin?”

Bluey’nin kafasına vurup saçlarını çekiştire çekiştire avluda tur atmasını izlemeye dalan Peter başıyla onayladı.

Aynı enerjiye, aynı öfkeye sahip olmanın neye benzediğini hatırlamaya çalıştı ve göğsünün derinliklerini eşeledi ama içi sanki pamukla doldurulmuş gibiydi. Hiçbir şey yoktu. Küçük antrenman avlusu üç metre yüksekliğinde duvarlarla ve tel örgüyle çevriliydi, ayrıca üstü de ağla örtülüydü. Ağa ölü bir güvercin takılmış, kanatlarıyla pençeleri iplere dolanmıştı. Serin havaya rağmen gözlerine birkaç karasinek üşüşmüştü.

“Şu güvercin ne zamandır orada?” diye sordu Peter.

“İki gündür. Bugün ondan kurtulmak zorundalar, yoksa sağlık tehdidi olarak değerlendirilecek,” dedi Winston. Bakışları

Peter'la diğer hasta bakıcılar arasında mekik dokuyor, gözünü iki taraftan da ayırmıyordu. Bluey artık çığlık atıyordu. Derken kustu. Kapıya doğru koşup kafasını güçlendirilmiş cama vurdu.

Hasta bakıcılar her iki uçta birer kadın olmak üzere dörderli iki sıra hâlinde kapının önünde dizildiler. Bluey onlara doğru taarruza kalktığı anda kapı açıldı. Çabucak harekete geçip onu yakalayarak sırtüstü yere yatırdılar. İki tarafından üçer kişi onu kollarından, bacaklarından ve gövdesinden tuttu. Biri başını zaptederken diğeri de ayaklarını kavradı. Bluey avazı çıktığı kadar bağırırken onu öylece yüklenip götürdüler.

Şimdi Bluey'yi odasına götüreceklerdi. Sekizi birden içeri doluşacak ve onu yatağına yatırıp sıkıca tutacaklardı, sonra hemşirenin teki ona biraz sakinleştirici verecekti, en nihayetinde de hızlıca, tek bir sıra hâlinde odadan çıkacaklardı. Yerini son terk eden, Bluey'nin kafasını tutan hasta bakıcı olacaktı ve o da çıktıktan sonra kapı çarpılarak kapatılacaktı. Hastane doğru ilaçları bulana kadar aynısı pek çok kez Peter'ın da başına gelmişti. Onca yıldan sonra Bluey'nin verdiği mücadeleyi takdir etti. Koridor boşaldığında Winston'ın telsizi biyledi ve tekrar harekete geçtiler.

"Ne sıklıkla antrenman yapıyorsun?" diye sordu Peter.

"Haftada iki üç defa," dedi Winston.

"Ağırlık kaldırıyor musun?"

"Hayır, yalnızca vücut ağırlığımı kullanarak direnç egzersizi yapıyorum."

"Sence bana yardım edebilir misin? Mesela birkaç hareket göstersen?"

Peter'ın hücresinin kapısına vardılar.

"Hastaların hücrelerinde spor yapmaları yasaktır."

"Spor salonuna adım atmam yasak. Antrenman avlumuz da ölü güvercinler ve Bluey'nin kusmuğu yüzünden halk sağlığını tehdit ediyor. Hareketlerle ilgili birkaç püf nokta versen yeter..." Peter başını kaldırıp Winston'a baktı. İri, kahverengi gözleri vardı. Kadim bir ruhun izlerini taşıyan gözler.

“Sana bir çıktı getirebilirim ama çeneni kapalı tutman gerek, Peter. Biri görürse onu benden almadın.”

“Elbette. Teşekkür ederim.”

Bir hemşire sıra sıra dizilmiş, içinde Peter’ın ilaçlarının da olduğu, küçük, plastik kaplarla dolu bir servis arabasıyla koridor-da belirdi. Hepsinin üstüne keçeli kalemle birer isim yazılmıştı.

“Bu sabah nasılsınız?” diye şakıdı sanki alışveriş yaparken tesadüfen karşılaşmışlar gibi. Tip açısından talihsiz bir kadındı, hat-ta tam bir gudubetti: Şişman, kanca burunlu, sivri çeneli bir tipti. Üstelik şişe dibi gözlüğünün iyiden iyiye büyüttüğü, böcek-le-rinkini andıran miyop gözleri vardı. Peter gün boyu delilere ilaç dağıtan bir insanın böylesine neşeli olmak için ne gibi bir nedeni olduğunu merak etti. “Bir bakalım... Peter... Peter, işte burada,” dedi Peter’ın kabını ararken. Peter kaptakileri kafasına dikti ve üstüne küçük bir bardak su içti.

“Kocaman aç bakalım,” dedi hemşire. Peter ağzının içini ona gösterdi. “Çok hoş. Sana iyi günler dilerim. Ah, tabii sana da, Winston!”

Ardından tekerlekleri gıcırdayan servis arabasını iterek yan-larından uzaklaştı.

Winston, Peter’ın odasının kapısını açtı, gelenekselleşmiş ke-lepçe ve başlık çıkarma ritüelini tamamladılar ve ardından Peter hücrelerinde yalnız kaldı.

Hapları avucuna tükürdü ve odasının köşesindeki tuvalete atıp sifonu çekti.

Winston’un ona birkaç hareket göstermesini umuyordu ama beklemeye niyeti yoktu. Yere uzanıp sınav çekmeye başladı; vü-cudu isyan etse de her an kavgaya tutuşabilecek kadar forma girmeye kararlı olduğundan var gücüyle asılmaya devam etti.

18

Kate sabah 07.30'da güzel, güneşli bir güne uyandı. Deniz durgun ve masmaviydi ama fırtınanın çalkaladığı kumluk yüzünden suya daldığında görüş mesafesinin kısaldığını fark etti. Ardından kulaç atmaya devam edebilmek için koskoca bir yosun yumağının içinden geçmek zorunda kaldı. Sudan çıktığında sahile bıraktığı bornozunu giyip deniz süprüntülerinin upuzun bir çizgi hâlinde suya paralel uzandığı kumsalda yürüyüşe çıktı.

Fotoğrafını çekip Jake'e gönderebileceği bir şey bulmaya kararlıydı. Falezin tepesindeki sıra sıra evlerin önünden, sonra da küçük bir karavan parkının önünden geçti ve gelgitin gözler önüne serdiği kaya havuzlarında durdu. Siyah volkanik kaya ustura gibiydi ve yer yer yemyeşil yosunlardan ibaret vıcık vıcık bir örtüyle kaplıydı. Dibinde bir yılanbalığının daireler çizerek tembelce yüzdüğü ve güneşin etkisiyle suları ıslıl ıslıl parlayan derin bir kaya havuzunun yanında, kıyıya vurmuş vaziyette öylece yatan kısa, sivri yüzgeçli, tuhaf, şişkin balığı görünce sevinçten deliye döndü. Şişkin balık yemek tabağı ebatlarındaydı ve iri, etkileyici gözleri vardı. Kate telefonuyla balığın fotoğrafını çekip Jake'e mesaj attı.

Oğlan hemen cevap verdi:

İĞRENÇ! Oradaki sahili özlüyorum ☺ Anneannem söyledi mi? Facebook'a girmeme izin verdi!!! ☺☺☺

Kate oğluna şifresini onlarla paylaşması gerekeceğini yazdığı bir mesaj daha gönderdi ama bu defakine yanıt alamadı.

Bir saat sonra işyerine vardığında hâlâ yanıt alabilmiş değil-

di. Telefonunu bir kenara koydu ve işin peşini bırakmamak için daha sonra annesini aramayı aklının bir köşesine yazdı.

On dakika sonra Tristan geldi ve bir LinkedIn profilinin çıktısını heyecanla eline tutuşturdu.

“Vicky O’Grady de kim?” diye sordu Kate. Fotoğraf yoktu.

“Klasör yanımda değildi,” dedi Tristan. “Ama Malcolm’la Sheila’nın Caitlyn’in 1990 yılında Altrincham’da Hollywood Geceleri isimli bir video dükkânında çalıştığını söylediklerini hatırladım. Şansımı denemek istedim ve orada çalışan başka birini bulabilecek miyim diye LinkedIn’e baktım ve karşıma Vicky O’Grady çıktı.”

“İletişim bilgilerine ulaşabildin mi?”

“Dün gece ona attığım mesaja hemen döndü. Bristol’deki BBC Studios’ta makyöz olarak çalışıyormuş. Lafı hiç dolandırmadan Caitlyn’in kaybını araştırdığımızı söyledim ve onu hatırlayıp hatırlamadığını sordum.”

Tristan bu sefer ona mesajların çıktısını uzattı. Altı sayfaydı.

Kate mesajlara göz gezdirdi. “Vay canına, epey sohbet etmişsiniz. Ve yakın arkadaş olduklarını söyledi, öyle mi? Malcolm’la Sheila ondan hiç bahsetmemişti.”

Kate klasörün başına geçti, Caitlyn’in okul fotoğrafını çıkardı ve çevirip arkasına baktı. “Tamam. Vicky O’Grady buymuş.”

Tristan yanına geldi ve uzun koyu renk saçlı, elmacıkkemikleri belirgin, havalı bir genç kızın fotoğrafına baktı. Kız kamerasına kendinden emin bir bakış atmıştı.

“Bristol’da yaşıyor. Bu öğleden sonra ya da akşam saatlerinde bizimle buluşabileceğini söyledi.”

“Öğleden sonra olmaz,” dedi Kate.

“Bu akşama ne dersiniz?”

“Anlatacak başka bir şeyi var mıymış? Onca yolu tepmek yerine onunla telefonda görüşmek hem zamandan tasarruf etmemizi sağlar hem de yeterli olur.”

“Elinde Caitlyn’in kampa gittikleri bir hafta sonundan ve gençlik kulübünden kalma fotoğrafları varmış. Ayrıca Caitlyn’in

birkaç fırlıdak herifle takıldığını söyledi; bunlar onun sözleri, benim değil. Hatta o zamanlar polise bile gitmiş.”

“Peki polis ne demiş?”

“İfadesini almışlar ama hiçbir şey çıkmamış. Bir daha onlardan haber almamış.”

“Yarın yapsak olmaz mı? Cumartesi daha iyi olacak. Bu gece meşgulüm.”

“Elbette.”

“Ayrıca Melbourne’da yaşayan şu arkadaşıyla, yani Megan Hibbert’la bir Skype görüşmesi ayarlamamız gerek. Onu tanıyıp tanımadığını öğrenebilmek için bunu Vicky’yle buluşmadan önce halletmemiz iyi olur. Belki bizim saatimizle bu gece dokuzda müsait olabilir,” dedi Kate.

“Bu akşam meşgul olduğunuzu sanıyordum?”

Kate’in altıda AA toplantısı vardı ama yediye kadar bitecekti.

“O zamana kadar işim biter,” dedi ayrıntıya girmekten kaçınarak. Yakında ona söylemek zorunda kalacağını biliyordu. Bilhassa akademi dünyasında alkol konusunun böylesine sık açılması şaşırtıcıydı. Sonu gelmeyen alkollü partiler, konuşmaların yapılıp şerefe kadehlerin kaldırıldığı resmi davetler veriliyordu. Öyle ki içkisinin portakal suyuyla değiştirilmesini kaç kere istediğinin artık sayısını unutmuştu.

“Tamam, o saatlere bir görüşme ayarlamaya çalışırım,” dedi Tristan.

“Caitlyn’in okul fotoğrafını etraflıca ele alıp öğretmeninin ve sınıf arkadaşlarının izini sürmeliyiz. Aramaya LinkedIn ve Facebook’tan başlayabiliriz.”

“Facebook hesabınızın olmadığını sanıyordum?”

“Hesap açmak üzereyim,” dedi Kate. Ardından Jake ve Facebook meselesini çabucak açıkladı.

“Facebook’a katıldığımda on altı yaşındaydım,” dedi Tristan.

“Lanet olsun, işte şimdi kendimi yaşlı hissetmeye başladım!”

Masalarının başlarına geçip bilgisayarlarını açtılar. Kate, Facebook’ta kendine bir profil oluşturdu ve arkadaşlık isteği

gönderdikten bir an sonra Tristan'ın bilgisayarından gelen bildirim sesini duydu.

"Çok havalı. İlk arkadaşınız benim," dedi Tristan. "Profil resminiz *bu* mu?" Güldü. Kate o sabah çektiği ölü balık fotoğrafını yüklemişti.

"O benim, sabah gözümü açar açmaz büründüğüm, makyajsız hâlim," dedi ters ters.

"Uyandığınızda harika göründüğünüzden eminim... Yani, şey, siz hiç makyaj yapmazsınız ki. Hem gerçekten çok güzelsiniz..." Sesi cılızlaşarak duyulmaz olurken suratı pancar gibi kızardı. "Özür dilerim, öyle dememeliydim."

Kate elini sallayarak konuyu geçiştirdi. "Bunu iltifat olarak kabul ediyorum! Zaten annen olacak yaştayım."

Tristan'ın Facebook'ta yüz kadar arkadaşı olduğunu gördü. Arama çubuğuna "Jake Marshall" yazdı ve karşısına alt alta sıralanmış bir dizi profil çıktı. Dördüncü sırada oğlununkini buldu.

Küçük maymun hiç vakit kaybetmemiş, diye düşündü. Jake profil resmi olarak bahçede labradoru Milo'yla çekilmiş bir fotoğrafını kullanmıştı. Kate oğlunun çoktan yirmi dört arkadaşı olduğunu gördü. Duvarı ona hoş geldin diyen sınıf arkadaşlarının gönderdiği mesajlarla doluydu. Jake'e arkadaşlık isteği gönderdi ve ardından dikkatini tekrar Caitlyn'in sınıf arkadaşlarını bulma işine verdi.

Birkaç saat çalıştılar ve Caitlyn'in okul arkadaşlarından onunu bulmayı başardılar. Kate aynı zamanda yakınlarda, Southampton'da yaşayan öğretmeni de buldu.

"Kahve molasına ne dersin?" diye sordu. "Mesajlarımıza kimbilir ne zaman dönerler?"

Starbucks'a indiler, Tristan pencere kenarındaki rahat koltuklara kurulurken Kate sipariş vermeye gitti. Kahveleriyle birlikte geri döndüğünde Tristan'ı telefona dalmış vaziyette buldu.

"Bu BBC News'ın sitesindeydi," dedi Tristan. Kate telefonu delikanlının elinden alıp kısa videoyu izledi.

Bu Kaisha Smith'in annesiyle babasının, oturdukları sıralı

evlerinin ön kapısında yaptıkları açıklamanın kaydıydı. Tammy de Wayne de solgun ve zayıftı, üstelik günlerdir gözlerine uyku girmemiş gibi görünüyorlardı. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüşlerdi ve Tammy'nin yanında pembe pelüşten, pasaklı bir kaban giymiş küçük bir kız dikiliyordu. Onlara görgü tanıklarının ifade vermeye çağıran bir polis memuru eşlik ediyordu. Bir de ihbar numarası ve web sitesi adresi vardı. Flaşları yanıp sönen kameralara gözlerini kırpıştırarak baktılar. Kate, Wayne'le Tammy'nin yoksul olduğunu görebiliyordu ve polis memuru elindeki bildiriye yüksek sesle okurken Kaisha'nın babası Wayne, gözünün pınarından süzülen tek damla yaşı sildi. Kate adamın parmak eklemlerinde "SEVGİ" ve "NEFRET" dövmeleri olduğunu gördü ve gazetelerin hikâyeyi nasıl ele alacağını merak etti. İşçi sınıfı genellikle yaşanan trajedinin kahramanları olarak yansıtılırdı ama hikâye soğursa basın onları en hassas noktasından vururdu. Kaisha'nın okul fotoğrafı tekrar ekranda belirdi: o korkunç cesetle uzaktan yakından alakası olmayan, okul üniformasının içindeki umut dolu gülümseyen çehresi. Video sona erdiğinde Kate telefonu Tristan'a geri verdi ve kahvesinden uzunca bir yudum aldı.

"Haberlerde araba mezarlığında bulduğumuzla ya da diğer kızla ilgili hiçbir şey yok," dedi Tristan telefonun ekranını kaydırarak.

"Polis o bilgiyi gizlemek isteyecektir. Eğer vakada çalışıyor olsaydım ben öyle yapardım."

Kahvelerini bitirdiler ve Caitlyn'in okul arkadaşlarından birkaçının mesajlarına cevap verdiğini umarak ofislerine döndüler. Kapıdan girdiklerinde içeride biri kadın iki kişiyle karşılaştılar. Adam, Caitlyn'in fotoğraflarının bulunduğu klasörü incelerken kadın, Kate'in masasının başına geçmiş bilgisayarına bakıyordu.

"Pardon ama siz de kimsiniz?" diye sordu Kate.

19

“Ben Dedektif Başmüfettiş Varia Campbell,” dedi kadın, “ve bu da meslektaşım Müfettiş John Mercy.”

İkisi de ayağa kalkıp polis kimliklerini gösterdiler.

“Özel evraklarımızı karıştırmak için arama izniniz var mı?” diye sordu Kate.

“Yok. Ama çıkaralım mı?” diye sordu Varia. Kate’i alt edip edemeyeceğini tartarcasına başını yana yatırıp omuzlarını geriye attı. Otuzlarının ortalarında gibi görünüyordu ve üstünde mavi pantolonlu bir takım vardı. *Cappuccino* rengi teni pürüzsüzdü. Müfettiş John Mercy iri yarı, al yanaklı bir kızıldı. Geniş omuzları ve adaleli vücudu siyah renkli şık takımının sınırlarını zorluyordu.

“Evet. Çıkarın. O elinizdekini de bırakın,” dedi Kate elinde bir fotoğraf tutan John’a. Adam fotoğrafı yerine koyup klasörü kapattı.

“Dün Nine Elms Araba Mezarlığı’na yaptığınız ziyaret hakkında. Doldurulmuş kuşa nasıl denk geldiğinize ve içindeki notu nasıl bulduğunuza dair biraz ayrıntıya ihtiyacım var,” dedi Varia. “Oturabilir miyiz?”

Kate kitaplığın önünde duran küçük kanepeye işaret edince ikisi de gösterilen yere oturdular. Kate ve Tristan ise masalarının başına geçti.

“Sağduyu sayesinde,” dedi Kate. “Nine Elms Araba Mezarlığı’ndaki olay mahalli Londra’daki Nine Elms Caddesi’ndeki araba mezarlığında bulunan asıl olay yeriyle eşleşiyordu. Nine Elms Yamyamı vakasından bahsediyorum... bizzat çözdüğüm davadan.”

“Aynı zamanda Peter Conway’le bir ilişki yaşadınız ve o birliktelikten bir oğlunuz var,” dedi Varia. “Onunla irtibatınız devam ediyor mu?”

Kate kollarını göğsünde kavuşturdu. Varia denen bu kadın dalga geçmiyordu. “Hayır.”

“Size yazıyor mu?” diye sordu Varia.

“Peter Conway’in haberleşmelerini kontrol edebileceğinizi biliyor olmalısınız. Bu dediğimi yaparsanız tutuklanmasının ve hapsedilmesinin ardından asla ziyaretine gitmediğimi, ona yazmadığımı, hatta telefonda bile konuşmadığımı görebilirsiniz. Bana sadece bir kere yazdı.”

“Peki ya oğlunuz?” diye sordu John.

“On dört yaşında ve Peter Conway’le hiçbir irtibatı yok,” dedi Kate. Polis memurlarının ofisine öylece girivermesi onu savunmaya geçmek zorunda bırakmıştı ama Kate polirken onlarla aynı teknikleri uygulamaya alışkındı. “İkinci olay mahallinde, yani Kaisha Smith’in cesedinin Avcı Tepesi yakınlarındaki nehrin kıyısında bulunduğu yerde de not var mıydı?”

Varia kollarını kavuşturup dudaklarını büzdü.

“Poker suratına hiç gerek yok,” dedi Kate. “Alan Hexham ikinci bir görüş almak için beni Kaisha Smith’in otopsisine çağırdı. Hem onun hem de Emma Newman’ın cinayetinde Peter Conway’in alameti farikalarının aynılara rastlandığını biliyorum.” Kate kadının gözlerinde ufacık bir kıvılcımın yanıp söndüğünü gördü ve John dönüp kadına baktı. “Ah. Not vardı, değil mi?”

Varia, John’un bakışlarına karşılık verdikten sonra ayağa kalkıp arka cebinden bir not defteri çıkardı. Sayfalarının arasından bir fotokopi kâğıdı çıkarıp Kate’in masasının üstüne koydu. Tristan neler döndüğünü görebilmek için yanlarına geldi.

“Kaisha Smith’in cesedinin bulunduğu yerden yirmi metre kadar aşağıda, nehir kıyısında kilisenin ilan panosu var. Bu not oraya bırakılmış. Düne kadar keşfedilmemişti.”

POLİS "KUVVETLERİNE",

SİZ PALYAÇOLARDAN FERSAH FERSAH İLERİDEYİM. KAISHA NEŞELİ, GENÇ BİR KADINDI. SİZ BENİM FARKIMA VARANA KADAR DAHA KAÇ ÖLÜM OLMASI GEREK? KİLİSENİN İLAN PANOSU HER NEDENSE GÖZÜME GAYET UYGUN GÖRÜNDÜ.

BİR HAYRAN

"Kimse tarafından fark edilmediği için sinirlenmiş," dedi Kate. "Çoktan iki kişiyi öldürdü ve hâlâ haberlerde hiçbir şey yok. Taklitçiler ilgi ister. İlk notunu 'Bir Hayran' şeklinde imzalaması onun hakkında sandığından çok daha fazlasını ele veriyor. Kendini Peter Conway ve Nine Elms davasının ününe kattırmış."

"Orijinal vaka resmi olarak hâlâ Baldıran Operasyonu adıyla anılmak zorunda," dedi Varia. Kate gözlerini devirdi, Tanrı aşkına, kadın tam bir müşkülpesentti. "Şu aşamada taklitçi teorisinin kanıtlanması gerek," diye ekledi notu alıp gerisin geriye defterinin arasına koyarken.

"Başka neye ihtiyacınız var? Bir cesede daha mı? Gerçi bir tane daha bulacağınızdan eminim. Peter Conway yakalanana kadar dört kadını öldürdü. Bildiğimiz kadarıyla dört kadını. Bu soruşturmayı taklitçi bir katil bulmaya odaklamalısınız... Öykündükleri katil kadar zeki olmazlar. Aynı dehşeti tekrar yaşatmanın getirdiği kötü ünü ve şanı isterler. Başarı sayacağı şeylerden biri ise nam salması ve haberlere çıkmasıdır. Bunu ona karşı kullanabilirsiniz."

"Hey!" dedi Varia tek elini kaldırarak. Gerçekten tepesi atmış gibi görünüyordu. "Bana işimi nasıl yapacağını söylemene ihtiyacım yok."

"Fakat ofisime girip arama izni olmadan özel evraklarımı karıştırmaya başlayan sizsiniz..."

"Kapıyı açık bırakmıştınız," dedi John.

"Şüphelinin kelimesi kelimesine aynı şeyi söylediği haneye

tecavüz davalarına baktığım günleri dün gibi hatırlıyorum,” dedi Kate. John ona ters ters baktı.

“Bizimle paylaşacağınız başka bilgi var mı?” diye sordu sonra John.

“Hayır. Kuşu ve notu bulur bulmaz polis çağırdık.”

“O bölgede ne işiniz vardı? İkiniz için de biraz sapa kalıyor.”

Kate, Chew Magna’ya yaptıkları yolculuğu ve Caitlyn’in babasından gelen e-postayı kısaca özetledi. “Malcolm Murray, Greater Manchester Polisi’nden bu dosyayı tekrar açmalarını istemiş ama delil yetersizliğinden talebi reddedilmiş,” diyerek sözlerini tamamladı. Anlık bir sessizlik oldu; ardından Varia, Tristan’a döndü.

“Siz de bu *eğitim gezisine* akademik asistan sıfatıyla mı katıldınız?” diye sordu.

“Evet,” dedi gerginlikten sesi çatlayan Tristan.

“Kız kardeşinizle yaşıyorsunuz. Barclays Bank’te çalışıyor, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Bunun konumuzla alakası nedir?” diye sordu Kate.

“Asistanınız size sabıka kaydı olduğundan bahsetti mi?”

Bahsetmemişti ama Kate bu pişkin, kaba polis memurlarına o tatmini yaşatmak istemiyordu. Tek kelime etmeden Tristan’a döndü.

“On beş yaşındaydım ve birkaç arkadaşla kafaları çektik. Aslında arkadaşım değillerdi,” dedi Tristan kızarıp bozarak. “Sahilin diğer ucuna park etmiş bir aracın camını kırdım.”

“Hırsızlık amacıyla bir arabaya girdin,” dedi Varia. “Polis raporu öyle diyor.”

“Hayır. Arabanın camını kırdım.”

“Ama çetendeki haydutlardan arabanın radyosunu çalan öyle demiyor.”

“Çetede falan değildim. Polis geldiğinde koşarak kaçtı. Bense orada kalıp ceremesini çektim,” dedi Tristan toparlanarak. “Ve

ceza almadım; sadece ihtar aldım. İşe girerken ihtar beyan etmek zorunda değilim."

"Patronunun bundan haberi var mı?" diye sordu John pis pis sırıtarak.

Kate ayağa kalktı. "Bir dakika, bu hiç hoşuma gitmiyor. Buraya gelip ekibimin kıymetli ve güvenilir bir mensubuna zorbalık yapamazsınız," dedi. "Elimizdeki tüm bilgileri sizinle paylaştık. Arama izniniz olmadan orayı burayı karıştırmak yerine neden sokağa çıkıp biraz polislik yapmıyorsunuz?"

Varia ona buz gibi bir bakış attı. "Sizden bildiğiniz her şeyi derhal bizimle paylaşmanızı ve basına tek kelime etmemenizi istiyoruz. Bu vakayla Peter Conway arasında ilişki kurmaları hâlinde kapınızı çalarlarsa..."

"İkimiz de basına konuşmakla ilgilenmiyoruz," dedi Kate.

Varia ve John dikkatlerini Tristan'a yönelttiler.

"Hayır. Kimseyle konuşmayacağım," dedi Tristan.

"Pekâlâ, o hâlde şimdilik bu kadar," dedi Varia. Ofisten çıktılar ve John kapıyı arkasından çarparak kapattı.

"Siktir," dedi Tristan kafasını ellerinin arasına alarak. "Özür dilerim, Kate. Çok üzgünüm. On beş yaşındaydım. Aptallık ettim..."

"Özür dilemene gerek yok. Alkollüyken ben de o aptallıklardan payıma düşeni yaptım... Beni dinle. Birkaç saat evvel akşamki telefon görüşmemizden önce yapmam gereken bir şey olduğunu söylemiştim. AA toplantısına gideceğim. Uzun yıllar boyunca... bir alkoliktim. Jake'in annemle ve babamla yaşamasının nedeni de bu... Alkol probleminin olduğunu düşünüyor musun?"

Tristan şaşırmış göründü. "Hayır."

"O hâlde daha fazla konuşmamıza gerek yok. Seni sindirmek istediler, başarılı olmalarına izin verme."

Tristan başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Ayrıca sırrınızı benimle paylaştığınız ve bunu sorun etmediğiniz için de teşekkür ederim. Sizce geri dönecekler mi?"

“Bilmiyorum. Huzursuz olduklarını görebiliyorum. Katili yakalaması için kadının üstünde belli ki büyük bir baskı var ama olay basına yansıdığına işler iyice çığırından çıkacak ve polis hiç iyi görünmeyecek.”

Derken Kate bir kâğıt kapıp yazmaya girişti.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu Tristan.

“İkinci mektupta yazanları unutmadan not almaya çalışıyorum.”

20

Tristan, AA toplantısından sonra Kate'in evine geldi. Kate onlara çay yaptı, ardından mutfaktaki kahvaltı tezgâhına kuruldu- lar ve Skype uygulamasından Melbourne'daki Megan'ı aradılar. Kadın çağrılarına hemen cevap verdi. Geniş bir gülümsemesi vardı; bronz tenli, yeşil gözlüydü, uzun sarı saçları vardı. Oturma odasında bir yüzme havuzuyla büyük bir bahçeye bakan geniş pencerelerin önünde oturuyordu.

"Merhaba, Kate ve Tristan, öyle değil mi?" Aksanı Avustralyalıyla İngiliz karışımıydı.

"Melbourne saatyle sabahın köründe bizimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler," dedi Kate. Malcolm ve Sheila'yla yaptıkları görüşmede olanların çabucak üstünden geçti.

"Onlar için çok üzülüyorum. Mezarlıkta Malcolm'a rastladığımda eskiden olduğu adamın gölgesi gibi görünüyordu... *Keşke Caitlyn'in de bir mezarı olsa*, dediğinde kalbim paramparça oldu. Şu hayatta kendi evladınız için böyle laflar edecek duruma düştüğünüzü hayal etsenize..." Neşeli tavrı kayboldu ve bir kâğıt mendil alıp gözlerini sildi. "Sizce cesedini bulma ihtimaliniz nedir?"

Kate duraksayınca Tristan karşısından ona baktı.

"Rafa kaldırılmış vakaların özel dedektifler tarafından soruşturulmaya müsait olduğunu düşünürüm genellikle," dedi Kate. "Polisin genellikle vakti olmaz ve İngiltere polisi yeni deliller ortaya çıkmadığı sürece faili meçhul vakaları soruşturmaya pek fazla bütçe ayırmaz."

"Dosyayı yeniden açmak için Malcolm'la yaptığım konuşmayı yeterli bulmamışlar mı?"

“Hayır.”

“Caitlyn’in başına gelenleri olaydan ancak birkaç ay sonra duydum. 1990 yılının Ağustos ayında İngiltere’den ayrıldık. Ailece göçtük; ben, annem, babam ve o vakitler beş yaşında olan erkek kardeşim. Burada başka akrabamız yoktu ve arkadaşlarımızla komşularımızın mektupları elimize çok geç ulaşıyordu. Üç ay boyunca bir pansiyonda konakladık. Her neyse, bu yüzden Caitlyn’den haber alamadım.”

“Caitlyn’in en yakın arkadaşı sen miydin?” diye sordu Kate.

“Hayır. Wendy Sampson’dı.”

“Sen ve Caitlyn sınıfınızdaki diğer kızlarla yakın mıydınız?”

“O okulda bizden başka burslu öğrenci yoktu: ben, Caitlyn ve Wendy. Geri kalanı zengin çocuklarıydı; öyle fena tipler sayılmazlardı ama çoğu yüzümüze gülüp arkamızdan konuşan sürtüklerdendi. Lütfen kullandığım dili mazur görün. Caitlyn ve Wendy’nin babaları benimkinden daha kabul edilebilirdi. Malcolm belediyede çalışıyordu, Sheila ise ev kadını ya da memlekettekilerin tabiriyle ev hanımıydı. Benim babamsa inşaat işçisiydi ve İngiltere’nin işçi tabakasındandık. Onların gözünde aşağının da aşağısıydım. Anlayacağınız, üç kız birlikte takılırdık.”

“Zorbalığa uğradınız mı?” diye sordu Tristan.

“Hayır. Ben iri yarı bir kızdım, Caitlyn kıvrak zekâlıydı, Wendy ise güçlü kuvvetli bir sporcuydu; bunlar genellikle zorbaların gözünü korkutur. Ne var ki bir kız okulundaydık. İnsanlar zorbalık yaptığında bu daha çok psikolojik oluyordu,” dedi Megan.

“Yani bildiğin kadarıyla Caitlyn’in okuldaki diğer kızlarla arası iyi değildi, öyle mi?” diye sordu Kate.

“Değildi, kimse bizi evlerinde çay içmeye davet etmezdi.”

“İngiltere’den ayrıldığın için çok üzölmüş olmalı?” dedi Tristan.

Megan duraksadı. “Açıkçası biraz tuhaftı. Çok yakındık ama ders yılı bitmişti ve ağustos ayının sonunda İngiltere’den ayrıldım. Ne var ki İngiltere’deki son ayımda onu hiç olmadığı kadar

az gördüm. Wendy'yle daha fazla zaman geçiriyordu. Bu durumu anlayışla karşıladım."

"Ne açıdan?"

"Şey, dışarı çıkma planları yapmayı kestik. Doğrusunu söylemek gerekirse kafam dağınıktı. Annem taşınma öncesinde gerekli evraklarla vizeleri alabilmemiz için bizi Londra'nın diğer ucundaki Avustralya Konsolosluğu'na sürükleyip duruyordu. Aramızda dargınlık falan yoktu."

"Sana Caitlyn'den bahseden Wendy miydi?"

"Evet ama mektubunu ancak birkaç ay sonra alabildim. Korkunçtu. O zamanlar internet olmadığını unutmayın. Avustralya'da haber bile olmadı, zaten neden olsundu ki?" Gözleri dolunca kutudan bir kâğıt mendil daha çıkarıverdi. "Üzgünüm."

"Sizin sınıftan Vicky O'Grady adında bir kız hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Arkadaş mıydınız?"

"Hayır. Ondan nefret ederdim. Sürtüğün tekiydi ve okulu asıp durmasıyla meşhurdu. Bir keresinde teneffüste içki içerken yakalanmıştı," dedi Megan.

"Yani hiçbiriniz onunla arkadaş değildiniz?"

"Değildik."

Kate başını önüne eğip aldıkları notlara baktı.

"Ama Caitlyn, Vicky'yle aynı video dükkânında çalışmıyor muydu?" diye sordu.

"Evet. Sanırım o mağaza zincirinin bayiliğini alan Vicky'nin babasıydı ve Caitlyn de cumartesileri orada çalışıyordu. Güya Vicky de orada çalışıyordu ama zamanının çoğunu Caitlyn'e emirler yağdırarak ve müşterilerle flört ederek geçirirdi."

"Yarın Vicky'yle görüşeceğiz," dedi Kate.

"Öyle mi? Şimdilerde ne yapıyormuş?"

"BBC'nin Bristol'deki stüdyosunda makyöz olarak çalışıyormuş."

"Anladım, iyi, aferin ona. Bu konuda size ne anlatacakmış ki?"

"Bilmiyoruz. Caitlyn'le yakın arkadaş olduklarını söyledi."

Megan şaşırılmış göründü. "Cidden mi?"

"Aynen öyle," dedi Kate.

"Anlayamıyorum ama köprüünün altından çok sular aktı. Çok uzun zaman önceydi. Ona bol şanslar."

Bir duraksama oldu ve konuşmaya başladıklarından beri Megan ilk defa huzursuzlandı.

"Pekâlâ, Caitlyn'i Carter'ın gençlik merkezinin dışında gördüğün geceye geçelim. Ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu Kate.

"Evet. Temmuzun sonlarıydı. O günü dün gibi hatırlıyorum çünkü annem sadece dört haftamız olmasına rağmen vizelerimiz hâlâ gelmediği için kafayı yiyordu. Hava gerçekten çok sıcaktı ve gençlik kulübü geniş, eski bir salondan fazlası değildi. Bay Carter, yani oranın yöneticisi pencere çubuğunu kaybettiğinden camları açamıyordu. Binarın arkasından geçen bir akarsu vardı ve çocukların çoğu orada kürek çekiyordu. Caitlyn ve ben masa tenisi oynuyorduk ve tuvalete gitmek için yanımdan ayrıldı ama geri dönmedi. Onu ön tarafta, polis olduğunu söyleyen şu yaşlı herife ait aracın yanında dikilirken buldum. Onunla video dükkânında tanıştığını söylemişti. Film kiralamaya gelmiş, laf lafı açmış, sonra ona yeni arabasını göstermek için tekrar uğramış. H plakalı araçlar daha yeni piyasaya sürülmüştü."

"Ne tür bir araçtı?" diye sordu Kate.

"Mavi bir Rover."

"Onu gördün mü?"

"Evet ama aracın içindeydi, ön taraf karanlıktı ve arabası sokak lambasının tam altında duruyordu. Geriye yatırılmış simsiyah saçları, güçlü yüz hatları, geniş bir gülümsemesi ve bembeyaz dişleri vardı çünkü kafasını camdan çıkarıp gülümseyerek onu öptüğünü hatırlıyorum."

"Sonra ne oldu?"

“Caitlyn adamın arabasına bindi, bana veda etti ve birlikte çekip gittiler.”

“Bu Caitlyn’in mizacına ters bir davranış mıydı?”

“Evet ama on altı yaşındaydı ve o yaştayken hepimiz birleriyle çıkıyorduk. Ayrıca Wendy ve ben de kendimizden yaşça büyük tiplerle çıkmıştık. Bizim nazarımızda arabalar onlarla oynatabileceğimiz yerlerdi... Ayrıca basında, genç kadınları öldüren bir ucubenin etrafta kol gezdiğinden bahsedilmiyordu. Biz yalnızca şansının epey yaver gittiğini düşündük ve ertesi gün okula geldi, ortada hiçbir sorun yoktu.”

Tristan defterinin arasından bir kâğıt çıkarıp Kate’e uzattı. Bu Peter Conway’in polis kimliğindeki fotoğrafıydı. Kate fotoğrafı ekrana doğru tuttu.

“Fotoğrafı e-posta olarak da atabilirim ama sence bahsettiğin adam bu olabilir mi? Elimde gördüğün fotoğraf 1993 senesinde çekilmişti.”

Megan başını yana yatırıp gözlerini fotoğrafa dikti.

“Bu fotoğrafı daha önce de gördüm ve o olabilir ama çok uzun zaman önceydi... Hem suratı da gölgede kalmıştı.”

21

Enid Conway, Doğu Londra'nın köhne bir sokağında, sıra evlerin sonundaki küçük bir evde oturuyordu. Burası çöpten, eski araba ve buzdolaplarından, köpek bokundan ve kırık camlardan geçilmeyen, birbirine bitişik ön bahçeleriyle rezil bir muhitti.

Burası Peter'ın büyüdüğü evdi ve Peter 1991 yılında Londra'da çalışmak üzere Manchester'dan döndüğünde burayı onun için almıştı.

2000 senesinde Enid ne var ne yoksa anlattığı, *Benim Oğlum Değil* adında bir kitap yazmıştı. Bunun için ona hatırı sayılır bir avans ödemişler ve onunla görüşmesi için evine bir hayalet yazar göndermişlerdi. Adamın sorduğu sorulardan biri, artık parası daha iyisine yeteceğine göre bu evden taşınıp taşınmayacağıydı.

"Orta sınıf banliyölerinde beş dakika bile tutunamam," demişti Enid. "Bu sokaktaki insanlar bana saygı duyarlar. Gece gündüz her türlü hadiseye tanık olursun ama kimse başkasının işine burnunu sokmaz ve asla polisle konuşmaz."

Kapıyı adını bilmediğinden hâlâ Hayran diye hitap ettiği kızıl saçlı adama açarken bu konuşmayı düşündü.

"Seni gören kimse oldu mu?"

"Kayda değer kimse görmedi," dedi adam. Enid artık korkmuyordu ama adam onu huzursuz ediyordu. Yirmilerinin sonlarında gibi görünüyordu ve uzun boylu, geniş omuzlu, adaleli bir adamdı. Kızıl saçları birkaç santim uzunluğunda kesilmişti ve tuhaf yüz hatları vardı. Sanki ana rahminde karbonata maruz kalmış gibiydi. Teni pürüzsüzdü ama lastik gibi dudakları, etli

gözkapakları, düşük gözleri ve bombeli burnuyla suratı şişkin duruyordu. Gerçi çirkin değildi ve deri ayakkabıları, jilet gibi ütülenmiş krem rengi kotu, gömleği ve ceketiyile gayet şıktı. Ayrıca her daim duştan yeni çıkmış gibi kokuyordu.

Camın, çeliğin ve pahalı beyaz eşyaların hâkim olduğu modern mutfağına geçtiler.

“Fotoğraflar şurada,” dedi Enid tezgâhın üstündeki zarfa işaret ederek. “Çay ister misin?”

“Hayır.”

Adam ne paltosunu çıkardı ne de oturdu. Enid bir sigara yakıp adamın pasaportta kullanılmaya uygun ebattaki dört fotoğrafı zarftan çıkarmasını izledi. İkisi o günün erken saatlerinde tren istasyonundaki makinede çektiği kendi fotoğraflarıydı. Diğer ikisi ise Peter’a aitti.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi adam fotoğrafları havaya kaldırarak.

“Elimdekilerin en yenisi bunlar. Tutuklanmasından bir hafta önce çekilmişti. İnsanlar yaşlanırlar, öyle değil mi?” Peter’ın şimdiki hâliyle o zamanki hâli arasında dağlar kadar fark yoktu ama şimdi saçları uzayıp kırlaşmış, suratıysa sertleşmişti.

“Pasaportların geçerlilik süreleri altı ila sekiz yıl içinde dolar. Bunlar. Hiçbir. İşe. Yaramaz,” dedi adam fotoğrafları gerisin geriye tezgâha fırlatırken.

“O bir tutuklu. Mendebur kantinde pasaport fotoğrafı çekebileceği bir makine yok!”

Adam ona döndü, yaklaştı ve işaretparmağını suratına doğrulttu. “Sakin benimle böyle konuşma, beni duydun mu?”

Enid gözlerini sımsıkı yumdu, sonra açtı ve kafasını iki yana salladı. “Ne yapayım?”

Adam buzdolabına gitti, kapağını açtı ve içinden bir karton süt aldı. Kutunun kapağını açıp sütü kafasına dikti. Süt lastiği andıran ıslak dudaklarında birikti, hatta bir iki damlası da ağzının kenarlarından aktı. Son bir yudum daha aldıktan sonra sütü tekrar dolaba koydu. Ardından kâğıt havlu rulosundan bir parça

koparıp özenle katladı ve onunla hafifçe dokundura dokundura dudaklarını sildi. Derken uzunca ve derinden geçirdi.

“Telefonun ne model?” diye sordu. Enid tezgâhın ucuna tünemiş olan Chanel çantasının yanına gitti. Adamın mide asidinin doğalgazinkini andıran kokusu midesini bulandırmıştı. Nokia marka telefonunu çıkarıp gösterdi. Adam kafasını iki yana salladı.

“Bu işe yaramaz. iPhone’un en son modelinden almalısın. Beş mega piksel kamerası var.”

“Yani?” diye sordu Enid.

“Yani yüksek kaliteli fotoğraf çekebiliyor. Bir sonraki ziyaretinde Peter’in fotoğrafını çekmene izin verirler mi?”

“Evet. Geçtiğimiz yıl telefonumla bir tane çekmiştim. Ama beni fotoğrafı göstermeye zorlamışlardı...”

“Güzel. Bir dahaki görüşmemizde onu indiririm,” dedi. Elini cebine daldırdı ve biri ince, öteki kalın olmak üzere iki küçük kahverengi zarf çıkardı. İnce olana Enid’in pasaport fotoğraflarını koydu, kalın olanıysa tezgâha bıraktı. “Tuvalet nerede?”

Bunu daha önceki ziyaretlerinde hiç sormamıştı.

“Merdivenden çıkınca ilk kapı.”

Adam üst kata çıktığında Enid ince zarfı alıp içine baktı. İçinde kendi pasaport fotoğrafıyla birlikte onunkini de buldu. Bir an için etrafına kulak kabarttıktan sonra üst kattaki banyonun yer döşemelerinin gıcırdadığını duyunca telefonunu alıp sabırsızca açılmasını bekledi, ardından adamın pasaport fotoğrafının fotoğrafını çekti. Çözünürlüğü pek o kadar yüksek değildi ama Enid’in bir tür sigortaya ihtiyacı vardı. İşlerin yolunda gitmemesi ihtimaline karşı bir koz. Pasaport fotoğrafında adam dimdik karşıya bakıyordu. Buz gibi gözler. Islaklıktan parlayan davul gibi dudaklar.

Enid sifonun sesini ve üst kattaki döşemelerin gıcirtısını duyunca fotoğrafı yerine koydu. Banyodan çıkıp sahanlığı arşınlarken ayaklarının altında gıcırdayan tahtaların sesi Enid’in kulağına çalındı ama adam aşağı inmedi. Gıcirtılar Peter’in eski odasına doğru devam etti. Enid mutfaktan fırlayıp telaşla basamakları tırmandı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Enid.

Adam, Peter’ın mavi yeşil çizgili battaniyesinin serili olduğu tek kişilik yatağında, karanlıkta öylece uzanıyordu. Enid küçük başucu lambasını yaktı. Bir duvarda David Bowie’nin Ziggy Stardust kılığında poz verdiği bir poster asılıydı, yatağın üstünde spor müsabakalarında kazanılmış ödüllere dolu küçük bir raf vardı. Masanın üstünde, Hendon Polis Okulu’ndaki mezuniyet töreninden sonra Enid’le çekildikleri bir fotoğraf duruyordu. Peter üniformalıydı, Enid ise mavi bir elbise giyip ona uygun bir şapka takmıştı. Bunun yanında Peter’ın Manchester’da yaşadığı günlerden kalma bir kolaj göze çarpıyordu: ilk devriye aracının, yani bir Fiat Panda’nın içinde oturduğu bir fotoğraf. Manchester’da kiraladığı dairenin önündeki çimenlikte Enid’le poz verdikleri bir diğeri ve o zamanki arkadaşlarıyla çekilmiş üç fotoğraf daha.

“Burası Peter’ın odası mıydı?” diye sordu adam yattığı yerden Enid’e bakarak.

“Evet.”

“Burada mı uyuyordu?”

“Evet.”

“Neden pencerelerde parmaklık var? Ergenliğinde disiplin sorunu mu vardı?”

“Hayır. Onları insanların içeri girmesini önlemek için taktırdık.”

“Pek çok insan için burası bir mabet,” dedi adam. Doğrulup oturdu. “Yanıma gel.” Bir elini uzattı.

“Neden?” diye sordu Enid. Sesi çatlamıştı.

“Oğlunun özgürlüğü için para harcayan adamın gönlünü neden hoş etmiyorsun?”

Hayatının en çulsuz yıllarında erkekler ona seks karşılığında para ödemişti. Türlü türlü adamlar gece geç saatte kapısını çaldı. Enid adamın yanına gidip elini tuttu. Bu adamın ona itici gelen bir yanı vardı. Adam yüzünü Enid’in karnına gömdü. Ona süründü. Kokusunu içine çekti. Elini kasıklarında gezdirdi. Okşadı.

“Onu sen yaptın. Burada büyüdü,” dedi çatlak bir sesle. Enid geri çekilmemek için kendini tutmaya çalıştı. Elini kasıklarında gezdirmeye, okşamaya devam ediyordu. Ama şehvetten yoksundu. Ona tapıyordu.

“Evet. O benim etimden, kanımdan. Ben onun...” dedi Enid. En nihayetinde adam Enid’in kazağının önünde, cinsel organıyla göbek deliği arasında bir miktar salya bırakarak geri çekildi. Ne var ki Enid’le göz temasını hiç kesmedi. Derken aniden ayağa fırladı ve odadan çıktı. Enid adamın peşinden alt kata indi. Onu mutfak tezgâhında unuttuğu pasaport fotoğrafına bakarken buldu.

“Kendiminkini kontrol etmem gerekti. Arkasını imzaladığımı sanmıştım,” dedi çabucak. “Alışkanlık işte. Eğer yeni bir kimliğim olacaksa arkasında Enid Conway yazılı bir fotoğraf kullanamam.”

Adam başıyla onayladı ve fotoğrafı zarfın içine sokuşturdu. Sonra onu cebine atıp parmak uçlarıyla kalın zarfa dokundu. “Senin için birtakım talimatlar ve benden Peter’a bir mektup daha.”

Cebinden bir para tomarı çıkarıp zarfın yanına koydu.

“İçki içer misin?” diye sordu Enid.

“Evet.”

Enid dolaptan iki viski kadehi çıkarıp ikisine de ikişer parmak Chivas koydu. Kadehlerden birini tezgâhın üstünden ona doğru itti ve sigara paketini bulup ona da ikram etti. Adam kafasını iki yana salladı. Enid paketin içinden bir tane alıp yaktı.

“Senin çıkarın nedir? Yani Peter’ı hapisten kaçırmaktan?”

“Kaosu severim,” dedi adam sırtarak içkisinden bir yudum alırken. Viski iri dudaklarında ışıldadı.

“Bu bir cevap değil,” dedi Enid dumanı üflemek için kafasını arkaya atarken. Adam dumanın yükselip sarı tavana yayılmasını izledi. “Burada oldukça iyi bir hayatım var. Peter dışında neredeyse hiçbir şeyde gözüm yok. Burayı terk edersem geri dönemem. Şimdi söyle bakalım, çıkarın nedir?”

“Babamın beklentilerini yıkıyorum.” Gülümsedi.

“Baban kim?”

Adam ona parmak salladı.

“Hayır, hayır, hayır. Bu oyunu açık eder...” Elini cebine attı ve çıkardığı kâğıdı Enid’in eline tutuşturdu.

Enid kâğıdı açtı ve bunun koyu renk saçlı genç bir oğlanın Facebook profilinin çıktısı olduğunu gördü.

“Bu da kim?”

“Adını görmüyor musun? Jake Marshall. Torunun.”

“Babası gibi yakışıklı bir oğlan. Fakat şu anda hiçbir işime yaramaz,” dedi Enid kâğıdı ona uzatarak.

“Onu özlemeyecek misin? Buradan çekip gittiğimizde?”

“Tanımadığın birini özleyemezsin.” Enid başını yana yatıracak fotoğrafa tekrar baktı. Oğlanın yüz hatlarında Peter’ı görebiliyordu.

“Peter bunu gördü mü?”

“Hayır. Görmesini istemiyorum. Bunu kendi başına bulması imkânsız. İnternet erişimi yok,” dedi Enid.

Adam viskisini kafasına dikip ayağa kalktı. “Zarfın içindekini oku ve bana o fotoğrafları getir. Önümüzdeki hafta tekrar uğrarım.”

“Bunu istemiyorum,” dedi Enid çıktıyı geri vererek.

Adam gittikten sonra Enid evinde gezindi. Kendi sınıfına ve şartlarına mahkûm doğmuştu. Doğumunda ona dağıtılan kartları almış ve onlarla elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Savaşmıştı. Hayatı boyunca her şey için savaşmak zorunda kalmıştı.

Şimdi önünde buradan ayrılıp başka bir ülkede yeni bir hayata başlama ihtimali vardı. Bunu sırf Peter’la birlikte olabilmek için istiyordu. Dünya ikisi baş başayken daha iyi bir yerdi. Oğlan hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordu. Peter’in bir canavar olduğunu belletilerek büyütüldüğüne dair en ufak bir şüphesi yoktu ama ona Enid hakkında muhtemelen daha da beterini söylemişlerdi. Oğlan, Peter’ı zehirleyebilirdi. Enid hiç korkmazdı ama şu anda bu korkuyu iliklerinde hissediyordu. Pis bir duyguydu.

Mutfığa geri döndü ve kendine bir viski daha koydu.

22

Kate, Megan'la yaptıkları görüşmenin ardından o gece pek uymadı. Caitlyn'i gençlik kulübünün önünden alan, suratı arabasının gölgelerinde kalan polisi düşünüp duruyordu. Bahsedilen adam Peter olabilir miydi?

Kate 1995 yılında Peter'la geçirdiği iki geceyi düşündü. Bar-da takıldıktan sonra birlikte evine geldikleri ilk geceyi. Peter'ı çok çekici ve seksi bulmuş, ona direnememişti. Uzun yıllardır o geceki hislerini zihninin bir köşesine gömmeyi deniyordu. Sıkı, kaslı vücudunu, saçının ve teninin yoğun kokusunu. Onu kucaklayıp yatağa yatırırkenki gücünü. Giysilerini tek tek çıkarışını. Hem tutkulu hem de nazikti. Her ne kadar böylesine hastalıklı ve iğrenç şeyler yapmış biriyle cinsel ilişkiye girmesi Kate'in derisinin karıncalanmasına neden olsa da anılar oradaydı. Değiştirilemezlerdi. Aynı zamanda kendini Caitlyn'e daha yakın hissetmesini sağlıyorlardı. O da mı Peter Conway'in maskesine aldanmıştı? Arabaya binip süratle oradan uzaklaşırlarken onu arzulamış mıydı? Nereye gitmiş, ne yapmışlardı?

Kate kendini hiçbir zaman kurban olarak görmemişti ama tıpkı Caitlyn gibi onun normallik maskesine kanmıştı.

Megan'a gösterdiği fotoğraf alt kattaki kahvaltı tezgâhında duruyordu. Bir defterin içindeydi ama Kate yatağında uzanırken zihni ona ısrarla oyunlar oynuyordu. Karanlıkta, orada öylece yatan defterin kendiliğinden yavaşça doğrulduğunu, sayfaların çevrildiğini ve Peter'ın fotoğrafında durduğunu hayal etti. Peter'ın gözleri açıldı ve suratının kıpırtısız görüntüsünün içinde oradan oraya kayarak etrafa bakınmaya başladı. Derken ağzı

seğirdi, dudakları geriye çekilerek inci gibi dizilmiş bembeyaz dişlerini gözler önüne serdi ve bağırdı. "KATE!"

Kate kan ter içinde uyandı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Oda karanlıktı ve şifonyerinin üstünde duran saat 02.11'i gösteriyordu. Yatak örtülerini üstünden attı ve tüm ışıkları yakıp bolca gürültü çıkararak alt kata indi. Oturma odası sessiz ve boştu. Defter kahvaltı tezgâhının üstünde öylece duruyordu –elbette öyle olacaktı– ama yine de Peter'ın fotoğrafını alıp öğütücüye attı ve makinenin işini yaparken çıkardığı vızılıntının tadını çıkardı. Ancak ondan sonra üst kata çıkıp uykuya dalabildi.

Ertesi sabah Kate ve Tristan arabayla Bristol'e gittiler. Öğle yemeğinde Vicky O'Grady'yle buluşmak üzere sözleştikleri Cribbs Causeway'deki alışveriş merkezine yarım saat erken vardılar ve Vicky'nin önerdiği şık İtalyan restoranını buldular.

Şık restoranın aşağıdaki kalabalık yemek avlusuna bakan devasa pencerelerinden birinin kenarına oturtulduklarında, "Pahalı bir yer seçmiş," dedi Tristan. "Aşağısı çok daha ucuza patlardı."

"Yemek avlusunda doğru düzgün konuşamayız," dedi Kate. "Burası iyi. Sessiz."

"Tanrım. Bir kadeh kırmızı şarap için on dört pound mu!" dedi Tristan ıslık çalarak. "Şarap menüsünü ortadan kaldırmamı ister misiniz?"

"Hayır. Bu görüşmenin amacı bilgi almak," dedi Kate.

"Dilinin çözülmesi için onu küfelik etmek mi istiyorsunuz?"

Tristan çoğu zaman olgun bir genç adamdı ama arada sırada, içindeki yirmi birlik delikanlı kendini gösteriyordu.

"Rahat hissetmesini sağlamalı ve neler olacağına bakmalıyız," dedi Kate.

Tam o esnada, rengârenk çiçek desenli bir elbise giymiş şişmanca bir kadın garson tarafından masalarına getirildi. Titizlikle kesilmiş, kahverengi küt saçları, aşırıya kaçılmış, dumanlı bir göz makyajı ve kafasında da son moda güneş gözlüklerinden vardı.

"Merhaba? Kate ve Tristan?" diye sordu. "Ben Victoria." Ga-

yet özgüvenli ve hoşsohbet bir tipti. Kate ve Tristan ayağa kalkıp onunla tokalaştı.

“Vicky mi, Victoria mı?” diye sordu Kate tekrar oturdukları rında.

“Okuldan beri bana *Vicky* diyen olmadı,” dedi kadın garnitür tabağına boca ettiği zeytinyağı ve balzamik sirke karışımını garsonun örgü sepette getirdiği küçük, yuvarlak ekmeklerden biriyle silip süpürürken. Biraz laflayıp ardından sipariş verdiler. Kate, Victoria’nın şampanya yerine tonik sipariş ettiğini duyan Tristan’ın içinin rahatladığını görebiliyordu. Kate ve Tristan da aynısından söylediler.

“Caitlyn Murray esrarı, ha?” dedi garson içeceklerini getirdikten sonra.

“Tristan’la mesajlaşırken vaktiyle bir özel dedektiften onunla alakalı bir telefon almayı beklediğini söylemişsin?” diye sordu Kate.

“Şey, biraz fazla abartmış olabilirim... Çünkü o zamanlar polis pek çalışmadı. Kimseyle konuşmamış gibiydiler. Caitlyn ortadan kaybolduktan birkaç gün sonra geldiler ve onlara anlatmak istediğimiz herhangi bir şey olması ihtimaline karşı o gün okulda bir polis memurunun bulunacağını söylediler... Kızların kaçının onlarla konuşmaya gittiğini bilmiyorum.”

“Peki, sen onlarla konuştun mu?”

“Evet, pek fazla olmasa da bildiklerimi onlara anlattım ama sonrasında kimse benimle iletişime geçmedi,” dedi bir ekmek daha alıp ortadan ikiye bölerken. Yanıt verme şeklinde bir tuhafılık vardı. *Suçluluk mu?* diye düşündü Kate.

“Babanızın video dükkânında Caitlyn’le birlikte çalışıyordunuz, öyle değil mi?” diye sordu Tristan.

“Daha doğrusu *altı* mağazasından birinde. Babam Kuzey İngiltere’nin en gözde bayi sahiplerindendi.”

“Caitlyn’in erkek arkadaşı var mıydı?”

“Özel biri yoktu,” dedi Victoria. “Gerçi elinde birkaç uygun aday vardı. On altı yaşındaki her genç kız gibi *tam* bir fingirdekti.”

Kate'le Tristan bakiştılar.

"Birden fazla erkek arkadaşı mı vardı?" diye sordu Kate.

"Ciddiye aldığı kimse yoktu. Bitişiğimizdeki gazete bayisine meşrubat dağıtımı yapan bir delikanlı vardı... Taş gibi karın kasları olan, Abercrombie & Fitch katalogundan fırlamış, leziz bir sarışın. İkimiz de onunla yatmıştık... Biraz seni andırıyordu," dedi Victoria boncuk gözlerini Tristan'a dikerek. Tristan sandalyesinde huzursuzca kıpırdanıp kendine biraz daha su doldurdu. Kadının kaymak tabakadan insanlara has, lakayt bir özgüveni vardı.

"Caitlyn'in bu dağıtımcı çocukla nerede tanıştığını öğrenebilir miyim?" diye sordu Kate.

"Video dükkânına meşrubat ve patlamış mısır getirirdi. Caitlyn'in yemek almaya çıktığı bir öğle vakti benimle flört etmeye başladı. O zamanlar dal gibi bir kızdım, göğüslerim dimdikti. Her şey on dakikada olup bitti ama epey eğlenceliydi... Birkaç hafta sonra öğle molasından erken döndüğümde Caitlyn'le onu aynı yerde buldum... O zamana kadar Caitlyn'in biraz bağnaz ve soğuk bir tip olduğu kanısındaydım ama o seksi dağıtımcı sayesinde yakınlaştık."

"Bu konuda konuşmanın senin için sorun olmadığından emin misin?" diye sordu daha başlangıç tabakları bile gelmeden konuşmanın günah çıkarma havasına girdiğine şaşıran Kate.

Victoria üçüncü ekmeğini havada şöyle bir sallayarak Kate'in sorusunu geçiştirdi. "Elbette. Gerçi sanırım genç Tristan'ı huzursuz ediyorum."

"Hayır. Ben iyiyim," dedi Tristan sıkıntısını gizlemeye çalışarak. Yemekler geldiğinde onun da keyfi yerine geldi. Kate ve Victoria spagetti carbonara sipariş ederken Tristan üstüne çıtır ekmek kırıntıları serpiştirilmiş peynirli makarna istemişti.

"Enfes," dedi Victoria iştahla yemeklerine daldıklarında. Kate onu okumakta zorlanıyordu. Tavırları gözüne ziyadesiyle lakayt, özgüvenli ve samimiyetsiz görünüyordu.

"Caitlyn'in kayboluşu hakkında canımızı çok sıkan bir konu var," dedi Kate. Megan Hibbert'in, adamın tekinin gıcır gıcır bir

Rover'la Caitlyn'i gençlik kulübünün önünden aldığına şahit olduğundan bahsetti.

"Doğrusunu söylemek gerekirse Carter'ın Yeri dedikleri o gençlik kulübüne hiç gitmedim," dedi Victoria ağzının spagettiyle tıka basa dolu olmasına aldırmadan. "Burslu üç kızın oradan bahsettiğini hatırlıyorum, yani Wendy, Megan ve Caitlyn. Gençlik kulübü lafı kulağa çok feci geliyordu ama onu alan muhtemelen Paul'dur."

Kate, Tristan'ın dizinin masanın altından kendisinininkine vurduğunu hissetti.

"Pardon. Paul derken? Paul da kim?" diye sordu Kate.

"Paul Adler. Birkaç yıl polislik yaptı, epey de esaslı bir polisti ama bir gece devriyesinde saldırıya uğradı; bıçaklı iki serseri tepesine çullanmış. Bir gözünü kaybetti... Kendisine en iyisinden camdan bir göz yaptırdı. Gerçek gözünün neredeyse tıpatıp aynıydı."

Kate ve Tristan kadının Peter Conway'i tarif etmesini beklemişlerdi ama şimdi konu bambaşka bir yöne sapmıştı.

"Paul Adler'ı tanıyor musun?" diye sordu Kate duyduklarına inanmadığını gizleyemeyerek.

"Evet, şey, onu tanurdım. Caitlyn'le birlikte çalıştığımız Hollywood Geceleri şubesinin iki bina yanındaki Adler isimli eczacının sahibiydi. Malum hadiseden kazandığı tazminatla bir eczacı açtı. Yoksa eczane mi demeliyim? Binayı satın aldı, yani hem eczanesi vardı hem de diğer dükkânlardan kira alıyordu. Epey zengin oldu. Arada sırada bizim dükkâna uğrayıp video kiralardı," dedi Victoria.

"Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

"Tanrı korusun, hayır. O ve ben mazide kaldık."

"Onunla ilişkin mi vardı?"

"Hayır!"

Kate bu konunun üstüne biraz daha gitmeyi düşündü –tepki fazlasıyla telaşlı ve şiddetli olmuştu– ama Paul Adler'la Caitlyn'e odaklanmak istiyordu.

“Paul ve Caitlyn ne zamandır beraberlerdi?”

“Beraber olduklarını sanmıyorum. Sonuçta adam evliydi, hatta hâlâ evli ama arabayla ‘gezintiye’ çıkarlardı,” dedi parmaklarıyla havada tırnak işareti yaparak. “Tam onun kalemiydi. Her yıl piyasaya sürülen en yeni plakalı arabayı daha çıktığı gün alırdı. O bölgedeki ilk H plakalı araç onunkiydi.”

“Caitlyn’in bir arkadaşı onu yeni, H plakalı araç sahibi bir adamla konuşurken gördüğünü söyledi,” dedi Tristan. Cep telefonunu çıkarıp Peter Conway’in fotoğrafını buldu. “Bu adamı hiç Caitlyn’in yanında gördünüz mü?” Fotoğrafi kadına doğrulttu.

Victoria toniğini yudumladı ve içeceğinin boğazına kaçmasıyla öksürüklere boğuldu. Kendini toparlaması biraz zaman aldı.

“Pardon,” dedi çenesini peçeteyle silerken. “Beni gafil avladınız. Bu Peter Conway değil mi? Hani şu yamyam katil... Ne halt etmeye onun fotoğrafını telefonunda taşıyorsun?” Yüzünde şüpheli bir ifadeyle Kate’e döndü. “Telefonunda başka kimin fotoğrafı var? Karindeşen Jack’in mi? Seni yaramaz oğlan!”

“Peter Conway’in, Caitlyn’in kayboluşunda parmağı olabileceğini düşündüğümüz için size bu fotoğrafı gösteriyorum,” dedi Tristan.

“1990 yılında Greater Manchester’da polis memuruydu,” diye ekledi Kate.

Victoria dili tutulmuş vaziyette sandalyesinde arkasına yaslandı.

“Hepsinden haberim var. Ben de gazete okuyorum... Ama Caitlyn’in bakıcısı değildim. Daha ziyade erkeklerle konuşması için onu yüreklendirirdim. Hepsi bu. Gerisi ondaydı.”

“Peter Conway video dükkânına hiç gelmedi mi?” diye sordu Kate.

“Gelen giden herkesi hatırlayamam, orada yalnızca yarı zamanlı çalışıyordum!”

“Sizce Paul Adler, Peter Conway’i tanıyor olabilir mi?” diye sordu Tristan.

“Kesinlikle hayır! Hayır, hayır, hayır,” dedi. Bardağını kafasına dikti ve garsonu çağırıp aynısından bir tane daha sipariş etti.

“Paul Adler’ı yıllardır görmediğini söyledin. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu Kate.

“Yıllar içinde birkaç defa telefonda konuşmuşluğumuz oldu ve sohbet esnasında öylece konusu açıldı. Peter Conway o bölgede çalışıyordu ve öncesinde başka kurbanı olup olmadığına dair ortalıkta bir sürü dedikodu dolaşıyordu... Manchester’daki polis teşkilatının çok büyük olduğunu unutmamanız gerek. O zamanlar Paul, Conway’le hiç karşılaşmadığını söylemişti.”

Garson içeceğini getirdi. Victoria şimdi tedirginleşmişti. Çantasını karıştırıp içinden bir ilaç kutusu çıkardı ama kapağını açmakta zorlandı. Tristan kutuyu elinden alıp kapağını çevirerek açtıktan sonra ona geri verdi.

“Teşekkür ederim. Tansiyon ilacım, almayı unutmuşum da...” dedi Victoria ağzına attığı hapi koca bir yudum toniğin yardımıyla yutarken. “Keşke on altı yaşındaki o genç, zayıf Victoria’yı karşıma alıp şişman olduğunu sandığı için onu güzelce sarsabilsem.”

“Pekâlâ, yani Caitlyn’i o gece gençlik kulübünden alanın Paul Adler olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Kate. “1990’da, temmuzun sonları ağustosun başları olacak. Ve araç kesinlikle H plakalı bir Rover’mış.”

Victoria gözlerini devirdi.

“Bana yerimizde sayıyormuşuz gibi geliyor. Bence anlattığınız kişi Paul Adler’a uyuyor. Facebook hesabı var ve eğer yanılmıyorsam profilinde o günlerden kalma eski bir fotoğrafı olacaktı.” Victoria çantasından bir pudra kutusu çıkarmış rujunun üstünden geçiyordu. Hâline bakılırsa sorulardan usanmıştı ve çekip gitmek istiyordu.

“Paul Adler’ın iletişim bilgileri sende var mı?” diye sordu Kate. “Onunla irtibat kurmak isterim.”

“Şey, insanların telefon numaralarını izinleri olmadan pay-

laşmak pek içime sinmiyor,” dedi Victoria rujunun kapağını yerine takarken.

Ama kayıp ve muhtemelen ölü olan Caitlyn’e “fingirdek” etiketini yapıştırmakta hiçbir sakınca görmüyorsun, diye düşündü Kate.

“Her halükârda onu arayıp buluruz. Zaten sadece birkaç soru sormak istiyorum. İşimize yarayacak bir şeyler biliyor olabilir.” Kate gülümsedi ve göz temasını bozmadı.

Victoria dönüp sandalyesinin arkasına astığı çantasını aldı ve içinden gümüş renkli, küçük bir adres defteri çıkardı. Aradığı adresi bulana kadar sayfaları çevirdi.

“İşte, burada. Paul Adler.” Kate’e adamın iletişim bilgilerini verdi. “Polis, Caitlyn’in kayboluşuyla ilgili onunla konuştu ve çok sağlam bir mazereti vardı. Caitlyn’in kaybolduğu gün karısıyla Fransa’daydı. Orada Le Touquet adında, kendilerine ait bir yerleri var. Kendisi tam bir aile babasıdır.”

Kate tüm umutlarının suya düştüğünü hissetti. “Bunu neden daha önce söylemedin?” diye sordu.

“Paul Adler’in bir şüpheli olduğunu düşünmedim.”

“Caitlyn’in takıldığı diğer erkeklerin adlarını verebilir misin?”

“Dört tanesini biliyorum. Şu meşrubatçı çocuk. Her hafta yeni çıkan filmlerin videolarını getiren başka bir delikanlı. Taş çatlasın on sekiz yaşındaydı ve yine sarışındı... Adlarını ya da adreslerini bilmiyorum. Eğlenceli, şapşal oğlanlardı.” Bir an için tereddüt etti. “Ve, şey, babamla da yattı... Neticede Caitlyn’le aramızın bozulmasının nedeni de buydu. Onunla bununla fingirdeşmek iyidir ama yemek yediğin kaba sıçmazsın. Fakat Caitlyn buna göz yumacağımı sanacak kadar aptaldı.”

“Caitlyn’in kaybolduğu gün babanız neredeydi?” diye sordu Tristan. Victoria ona döndü, sahte neşesinden eser kalmamıştı.

“Bir düğündeydi,” dedi yapmacık bir gülümsemeyle. “Benim de nerede olduğumu bilmek isterseniz ailece düğündeydik. Kuzenim Harriet Farrington o gün Surrey’de evlendi. Leatherhead Kilisesi’nde...” Tristan’la Kate’in bakıştıklarını gördü. “Kanıt-

lamamı isterseniz size o gün çekildiğimiz fotoğrafları gösterebilirim.”

“Fotoğrafları gönderebilerseniz sevinirim, teşekkürler,” dedi Kate onunkine denk yapmacıklıkta bir gülümsemeyle.

Eve dönüş yolunda, Ashdean’ın kenar mahallelerine varana kadar Kate’le Tristan’ın arabada çıtları çıkmadı. Hava griydi ve yağmur başlamıştı.

“Victoria’dan hiç iyi bir elektrik almadım,” dedi Kate. “Çok gergindi.”

“Aldığı hap tansiyon ilacı değildi. Xanax’tı. Kutusunu gördüm,” dedi Tristan.

“Kaygı bozukluğundan mustarip olabilir.”

“Oysa mesajlaşırken gözüme bambaşka biri gibi görünmüştü,” dedi Tristan. “Yüz yüze geldiğimizde ondan hiç hoşlanmadım. Biraz tuhaf bir havası vardı.”

“Ama tuhaf olmak delilden sayılmıyor. Gençlik kulübünün önünde Caitlyn’le görülen şu adam eğer gerçekten de Paul Adler’sa,” dedi Kate, “ve eğer sağlam bir mazereti varsa, dahası Victoria’nın babasının da mazereti varsa geriye kim kalıyor?”

“Videocuya mal getiren delikanlılar. İkisinin de izini sürebiliriz,” dedi Tristan. “Ve Paul Adler’ın fotoğrafını Avustralya’daki Megan’a göstermemiz gerek.”

“Malcolm’la Sheila’nın neden Caitlyn’in erkek arkadaşlarından, o oğlanlardan haberi yoktu?” diye sordu Kate kara kara, sola dönüp sahil yoluna çıkarken.

“Hangi anne baba ergen kızları ya da oğulları hakkındaki her şeyi bilir ki?”

“Ah Tanrım, aynısını Jake’te ben de yaşayacağım, değil mi?”

“Eğer haberleri olsaydı polis, Malcolm’la Sheila’ya Caitlyn’in erkek arkadaşlarından bahsetmez miydi?”

“Muhtemelen bahsetmemişlerdir. Bu bilgiyi onlara verecek bir aile irtibat memuru tayin etmemiş bile olabilirler.”

“Şimdi ne yapacağız?”

“Durum değerlendirmesi yapmalıyız. Araştırmaya başladığımız bütün ipuçlarını sonuna kadar takip etmeliyiz. Öğretmen, okuldaki diğer kızlar. Ayrıca sırf Victoria’nın dediklerini teyit etmek için bile olsa şu Paul Adler’la konuşmak istiyorum.”

Sonraki dört gün boyunca Kate ve Tristan, Caitlyn’in öğretmenin ve sınıfındaki diğer kızların izini sürmeyi başardı ama hiçbirini soruşturmaya katkıda bulunamadı. Kate ayrıca Alan Hexham’dan Paul Adler’a bir bakmasını istedi. Neticede Victoria’nın anlattığı hikâye doğru çıktı. Adam bir polis memuruydu ve tek gözünü kaybettiği bir saldırının ardından 1988 yılında takdimnameyle emekli olmuştu. Caitlyn’in kaybolduğu dönemde polis tarafından sorgulanmıştı çünkü Caitlyn o gün sinemaya giderken Adler’ın eczanesine uğramıştı ama adam kızın kaybolduğu gün ülke dışındaydı.

Kate, Paul Adler’ın Facebook profiline baktı ve gözüne çarpan eski bir fotoğrafını Melbourne’daki Megan Hibbert’a gönderdi. Kadın çok geçmeden mesajına cevap verdi ve Caitlyn’i Carter’ın gençlik kulübünün önünden alırken gördüğü H plakalı Rover’daki adamın o olduğunu teyit etti.

Perşembe sabahı Kate ipuçlarının hiçbir yere çıkmadığını anladı ve Malcolm’a nasıl olduklarını soran bir e-posta gönderdi.

Görünüşe bakılırsa Caitlyn sırta kadem basmıştı.

23

Carmichael Lisesi'nin spor sahası okul binasının arkasındaydı ve sırtını Dartmoor'un hududuna dayamıştı. Perşembe akşamüstü büsbütün soğuktu ama beş sularında hava o kadar karardı ki okulun hokey takımının koçu bahardan beri ilk defa spot ışıkları yakmak zorunda kaldı.

Layla Gerrard takımın açık ara hem en iyi hokey oyuncusu hem de en popüler kızıydı. Ufak tefek fakat dişli ve güçlüydü. Burnuyla yanaklarında çiller vardı ve rengi turuncuya çalan, uzun, sarı saçlarını daima kalın bir örgü şeklinde kullanırdı. Antrenmandan sonra kızlar sıcak soyunma odasına döndüler, kazaklarıyla eşofmanlarını üstlerine geçirdiler ve spor çantalarıyla hokey sopalarını topladılar. Takımdakilerin çoğu, okul binasına geri döndü ama eve gitmek için otobüse binmesi gereken Layla'yla Ginny Robinson okul arazisini soyunma odalarının arkasındaki küçük kapıdan terk etti.

Layla genellikle yolun bir kısmını oldukça gösterişli bir tip olan Ginny'yle birlikte yürürdü. Aslında ondan hoşlanırdı; Ginny iyi bir oyuncuydu ve hokeye karşı besledikleri müşterek sevgi, farklılıklarının üstesinden geliyordu. Spot ışıklarının aydınlattığı sahadan çıkar çıkmaz karanlık tarafından yutuldular ve tren raylarının dibinden, anayola çıkan ince patikada yürümeye koyuldular. Birkaç haftadır karanlık gittikçe daha erken çöküyordu ama bu her zamanki yolculuklarına gün batımından sonra çıktıkları ilk akşamdı. İki kişi oldukları ve ellerinde birer hokey sopası tuttukları için kendilerini güvende hissediyorlardı.

Yürürlerken protein barlarını kemirerek cumartesi günü yapacakları maç hakkında lafladılar.

Anayola vardıklarında zil sesi duyuldu ve demiryolu bariyerleri indi. Bir tren yeri göğü inleterek ağaçların arasından çıkıp hemzemin geçitten geçti. Layla ve Ginny kırmızı ışıktan istifade ederek yolun karşısına geçtiler. Yolun diğer tarafında birbirlerinden ayrıldılar. Ginny otobüs durağına doğru anayoldan yürümeye devam ederken Layla evlerin olduğu bir sokağa döndü. Soğuk hava çıplak bacaklarını ısırınca polarının içinde büzüştü.

Kasabanın daha kalburüstü mahallelerinden birinde olan sokak pek hoştu ve pencerelerdeki perdelerin ardında ışıklar yanıyordu. Layla saatine baktı ve otobüsün gelmesine beş dakikadan az kaldığını görünce adımlarını hızlandırdı.

Mahalle sakinlerinin yol kenarına park ettiği arabalar tek sıra hâlinde uzanıyordu ve Layla oradan geçerken boş yerlere birkaç araba daha park etti. Takım elbiseli bir adam elinde koca bir gül buketiyle arabasından indi ve basamakları çabucak tırmanarak büyük, beyaz sütunlu bir sokak kapısının önünde durdu. Kadının teki bir başka arabadan çayın yanında kızarmış balıkla patates yemelerine izin verilmediği için mızıldanan küçük bir oğlanla kızı indirdi.

“Yarın yersiniz, şimdi çenenizi kapayın!” dedi kadın. Sonra Layla’nın arkasından yürümeye başladı, çocuklar da mızırdana mızırdana, ayaklarını sürüye sürüye onu takip ettiler.

“Buharda pişmiş sebze yemek istemiyorum,” diyordu küçük kız. Layla küçük bir çocukken sebze yemeye zorlanmanın nasıl da bitmek bilmez bir işkenceye dönüştüğünü hatırlayınca gülmüseddi. Arkasına baktığı anda küçük oğlan taşıdığı okul çantasını pat diye yere bıraktı.

“Al onu çabuk! Yerler ıslak!” diye cıyıkladı annesi. Layla babasının işten eve dönerken yoldan kızarmış balıkla patates aldığı cuma günlerini vaktiyle nasıl iple çektiğini düşündü.

• • •

Az ilerideki demiryolu köprüsünün orada, otobüs durağına yakın başka bir sokağa kestirmeden ulaşabileceği bir altgeçit vardı. Artık hava hepten kararmıştı ve altgeçidin aydınlatması çok kötüydü ama arkasından gelen aile Layla'nın kestirmeye saparken kendini daha güvende hissetmesini sağladı.

Ne var ki tam altgeçide girdiği anda anne ve çocukları sağa dönerek bir bahçe kapısından geçtiler ve sesleri cılızlaştı. Altgeçidi kuşatan sokağın gürültüsü boğuklaşırken Layla'nın ayak sesleri kapalı alanda yankılandı. İçerisi rutubetliydi ve idrar kokuyordu. Layla koşar adım altgeçidin diğer ucuna ulaşır başka bir sokağın sonundan çıktı. Altgeçidin kemerlerinin bitişiğinde otların istila ettiği bir oyun parkı ve pencereleri karanlık, büyük bir ev vardı. Sokak lambası yoktu ve ilk bakışta, kaldırımın kenarındaki gölgelerin içine çekmiş siyah panelvanı göremedi. Araçla aynı hizaya geldiği anda panelvanın yan kapısı kayarak açıldı ve tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, uzun boylu bir adam içeriden uzanıp ağzıyla burnuna kare şeklinde bir gazlı bez bastırdı. Diğer koluyla omuzlarından sıkıca yakalayıp ayaklarını yerden keserek kızı yaka paça panelvana soktu. Her şey sanki onu kucağına alıp panelvana bindirmiş gibi pürüzsüzce gerçekleşmişti. Bir anlığına Layla'nın hokey sopası kapının kenarına takılsa da adam kızı ustaca döndürüverdi.

Panelvanın arka tarafı küçük bir şilte dışında boştu. Birlikte sessizce şilteye devrildiler. Adam iri cüssesiyle Layla'nın üstüne abanıp onu on beş saniye boyunca zaptederek kızın burnuna bastırdığı, yatıştırıcı boca edilmiş gazlı bezin etki göstermesini bekledi. Layla kısacık bir anlığına kıvranarak ona dirense de yatıştırıcının sistemine nüfuz etmesiyle hareketsiz kaldı.

Etraf sessizdi ve yol kenarındaki karanlık gölgelerin arasında kimse, eldivenli elin Layla'nın cep telefonunu panelvanın yanındaki mazgala attığını görmedi.

Kapı kayarak yumuşak bir klik sesiyle kapandı. Bir an sonra motor çalıştı ve panelvan sessiz sokakta ilerleyerek anacaddedeki trafiğe katılıp Exeter'e doğru yol almaya başladı.

24

Kate cuma günü uyandığında hava hâlâ karanlıktı. Âdet edindiğinin aksine sabah yüzmeye gitmeyerek evden erkenden çıkıp arabasını Manchester'ın eteklerindeki Altrincham'a sürdü. Bir saat boyunca güneş doğmak için mücadele verdi ve en nihayetinde şafak söktüğünde bulutların arasından tekinsiz, gri bir ışık süzüldü. Havanın ağarmasıyla başlayan yağmur arabasının tavanını döverken Kate tepelerden ve kırlardan geçti. Öğle vaktinden hemen önce Altrincham'a vardı ama arabayla muhitte gezirken açlıktan midesi kazınıyordu.

Önceki gün Paul Adler'a telefon etmişti ve adam tüm cana yakınlığı ve yardımseverliğiyle telefonda Kate'in bütün sorularını cevaplamıştı. Hatta Caitlyn'in birtakım fotoğraflarını vermek için onunla hâlâ sahibi olduğu eczanede yüz yüze görüşmeyi bile teklif etmişti. Malcolm'la Sheila'yı tekrar ziyaret etmek zorunda kalmak Kate'in ödünü koparıyordu ama şansını deneyip buraya gelmenin, Caitlyn'in yaşadığı yerleri görmenin ve fotoğrafları almanın iyi bir fikir olduğuna karar vermişti. Böylesi hiç yoktan iyiydi. Dönüş yolunda da onları arayıp müsaitlerse Chew Magna'ya uğrayacaktı.

Tristan'ın Ashdean Üniversitesi'nin insan kaynakları departmanı ile "performans değerlendirme toplantısı" vardı. Üç aydır Kate'in asistanı olarak çalışıyordu ve onun tavsiyesi üzerine ekibin daimi bir üyesi yapılacaktı. Hâliyle bu toplantıyı kaçıramazdı. Kate onu arayıp gelişmelerden haberdar edeceğine söz vermişti.

Kate benzin istasyonundan bir sandviç alıp arabasında aç kurtlar gibi mideye indirdi. Ardından ilk durağına, Caitlyn

kaybolduğunda Malcolm'la Sheila'nın yaşamakta oldukları eve doğru yola koyuldu. Altrincham, Greater Manchester'ın oldukça şık, küçük, varlıklı bir banliyösüydü. Ailenin eski evi şimdilerde B.D. ve Oğulları LTD adında bir şirketin avukatlık bürosu olarak kullanılan küçük, modern bir sıra evdi. Yakın zamanda yenilenmişti ve pırıl pırıl camlarına firmanın adının yazılı olduğu sürme pencereleri vardı. Siyah is lekelerinin kumla zımparalanmasıyla tuğlalar hakiki bisküvi rengine kavuşmuştu. Ön bahçe ise küçük bir otoparka dönüştürülmüştü. Kate arabasından indi ve içine bir his doğması ya da aklına bir fikir gelmesi umuduyla dakikalarca kaldırımında dikilerek eve baktı. Caitlyn'in evden ayrıldığını ve okuldan sonra buraya geri döndüğünü hayal etmeye çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Hâl böyle olunca gerisin geriye arabasına atlayıp tekrar yola koyuldu.

Bir sonraki durağı vaktiyle Carter'ın gençlik kulübünün bulunduğu kilise binası oldu. Gençlik kulübü 2001 yılında yıkılmıştı ve şimdi sokağın yarısını kaplayan devasa dağıtım merkezinin bir parçasıydı. Kate kocaman tırların gelip gidişini izleyerek dışarıda dikilirken gençlik kulübünün arkasındaki akarsuya ne olduğunu merak etti. Ondüle saclı yapı dönümlerce araziye kaplıyor gibi görünüyordu.

Paul Adler'ın, Caitlyn'in eski evinden birkaç kilometre uzaklıktaki eczanesinin önüne park ettiğinde saat öğlen ikiye geliyordu. Eczane bir Costa Coffee'yle iki emlakçının bulunduğu bir dükkân sırasının sonundaydı. Kapının üstündeki büyük, kırmızı, floresan tabelada ADLER'IN ECZANESİ yazıyordu. Bir taraftaki vitrin uzun bir sıra hâlinde yan yana dizilmiş, çeşitli renklerde, devasa ecza şişeleriyle doluydu ve hepsinin üstü tozla kaplıydı.

İçeri girdiğinde kapıya asılı zil çınladı. İçeriye hoş bir anti-septik kokusuyla eski eczanelere özgü bir kütüphane sessizliği hâkimdi. Cilalı ahşap döşemelerle tezgâhlar hemen göze çarpıyordu. Tezgâhın önünde dikilen iki ihtiyar kadın alçak sesle kasanın başındaki gencecik kızla konuşuyordu ve arkadaki servis penceresinden, şişelere doldurulan reçeteli ilaçların tıkırtısı geliyordu.

Eczanede aynı zamanda kozmetik ürünleri de satıldığından makyaj malzemeleriyle oyalanarak zilin çalmasını ve yaşlı kadınların gitmesini bekledi. Sonra kasaya gitti ve beyaz önlüklü genç kıza Paul Adler'la randevusu olduğunu söyledi.

"Müsait olup olmadığına bakayım," diye yanıtladı kız. İncecik vücudu, sarı saçları ve iri gözleriyle oyuncak bebeklere benziyor, neredeyse cıyıklamayı andıran tiz bir sesle konuşuyordu. Arka tarafta gözden kayboldu ve birkaç dakika sonra yanında uzun boylu, geniş omuzlu, kır saçlı bir adamla geri döndü. Adam kilo almış ve biraz kamburlaşmıştı ama Kate fotoğrafından Paul Adler'ı hemen tanıdı.

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum," dedi adam elini sıkmaya gelirken.

"Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Kate. Paul, Kate'in elini iki avucunun arasına alıp öylece tuttu. Yukarıdan ona bakan gözleri ıslıl ıslıl ve masmaviydi. Kate adamın takma gözünü ancak tezgâhın arkasındaki kıza göz ucuyla baktığında fark etti. "Tina. Arkada olacağız. Lütfen bizi rahatsız etme."

"Elbette, Bay Adler," dedi kız uysalca.

"Bu taraftan," dedi Paul, Kate'in elini bırakarak. Onu önce odanın arkasındaki bir kapıdan, ardından ahşap lambrili loş bir koridordan, sonra koridorun solundaki kapalı bir kapının önünden, en nihayetinde de ilaçların duvardaki çekmecelerde saklandığı ecza deposunun açık kapısının önünden geçirdi.

İçeride Tina'yı andıran, ufak tefek, uzun sarı saçlı ve güzel iki genç kadın vardı. Çıt çıkarmadan çalışarak reçeteleri hazırlıyorlardı ve Kate açık kapının önünden geçerken bakışlarını kaçırdılar. Koridorun sonunda ahşap bir masayla sandalyelerin bulunduğu küçük bir personel mutfağı vardı. Bir cam kapı küçük yükleme alanına bakıyordu.

"Lütfen oturun," dedi Paul. Kapıyı kapattı. Kate sandalyelerden birini cam kapının yanına çekip oturdu. "Kahve alır mısınız?"

“Teşekkürler. Sade ve şekersiz,” dedi Kate. Kapının kapanmasıyla mutfak ona iyiden iyiye küçülmüş gibi geldi.

“Ön tarafta dükkânın eski ve özgün havasını korumuşsunuz. Bana çocukluğumda gittiğim eczaneleri hatırlattı,” dedi Kate.

“Hepsi önümüzdeki ay sökülecek. Cepheyi değiştireceğim, elektrik tesisatı değişecek ve dijital bir güvenlik sistemi taktıracam. Kasanın ve dispanserin oradaki kameralar hâlâ VHS kaset kullanıyor,” dedi. Sonra, “İşte, fotoğraflar burada,” diye ekledi kapsüllü kahve makinesinin yanında duran zarfa uzanarak. Fotoğrafları masaya bırakıp makineyle uğraşmaya başladı. Kate zarfı açtı ve içinde Caitlyn’in açık, güneşli bir günde çekilmiş altı fotoğrafını buldu. Düğünçiçekleriyle bezeli bir arazide poz vermişti. Uzun, beyaz bir elbise giymiş, kafasına da bir papatya tacı takmıştı.

“Ne kadar güzel bir kızmış,” dedi Kate fotoğraflara göz gezdirirken. Paul yanıt vermedi. Kahve makinesi biterken aletten vızıltıyı andıran bir ses yükseldi ve Paul masaya iki fincan kahve koydu. Ardından bir sandalye çekip Kate’in karşısına oturdu.

“Fotoğrafları neden sakladınız? Sizin için özel biri miydi?” diye sordu Kate.

“Beni dinleyin, sorularınıza memnuniyetle cevap veririm ama zan altında kalmaktan hoşlanmıyorum,” dedi. Ses tonu yumuşaktı fakat tehditkâr bir tınısı vardı.

“Zan altında değilsiniz. Birtakım meseleleri aydınlatmak için Caitlyn’in anne babası tarafından tutulduğumu size anlatmıştım... ve fotoğrafları saklama nedeninize dair söylediklerime gelince... yalnızca bir gözlemdi.”

“Eskiden, yani dünya dijitalleşmeden önce burada fotoğraf basardım. Müşterilerimden bazıları aktörler ve modellik ajanslarıydı. Yeniden bastırmak istemeleri ihtimaline karşı negatifleri dosyalayıp saklamam için bana para öderlerdi. Caitlyn’in negatiflerini hatıra kalsın diye sakladım. Yaşlandıkça yufka yürekli birine dönüşüyorum,” dedi.

Kate adamın kıpırtısız, görmeyen gözüyle ona tepeden ba-

karkenki hâlinin “yufka yürekli bir ihtiyar” izlenimi uyandırmadığını düşündü.

Derken kapı aniden açıldı ve Tina bir çöp torbasıyla içeri girdi.

“Ah, özür dilerim, Bay Adler,” dedi.

“İçeri gel,” dedi Paul. Sandalyesi geriye doğru çekilmişti ama istifini bile bozmadı, hâliyle kız sıkışarak yanından geçmek zorunda kaldı. Cam kapıyı açtı ve dışarıdaki yükleme alanına çıktı. Kapı arkasından kapandı. Kate kızın torbalarla dolu büyük bir çöp konteynerine doğru yürümesini izledi. Kız elindeki torbayı yığının üstüne atıp geri döndü.

“Fotoğraf işi çok özlediğim bir gelir kaynağı,” dedi Paul dikkatini tekrar Caitlyn’in fotoğraflarına vererek. Tina kapıya geldi ve güvenlik sisteminin tuş takımına birbiri ardına dört rakam tuşladı: *bir, üç, dört, altı*. Kapı bir klik sesiyle açıldı.

Paul başını yana yatırarak Caitlyn’in hafifçe öne doğru eğilmiş vaziyette bir ağaca yaslanarak kameraya gülümsediği fotoğrafına baktı.

Tina’nın yine güçlkle yanından geçtiği Paul, kızın mutfaktan çıkmasını bekledi ve ardından sandalyesini kaydırarak sırtını eczaneye açılan kapıya verecek şekilde oturdu.

“Caitlyn’le kaçamak yaptığımda henüz evlenmişim... O, şey, fıstık gibiydi diyelim...” Gülümsedi ama gülümsemesi sağ gözüne ulaşmadığından söylediği Kate’e büsbütün rahatsız edici geldi.

“Caitlyn’in buradaki fotoğraflarını nerede çektiniz?” diye sordu Kate.

“Salford yakınlarında. Orada güzel bir yürüyüşün ardından yüzebileceğiniz bir göl var. Çıplak yüzebilmek için oraya giderdik.” Tek kaşını imalı imalı kaldırdı. Kate tehlike çanlarının çaldığını hissetti. Koridorun sonundaki bir odada köşeye sıkışmıştı. Kapı kapalıydı ve adam kapıyla arasında oturuyordu.

“Bu ne zamandı?” diye sordu kendini sakinliğini korumaya zorlayarak.

Paul yanaklarını şişirdi. “1990 yılının Haziran ayıydı. Fakat hepsi gitti. Orası artık toplu konut bölgesi oldu.”

Kate başıyla onayladı. "Peki ya Caitlyn'le tanıştığınız video dükkânı?"

"Bu sıranın diğer ucundaydı, Tesco'nun olduğu yerde..." Kahvesini tek dikişte içip bitirdi.

"Caitlyn'in etrafında tuhaf birine ya da garip bir olaya rastladınız mı?"

"Ne zaman?"

"Buluştuğunuzda?"

Adam kafasını iki yana salladı. "Polislik içgüdülerimi hiç kaybetmedim. Siz de kaybetmemiş olmalısınız?"

Kate başıyla onayladı. Paul ona yine dik dik baktı.

"Bu fotoğrafları alabileceğimden emin misiniz? Caitlyn'in ebeveynleri nereden geldiklerini öğrenmek isteyecektir."

"Belki de ilişki yaşadığımız kısmını hiç karıştırmasanız daha iyi olur..." Gülümseyip kafasını iki yana salladı. "Geçmiş geçmişte kalsın. Yolunda giden bir evliliğim var."

"Elbette. Zaten fotoğraflarda görünmüyorsunuz. Victoria aracılığıyla size ulaşabildiğimize çok memnunum. Aklımızdaki soru işaretlerinden birini giderdi."

Kate'in tek istediği o küçücük mutfaktan çıkmaktı. Adamın ter kokusu burun deliklerini dolduruyordu ama sıradaki sorunun en önemlisi olacağının da farkındaydı.

"Peter Conway'le hiç karşılaştınız mı? Caitlyn'in kaybolduğu dönemde Greater Manchester'da polis memuruydu."

"Hayır. Onunla hiç tanışmadık. Yollarımız kesişmedi. Rezil herif. Korkunç şeyler yaptı." Kafasını iki yana salladı.

"Meslektaşlarınız arasında onu tanıyan var mıydı?"

Paul yanaklarını şişirip kafasını hafifçe arkaya yatırdı.

"Ancak siz onu yakaladıktan sonra insanların onun hakkında konuştuğunu duydum ve tıpkı sizin gibi, onlar da harika bir polis memuru olduğunu düşünüyorlardı. Duyduklarıma bakılırsa hepinizi parmağında oynatmış." Dudaklarında seğiren alaycı bir gülümsemeyle Kate'e baktı. "Bir kahve daha alır mısınız? Gerçi önünüzdekine hiç dokunmamışsınız."

“Hayır, teşekkür ederim.” Kate ayağa kalktı. “Artık gitsem iyi olur.” Paul, Kate’in ayaklanmasına şaşırılmış göründü. Kate küçük masanın etrafından dolanıp kapıya doğru yürürken adamın yerinden kımıldamayacağını sandığı uzun bir duraksama oldu ama Paul’un sandalyesinden kalkıp kapıyı açmasıyla içi rahatladı.

Koridordan dükkânın ön tarafına doğru yürürlerken Kate ecza deposunun karşısındaki kapının açılmış olduğunu gördü. Burası büyük bir fotoğraf baskı makinesinin, dosya dolaplarının ve kozmetik markalarının eski reklam afişlerinin depolandığı bir ardiyeydi. En üstteki afişte bir kronometre görseli vardı ve içine **BİR SAATTE FOTOĞRAF** yazılmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi Kate dükkânın ön tarafına döndüklerinde. Paul’un uzattığı elini sıktı.

“Başka bir şey olursa lütfen beni aramaktan çekinmeyin,” dedi adam elini gereğinden biraz fazla tutarak.

Kate kaldırırma çıktığında yağmur yağıyordu ve arkasına baktığında Paul’un vitrindeki döner okuma gözlüğü standının yanından kendisini izlemekte olduğunu gördü. Kate başını aşağı yukarı salladı ve süratli adımlarla oradan uzaklaştı. Sarsılmıştı ama nedenini henüz tam olarak kestiremiyordu. Tüylerini diken diken eden protez göz müydü? Yoksa kadınların üstünde hâkimiyet kurmaktan hoşlanması mıydı? Eczanede çalışan üç genç kadın fazlasıyla itaatkâr ve sessiz görünüyordu. Ama adam aklanmıştı. Bir tanığı vardı.

Kate üçe doğru Altrincham’dan ayrıldı ve Chew Magna’ya vardığında hava kararmıştı; içindeki huzursuzluk araba kullanırken de yakasını bırakmamıştı. Zamarın içinde mahsur kalmışa benzeyen o tüyler ürpertici eczane dışında Caitlyn’in geçmişine ait neresi varsa hepsi yok olup gitmişti.

Kate, Malcolm’la Sheila’nın kır evine giden toprak patikaya girerken yanıp sönen mavi ışıkların civardaki evlerin duvarlarından yansıdığını gördü. O anda bir siren sesi duyuldu ve ambulansın teki toprak yoldan ok gibi fırlayıp sola dönerek sirenlerini öttüre öttüre son sürat oradan uzaklaştı.

“Kahretsin,” dedi Kate. Patikaya saptı ve yolun sonuna geldiğinde Malcolm’la Sheila’nın kır evinden kır saçlı, yaşlı bir kadının çıktığını gördü. Kate camını indirince kadın yanına geldi.

“Malcolm’la Sheila’yı görmeye gelmişim. İyiler mi?”

“Götürdükleri Sheila’ydı. Yığılıp kaldı ve şu anda komada,” dedi kadın.

“Ben Kate Marshall...”

“Ah, evet. Caitlyn’in kaybıyla ilgilenmesi için tuttukları özel dedektif sizsiniz demek? Haber var mı?” diye sordu. Kırıksıklıklarla bezeli suratı bir anlığına aydınlandı. Kate kendine özel dedektif demeyi hâlâ içine sindirebilmiş değildi, üstelik soruşturmada bir arpa boyu yol katedememişti.

“Ben de onları son durumdan haberdar etmeye gelmişim,” dedi Kate, Tristan’la birlikte hazırladıkları dosyayı havaya kaldırarak. “Korkarım çuvalladık.”

Kadın üzüntüyle kafasını iki yana salladı.

“Ben Harriet Dent, hem komşuları hem de arkadaşlarıyım. Dosyayı Malcolm’a iletmemi ister misiniz?” Yine de pek hevesli görünmüyordu ve Kate kadının felaket tellallığını üstlenmek istemediğini tahmin edebiliyordu.

“Hayır. Teşekkürler. O hâlde bende kalsın. Size numaramı verebilir miyim? Sheila iyileştiğinde haberdar olmak isterim,” dedi Kate. Bir kâğıt parçasına numarasını yazıp Harriet’a uzattı.

“Sheila’nın durumu pek iç açıcı görünmüyor. Üç yıldır organ bağışçısı bekliyor. Onunla uyuşup uyuşmadığımıza bakmak için hepimiz tepeden tırnağa sağlık kontrolünden geçtik.” Kafasını iki yana salladı. Kâğıt parçasını hafifçe kaldırdı. “Bir gelişme olursa sizi ararım.”

Kate çamurlu yoldan kendi evine doğru yürüyen yaşlı kadını bir süre izledikten sonra epey uzun sürecek dönüş yolculuğuna başladı.

25

Layla Gerrard akşamdan kalmalığın susuzlukla birleştigi zamanlarda olduğu gibi bütün vücudunun acıyla zonkladığını hissediyordu. Bulunduğu yer zifiri karanlıktı ve o karanlığın içine öyle dikkatli bakmıştı ki gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyordu.

Pek çok kez karanlığın içinde uyanmış ve parçaları bir araya getirmeye çalışmıştı. Güçlüydü ve kendini bildi bileli kavgada başının çaresine bakabileceğine inanırdı ama her şey çok çabuk gerçekleşmişti. Adam –erkek gibi kokuyordu– tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Bir ara gözüne bir kar maskesi ilişmişti –ışıldayan gözler ve ıslak, kırmızı, dolgun dudaklar– ama her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti.

Yolda yürürken arkasında çocuklar olduğunu ve peşinden geleceklerini düşünerek o altgeçide girdiğini hatırlıyordu. O altgeçit hep tüylerini diken diken ederdi ama son birkaç aydır eve hava hâlâ aydınlıkken dönüyordu.

Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Üzerinde yalnızca iç çamaşırları vardı. Elleri ve ayakları sımsıkı bağlıydı, sırtının altındaysa soğuk ve nemli bir beton zemin olduğunu hissediyordu. Ağzı önce bir tür bez ya da paçavrayla tıkanmış, sonra da bantlanmıştı. Adamın geri gelmesinden duyduğu korkuya direndiği kadar paçavralar yüzünden boğulma korkusuna da direnmek zorunda kalmıştı. Adamın onu bayıltmak için kullandığı ilaç midesini bulandırıyordu.

Panik duygusu ara ara gelip gidiyordu ve onu, içini yiyip bitirmekle her tehdit edişinde başının yan tarafındaki acı verici

şışlığe hücum eden kan yüzünden kafası patlayacak gibi oluyordu. Adam ona vurmuş muydu? Yoksa panelvana sürüklenirken kafasını bir yere mi vurmuştu?

Uzaktan gelen ama etrafta yankılanan bir şangırtı ona yattığı yerin yüksek tavanlı, büyük bir yer olduğuna dair ilk ipucunu verdi. Üç defa rayların üstündeki bir trenin uzaktan gelen, yumuşak takırtısına uyanmıştı.

Derken büyük bir sürgülü kapının açılmasını andıran takır tukur birtakım sesler duyuldu. Onu bir gümbürtü izledi. Hiçbir uyarı olmaksızın Layla'nın tepesindeki ışıklar yanıverdi. Gözbebeklerinin büzülmesiyle irkilerek gözlerini yumdu. Ona doğru gelen ayak seslerini duydu ve vücuduna dondurucu bir esintinin çarptığını hissetti.

"Gözlerini aç," dedi bir erkek sesi. Telaffuzu düzgün, sesi otoriterdi. Sesi kulağa öfkeli gelmiyordu. "Gözlerini aç, lütfen."

Layla kaburgalarına bir tekme yedi ve acı onu odaklanıp gözlerini açmak zorunda bıraktı. Kavisli metal çatısı boyunca floresanların sıra sıra dizildiği büyük bir deponun ortasında yatıyordu. Yerler betonu ve eski, kırmızı tuğlalardan örülmüş duvarlar temizdi. Arka taraftaki duvarın dibine, hepsinin üstünde CM LOJİSTİK yazan altı tane siyah panelvan yan yana park edilmişti. Burası karanlıkta kaldığı uzun saatler boyunca hayal ettiği rutubetli zindandan farklı bir yerdi.

Tepesinde uzun boylu, geniş omuzlu, mavi takım elbiseli, şık bir adam dikiliyordu. Kızıl saçları kısacık kesilmişti. Layla adamın iri, ıslak dudaklarını ve neredeyse lastiğimsi yüz hatlarını görünce irkildi. Sağ elinde siyah bir eldiven vardı. Sol eliyse arkasındaydı.

Adam ona biraz daha yaklaşp büsbütün tepesinde dikildi. Ağzından ve burun deliklerinden buharlar yükseliyordu. Yere çömeldi ve eldivenli sol elini arkasından önüne getirdi. Elinde uzun, keskin bir bıçak tutuyordu. Layla korkudan inleyerek olduğu yere sinerken adam azıcık daha yanaşıp onu bacakların-

dan yakaladı. Kız adamın elinden kurtulma umuduyla bacaklarının arkalarını ve bileklerini beton zemine sürterek vücudunu döndürdü.

Adam başını yana yatırıp kızın suratına baktı. Sonra aniden bacaklarını bırakıp gölgelerin arasında gözden kayboldu. Geri döndüğünde elinde plastik sapından tuttuğu altılı bir su pake-ti vardı. Bıçağı kullanarak naylonu yırtıp attı ve paketin içinden bir şişe çıkarıp gerisini deponun derinliklerine doğru itti. Şişeyi kıza getirdi. Layla şimdi ondan uzaklaşıyor, milim milim arka duvara yaklaşıyordu.

“Kımıldamadan dur,” dedi adam elini kızın karnına götü-rek. Şişeyi Layla’nın kafasının yanına koydu. “Eğer çığlık atar-san gırtlığını keserim.” Bıçağı suratına doğrultmaktan bir an olsun vazgeçmeden önce ağzındaki bandı, sonra da paçavraları çıkardı. Layla yutkunup ağzından derin bir nefes aldı. “Ciddi-yim; eğer çığlık atarsan boğazını keserim.” Sesi neredeyse bir haber spikerininki kadar sakindi. Gözleri faltaşı misali açılan Layla başını salladı. Adam şişeyi bıraktığı yerden alıp kapağını açtı. Ardından bıçağı tutan eliyle kızın çenesini avucuna aldı ve şişeyi ağzına doğru yatırdı. “İç.”

Dudaklarını aşıp burnuna kaçan sular yüzünden kâh öksü-rüp kâh tükürse de Layla gözünü adamdan ayırmadan ağzına döktüğü suyu kana kana içti. Ne kadar susadığını o âna dek fark etmemişti ve şişenin yarısını tek dikişte bitirdi.

Adam şişeyi yere koydu ama bıçak hâlâ yanı başında duru-yordu. Su ona umut vermişti. Adam hayatta kalmasını istiyordu. Derken ona gülümsedi. Bu geniş, sıcak bir gülümsemeydi ama bakışları şeytaniydi. Dişleri bembeyazdı. Tıpkı şu Hollywood yıldızlarınıninki gibi. Bir ayağını Layla’nın yanına koyup onu dön-dürdü. Layla soğuk betona yüzüstü yapışınca acıyla ciyakladı.

“Özür dilerim,” dedi hemen. Ona itaat ettiği için kendinden nefret ediyordu ama ona kafa tutmanın hiçbir işe yaramayacağı-nın farkındaydı.

“Eğer çığlık atarsan,” dedi adam alçak sesle.

“Atmayacağım... Söz,” diyecek oldu Layla ama adamı paçavrayı ağzına zorla gerisin geriye tıktırdı. Layla’nın zihnindeki çarklar süratle dönüyordu. Burası neresiydi? Bir nakliye şirketine ait gibi görünüyordu. Park hâlindeki panelvanlar sevkiyatı yapacak şoförlerin depoya uğrayabileceği anlamına geliyordu. Belki birinden biri sesini duyup onu kurtarırdı?

Adam üstüne eğildiğinde bir an için ne yaptığını anlayamadı. Ardından nefesini sol uyluğunun arkasında, lastiği andıran ıslak dudaklarını teninin yakınında hissetti. İşte, o anda dişleri etine gömüldü. Adam etini var gücüyle ısırırken Layla korkunç bir acıyla kıvrandı. Adam homurdanıyor, köpeklerin et yerken yaptıkları gibi kafasını sağa sola sallıyordu. Sonra çenesini iyice sıktı. Etinden bir parça kopararak kafasını geriye doğru atarken Layla az kalsın acıdan bayılacaktı. Adam etini hemen yanı başına tükürdü ve Layla uyluğundan akan kanının sıcaklığını hissetti. Çıglık atıp kıvrandı ama adam onu yere mıhladı ve ağzıyla dişleri bel çukuruna doğru kayd.

Kimsenin gelmeyeceğini biliyor. Avucuna düştüğümü biliyor, diye düşündü çaresizce. Derken acı öyle beter bir hâl aldı ki önce gözleri karardı, çok geçmeden de bayıldı.

26

Tristan hafta sonu bir arkadaşının düğününe gitti. Kate ise cumartesiye ve pazar gününün yarısını, önceki hafta soruşturmaya odaklandığından yetiştiremediği üniversite işlerini telafi etmekle geçirdi. Gündelik işine tekrardan odaklanmakta güçlük çekiyordu. Hiçbir kaynağı yoktu ve soruşturması başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Malcolm'la Sheila için durumu muhtemelen daha da kötüleştirdiğinin farkındaydı. Onlara yardım etmeyi ve onları ümitlendirmeyi asla kabul etmemeliydi. Hafta sonu Malcolm'dan haber alamadı. Bu da aklına en kötüsünü getirdi.

Pazar akşamüstü Myra'yla kahve içip yürüyüşe çıkmak ve Jake'le Skype'ta buluşmak gününü biraz aydınlattı. Tristan'ı ancak pazartesi öğleden sonra görebildi. Birer kahve alıp oturdular ve Kate onu Altrincham'da olanlar hakkında bilgilendirdi.

"Ve Paul Adler, Peter Conway'i tanımadığında ısrar ediyor, öyle mi?" diye sordu Tristan.

"Daha oraya gitmeden Alan Hexham'den Caitlyn'le Paul'un dosyalarına bakmasını istemiştım. Doğruyu söylüyor. Peter Conway teşkilata katılmadan evvel polislikten ayrılmış; tabii bu onu tanımadığı anlamına gelmiyor," dedi Kate. Tristan suratını ekşitti.

"Ne oldu?"

Dudağını ısırdı. "Peter Conway'i ziyaret etmeyi hiç düşünmediniz mi?"

"Hayır. Hem onun için bana bir ziyaret izni göndermesi gerekir. Bunu da asla yapmaz."

"Daha önce hiç gönderdiği oldu mu?"

"Hiç. Tristan, orada kilitli olmasının nedeni benim."

Tristan başıyla onayladı. "Siz onu yakalayan baş belasısınız!"
Kate gülümsedi. Derken telefonu çaldı.

"Alan arıyor. Eğer perşembe günkü dersini iptal ederse onun canına okurum..." Telefonu açıp dinledi. Saatine baktı. "Tamam. En kısa zamanda orada olacağız."

Kate telefonu kapatır kapatmaz, "Ne oldu?" diye sordu Tristan.

"Bir ceset daha bulunmuş, Belstone yakınlarındaki Yüksek Tepe'de. Isırılmış, kafasına poşet geçirilmiş, çırlçıplak bir genç kadın cesedi."

Kate ve Tristan kırk dakika sonra Dartmoor sınırına vardığında hava yavaş yavaş kararıyordu. Küçük bir köy olan Belstone'dan geçip kırsal bölgeye girdiler ve yol iki yanı yığma taş duvarlar tarafından kuşatılmış çakıldaşlı bir patikaya dönüştü. Göz alabildiğince uzanan kırlar alacakaranlıkta tekinsiz görünüyordu. Bir buçuk kilometre kadar ilerlediler ve ardından Yüksek Tepe dedikleri, kararmakta olan gökyüzünde zar zor seçilen kayalık görüş alanlarına girdi. Hemen dibinde birkaç polis aracıyla bir panelvan duruyordu.

Kate yığma taş duvardaki bir açıklıktan girip arabayı duvarın hemen diğer tarafındaki engebeli araziye park etti. Bir polis aracı demir kapının az ilerisindeki fundalığa park etmişti. Kate motoru kapattı ve arabadan indiler.

Devriye aracındaki polis memuru elindeki etli böreği yemekle meşguldü. Yaklaştıklarında başını kaldırıp onlara baktı ve camını indirdi.

"İyi akşamlar," dedi Kate. "Adli Patoloji Uzmanı Alan Hexham tarafından olay mahalline çağırıldık." Olay yeri sorumlusunun hâlâ Alan olduğunu ve idareyi henüz polise devretmediğini umuyordu. Polis memuru yutkundü ve elindeki hamur işini gönülsüzce bırakıp ağzını sildi.

"Kimlik görmem gerek," dedi camını biraz daha indirirken.

Kate ve Tristan ehliyetlerini bulup adama uzattı. Adamsa ehliyetleri aldıktan sonra camını gerisin geriye kapattı.

“Alan’ın beni de çağırdığından emin miyiz?” diye sordu Tristan, polis memuru ehliyetlerini inceleyip telsizine bir şeyler mırıldanırken.

“Evet.”

Bir vızıltı oldu ve polis memurunun camı tekrar açıldı.

“Ona ulaşamıyorum. İkinizden birinin polis kimliği var mı? Neden burada olduğunuzu çözmeye çalışıyorum sadece.”

“Biz polis değiliz,” dedi Kate.

Kate’in demir kapının yanına park ettiği çamur içindeki arabasına baktı ve suratındaki ifade sertleşti. “Basından değilsiniz, değil mi? Çünkü polisin zamanını boşa harcadığınız için ikinizi de içeri atabilirim.”

“Biz özel dedektifiz,” dedi Kate. Bunu yüksek sesle söylemek ona garip gelmişti. O bir üniversite çalışanıydı, akademisyendi. Polise danışmanlık yapmakla tam anlamıyla özel dedektif olmak arasında fark vardı ama ikincisi onu özgür kılıyordu. Kartvizitinin olmadığına pişman oldu. “Eski bir polis memuruyum. Nine Elms Yamyamı vakasında çalıştım. Doktor Hexham, Emma Newman ve Kaisha Smith cinayetleri hakkında bilgi paylaştığımız için meslektaşımınla birlikte olay mahalline iştirak etmemizi istedi. Doktor Hexham bu cinayetin diğerleriyle bağlantılı olduğuna inanıyor.”

Polis memuru ehliyetlerine tekrar baktı. Derken bir statik patlaması oldu ve Kate, Alan’ın telsizden gelen sesini duydu.

“Doktor Hexham konuşuyor. Kate Marshall’ı meslektaşıyla birlikte olay yerine ben çağırdım. Lütfen geçmelerine izin verin.”

“Geçin bakalım,” dedi polis memuru telsizi elinden bırakıp yarısı yenmiş etli böreğini alarak. “Olay mahalline vardığınızda adlarınızı kaydettirmeniz gerekecek.”

Kate ve Tristan polis araçlarına doğru yürümeye koyuldu. Solan ışıktaki uzun gölgelerin istila ettiği, karaçalılarla ve fundalıklarla kaplı kırlar iki taraflarında göz alabildiğince uzanıyordu.

“Sizce kötü kokuyor mudur? Ceset yani?” diye sordu Tristan ilerideki tepenin karanlık silüetine bakarak. Kate ona şöyle bir baktı.

“Bilmiyorum. Hiç daha önce ceset görmedin mi?”

Tristan kafasını iki yana salladı.

“Arabada beklemek ister misin?”

“Hayır. Hayır, idare ederim,” dedi Tristan. Sesi pek kendinden emin çıkmıyordu. Polis araçlarının önüne bir polis şeridi çekilmişti. Orada onları isimlerini kaydeden bir polis memuruyla olay yeri inceleme ekibinden bir kadın karşıladı.

“Tulum giymeniz gerekecek,” dedi kadın ellerine birer tane tutuşturarak.

Tristan yutkundu. Kate bir kolunu delikanlının omzuna attı. “Geri dönmek istersen seni yargılamam.”

“Hayır. Hayır. Geliyorum. Son kararım.”

Tristan elinden geldiğince metanetli olmaya çalışırken tulumlarını giydiler. Hazırlandıklarında bir olay yeri inceleme memuru onları taşlık bir bayırdan tepeye doğru çıkarmaya koyuldu. Ona yaklaştıkça tepelerinde tüm heybetiyle yükseldi ve Kate onu, bir dev tarafından bırakılmış bir avuç çakıltaşına benzetti. Tepenin sağ tarafındaki bir kaya çemberinin ortasına kare şeklinde, küçük bir adli tıp tentesi kurulmuştu.

Alan, ekibiyle birlikte çoktan olay yerine teşrif etmiş olan Varria Campbell’ın da aralarında bulunduğu tulumlu bir grup polis memuruna bilgi veriyordu. O yana dönüp de Kate’le Tristan’ın geldiğini görünce kadının suratı gölgelendi. John Mercy ise diğer polis memurlarıyla birlikte dikiliyordu.

“İyi akşamlar. Katılmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler, Doktor Hexham,” dedi Kate.

“Ben de yeni başlamıştım,” dedi Alan beyaz tulumuyla hep sine tepeden bakarak. Kate ve Tristan onlara yaklaşıncaya kaya çemberinin ortasında bir çukur olduğunu gördüler. Genç bir kadının çıplak cesedi orada yan yatıyordu. Toz toprak içindey-

di ve her yanına kanlar sıçramıştı. Üç olay yeri memuru cesedin üstünde çalışıyor, ikisi topraktan örnekler alırken üçüncüsü olay yeri fotoğrafçısına yardım ediyordu.

“Yüce Tanrım,” dedi Tristan. Bir elini ağzına götürüp yüksek sesle öğürdü.

“Midesi hassas mıdır?” diye sordu bir hışımla sesin geldiği yana dönen Alan. “Olay mahallinin yakınına kusarsa bir de kontaminasyon meselesiyle uğraşmamız gerekir.”

“Ben iyiyim, efendim,” dedi Tristan yutkunarak. Kate’in koluna yapıştı.

“Bir kusmuk torbası iş görebilir,” dedi Kate tek elini delikanlının sırtına koyarak.

Olay yeri inceleme memurlarından biri Tristan’ın eline bir kesekâğıdı tutuşturdu. Kate erkek memurlardan birkaçının kıs kıs güldüğünü görünce içinde Tristan’ı koruma isteği uyandı ama başka bir şey söylemedi. Tristian yeterince utanmış görünüyordu.

Alan konuşmaya kaldığı yerden devam etti: “Şimdi, meslektaşıyla birlikte aramıza katılan eski Polis Memuru Marshall için tekrar etmem gerekirse, benden duymuş olmayın ama, ölüm sebebinin boğulma olduğuna inanıyorum. Kurbanın kafasına bir poşet geçirilmiş, ayrıca suratıyla boynu peteşiyal kanamalarla kaplı. Halatın ya da sicimin ucundaki düğümün ve naylon poşetin *türü* gözünüzden kaçmasın. Ceviz bağıyla düğümlenmiş, büzgülü bir naylon poşet. Kurbanı poz verdirilmiş: Soluna yatırılmış, kolu ileri uzatılmış, başı koluna yaslanmış.”

Olay yeri fotoğrafçısı Alan’ın dediğini vurgulamak istercesine bir fotoğraf çekti. Flaş çemberin ortasında yatan cesedi ve devasa kayalığın yan tarafını aydınlattı.

“Rica etsem cesedi döndürebilir miyiz?” dedi Alan. Ona eşlik eden olay yeri inceleme memurları cesedi nazikçe döndürerek hazırda beklettikleri siyah PVC ceset torbasının üstüne yüzüko-
yun yatırdılar. Flaş bir kere daha patladı ve karanlık bozkırda

esen bir rüzgâr adli tıp çadırının malzemelerinin çatırdamasına neden oldu.

“Yapbozun son parçası da işte burada. Arkasında bir, iki, üç, dört, beş, *altı* ısırik görüyorsunuz: İkisi omurgasının solunda, ikisi sağında, ikisi ise sağ uyluğunun üst tarafında. Uyluktaki ısıriklardan biri çok derin...” Cesede yaklaştı. “Ölüm saati diğer kurbanlarınkinden daha yakın. Otopsiyi tamamladığımda size kesin ölüm saatini verebilirim fakat bu ısıriklar laboratuvarda kalıp çıkarmayı deneyebileceğimiz kadar taze görünüyorlar.”

Kate göz ucuyla Tristan’a baktı. Delikanlı elini tekrar ağzına götürmüştü.

Derken kafasını iki yana sallayıp tepeden inmeye koyuldu. Fotoğrafçı birkaç fotoğraf daha çekti. Alan, kızın ayaklarının dibine çömeldi.

“Asıl soru şu: Bu kız buraya *nasıl* geldi? Ne yalınayak sürüklendiğine dair bir emare ne de topuklarında ve ayak parmaklarında çimen veya bitki lifi var. Gerisini otopside öğreneceğiz,” dedi.

Olay yeri inceleme memurları panelvana taşınabilmesi için kurbanı ceset torbasına yerleştirmeye giriştiler. O esnada Varia elinde klipsli bir dosya ve kalemle Alan’ın yanına geldi.

“Katılmamıza izin verdiğin için teşekkür ederim,” dedi Kate, Alan’a.

“Üç etti. Umarım artık bu meseleyi ciddiye alırlar,” diye yanıtladı Alan.

“Her cinayet mahallini ciddiye alırım,” dedi Varia klipsli dosyayla kalemi uzatarak. “Doktor Hexham, şimdi şuraya bir imza atıp olay yerini bana devredebilirseniz memnun olurum.” Alan klipsli dosyayı aldı ve evrakları gözden geçirmeye başladı. “Doktor Hexham işini bitirdikten sonra sizden buradan ayrılmanızı rica edeceğim,” diye ekledi Kate’e bakarak.

“Cesedi kim buldu?” diye sordu Kate.

“İki doğa yürüyüşçüsü,” dedi Alan başını evraklardan kaldırarak.

“Burası Yüksek Tepe, öyle değil mi? Sanırım şu posta kutusu oyunundaki tepeciklerden biri,” dedi Kate.

“Posta kutusu mu?” diye sordu Varia.

“Evet. Hiç duymamış mıydınız?”

“Bir tahminde bulunabilirim.”

“Bu oyunu hiç duymamışsınız ama Dartmoor’da görevlisiniz, öyle mi?”

“Buraya bir ay önce tayin oldum,” dedi Varia. “Doktor Hexham, eğer evraklarda sorun yoksa lütfen imzalayın.”

“Sizin yerinizde olsam katilin bir not daha bırakmış olması ihtimaline karşı posta kutusunu kontrol ederdim,” dedi Kate.

“Burada posta kutusu falan yok,” dedi Varia eliyle çevreye işaret ederek.

“Genellikle tepedeki kayalardan birinin içine monte edilmiş olurlar,” dedi Alan başını okuduğu evraktan kaldırmadan. Kate adamın imzayı mahsus geciktirdiğini görebiliyordu. Varia, Alan’ın imzasını almadan onu başından savamazdı.

Kate o esnada siyah ceset torbasının içinde sedyeye yüklenen kurbanın yanından geçip kayalıkta dolanmaya başlayan Varia’nın peşine takıldı. Varia cebinden bir el feneri çıkarıp kayalığın dibindeki pürüzsüz kayaya tuttu.

“İşte, burada; kayaya gömülü şu küçük, metal kapağı görüyor musunuz?” dedi Kate. Varia lateks eldivenlerini giydi ve Kate feneri onun elinden alıp kayaya tutarken önce mandalı, sonra da kapağı açtı.

“Burada bir kartpostal var,” dedi onu posta kutusundan çıkarırken. Ön tarafında Bodmin Moor’daki Jamaica Inn isimli meşhur barın fotoğrafı vardı. Jamaica Inn’le ilgili bir şey Kate’in kafasında bir zilin çalmasına neden oldu ama esas o notta ne yazdığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Varia’nın mektubu okurken onu kışkırtacak kadar dar kafalı çıkmamasına sevindi.

DEMEK ÜÇ NUMARALI CESEDİ DE BULDUNUZ. EN NİHAYETİNDE SİZ PALYAÇOLAR ARAYI KAPATIYORSUNUZ.

HABERLERİ GÖRDÜM. VAKAYI BİR KADININ İDARE ETMESİ NE KADAR HEYECAN VERİCİ. SAHNE HAZIR. BÜTÜN OYUNCULAR BİR ARAYA GELİYOR.

DÖRT NUMARALI KURBANIMI ÇOKTAN GÖZÜME KESTİRDİM.
BİR HAYRAN

“Görünüşe bakılırsa elyazısı önceki notlardakiyle aynı,” dedi Kate.

“Bunda parmak izi ve DNA var mı diye baktırın,” dedi Varia kartpostalı plastik bir delil torbasına koyup az evvel onlara katılan John’un eline tutuşturarak.

“Eğer aramızda taklitçi olduğundan kuşku duyan varsa bu tüm şüpheleri ortadan kaldırır,” dedi Kate.

“‘Aramızda’ diye bir şey yok,” diye çıkıştı Varia. Öten telsizini cebinden çıkardı. “Dinlemedeyim.”

“Ceset araca yüklendi. Olay yeri inceleme memurları yarın gün doğumunda bölgeyi karış karış incelemeye gelecekler,” dedi bir ses telsizden.

“Anlaşıldı,” dedi Varia. Kayalığın etrafından dolanarak geri döndüler. Bir memur Alan Hexham’dan aldığı evrakları Varia’ya uzattı.

“Resmi belgeler imzalandığına göre artık burayı terk etmeniz gerekiyor,” dedi Varia. Kate kadının soğukkanlılığını korumaya çalıştığını görebiliyordu.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa numaramı biliyorsunuz,” dedi Kate ama Varia onu duymazdan gelip ekibinin yanına gitti. Kate polis şeridine kadar yürüyüp tulumunu teslim etti.

Tristan’ı arabanın yakınlarında buldu. Delikanlı tir tir titriyordu. Kate arabanın motorunu çalıştırıp kaloriferi kökledi. Soğuk ve nem kemiklerine işlemiş gibiydi. Yola çıkmak için patikayı takip etmeye koyuldular fakat kısa süre sonra kendilerini engebeli arazide ağır ağır ilerleyen adli tıp aracının arkasında

buldular. Fren ışıklarının yanmasıyla araç aniden durunca Kate de frenlere asılmak zorunda kaldı. Arabaları biraz kaydı ve panelvanın tamponuna birkaç santim kala durdu.

“Siktir, ucuz yırttık,” dedi arabayı geri vitesine alıp gaza basarak.

“Ceset taşıyan bir adli tıp aracına arkadan vurmak pek hoş olmazdı,” dedi Tristan. Derken panelvanın yolcu kapısı açıldı ve Alan Hexham onlara doğru koştu. El sallayarak Kate’in kapısının önüne gelince Kate camını indirdi.

“Beni dinle, Kate, meslektaşlarımdan biri telsizde olay mahalline özel dedektif sıfatıyla girdiğini duymuş?”

“Kusura bakma. Yanımda sadece ehliyetim vardı. Ne diyeceğimizi bilemedik.”

“Aslında özel dedektiflerin hiç meraklısı değilim. Çoğu gözüme insanların evliliklerine burunlarını sokan külot koklayıcıları gibi görünür...”

“Alan. Ben o tür bir...”

“Tabii ki onlardan değilsin; demek istediğim şu ki aslında özel dedektif olmak için biçilmiş kaftansın... Sadece kendine birkaç kartvizit bastırmanı tavsiye ederim. Altı üstü bir kâğıt parçası olduklarını biliyorum ama seni meşru kılmak açısından büyük fark yaratırlar. Ve eğer sana yardımımın dokunabileceği bir konu olursa, tabii iş ahlakı sınırları içinde olmak kaydıyla, bana güvenebilirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Kate şaşkın şaşkın.

“Şu Başmüfettiş Campbell hakkında ne düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Bölgeyi tanımıyor ama zeki, zamanla öğrenir,” dedi Kate. Vakadan sorumlu memuru insanların önünde yerin dibine sokmaya pek hevesli değildi.

“Umarım çabuk öğrenir,” dedi Alan. “Ah, şu meslektaşının adı neydi?”

“Tristan,” dedi delikanlı elini Kate’in üstünden Alan’a uzatarak.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Alan onunla tokalaşarak. “Ve aferin. Kusmadın!”

“Teşekkürler.”

Alan onlara şöyle bir el sallayıp koşar adım yanlarından uzaklaşarak gerisin geriye panelvana bindi. Kate gaza basmadan evvel aracın biraz arayı açmasını bekledi. Başı dönüyordu ama bunun tek nedeni zavallı kızın cesedini görmesi ve katilin bıraktığı o son not değildi. Daha ziyade Alan’ın ona yaklaşımı ve verdiği öğüttü. Kate onun sayesinde bir aydınlanma yaşamıştı. Uzun yıllardır alay konusuydu; yozlaşmış bir polis memuru ve akli dengesi bozuk, kötü bir anne olarak resmediliyordu. Bir üniversite hocası olarak bile, magazin gazetelerine konu olan geçmişinin paralı öğrencileri çekmek açısından işe alınmasında büyük rol oynadığını biliyordu. Profesyonel bir özel dedektif olarak başarıya ulaşması gerçekten mümkün müydü?

27

“Daha iyi misin?” diye sordu Kate, Tristan’ın Ashdean sahil şeridindeki evinin önünde durduklarında. Dönüş yolu boyunca camını açık tutmuş ve temiz hava almak için defalarca kafasını dışarı uzatmıştı.

“Evet, toparlarım,” dedi Tristan. Dikiz aynasının üstündeki ışığı yaktı. Suratı griydi. “Kendimi aptal gibi hissediyorum sadece.”

“Polis memuru olarak devriyeye çıktığım ilk gün yaşlı bir kadının suratına beyzbol sopasıyla vurulduğuna dair aldığımız bir ihbara gittim. Her yer kan içindeydi ve midemde ne var ne yoksa kusmuştum,” dedi Kate.

“Gerçekten mi?”

“Güney Londra, Catford’da pazar yerinin hemen yanındaydı. Tüm pazarcılar hâlime gülüp benimle alay ettiler, o yüzden parçalanmış bir ceset gördüğünde verdiği tepki yüzünden kendine haksızlık etme.”

Tristan yine eliyle ağzını kapattı. “Bu gece gözlerimi kapattığımda onu göreceğimi biliyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Kate. “Kendine sert bir içki koy, sana bu öğüdü bir AA üyesi olarak veriyorum.”

Tristan tebessüm etti. “Teşekkürler.”

“Yarın sabah kahvaltıya gelmeye ne dersin? Saat ondaki ders-ten önce buluşur, her şeyi gözden geçiririz.”

Tristan başparmağını kaldırıp sırttı.

“Siz yine de yemekten bahsetmeyin. Gitmeliyim,” dedi. Ardından kapıyı açtı, dışarı fırladı ve ikinci kattaki dairesine çıkan

merdivenleri uçarcasına tırmandı. Kate içeri girene kadar delikanlıyı izledi ve antresindeki kilimi sanatsal bir çalışmayla süslemediğini umdu.

Kate eve vardığında kendine koca bir bardak soğuk çay doldurup oturma odasına geçti. Piyano taburesine oturup nasıl hissettiğini çözmeye çalıştı. Yıllar içinde duygularının nasır tutmasına izin vermek zorunda kalmıştı. Bir genç kadın daha ölü bulunduğu için dehşet içindeydi ama göğsünde bir kıvılcım, vakayı inceleyip gizemi çözmek için heves vardı.

Bardağı hafifçe dişine vurdu. Yüksek Tepe'deki kutunun içinde buldukları kartpostalla ilgili aklını kurcalayan bir şey vardı.

"Jamaica Inn... Bu adı daha önce nerede duydum?" dedi yüksek sesle. Buzlu bir Jack Daniels olmasını istemsizce dileyerek soğuk çayını tek dikişte bitirdi ama bu anlık, öylesine bir düşünceydi ve aklından uçup gitti. Bardağını piyanonun üstüne bıraktı ve kitaplığına gidip romanlarla, cinayet romanlarıyla ve akademik makalelerle dolu rafların önünden geçti. Enid Conway'in *Benim Oğlum Değil* isimli ciltli kitabı raflardan birinin sonuna sokuşturulmuştu..

Kate kitabı raftan çekip aldı. İki kapağı da birer fotoğraf kaplıyordu. Ön kapakta, kucağında bebek Peter'la poz veren on altı yaşındaki Enid Conway'in bir fotoğrafı vardı. Nostaljik bir hava yaratmak amacıyla bulanıklaştırılan fotoğrafta bebek Peter iri gözlerini doğrudan kameraya dikmişken Enid başını önüne eğmiş, kucağındaki oğluna taparcasına bakıyordu. Enid uzun siyah saçlı, sert ifadeli, genç bir kadındı. Üstünde uzun, dökümlü bir elbise vardı, arkasındaysa **AULDEARN BEKÂR ANNELER EVİ**'nin tabelası görünüyordu. Tepeden tırnağa rahibe kıyafetleri içindeki flu bir kadın pencereden onları izliyordu.

Arka kapakta Peter Conway'in ilk duruşmasında ifade verdiği gün polis tarafından çekilmiş bir sabıka fotoğrafı vardı. Bu fotoğrafta elleri kelepçeliydi ve kameraya alaycı alaycı sırıtıyordu. Gözlerinde çılgınca bir bakış vardı. O zamanlar, "Çılgınca, fet-

tan bir bakış,” diye yazmıştı magazin gazetecilerinden biri. Sol kaşının üstündeki dikişler hâlâ belliydi. Kate’in Deptford’daki dairesinde, yarı baygın hâldeyken bile tutuklanmaya hunharca direnmişti.

Kate kitabı açıp sayfalarını çevirdi ama gözüne ilk takılan Enid’in büyüleyici atfı ve imzası oldu.

Cehennemde çürü, seni sürtük. Enid Conway.

Myra sponsorluğunu üstlendikten sonra ona bu kitabı gösterdiği akşamı hatırladı.

“Bir de iyi tarafından bak. Benim kayınvalidem bana kitap bile almadı!” diyerek onunla kafa bulmuş ve Kate’in bu rezalete gülüp geçmesine yardımcı olmuştu.

İçindekiler sayfasını açıp gözleriyle yukarıdan aşağı taradı. “Jamaica Inn” 118’inci sayfadaydı. Kalbi yerinden çıkacak gibi atarken sayfaları çevirip aradığı paragrafı buldu.

“Dartmoor’da pek çok mutlu tatil geçirdik. Tanrı’nın özgür topraklarının üstüne yoktur ve çocukluğunda sık sık hasta olup öksürükten ve soğuk algınlığından çok çeken Peter temiz havada olmaya bayılırdı. Mahalle papazımız Peder Paul Johnson’ın Hristiyan birliği mülkiyetindeki çok sayıda pansiyonla iletişimi vardı ve tatillerde genellikle hiçbir ücret ödemededen oralarda kalabilirdik. Tatilimizin ilk durağı Brewers Inn’di. Yüksek Tepe’ye yukarıdan bakan, hiçliğin ortasında, küçücük, samimi bir bar...”

Kate tepeden bahsedildiğini görünce az kalsın şaşkınlıktan elindeki kitabı düşürecekti. Okumayı sürdürdü.

“İlk günümüzde piknik sepetimizi alıp Yüksek Tepe’ye tırmandık çünkü Peter posta kutusu oyununu denemek için yanıp tutuşuyordu. Dartmoor’un pek çok noktasında kutuyu sizden sonra açacak kişinin bulabilmesi için kartpostal bırakabildiğiniz posta kutularından vardır. Tepeye tırmanıp da posta kutusunu açtığımızda düş kırıklığı yaşadık çünkü içinde hiçbir şey yoktu. Peter uğradığımız barların birinden, Jamaica Inn’den bir kartpostal satın almıştı ve bana tatlı bir not yazdığı kartpostalı oraya bıraktı. Gerçekten de tatilden eve döndükten beş hafta sonra kartpostal Sydney, Avustralya’nın posta damgasıyla kapımızda

belirdi! Köpek barınağı işleten bir kadın İngiltere'ye tatile gelmiş ve kartpostalı memleketine kadar yanında götürüp oradan postalamış..."

Kate kitabın arkasındaki, kuşe kâğıda basılmış fotoğraf dizinini açtı. Üç sayfa çevirdikten sonra Jamaica Inn'in önden ve arkadan çekilmiş iki fotoğrafını ve Peter'ın kargacık burgacık el yazısıyla kartpostalın arkasına yazdığı notu buldu.

Anneciğim,

Devon'da çok güzel zaman geçiriyoruz. Bitmesini hiç istemiyorum. Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum.

Peter xxxx

Kate gidip kendine bir bardak daha soğuk çay doldurdu ve dizinde kurbanların cesetlerinin atıldığı diğer yerleri aramaya koyuldu: Nine Elms Araba Mezarlığı ve nehir yakınlarındaki Avcı Tepesi.

Ertesi sabah Kate kıyıya doğru yüzerken Tristan'ın kum tepeciklerinin arasından bayır aşağı indiğini gördü.

"Günaydın!" diye bağırdı delikanlı büyük, beyaz bir kesekâğıdını havaya kaldırarak. "Kahvaltı getirdim."

Kate sudan çıktığında Tristan gözlerini kaçırdı ve Kate'in havlusuyla birlikte kuma bıraktığı bornozunu onun için tuttu. "Aç mısınız?" diye sordu, Kate bornozunu giydiğinde.

"Hem de kurt gibi," dedi Kate bornozunun kuşağını bağlayıp havluyla ıslak saçlarını kurularken. Kum tepeciklerinin arasından tırmanıp eve girdiklerinde Kate su ısıtıcısını çalıştırdı. Tristan sahanda yumurta ve pastırma dolgulu iki koca sandviç almıştı. Çayı beklemeden tıkmaya başladılar.

"Tanrım, çok lezzetli," dedi Kate ağzı tıka basa doluyken. Sandviç ekmeği yumuşacıktı ve içine eritilmiş tereyağı sürülmüştü, yumurta azıcık kıvamlıydı ama cıvık da değildi. Pastırmaysa çıtır çıtırdı. "Nereden aldın bunları?"

"Kasabanın anacaddesindeki bir kamyoncu lokantasından."

Sandviçlerini göz açıp kapayıncaya dek silip süpürdüler ve ardından Kate çayları koydu.

“Teşekkür ederim. İlaç gibi geldi,” dedi dumanları tüten, demli çayları önlerine koyarken. “Bugün daha iyi misin?” Tristan utana sıkıla başını aşağı yukarı sallayıp çayından bir yudum aldı. “Güzel. Şuna bir baksana.”

Benim Oğlum Değil’i kahvaltı tezgâhının üstünden ona doğru itti. Tristan kitabın önce kapağına baktı, sonra da içini açtı.

“Yüce Tanrım. Bu hayatımda okuduğum en korkunç atıf olsa gerek,” dedi.

“Jamaica Inn kartpostalına yazılmış not dün gece aklıma bir şey getirdi. Enid ve Peter 1965 yılının yaz mevsiminde, Peter henüz küçük bir çocukken Devon’a tatile gitmişler ve Enid kitapta ziyaret ettikleri yerleri tek tek saymış. Sayfaları yapışkanlı notlarla işaretledim.”

Tristan ilk sayfayı açarken Kate konuşmayı sürdürdü. “Ford Anglia marka külüstür bir arabayla Londra’dan yola çıkmışlar. Ne var ki çok sıcak bir günde arabanın V kayışı kopmuş. Issız bir yerde yolda kalmışlar ve tesadüfen Nine Elms Araba Mezarlığı’nı bulmuşlar. Enid o zamanlar orada çalışan adamı tavlamiş. Adam da hurdalardan birinden çıkardığı eski V kayışını onlara verip tekrar yola koyulmalarına yardımcı olmuş...” Kate uzanıp sayfaları çevirdi. “Sonra Avcı Tepesi’nde piknik yapmışlar. Nehrin kıyısında oturup konserve etli sandviçlerini yemişler. Bak.” Genç Peter’ın güneş ışığında pırıl pırıl parlayan nehrin kenarına serilmiş piknik örtüsünün üstünde otururken çekilmiş bir fotoğrafını açtı. Sonra birkaç sayfa daha çevirip başka bir fotoğrafa işaret etti. “Burada da Peter’ı Yüksek Tepe’de kartpostalını posta kutusuna koyarken görüyoruz.”

“Vay canına. Başka kaç yerden bahsetmiş?”

“Kültür Varlıklarını Koruma Kurulu’na ait, epey sosyetik bir yer olan Cotehele House var. Enid mekânın çay salonunda bir şeyler içmek için Peter’la birlikte içeri girmiş ama onları görmezden gelmişler. Onlara servis yapmayı reddetmişler.

Ondan sonra *kistvaen* dedikleri, ortaçağdan kalma mezarları, ardından da Dartmoor sınırı yakınlarında bulunan ve arazisi göz alabildiğince uzanan Drogo Kalesi'ni görmeye gitmişler. Geceyi Launceston'da, yalnızca oda ve kahvaltı veren bir çiftlikte geçirmişler. Bu eve dönmek üzere yola çıkmalarından önceki günmüş. Enid çiftçinin karısının arkalarından 'pislik' dediğini duymuş ve bunun üzerine tavuklarından birini çalmış. Oradan ayrılmadan evvel tavuğu arabanın bagajına nasıl gizlice soktuklarını ballandıra ballandıra anlatıyor."

"Eğer katil bu kitaba göre hareket ediyorsa aslında taklitçi sayılmaz, öyle değil mi?" dedi Tristan. "Yaptığı daha ziyade Peter Conway'in suçlarını onurlandırmaya ya da yeniden canlandırmaya benziyor... Bu bilgiyle ne yapacaksınız?"

"Varia Campbell'a bir e-posta attım ve öğrendiklerimi onunla paylaştım. Hemen cevap verdi."

"Ne zaman?"

"Sabahın dördünde. Bunun ilginç bir teori olduğunu fakat elinde tüm bu mevkilere konuşlandıracak kadar adam olmadığını söyledi. Bahsettiğimiz yerler yaklaşık 1200 kilometre kare bir kırsal alana dağılmış durumda, yani insan gücü hakkında söylediklerini anlıyorum."

Tristan çayının son yudumunu içti. "Ama bu delilik! Katilin gerekçesini ona gümüş tepside sundun. Sıradaki hedefi olabilecek yerlerin listesini de."

"Ve o da hepsinin izini sürecektir, bundan eminim ama polisin başka nelerle meşgul olduğunu kim bilebilir ki?" dedi Kate.

"Malcolm ve Sheila Murray'den haber var mı?" diye sordu Tristan.

"Komşularına bir mesaj daha bıraktım ama henüz dönmedi. Beni dinle, Alan'ın dün gece söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun? Bu işi özel dedektif sıfatıyla layıkıyla yapmamız konusunda?"

"Bence heyecan verici. Dersleriniz için hazırladığım çözülmemiş dava dosyalarını okumak daha çok ilgimi uyandırmıştı.

Bu ondan bir adım öteye geçmek demek ama özel dedektifliği ek iş olarak yapacağız, değil mi?" diye sordu Tristan.

Kate başıyla onayladı. Delikanlının para konusunda endişelendiğini görebiliyordu ve üniversiteye girmeden evvel uzun süre işsiz kaldığından bahsettiğini hatırladı. Caitlyn'in kaybıyla ilgili yürüttükleri soruşturma her ne kadar ufuk açıcı ve heyecan verici olsa da onlara servet kazandırmayacaktı.

"Sınavlara hazırlık haftası yaklaşıyor ve o süreyi iyi değerlendirebiliriz ama mesai saatleri dışında çalışmamız gereken günler de olabilir. Ayrıca asistanlığımı yapmak dışında fazladan mesaiye kaldığın zamanların ücretini ödeyerek bunu resmiyete dökmek niyetindeyim," dedi.

"Tamam," dedi Tristan. Elini uzattı ve tokalaştılar. Kate aniden kendini yine yılgın hissetti. İş resmiyete dökmek bunu yalnızca ilgi çekici bir hobi ya da meşgale olmaktan çıkaracaktı.

"Caitlyn'in başına ne geldiğini zaten bir süredir soruşturuyoruz," dedi Kate. "Bir noktada Malcolm'la Sheila'nın uçan kuştan medet umduklarını ve kızlarının Peter Conway tarafından öldürüldüğünü düşündüm. Duvara tosladığımızı biliyorum ama hâlâ aklımı kurcalayan bir şey var. Paul Adler ve Victoria O'Grady."

"Benimle mesajlaşan kadının tavrıyla yüz yüze görüştüğümüz kadının ki arasında dağlar kadar fark vardı. Sizce onunla konuşmuş mudur? Bu konuda hiçbir kanıtımız olmadığını biliyorum."

"Aynısını düşündüm." Kate kitabı tekrar eline aldı. "Bu kişi, artık her kimse, ilham almak için Peter Conway'in geçmişini eşeliyor. Caitlyn'in başına ne geldiğini çözmek için biz de aynısını yapıyoruz. Bence aralarında bir bağlantı var. Hâliyle taklitçinin son üç kurbanını mercek altına alırsak Caitlyn hakkında bazı cevaplara ulaşabileceğimizi ve tüm bunları yapanın kim olduğunu bulabileceğimizi düşünüyorum."

Kate duraksadı. Tüm bunları yüksek sesle söyledikten sonra özgüveni sarsılmaya başlamıştı. Bu düşünceyi kafasından kovdu.

“Bu üç kurbanı mercek altına almak istiyorum: Emma Newman, Kaisha Smith ve son kurban her kimse, o. Polis dosyalarına erişimimiz yok ama insanlarla konuşabiliriz. İnternetimiz var. Üniversitedeki mikrofilmler var. Alan Hexham var.”

“Yirmi dakika sonra da dersiniz var,” dedi Tristan saatin farkına vararak.

“Yok artık! Hazırlansam iyi olacak. Dersten sonra tekrar buluşup biraz daha konuşalım.”

28

Dersten sonra Kate ve Tristan kahvelerini alıp ofislerine geçtiler. Kate, Emma'nın cesedinin bulunduğu yaz başından kalma bir gazete makalesine ulaşmayı başarmıştı. Yerel bir gazete olan *Okehampton Times*'tandı.

MUNRO-DYE YETİM HANESİ'NİN ESKİ SAKİNİ ÖLÜ BULUNDU.

Altı yaşından beri Okehampton yakınlarındaki Munro-Dye Yetimhanesi'nde kalan Emma Newman (17) Dartmoor civarındaki Nine Elms Araba Mezarlığı'nda ölü bulundu. Bir mezarlık çalışanı tarafından cesedi keşfedilene dek iki haftadır kayıp olduğuna inanılıyor. Arkadaşları ölümünden önceki aylarda Emma için endişelendiklerini belirtti. Kısa süre önce uyuşturucu bulundurmaktan ve fuhuştan tutuklanmıştı. Yetimhanenin müdürü Janice Reed, Emma'yı orada kaldığı süre boyunca "küçük bir akıl küpü" olarak tanımladı ama irtibatları kısa süre önce kesilmişti. Polis genç kızın ölümüne şüpheli yaklaşıyor ama ellerinde henüz hiçbir şüpheli yok.

"Facebook'ta Emma hakkında ne bulabileceğine bakmak ister misin?" dedi Kate. "Ben önce bu haberi yazan gazeteciyi bulmaya çalışacağım, sonra da yetimhaneyi yöneten şu Janice Reed'i arayacağım."

Öğle yemeğinden sonra bulduklarını paylaşmak üzere bir araya geldiler. Kate telefonda birkaç saat geçirmiş ve sürüsüyle not almıştı.

“Pekâlâ. Emma altı yaşından beri Munro-Dye Yetimhanesi’nde kalıyormuş,” dedi Kate. “Uyuşturucu bağımlısı, bekâr bir annenin kızı olarak dünyaya gelmiş ama kadın doğum esnasında hayatını kaybetmiş. Başka akrabası yokmuş. Janice Reed’le konuştum. Yardımsever birine benziyor. Emma mutlu, spora meraklı bir genç kızmış ve on altı yaşına basıp da yetimhaneden ayrıldığında parlak bir geleceği olacağa benziyormuş. Sınavlarının hepsini başarıyla geçmiş. Arkadaşları varmış. Ona Okehampton’da küçük bir daire bulmuşlar. Sosyal yardım talebi olumlu sonuçlanmış, üstüne bir de yarı zamanlı iş bulmuş. Üniversite sınavına girmeyi planlıyormuş.”

“Yetimhaneden on altı yaşında mı ayrılmış?”

“Resmi olarak reşit olduğunda.”

“Vay canına. On altı yaşındayken her şeyle tek başıma yüzleştiğimi hayal bile edemiyorum.”

Kate, Jake’i düşündü. İki yıldan kısa bir süre sonra o da on altı yaşına basacaktı.

“Yerel bir okulda lise eğitimine başladığından ama geçtiğimiz temmuz ayında, yani ilk senesinin sonunda okulu bıraktığından bahsetti. Ama işler asıl geçtiğimiz şubat ayında, polis tarafından fuhuştan gözaltına alındığında rayından çıkmış. Janice; Emma’nın kimliğinin, cesedinin bulunmasından iki hafta sonra dış kayıtları kullanılarak tespit edilebildiğini söyledi. Kimse kayıp ihbarında bulunmamış. Janice’in dediğine göre Emma’yı en son temmuz ayının sonlarında görmüş. Kötü bir hâldeymiş; erkek arkadaşı Keir altı haftalığına Amerika’ya gittikten sonra bunalıma girmiş. Keir mesajlarına cevap vermeyi kesmiş. Bu Janice’in Emma’yı son görüşüymüş. Cesedi bulunmadan iki hafta önce onu aramayı denemiş, hatta telefonuna mesaj bile bırakmış ama yanıt alamamış. Emma’nın cenaze merasimini ayarlayan da Janice’miş ve masrafları yetimhaneye gelen bağışlardan karşılanmış.”

“Anladım. Sanırım bazı boşlukları doldurabileceğim,” dedi Tristan bilgisayarının ekranını onlardan yana çevirirken. “Kızın

Facebook profilini buldum. Herkese açıktı. Hiçbir gizlilik ayarı yapılmamıştı.”

Kızın fotoğraf albümüne tıkladı.

“Facebook hesabını 2007 yılında açmış. Çok fazla gönderi paylaşmamış; yetimhaneden arkadaşlarıyla ve bir kediyle çekilmiş birkaç fotoğrafı var. Noel Baba’yla bir tane. Bir tane de spor bayramında koşarken.”

Tristan, Emma’nın olgunlaşıp genç bir kadına dönüştüğü fotoğraflara teker teker tıklarken Kate gözünü ekrandan ayırmadı.

“Bu kim?” diye sordu Kate, Emma’nın kendisinden yaşça büyük, uzun boylu bir adamla müzik festivalinde çekilmiş bir fotoğrafına geldiklerinde. Fotoğrafta sarhoş görünüyorlardı, dahası Emma adamın boynuna sarılmıştı. Adam yirmilerinin sonlarında ya da otuzlarının başlarında olmalıydı ve kızıl saçlıydı. Yüz hatları yayvandı ve kıpkırmızı, belirgin dudakları vardı. İtici bir tip sayılmazdı ama sinekkaydı tıraşlı olduğu bazı fotoğraflarda suratı tuhaf görünüyor, neredeyse plastik bir maskeye benziyordu.

“Bu fotoğraf haziran ayında sahilde çekilmiş. Etiketeki isimde Keir Castle yazıyor.”

“Demek erkek arkadaşı Keir buymuş,” dedi Kate. Fotoğraf akışında mayıs ayının başlarında aniden beliriyor ve o tarihten sonra parklarda, sahilde, Emma’nın dairesinde ve akşamları barlarda çekilmiş fotoğrafların çoğunda görünüyor.

“Gizlilik ayarları yapıldığından Keir’in Facebook profili kapalı. Hâliyle hakkında çok az bilgiye ulaşabildim. Paralı eğitim almış. Cambridge’e gitmiş ve şimdilerde mesleğini ‘müzik organizatörlüğü’ olarak tanımlıyor.”

“Bu düşündüğüm kadar geniş bir tabir mi?”

“Evet. Gruplara menajerlik yapıyor da olabilir, sokaklarda CD dağıtıyor da olabilir,” dedi Tristan.

“Emma’nın göze çarpan başka arkadaşı var mı?”

“Hayır. Bu adamla çıkmaya başladıktan sonra Facebook’ta düzenli paylaşım yapar olmuş,” dedi Tristan fotoğraflara tıkla-

maya devam ederek. Kate ekrana doğru eğildi. Haftalar geçtikçe Emma fotoğraflarda zayıflıyordu; zamanla daha kışkırtıcı giyinmeye başlamıştı ve gözlerindeki ışıltı kaybolmuştu. Âlem yaparken çekilmiş çokça fotoğrafı vardı. Bilhassa bir tanesinde ikisinin de gözbebeklerinin iriliği dikkat çekiyordu.

"Bence uyuşturucu kullanıyorlarmış, sen ne dersin?" diye sordu Kate.

"Görünüşe bakılırsa öyleymiş."

"Ona arkadaşlık isteği göndermek ister misin? Şu Keir denen adama?" diye sordu Kate.

"Neden ki? Adamın mazereti var, Emma kaybolduğunda Amerika'daymış."

"Evet ama ona yakındı. Bir şeyler biliyor olabilir."

"Tamam."

"Müzik gruplarıyla ilgin var mıdır?"

"Birkaçıyla."

"Bir müzik grubundaymış gibi davranabilir misin?"

Tristan kafasını iki yana salladı. "Kontrol eder. Sahneye çıkacak müzik grubu arıyor olmama ne dersin?"

"Mesela şu büyük bira fabrikalarından birinin namına çalışıyor olabilirsin," dedi Kate. "Bira fabrikalarının barlarında çalan grupları ayarlayan kişisindir."

"Bu iyi oldu. Yeni gruplar başlangıçta küçük mekânlarda sahne almak isterler."

Kate gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı. "Zekice."

Tristan kısa bir mesaj yazıp arkadaşlık isteğiyle birlikte gönderdi. Kahve almak için alt kata indiler.

"Bingo," dedi Tristan geri döndüklerinde. "Kabul etti."

"Tanrı aşkına. İnsanlar Facebook'un gerçekte ne olduğunun farkındalar mı? Vaktiyle didik didik edebileceğim Facebook profilleri olsaydı kimbilir tutuklama oranım ne kadar farklı olurdu," dedi Kate.

Adamın profilini incelemeye koyuldular. Facebook'taki paylaşımlarının çoğu müzik organizatörü ve müzik muhabiri oldu-

ğunu söylüyordu. Atıl kalmış ve hatta şablon değiştirme zahmetine bile girilmemiş üç blog sayfasının bağlantılarını paylaşmıştı. İlk ikisinde konserler hakkında kısa yazılar vardı, üçüncüsü ise Keir'in bir Reiki şifacısı olabilmesi için açılmış GoFundMe sayfasını barındırmak üzere kurulmuştu. Hedefi kurs için 3.500£ biriktirmekti ama yalnızca 54£ topladıktan sonra sayfayı öylece terk etmişti.

"Ayarları arkadaşlarını görmemize izin vermiyor," dedi Tristan.

"Özel okulda okuduğuna, Cambridge'e gittiğine ve adının Keir olduğuna bakılırsa paralı bir aileden geliyor olmalı. Ayrıca çalışma hayatı da muğlak görünüyor ama fotoğrafların hepsinde çok şık ve bakımlı," dedi Kate."

"Tüyler ürpertici bir tip. Etli suratı, düşük gözleri. Çok tuhaf bir tipi var."

"Bu bir seri katillik kriteri değildir. Unutma, Ted Bundy çok yakışıklıydı. Peter Conway de öyle."

"Evet ama güya gülümsediği fotoğraflarda bile bakışları buz gibi," dedi Tristan.

Keir kızla birlikte çekilmiş birkaç fotoğraf paylaşmıştı ama Emma ölümünden birkaç hafta önce, yani Keir Amerika'ya gittiğinde duvarından kaybolmuştu. Kate bilgisayarını kendine döndürüp adamı Google'da arattı.

"İşte," dedi sonuçlar arasında gezinirken. "Sabıka kaydı var. Yani 2009 senesine ait yerel bir gazete haberine göre. Keir Castle kız arkadaşını bıçakla tehdit etmekle suçlanmış. Fakat bahsedilen kız Emma değil. Adı belirtilmemiş. Herif de para cezası ve yüz saatlik kamu hizmetiyle paçayı sıyırmış."

"Böylesi suçların hapisle cezalandırıldığını sanırdım," dedi Tristan, Kate'in ekranına göz gezdirerek. "Dişli bir avukat tutabilecek kadar zengin olmalı."

"Ailesi hakkında başka bilgi var mı?" diye sordu Kate. Tekrar Tristan'ın ekranına döndüler.

"Keir, Oxfordshire'daki King's York özel okuluna gitmiş.

Cambridge'den mezun olmuşa benzemiyor. İki kız kardeşi var: Mariette Fenchurch ve Poppy Anstruther. Kulağa fazlasıyla sosyetik geliyor. Kız kardeşlerinin profilleri görünüşe bakılırsa en sıkı gizlilik ayarlarıyla kilitlenmiş ama üçü de aynı okula gitmişler," dedi Tristan.

Kate sandalyesinde arkasına yaslanarak düşüncelere daldı.

"Emma'yla yakından bağlantılıymış," dedi Tristan.

"Ve eğer sık sık seyahat ediyorsa diğer kızlarla da temas kurmuş olabilir," dedi Kate. "Onunla bir görüşme ayarlamaya ne dersin?"

"Nerede?"

"Buralarda. Ona mesaj atıp etkinlik organizatörü sıfatıyla güneydoğu yakasındaki birtakım barlar için grup arayışında olduğunu söylesen? Elbette onunla halka açık bir yerde buluşursun. Evvela kendi işinden söz edersin. Böylelikle dili çözölür. Özellikle de senden bir şeyler koparabileceğine inanırsa. Emma'nın takıldığı diğer insanların isimlerini bile öğrenebiliriz."

"Pekâlâ," dedi Tristan bu fikre ısınarak. "Bir mesaj gönderip onu konuşturmaya çalışacağım."

Kate ayağa kalktı ve önce çantasıyla paltosunu sandalyesinin arkasından aldı. "Aniden aklıma bir fikir geldi. Bir saate dönerim ve gelirken de öğle yemeği getiririm."

29

“Bundan emin misiniz? Bizimle konuşmazlar ki,” dedi Tristan.

Exeter’in yirmi beş kilometre dışındaki küçük Crediton kasabasına doğru arabayla ilerliyorlardı. Kate, Avcı Tepesi yakınlarındaki nehrin kıyısında bulunan Kaisha Smith’in anne ve babasıyla konuşmak istemişti.

“Bunların yardımı dokunur,” dedi Kate delikanlıya küçük bir zarf uzatarak. Tristan zarfı aldı ve içinden paket lastiğiyle tutturulmuş iki küçük kartvizit destesi çıkardı. “Birinin üstünde senin adın yazılı, diğerindeyse benimki. Fotokopi odasına inip bunları bastırdım. Bana bir iyilik borçluydular. İkisinden de yirmişişer tane var.”

“Adım süslü, gümüş kabartmalı harflerle ne kadar havalı görünüyor,” dedi Tristan kartvizitin arkasını çevirirken. Kate, Tristan’ın kendisinininki “Özel Dedektif” yazarken onununki “Özel Dedektif Yardımcısı” yazmasına karşı çıkacağından endişelenmişti ama her şeyin yolunda olduğunu görmek onu rahatlatmıştı.

“Bana kalırsa en iyisi dürüst davranmamız olacaktır. Başka bir genç kadının kaybını soruşturduğumuzu, ki aynen öyle yapıyoruz, ve iki olay arasında bağlantı olabileceğini düşündüğümüzü söyleyelim,” dedi Kate.

Tammy ve Wayne Smith’in evi dik bir tepenin yamacından kıvrıla kıvrıla yukarı tırmanan sıra evlerin en tepesindeydi. Kate’in bulduğu park yeri ise en aşağıdaydı.

Dik yamacı tırmandıktan sonra nefes nefese sokak kapısına vardılar ve Kate kendine çekidüzen vermek için biraz soluklan-

mak istedi ama sokak kapısı aniden ardına kadar açıldı ve gözle-
rinin altında koyu halkalar olan zayıf bir kadın, elinde siyah bir
çöp torbasıyla dışarı çıktı.

“Evet?” dedi. “Eğer Yehova Şahitleri’ndenseniz defolup gi-
debilirsiniz. Hiç havamda değilim. Posta kutuma tıktırdığınız
Gözcü Kulesi dergisinin son sayısını kedi kumunun altına ser-
dik.” Yürüyerek önlerinden geçip bahçe kapısının yanında du-
ran siyah çöp konteynerine gitti.

Kate kim olduklarını açıkladı ve kartvizitlerini gösterdiler.

Kadın onları tepeden tırnağa süzerek Kate’in gündelik kot
pantolonuna, kazağına, uzun paltosuna ve Tristan’ın cırtlak kır-
mızı-mavi ceketine, kotuna, yeşil spor ayakkabılarına baktı.

“Gazeteci değil misiniz?”

“Değiliz,” dedi Kate.

“İçeri gelin,” dedi Tammy.

Evin içi ucuz mobilyalarla döşenmişti ama samimi bir hava-
sı vardı. Dağınık oturma odasında bel vermiş bir kanepa, tekli
koltuklar ve büyük bir düz ekran televizyon vardı; televizyonda
öğleden sonra yayınlanan bir yemek programında gözlüklü bir
şef büyük bir hevesle kuzu budu oyuyordu.

Kate’in haberlerden tanıdığı Wayne paçavradan farksız bor-
nozuyla tekli koltuklardan birine kurulmuş, boş boş televizyona
bakıyordu. Tammy kim olduklarını açıklayınca başını kaldırıp
onlara mahmur mahmur baktı. Kate adamın gözlerini görür gör-
mez sarhoş olduğunu anladı.

“Bu da Ruby, diğer... kızımız,” dedi Tammy. Yedi sekiz yaşla-
rında, zayıf, mahzun bir kız televizyonun yanına oturmuş pem-
be My Little Pony’sinin yelelerini tarıyordu. Tristan ve Kate ona
merhaba deyip kanepeye oturdular. Tammy diğer tekli koltuğa
yerleşti.

Kate, Wayne’in de Tammy’nin de sigara tiryakisi oldukları-
nı fark etti. İkisi de birer sigara yaktı ve sehpanın üstünde ağzı-
na kadar dolu bir kül tablası duruyordu. Kate gelip Tammy’nin
oturduğu koltuğun kenarına ilişen Ruby’nin yanında sigaraları-

nı t  tt  rd  kleri için elinde olmadan onları kınadı. Ruby sevimli, ufak tefek, soluk benizli bir kızıdı. Omuz hizasındaki platin sarısı saçları kulağının üstünden sola ayrılmıştı.   st  nde pembesi iyi-den iyiye solmuş bir eşofman takımı olmasına rağmen sa  modeli ona ya ının çok ötesinde bir ciddiyet katmıştı.

“Ne öğrenmek istiyorsunuz?” diye sordu Tammy.

“Kaisha’nın kaybolduğunu ne zaman fark ettiniz?” diye sordu Kate.

“Ben ve Wayne bir bahçe ürünleri deposunda vardiyalı çalışıyoruz,” diyerek s  ze girdi Tammy. “Kaisha’nın kaybolduğ  gün ikimiz de i teydik. Ruby’yi okuldan o alacaktı.” Sigarasından bir fırt çekti. Suratı sapsarıydı ve gözlerinin altında kocaman siyah halkalar vardı. Karısı kadar solgun olan Wayne odanın köşesinde yanan gaz alevine bakarak başını kederle aşağı yukarı salladı.

“Kaisha okulda mutlu muydu?” diye sordu Kate. Geçmiş zaman kullanımı Tammy ve Wayne için belli ki çok etkisi yaratmıştı çünkü ikisi de yumruk yemi e döndüler.

“  yleydi,” dedi Wayne. Tıra sız suratını ovuşturdu. Parmaklarında çok sayıda altın yüzük vardı ve Kate bir elinin parmaklarında “SEVG ”, diğ erindeyse “NEFRET” dövmesi olduğ unu gördü. “O... Hartford Lisesi’nde öğrenim görüyordu; yani fen ve matematik ağırlıklı. Zek  sını kimden aldığ ını bilmiyoruz...” Dili s  r  t  , sesi cılızlaştı ve suratında çaresizlik yüklü bir ifadeyle başını kaldırıp Tristan’a baktı.

“Okuldan eve dönerken mi kayboldu?”

“Evet.  oğ  zaman Ruby’yi okuldan o alırdı,” dedi Tammy. “Kaisha okula otobüsle gidip gelir ama Ruby’nin ilkokulu yolun hemen aşağısında.”

“Okulla otobüs durağı arası yürüyerek kaç dakika sürüyor?”

“Okulun spor sahasından geçip onu yolun sonunda bırakan 64 numaralı otobüse biner.”

“Salıları ve per embeleri antrenmanı var,” dedi ilk defa konuşan Ruby.

Kate gülümseyerek ona baktı. “Ne antrenmanı?”

Ruby annesinin yanına sokulunca Tammy sigarasını diğer eline alıp küçük kızı kaldırarak koltuğun kolçağına oturttu.

“Hokey. Gerçekten çok iyiydi. On sekiz yaş altı takımındaydı.”

“Hokey oynaması hiç hoşuma gitmezdi,” dedi Wayne suratını buruşturup ayaklarına bakarak. “Kadınlara uygun bir spor değil. Böyle söylememem gerektiğini biliyorum ama her şeyin canı cehenneme. Koca koca herifler gidip kızları antrenman yaparken izliyordu. Yan yana dizilip tel örgüden kızları dikizlediklerini gördüm,” dedi duygu yoğunluğundan bir oktav yükselen sesiyle.

“Özel okula mı gidiyordu?” diye sordu Tristan.

“Evet. Kızım bursluydu. Hani aklınız karıştıysa diye söylüyorum,” dedi Wayne ona meydan okurcasına bakarak.

“Kaisha yeni bir arkadaş edindiğinden bahsetti mi? Okuldan biriyle çıkmaya başladığından? Veya yaşıca ondan daha büyük birinden?”

“Oğlan falan yoktu. Keşke olsaydı,” dedi Wayne. Tammy ona ters bir bakış attı.

“Ah, yoksa Kaisha’nın kız arkadaşı mı vardı?”

“Hay sikeyim, hayır, yoktu,” dedi Wayne. Kate adamın git-tikçe sinirlenip hırçınlaştığını görebiliyordu.

“Kaisha’nın kaybolduğu gün ikiniz de gece vardiyasında mıydınız?”

“Kızıma bu siktiğimin şeyini benim yaptığımı mı sanıyorsunuz?”

“Wayne, kadın birtakım sorular sormak zorunda,” dedi kocasının gittikçe yükseldiğini gören Tammy. Kate’le Tristan’a döndü. “İkimiz de akşam altıdan sabah altıya gece vardiyasındaydık. Ama iki aktarma yaptığımız için evden dörtteki otobüse yetişecek şekilde çıkmak zorundayız.”

“Cuma sabahı saat kaçta eve vardınız?”

“Sekizi biraz geçiyordu,” dedi Tammy.

“Bir dakika, bir dakika,” dedi Wayne doğrulup koltuğun ucuna doğru kaykılarak. “Bu iki sikik de kim? Polis misiniz?”

“Onlar özel dedektif, Wayne, sana söylemiştim!” diye bağırdı Tammy.

Zamanlarının gittikçe daraldığını gören Kate, “Kaisha eve gelmeyince ne yaptın?” diye sordu Ruby’ye.

“Onu bekledim, gelmeyince cep telefonundan aradım, sonra annemi aradım. Yan komşumuza, yani Bayan Todd’a gittim,” dedi Ruby.

“Kaisha’ya çok kızmıştım,” diyerek lafa girdi Tammy. “Bir yere gittiğini sandım... Onu bir güzel Wayne’e şikâyet ettim...” Omuzları sarsıldı, ardından gözyaşlarına boğuldu. Ruby anne-sine sarılmak için uzandı ama Tammy onu elinin tersiyle itip sigarasını pislik içindeki halıya düşürdü. Ruby görev bilinciyle izmariti yerden alıp söndürdü.

“Bu adamı görüp görmediğinizi öğrenebilir miyim?” diye sordu Kate ve Keir Castle’ın fotoğrafını gösterdi. Tammy ve Wayne fotoğrafı incelediler. Bir anlığına Tammy umutlansa da ikisi de kafasını salladı. Wayne çıktıyı Kate’in elinden kapıp suratına yaklaştırdı.

“Yoksa bu hokey sahasının orada takılan piçlerden biri mi?” dedi.

“Yalnızca onu tanıyıp tanımadığınızı bilmemiz gerek. Gördüğünüz gibi kızıl saçları ve güçlü, belirgin yüz hatlarıyla kolayca göze çarpacak biri... Peki ya sen, Ruby?” diye sordu Kate.

Kız kafasını iki yana salladı.

“Babalardan biri, öyle değil mi? O kendini beğenmiş puştlardan biri...”

“Wayne!” diye bağırdı Tammy.

“Siktir git! Onu tanıyor musun?” dedi Wayne fotoğrafı göstererek. “Doğru düzgün bakmadın bile. Bak şu herife.” Fotoğrafı kadının burnunun dibine kadar soktu ve çenesine sürtünen kâğıt buruştu.

“Baktım!” dedi kadın kocasının eline vurarak. Adam fotoğrafı buruşturup kadının suratına fırlattı, ardından sendeleyerek sehpanın köşesine tutunmak zorunda kaldı.

Kate ayağa kalkıp araya girmek üzere olan Tristan'a baktı. Kafasını iki yana salladı. Bir sarhoşu yatıştırmanın hiçbir yolu olmadığını acı tecrübelerinden biliyordu. İşler bir anda sarpa sarabilirdi. Televizyonda haberler başlayıp da Wayne'in dikkati dağılınca rahatladı. Olay yerinin birkaç gün önce çekilmiş tanıdık görüntüsünü gördüler. Tammy masanın üstünde duran uzaktan kumandayı alacak oldu ama Wayne ondan önce davrandı.

"Kumandayı ben kontrol ederim," dedi bir parmağını kadının suratına doğrultarak. Sendeleyerek ayağa kalkıp televizyonun sesini açtı.

Televizyonda olay mahallinin dronla çekilmiş görüntüsünün tekrarı veriliyordu. Derken ekranda Kaisha'nın elinde kupayla gülümsediği, hokey formalı bir fotoğrafı belirdi.

"Polis on altı yaşındaki Kaisha Smith'in ölümüyle bağlantılı olduğunu düşündükleri başka bir genç kadın cesedi buldu," dedi spiker. Ekrandaki görüntünün yerini Yüksek Tepe'nin dibindeki kayalar ve uzun bir sıra hâlinde yere çömelmiş, gün ışığında ayrıntılı arama yapan polis memurları aldı.

"Kurbanın kimliği resmi makamlarca on altı yaşındaki Layla Gerrard olarak tespit edildi. Carmichael Lisesi öğrencisi olan Layla Gerrard'ın geçtiğimiz perşembe günü kaybolduğu bildirilmişti."

Bir okulun spor sahasının ve tren raylarına paralel uzanan bir patikanın dronla çekilmiş görüntüleri ekranı doldurdu.

Wayne dizlerinin üstüne çökuverdi. Tristan onun yanına gitti.

"Dostum, sana bir şey getireyim mi?" diye sordu Wayne'in ayağa kalkıp tekrar koltuğa oturmasına yardım ederken.

Ne var ki adam gözyaşlarına boğulup hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Ruby odadan çıktı ve az sonra elinde bir bardak suyla geri döndü. Birazı çenesinden aksa da Wayne kızının getirdiği suyu içti.

O anda Kate, Tammy'nin televizyonun altındaki dolabın altını üstüne getirdiğini fark etti.

"Kaisha'nın hokey formalı fotoğrafını nereden buldular?"

Onu kimseye vermedim. Yoksa o kadın polis memuru mu aldı?" dedi Tammy.

"Facebook'ta da var mıydı?" diye sordu Kate. "Oradan almış olabilirler."

Tammy şimdi bir fotoğraf albümüne dalmış, kimi hamileliğinde çekilmiş kiminde umutla kameraya gülümsedikleri fotoğraflara bakıyordu.

O hâli Kate'i can evinden vurdu.

"Gidin, lütfen gidin," dedi suratını ellerine gömen Wayne. Ruby birkaç adım attı ve Keir Castle'ın buruşturulmuş fotoğrafını yerden aldı.

"Sakinleştiklerinde bunu onlara tekrar gösteririm," dedi. Kate başıyla onayladı ve yanlarında Ruby'yle odadan çıktılar.

"Sen idare edebilecek misin?" diye sordu Kate sokak kapısından çıktıklarında. Ruby başıyla onayladı.

"Akşamları Bayan Todd'a gidip geceleri orada kalıyorum. Çok iyi biridir. Eskiden yaya geçidi görevlimizdi. Annemle babamın pek ruhu duymuyor. Yalnızca içip kavga ediyorlar."

Kate bir kartvizit daha çıkardı.

"Eğer sorun yaşarsan ya da korkarsan burada yazan numardan beni arayabilirsin. Sana yardım edebilirim," dedi kartviziti kıza uzatarak. Tristan da kendininkini verdi.

Ruby başını aşağı yukarı salladı.

Arabaya bindiklerinde Kate ve Tristan bir süre sessizce oturdular.

"Tanrım, çok korkunçtu," dedi Kate.

"Öyleydi," dedi Tristan.

"Üçüncü kızın kimliğini çabuk teşhis etmişler. Bakalım Alan Hexham otopside edindiği bilgileri bizimle paylaşacak mı?" dedi telefonunu bulmak için elini çantasına daldırarak. O esnada Tristan kendininkini çıkardı.

"Siktir," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Kate telefonunu çantasının derinliklerinden çekip çıkarırken.

“Keir Castle beni arkadaşlıktan çıkarmış,” dedi Tristan telefonun ekranını Kate’e döndürerek. “Artık profiline giremiyorum.”

“Sence bir şeyden mi şüphelendi?” diye sordu Kate.

“Profilimde mesleğimle ilgili hiçbir bilgi yok...” Kate’e baktı. “İnsanlar sosyal medyada tuhaf davranır.”

“Ama kariyerine yardımı dokunabilecek birini neden arkadaşlıktan çıkarsın ki? Fotoğrafını Ashdean Üniversitesi’nin web sitesine koymuşlar mıydı?” diye sordu Kate.

“Henüz değil.”

Kate telefonunun ekranını aşağı kaydırды.

“Otopsi hakkında bilgi alacağım ve Alan Hexham’in nüfuzunu kullanarak Keir Castle’ı araştırıp araştıramayacağına bakacağım.”

30

O akşamüstü yapacak başka işleri yoktu ve Kate akşam eve geldiğinde kendini huzursuz hissediyordu. Ne var ki Jake'le konuşacağı için heyecanlıydı. Bilhassa da futbol antrenmanı olduğu için her zamanki Skype görüşmeleri bir gün gecikmeyle perşembeye kaydığından.

Jake aradığında mutfakta zıp zıp zıplıyordu ve sömestr tatilinde onu ziyarete gelirken yanında getireceği, çoktan doldurmaya başladığı çantasının içeriğini gösterdi.

"İki haftadan daha az kaldı!" Sırıttı. "Kayalar yüzünden anneanneme deniz ayakkabısı aldurdım." Parlak yeşil lastik ayakkabılarını kaldırıp gösterdi.

"Çok kibar," dedi Kate.

"Hayır, *havalı* diyeceksin, anne. Kibar değil. Anneannem gibi konuşuyorsun ama o senden çok daha yaşlı."

"Sen kime *yaşlı* diyorsun?" dedi oğlanın arkasından görüntüye girip elindeki alışveriş torbasını mutfak tezgâhının üstüne bırakan Glenda. "Merhaba, Catherine."

"Selam anne. Yemekte ne var?" diye sordu Kate aniden içinde alev alıveren bir parça kıskançlıkla. Orada olup da onlarla birlikte sofraya oturamadığına üzüldü.

"Milföy yatağında somon," dedi bir kutuyu kameraya doğru tutarak. "Marks & Spencer'da çok güzel yapıyorlar..."

"Somonlu böreğin sosyetik adı," dedi Jake alçak sesle. Bu hâli Kate'i gülümsetti.

"Yanında kuşkonmaz ve taze patates de olacak," diye ekledi Glenda.

“Oraya geldiğimde benim için bir dalış elbisesi kiralayabilir miyiz? Deniz soğuk olur, değil mi?”

“Evet, sörfçüde çalışan Myra’ya sorabilirim. Gerçi ben hâlâ her sabah dalış elbisesi olmadan yüzüyorum.”

“Bu delilik,” dedi Jake kafasını iki yana sallayarak. “Çatlaksın.”

Glenda alışveriş poşetini boşaltma işini bitirip onlara doğru döndü, mutfak masasının üstünde bir şey gördü ve oğlanın yanına geldi. “Jake. Tüm bunları sen mi yedin?” diye sordu kola şişesi şeklindeki Haribo marka koca bir jelibon paketinin boşunu masadan alırken. Jake kafasını iki yana salladı. “Umarım öyledir, genç adam... Bak. Bacağını sallıyorsun, Jake. Hiperaktif davranışlarınla uğraşamam. Hele ki bu gece.”

Jake parmaklarını dudaklarının iki yanına koyup gözlerini sadece akları görünecek şekilde devirdi.

“Bu anneannemin makyajını yapmadan önceki hâli,” dedi.

“Jake, haydi ama, bu hiç hoş değil,” dedi Kate.

“Sana Facebook meselesinden bahsetti mi?” diye sordu Glenda.

“Hayır. Ne oldu?” dedi Kate. Jake kabahatini bilir gibi kollarını kavuşturdu.

“Beni arkadaşlıktan çıkardı.”

“Kimsenin anneannesini arkadaşısı değil. Hem sen *onun* profil fotoğrafını gördün mü? Mayolu resmini koymuş!” diye bağırdı Jake.

Kate dizüstü bilgisayarının ekranında Facebook’u açıp Skype penceresinin üstüne yerleştirdi. Glenda’nın Facebook profilini buldu. Annesinin hâlâ harika bir vücudu vardı ve profil fotoğrafında kan kırmızısı, tek parça bir mayoyla dimdik oturduğu şezlongdan kameraya gülümsüyor, incecik bronz bacakları güneş losyonunun etkisiyle parlıyordu. Usta bir kuaförün elinden çıkmış kusursuz sarı saçlarının üstüne, kırmızısının tonu mayosunun rengine tamamen uyan siperlikli bir şapka kondurulmuştu.

“Fotoğraf on numaraymış ama anne,” dedi Kate.

“Teşekkür ederim. İki yıl önce Portekiz’de kaldığımız villada çekilmiştim. Jake seninle hâlâ arkadaş mı?” diye sordu Glenda. Kate açıp baktı ve kendisinin de arkadaşlıktan çıkarıldığını görünce şaşırıp kaldı. Oğlunun yalnızca adını ve profil fotoğrafını görebiliyordu.

“Hayır, değil. Jake! Sana bizimle arkadaş olman ve şifreni paylaşman kaydıyla Facebook’a girebileceğini söylemiştik,” dedi Kate.

“Anne, seni sevdiğimi biliyorsun,” dedi Jake yalvaran, gülünç bir sesle. “Fakat korumam gereken bir namım var. Lütfen, lütfen, lütfen beni affet.” Ellerini birleştirip gözlerini kırıştırdı. Kate oğlunun paketteki bütün jelibonları tek başına silip süpürdüğünü görebiliyordu.

“Daha on dört yaşındasın, ne tür bir nama ihtiyacın olabilir ki?”

“Havalısına,” dedi oğlan sırtıtmayı sürdürerek. “Bu sizi sevmediğim anlamına gelmiyor, sadece sevgimi herkesin önünde göstermek istemiyorum.”

Kate ona kızamıyordu ama Jake durumun vahametini anlamak zorundaydı.

“Hemen şimdi ikimizi de arkadaşlarına ekleyecek ve ardından yeni şifreni göndereceksin, yoksa profilini kapattırırım,” dedi Kate.

“Yapamazsın,” dedi Jake.

“Eskiden polis memuruydum ve hâlâ bazı polis tanıdıklarım var. İnsanların Facebook profillerine girip, hesaplarını kapatıp her şeyi silebilirler.”

“Ama fotoğraflarım, mesajlarım ve tonla beğenim var!” diye bağırdı Jake.

“Hemen şimdi ikimizi de arkadaşlarına eklersen hiçbir şey değişmez,” dedi Kate. Jake kendisine denileni yaptıktan sonra huşumla mutfaktan çıktı. Ayaklarını yere vura vura basamakları tırmanırken çıkardığı gürültüyü uzaktan gelen bir kapı çarpma

sesi takip etti. Glenda yılgınlıkla kendini bir sandalyeye bırakıp gözlerini ovuşturdu.

“Teşekkürler, tatlım,” dedi.

“Artık benden nefret ediyor,” dedi Kate.

“Hayır, etmiyor.”

“Senin için daha kolay. Sen peşinden üst kata gidip onunla konuşabiliyorsun.”

Glenda kızına gülümsedi.

“Biliyorum, tatlım. Neden onu daha sonra aramıyorsun?”

Kate başıyla onayladı. Glenda bir parmağını dudaklarına götürüp ardından bilgisayarın kamerasına dokundurdu.

Bu, Jake’in Kate’e uzun zamandır ilk tavır alışıydı. Kate haklı olduğunu elbette biliyordu ama kendine sahanda yumurta yaparken o anlar kafasında dönüp durdu. Yumurtaları tereyağı sürülmüş sıcak ekmeğin üstüne koyup oturma odasına geçtiğinde güneş denizin üstünden batmaktaydı.

Yaz mevsiminde gün batımları içini enerjiyle doldururdu ama geceler uzadıkça mahzunlaşmasına ve yalnız hissetmesine neden olurlardı. Hazırladığı yemeğe baktı ama karnı aç değildi. Mutfığa geri dönüp tabağındakileri olduğu gibi çöpe döktü. Başını kaldırıp yan pencereden dışarı baktı ve rüzgârın kafasına yapıştırdığı platin sarısı saçlarıyla iki büklüm vaziyette sigarasını yakmaya çalışan Myra’nın sahile inmekte olduğunu gördü.

Tabağını eviyeye bırakıp arka kapıdan dışarı fırladı.

“Myra! Biraz zamanın var mı?” diye bağırdı kumlu bayırda peşinden koşarak.

“Merhaba, yabancı,” dedi Myra. “Son iki AA toplantısında gözlerim seni aradı.”

“Özür dilerim.”

“Benden dileme. Mesele senin ayıklığın.”

“Ortalık iyice karıştı; biraz konuşabilir miyiz? Dükkânı açabilir misin? Bir dalış kıyafetine ihtiyacım var,” dedi Kate.

“Elbette, anahtarları alayım,” dedi Myra.

Dükkânın içi rutubet kokuyordu ve denize bakan uzun pencereler sezon bittiğinden tahtalarla kapatılmıştı. Myra düğmeye basınca floresan ışıklar titreşerek yanıp içeriyi aydınlattı. Ön taraftaki sıra sıra raflara konserve ve kurutulmuş yiyecekler, kamp ocakları, gaz tüpleri ve birkaç küçük çadır koyulmuştu.

Myra, Kate'i arka taraftaki sörf reyonuna götürdü. Burada askılar dolusu dalış kıyafetine paletler, şnorkeller ve yakışıklı, kaslı adamların ufak tefek, bikinili fıstıklarla yan yana poz verdiği, rengi solmuş birkaç reklam panosu eşlik ediyordu. Rüzgâr binanın etrafında inildi.

"Jake'in boyu kaç?" diye sordu Myra dudaklarının arasına kısırdığı sigarasıyla çocuk dalış kıyafetlerinin bulunduğu askıyı elden geçirirken.

Arkasında Rip Curl logosu bulunan, siyahlı mavili küçük bir dalış kıyafeti çıkardı.

"Onu en son geçtiğimiz ay gördüğümde omuzlarıma geliyordu," dedi Kate.

Myra dalış kıyafetini Kate'in üstüne tuttu.

"Şişmanladı mı? Bazı çocuklar ergenliğe girdiklerinde balon gibi şişiyorlar. Şahsen ben on dördüme bastığımda çok kilo almış ve herkese patronluk taslayan birine dönüşmüştüm," dedi Myra.

"Şişman değil."

"Bakmak istersen başka renkleri de var," dedi Myra. Eski sigarasının ucuyla yeni bir sigara yakıp ilkinin pislik içindeki beton zeminde söndürdü. Kate askıdakilere teker teker bakmaya girişti. "Bu arada artık şişman diyemiyormuşuz. Geçtiğimiz yaz kadının teki yağ tulumundan farksız küçük bir kızla dükkâna geldi. Ona denizin güzel ve ılık, kızın yalıtımının ise sağlam olduğunu, o sebeple dalış kıyafeti kiralarken birkaç pound tasarruf edebileceğini söyledim."

"Sen ciddi misin?"

"Öyle bağıra bağıra söylemedim. Anneyi bir kenara çektim; yine de o hâlini görsen Üçüncü Dünya Savaşı'nı ilan ettiğimi sanırdın!"

“Bu olsun. Yeşili çok sever,” dedi Kate yeşil boya lekelerini andıran bir desenle bezeli dalış kıyafetini askıdan alırken.

“Ne zaman geliyor?”

“Sömestr tatilinde, yani on iki gün sonra. Ona dalış kıyafetinin fotoğrafını göndermek istedim de.”

“Al götür, tatlım,” dedi Myra diğer dalış kıyafetini yerine asarak.

“Ne kadar?”

“Sence? Senden para alacak değilim.”

“Teşekkür ederim.”

“Kate,” dedi Myra elini kadının koluna koyarak. “Bir toplantıyı daha kaçırma, olur mu?”

“Üstünde çalıştığım vaka yüzünden oldu.”

“Hiçbir şey ayıklığın kadar önemli değil. Şu içi boş dalış kıyafetini görüyor musun? Eğer raydan çıkarsan on iki gün sonra içi hâlâ boş olacak. Tekrar içmeye başlaman hâlinde annen onu yanına bile yaklaştırmaz,” dedi Myra.

“Biliyorum. Hep böyle zor mu olacak? Ayıklık yani.”

Myra başıyla onayladı.

“Seninkinin üstüne yirmi üç sene ekle, işte o kadar zamandır ayığım. Hâlâ toplantılara gidip sponsozumla görüşüyorum. Fakat hayattayım.”

31

Kate, Jake'e dalış kıyafetinin fotoğrafıyla birlikte bir mesaj gönderdi ama yatana kadar oğlundan ses soluk çıkmadı. Tam yatmaya gitmek üzereydi ki rehberinde olmayan bir numaradan telefon aldı.

"Kate, merhaba. Ben Great Barwell'den Doktor Baxter."

"Ben de tam yatmak üzereydim," dedi Kate.

Meredith Baxter, Peter Conway'in Great Barwell'deki danışman psikiyatristiydi. Kate için biraz fazla "yeni çağcı" bir tipti. Peter'dan mahkûm olarak değil, hasta olarak bahsederdi. İki yıl önce Kate'e telefon etmiş ve iyileşme süreci açısından faydalı olacağını söyleyerek Kate ve Jake'i, Peter Conway'le buluşturmak istemişti. Kate onunla son konuştuğunda gayet renkli bir dil kullanmış ve Meredith'e nereye gitmesi gerektiğini söylemişti.

"Yarın Londra'da olacağım. Seninle görüşmek istiyorum," dedi kadın.

"Neden?" diye sordu Kate.

"Peter ve Jake hakkında."

"Sana daha önce de söyledim. Jake'le irtibat kuramaz..."

"O konuda değil. Seninle Paddington İstasyonu'nda buluşabilirim. Exeter'den oraya hızlı tren var."

"Mendebur trenin varlığından haberdarım."

"Lütfen, Kate. Çok önemli."

Kate ertesi sabah erkenden kalktı. Exeter'deki Saint David Tren İstasyonu'na varması yarım saatini aldı ve sabahın yedisindeki Paddington hızlı trenine yetişmeyi başardı. Masalı koltuklardan

birine bilet bulmuş ve işini de yanında getirmişti ama odaklanamıyordu. Jake'in mesajına cevap verip vermediğini görmek için telefonuna bakıp duruyordu ama gelen giden yoktu. Dokuza birkaç dakika kala Paddington'a vardı ve Meredith'i tren istasyonundaki Starbucks'ta bir masaya oturmuş beklerken buldu.

Rengi bakıra çalan uzun sarı saçlarını arkasından atkuyruğu yapmış, kırklarının başlarında, güzel yüzlü bir kadındı. Elinde deri bir çanta, üstündeyse kot pantolon, kırmızı kazak ve kısa bir kot ceket vardı. Boynuna asılı ipin ucundan sallanan lamine kart, kimliğini ve doktor olduğunu ele veriyordu.

"Sana sormadan senin için de bir *cappuccino* aldım," dedi Meredith. "Lütfen otur." Yatıştırıcı bir sesi vardı ama Kate bunun bir numara mı olduğunu, yoksa evde kocasına bulaşıkları yıkaması için homurdanırken de aynı ses tonuyla mı konuştuğunu merak etti. Starbucks'taki sandalyelerin yarısı boştu ama kasanın başında kahvelerini alıp gitmeyi bekleyen upuzun bir işçi kuyruğu vardı. Kate kahve makinelerinin ve istasyon anonslarının gürültüsüne müteşekkir oldu.

"Beni çok huzursuz ettin. Dün gece iyi uyuyamadım," dedi Kate.

"Üzgünüm ama seninle gerçekten yüz yüze konuşmam gerekiyordu ve hastaneye gelmek istemeyeceğinin de farkındaydım..."

Kate'in telefonu öttü. Hemen çıkarıp baktı ama gelen mesaj Tristan'dandı.

"Mesaja dönmen mi gerekiyor?"

"Hayır," dedi Kate telefonunu kaldırırken.

"Hastalarımın iletişimleri gizli tutulur ama Peter Conway'e gönderilen bir mektuba el kondurdu çünkü senin koydurduğun iletişim yasağını çiğniyordu." Meredith çantasından çıkardığı mektubu masaya koydu. Bu küçük, kahverengi bir zarftı. Adres alanı elle doldurulmuştu ve sağ üst köşesinde ince, siyah harflerle şöyle yazıyordu: *BİR HAYRAN*

Bu sözcükleri görünce Kate'in midesi ağzına geldi.

“Parmak izi baktırdınız mı?” diye sordu.

“Neden? Niye baktıralım ki?”

“İçinde ne var?” diye sordu Kate. Zarfı açtı ve içinden tek sayfalık mektubu çıkardı. Bu Jake’in Facebook profiliyle fotoğrafının çıktısıydı ve altına aynı elyazısıyla şöyle yazılmıştı:

ONUN NE DURUMDA OLDUĞUNU GÖRMENİ İSTEYEN TEK KİŞİ BENİM. YAKINDA ON BEŞİNE BASACAK! KİMBİLİR, BELKİ DE BABASI-NA ÇEKER...

BİR HAYRAN

“Bunun korkunç ve şok edici olduğunu biliyorum ama unutmama ki herhangi biri bu sayfanın çıktısını alıp ona göndermiş olabilir. Jake’in Facebook profili herkese açık. Yani bunun gizlice gönderilmesi yasalara aykırı değil,” dedi Meredith. Sesi rahatsız edici derecede yatıştırıcıydı.

Kate’in kalbi kaburgalarını dövüyordu ve notun “BİR HAYRAN” tarafından gönderildiğini gördüğünden beri elleri titriyordu. Jake’i, Facebook sayfasını ve Glenda’yı nasıl da arkadaşlıktan çıkardığını düşündü. Telefonunu çıkarıp annesini aramayı denedi ama Glenda’nın telefonu kapalıydı ve çağrısı doğrudan telesekretere düştü.

“Anne, mesajımı alınca beni ara. Acil,” dedi. İstasyonun ana salonuna bakan devasa bir pencerenin kenarında oturuyorlardı. Karşılarında lüks içkilerin satıldığı bir dükkân vardı. Absolut Vodka şişelerinden inşa edilmiş bir kule vitrinde sergileniyordu ve iki yakışıklı, genç adam berrak sıvıyla doldurdukları küçük tadım bardaklarını koydukları tepsilerle dükkânın önünde dikiliyordu.

“Kate? Kate?” dedi Meredith. Kate ona döndü. “İyi misin?”

İyi miyim? diye düşündü Kate. *Psikoloji diploman var ve iyi olup olmadığımı soruyorsun, öyle mi? Ne kadar korktuğuma ve öfkelendiğime dair en ufak bir fikrin yok!*

Kate tekrardan telefonunu çıkardı ve Nine Elms Araba Mezarlığı’ndaki notun fotoğrafını bulana kadar ekranı aşağı kay-

dırdı. Fotoğrafı Meredith'e gösterdi ve ona ölü kızlarla olay mahallinde bırakılan notların hikâyesini anlattı. Kate sözünü bitirdiğinde Meredith arkasına yaslandı.

"Konuş benimle, Kate. Hislerini içine atmamalısın."

Kate, Meredith'i ensesinden yakalayıp suratını masaya çarpma isteğine direndi.

"Bu 'Bir Hayran' imzasıyla Peter'a gönderilen ilk mektup mu?" diye sordu ses tonunu kontrol etmeye çalışarak.

"Hayır. Ülkenin dört bir yanından pek çok mektup alıyor ve çoğu hayranı olduğunu iddia ediyor."

"Hayır, özellikle 'Bir Hayran' şeklinde imzalanmış olup olmadığını soruyorum?"

"Kişisel mektuplarının içeriği hakkında konuşmam mümkün değil..."

"Tanrı aşkına. Beni ta nerelerden buraya çağırıyorsun, şu mektubu gösteriyorsun ve ardından konuşamayacağını söylüyorsun!" dedi Kate masaya yumruğunu vurarak.

"Kate. Sakinleşmen gerek."

"Sen bir psikiyatristsin. Tepesi atmış birine sakinleşmesini söylemenin hiç işe yaradığını gördün mü?"

"Kate, ben senin tarafındayım. Peter'ın bütün iletişimlerinin denetlendiğini biliyorsun. Avukatlarının gönderdiği, denetimden muaf mektuplar hariç gelen her şey kontrol ediliyor. Eski bir polis olarak bunu bilmen gerekir."

"Dedektif polis memuru," dedi Kate. Duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Lütfen bir şu kâğıttaki elyazısına ve bir de olay yerlerine bırakılan mektuplardakine bak. Aynı elden çıkmışa benziyorlar."

Meredith fotoğraflara ve mektuba göz gezdirdi.

"Bilmiyorum. Benziyorlar ama ben elyazısı uzmanı değilim. Ama şu saatten sonra bunu polisle paylaşacağımdan emin olabilirsin. Anlaman gerek, Peter çok sayıda tuhaf mektup alıyor."

"Polisle iletişim hâlinde misiniz? Ve mektuplarını görme talebinde bulundular mı? Yalnızca evet veya hayır, lütfen?"

“Evet ama düzenli aralıklarla talepte bulunuyorlar. Yılda bir ya da iki defa. Ayrıca onları neden görmek istediklerini bizimle paylaşmak zorunda değiller.”

“Yani bu kişinin Peter’la iletişimde olması mümkün?”

“Hayır.”

“Çok ziyaretçisi oluyor mu?”

“Kate...”

“Tanrı aşkına, Meredith! Oğlum büyük tehlike altında. Elimde Peter’ın onunla irtibat kurmasını yasaklayan bir mahkeme kararı var. Ve biri bu boktan mektubu gönderiyor! Senin de bir oğlun var, değil mi? Neden hüküm giymiş tüm o sübyancılara ve katillere gösterdiğin şefkatin aynısını bana da göstermiyorsun?”

Meredith sakın tavırlarına rağmen dişlerini gıcırdatıp saçlarını düzeltti.

“Peter çok az sayıda telefon alıyor, onlar da izlenip kaydediliyor. Çok az kişi tarafından ziyaret ediliyor. Mektuplar aracılığıyla tanıştığı bir pederle görüşüyor. Altı haftada bir buluşuyorlar ve görüşmeleri esnasında aralarında cam oluyor. Avukatı ziyaretine geldiğinde yine bir camın arkasından konuşuyorlar.”

“Peter hâlâ şiddete meyilli mi?”

“Kate, sana söyleyebileceğimden fazlasını anlatıyorum. Psikolojik durumu hakkında yorumda bulunamam... Onunla yüz yüze görüşebilen tek kişi Enid. Haftada iki kere görüşüyorlar. Ziyaretleri yakından izleniyor, ayrıca görüşmenin öncesinde ve sonrasında ikisinin de üstleri aranıyor.

“Bu vaka hakkında, yani cesetleri geçtiğimiz günlerde bulunan ölü kızlar hakkında konuştular mı?”

“Hayır.”

“Avukatıyla en son ne zaman görüştü?” diye sordu Kate.

“Geçtiğimiz hafta ama o görüşmeler denetimden muaf tutuluyor. Onu kimin temsil ettiğini biliyor musun? Terrence Lane, saygı duyulan bir insan hakları avukatıdır. Kariyerini riske atmaz. Hem de ne için? Peter’ın bankada birkaç yüz poundu kaldı... Neyse, tüm bunlar gizli bilgidir.”

“Şu nota tekrar bak. Bir sohbe kaldığı yerden devam eder gibi. Kendini tanıtıyor...” Kate yüzünü ovuşturdu. “Gitmem gerek...” Aniden ayağa kalktı ve telefonuyla mektubun fotoğrafını çekti.

“Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?” diye sordu Meredith. “Bunu polise göndereceğim.”

“Peter Conway’in üstünü tekrar arar mısınız? Ama aranmadık yeri kalmayana kadar? Hüccresinin altını üstüne getirin. Onunla temas kuran herkesi arayın. Çalışanlar da buna dahil.”

“Hastalarımın yasal hakları var ve...” diye lafa girdi Meredith. Sesi neredeyse saldırganca yatıştırıcıydı.

“Umarım günün birinde gözü dönmüş bir psikopatın tersine denk gelmezsin,” dedi Kate. “Eğer kendini biraz daha benim yerime koysaydın o mendeburların insani hakları konusunda farklı düşünürdün!” Kate çantasını alıp hışımla Starbucks’tan çıktı.

Ana salonun altında bulunan en yakın tuvalete gitti. İçerisi boştu ve kendini kabinlerden birine kilitledi. Gözyaşlarının akmasına izin verdi. Bu boşalma ona iyi geldi. Ne var ki çok geçmeden hademenin tekerlekli kovanın sesini duydu. Derken kapısı tıklatıldı.

“Orada ne yapıyorsunuz?” diye sordu tiz bir ses.

“Hiçbir şey. Git başımdan,” dedi Kate nefes almaya çalışarak. Sesinin duygularını ele vermesine müsaade etmemeye kararlıydı.

Bir duraksama oldu ve ardından kova tangır tungur oradan uzaklaştı. Kate gözlerini silip telefonunu çıkardı. Sinyal yoktu. Birkaç defa derin derin nefes aldı, sonra kabinden çıkıp istasyona geri döndü. Annesini, Jake’i, babasını, hatta erkek kardeşini bile aramayı denedi ama hiçbirisi cevap vermiyordu. Hâl böyle olunca Jake’in okulunu aradı ve nispeten kibirli bir sekreterden Jake’in derste olduğunu öğrendi.

Kate salondan aşağı doğru yürüdü ve kendini şaraplarla içkilerin satıldığı lüks dükkânın yakınında buldu. Yumuşak, hoş bir ışıkla parlayan vitrinlere şişeler üst üste istiflenmişti ve dükkânın önünde, gelen geçene tadımlık içkilerden ikram eden iki genç adam uzun boylu, bronz tenli ve yakışıklıydı.

“Absolut Elyx’i denemek ister misiniz?” diye sordu delikanlılardan biri, küçük bardaklarla dolu tepsisiyle ona yaklaşarak. Berrak sıvı pırıl pırıldı. Kate bir tane aldı. “Bakır imbiklerde damıtıldığından çok yumuşaktır,” diye ekledi delikanlı gülümseyerek. Dört dörtlük bir tipti. Pürüzsüz bir ten ve gür, koyu renk saçlar. Kate’in elindeki küçük plastik bardak soğuktu. Votka soğutulmuştu ve azıcıktı. Sadece bir yudum. Şık, iyi giyimli bir kadınla erkek tepside birer bardak alıp kafalarına diktiler.

“Çok iyi,” dedi adam. Kadın başıyla onu onayladı ve boş tadmılık bardaklarını gerisin geriye tepsiye bırakıp platform boyunca yürümeye kaldıkları yerden devam ettiler.

Kate hepsinden uzaklaşarak istasyonun تنها bir köşesine doğru yürüdü. Bir panelvan uzun sütun silsilesinin yanına park edilmişti. Bu koyu kırmızı bir İngiliz Kraliyet Postası aracıydı. Kate’in tek odak noktası elindeki soğuk, küçük bardak ve kaliteli votkanın serin, keskin kokusu oldu.

Arkasına dönüp ellerinde dolu tepsilerle dükkânın önünde dikilmekte olan iki yakışıklı delikanlıyı gördüğü esnada dünya âdeta ağır çekimde hareket ediyordu. Hiç sıkıntıya girmeden daha fazlasını da alabilirdi.

Kate bardağı dudaklarına götürdü, ne var ki bunu yaparken posta kutularını yüklenmiş adamı görmedi. Adamın koluna çarpmasıyla küçük bardak elinden kayıp yere düştü ve votka fayans zemine saçıldı.

“Önüne bak!” dedi adam etrafından dolanırken. Kate bir anda kendine geldi.

Yerde yan yatan küçük bardağı ve fayans zemine yayılan votkayı öylece bırakıp telaşlı adımlarla oradan uzaklaştı. Lüks içki dükkânının önünden geçip platforma çıktı. Hızlı trenin bir dakika içinde hareket edecek olmasını talihine yordu. Platform boyunca koştu ve kapıların kapanmasına saniyeler kala trene binmeyi başardı.

32

Kate eve dönüş yolunda, trende biraz sakinleşti. Sessiz bir köşe bulup Glenda'yla konuşmayı başardı. Annesi yıllar önce onlara tahsis edilmiş aile irtibat memuruyla temas kuracağına söz verdi.

"O güvende, Kate. Bana güven. Okulu da gayet emniyetli bir yer ve Jake'in geçmişinden haberdarlar."

"Beni habersiz bırakma, anne ve Jake'ten mesajıma cevap vermesini, ona fotoğrafını gönderdiğim dalış kıyafeti hakkında ne düşündüğünü söylemesini iste."

"Elbette. Sen iyi misin, tatlım?"

Kate yanından akıp giden manzaraya baktı. İçmeye o denli yaklaştığını aklına getirmek bile istemiyordu.

"Ben iyiyim," dedi. Çağrıyı sonlandırdığında telefonu tekrar çaldı. Bu defa arayan Tristan'dı. İçmenin eşiğine kadar geldiği kısmı atlayarak olan biteni ona çabucak anlattı.

"Üçteki dersime yetişirim," dedi sonra.

"Süper. Beni dinleyin. Az önce internette bu akşam saat yedide üçüncü kurban, yani Layla için bir mum ışığı ayini düzenleneceğini gördüm. Yaşadığı Topsham kasabasında olacakmış. Ashdean'den yalnızca on altı kilometre uzaklıkta. İnsanlarla konuşmak, daha fazla bilgi edinmek için iyi bir fırsat olabilir, özellikle de küçük bir kasaba olduğu düşünülduğünde..."

Kate kafasından çabucak bir hesap yaptı. *Üçle dört arasında dersim var, beşte Myra'yla AA toplantısında olmalıyım. Sonra arabayla Topsham'a gideriz.*

"Tamam, aynen öyle yapalım," dedi. Oyalanmak iyidir, diye düşündü. Aklının olmayacak şeylere kaymasına mâni olurdu.

Peter o akşamüstünün ilerleyen saatlerinde hücresinde mekik çekerken kapısına vurulduğunu duydu. Winston kapağı açtı.

“Peter, odanı aramamız gerek,” dedi.

“Neden?”

“Rutin arama,” dedi Winston ifadesiz gözlerle ona bakarak. Peter kapağın önüne geldi ve önce kelepçelendi, sonra başlığı kafasına geçirildi, en nihayetinde de koridora çıkarıldı. Terrell ellerine kullanılmamış bir çift lateks eldiven geçirirken Winston, Peter’ın yanında kaldı.

“İçeri girmeden önce bana söylemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu Terrell.

“Hayır,” dedi Peter. Terrell içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Peter istifini bozmamaya çalıştı. Enid’den ve “hayranından” gelen mektupları büyük bir ilaç şişesinde duran C vitamini kapsüllerinin içinde saklıyordu. İçine beyaz kâğıt tıktırılmış bir kapsülün ilk bakışta tıpkı dolu kapsüllere benzediğini keşfetmişti. Sadece radyatörün kadranının gevşek olduğunun fark edilmemesini umuyordu. Öyle bir zulaya yazık olurdu.

“İyi misin, Peter?” diye sordu Winston. “Terliyorsun.”

“Spor yapıyordum,” dedi. Bir kerecik doğruyu söyleyebildiğine memnundu. Kıyafetlerinin üstünde daha iyi durduğunu fark etmişti.

Derken Winston’ın telsizi öttü ve tecrit hücresinde tıbbi destek talep edildi.

“Acil durum. Yeni dikenli tele dolanmış bir hastamız var...” Winston telsizinin düğmesine uzanıp sesini kısıtı.

“Yeni dikenli tel mi?” diye sordu Peter. “Biri firar etmeye mi kalkıştı? Sirenlerin çaldığını duymadım.”

“Tecrit hücresinin avlusundaki duvarların tepesi de dikenli tellerle çevrildi,” dedi Winston.

“Ağı nasıl geçmiş?” diye sordu Peter.

“Ağlar sökülmişti,” dedi Winston. “Bir sürü kuş ağlara takılıp ölüyordu. Leşlerini oradan toplamak da epey pahalıya mal oluyordu...” Derken ne yaptığının farkına varıp konuşmayı kesti. Peter aklı başındaki az sayıda hastadan biriydi ve Winston iyi bir adamdı. Zaman zaman Winston’ın kendini onunla normal bir insanmış gibi konuşmaya kaptırdığı Peter’in gözünden kaçmıyordu. Kapı açıldı ve Terrell, Peter’in odasından çıktı.

“Sorun yok,” dedi. “Geriye sadece üstünü aramak kaldı, Peter.”

Birlikte hücreye girip elbiselerini çıkarmasını istediler ve ıvır zıvır saklayabileceği her yerine küçük bir fener tutarak onu didik didik aradılar.

Peter koridorundaki diğer hücreleri aramaya geçtiklerini duydu.

Tecrit hüccresinin avlusunun üstünde artık ağ yok, diye düşündü. Bu her şeyi değiştirir.

Kâğıttan bir şerit yırttı ve oturarak bir sonraki ziyaretinde Enid’e vermek üzere yeni bir not yazmaya koyuldu.

Meredith, G Kanadı’nın girişinde Winston’la Terrell’ı bekliyordu. Kate’le yaptığı görüşme yüzünden sarsılmıştı ve hastaneye dönüş yolunda, Peter’in öyle ya da böyle birileriyle iletişim kurduğuna dair endişeleri gittikçe büyümüştü.

“Bütün odalar temiz,” dedi Winston. “Saklanmış biraz yiyecek bulduk ama hepsi buydu. Mektup yok. Silah ya da yasaklı başka bir şey de yok.”

Meredith başıyla onayladı ve yukarı aşağı volta atmaya başladı. “Peter’la temas kuran hastaların tümünü kontrol ettiğinizden yüzde yüz emin misiniz?” diye sordu.

“Haftalık grup terapinize katıldığı anlar dışında diğer hastalarla temas kurmuyor,” dedi Winston. “Ve her şeyi izliyoruz.”

“Peki ya çalışanlar?”

“Ekibim her açıdan güvenilirdir,” dedi suratı asılan Winston.

“Hem içeri girerken hem de dışarı çıkarken güvenlik kontrolünden geçiyoruz.”

“Personele ait bütün alanların kontrol edilmesini ve son üç ayda G Kanadı’nda çalışmış veya hâlâ çalışmakta olan herkesle konuşulmasını istiyorum. Hem de hemen.”

“Emredersiniz,” dedi Winston. “Ama sırf kayıtlara geçsin diye güçlü oyunculardan oluşan sadık ve dürüst bir ekibimin olduğunun bilinmesini isterim. Öyle olmak zorundayız. Aramızda mahkûmlardan birinin namına çalışan, mesaj ya da mal getir götürü yapan kimsenin olmadığına sizi temin ederim.”

Meredith, Winston’a baktı. Böyle söyleyerek varını yoğunu ortaya koyuyordu.

“Anlaşıldı. Lütfen, aramaya derhal başlanmasını istiyorum. Bütün alanları kapatın. İşimiz bitene kadar kimse buradan çıkmayacak.”

33

Kate'le Tristan o akşam altı buçukta Topsham'a vardı ve köyün eteklerindeki meskûn bir sokağa park ettiler. Yanlarına küçük birer fener, mum ve kibrit almışlardı. Hepsini Tristan'ın çantasına tıktırıp köyün anacaddesine doğru yürümeye koyuldular. Kate o sabahki hadiseleri zihninin gerilerine itmişti. AA toplantısına yalnız katılmış ve arkada oturmuştu. Konuşulanları yarım kulakla dinlemişti çünkü aklı fikri soruşturduğu vakadaydı. Myra'yla konuşması gerektiğini biliyordu ama ayine katılıp yeni bilgiler edinme fırsatını tepmek de istemiyordu.

Anacaddeye yaklaştıkça kalabalığa karıştılar. BBC ve ITV'nin bölgesel haber kanallarının panelvanları pazar meydanına park edilmişti. Havada bir elektrik vardı ama Kate bunun nedenini tam olarak kestiremiyordu. Sanki normalde sesi olmayan insanlar aniden seslerini bulmuş gibiydiler. Topsham varlıklı insanların yaşadığı bir yere benziyordu ve kasaba canlılıktan istifade eden geleneksel dükkânlarla doluydu: Mandıra, kasap ve fırın genellikle cadde üzerinde bulunan bankalarla ve postaneyle yan yanaydı. Anacadde trafiğe kapatılmıştı ve altı üniformalı polis memuru ortalıkta kol geziyordu. Bir de küçük polis nakil aracı vardı.

Zaten buz gibi olan hava, gökyüzünün rengi maviden siyaha dönüp de sokak lambaları titreşerek yandığında iyiden iyiye soğuduğundan Kate ve Tristan yünlü bereleriyle eldivenlerini taktıklarına memnun oldu.

Ayin anacaddenin sonundan başlayıp kiliseye kadar devam edecekti.

“Bu dükkânların beş buçuk ya da altıda kapanması gerekirdi,” dedi Tristan kasapla fırının önünden geçerlerken.

“Kalabalık için açık kalmışlardır,” dedi Kate. “Kurbanın akrabalarının veya arkadaşlarının ayinden sonra buralarda takılacağını hiç sanmam. Tabii eğer gelirlerse.”

Etrafa şöyle bir göz atınca insanlarla konuşma şansını bulmakta çok zorlanacaklarını düşündü. Bunu başarabilseler bile insanları mazeretleri hakkında sıkıştırarak konuşmaya başlamak ona hiç uygun gelmiyordu.

Gittikçe büyüyen kalabalığın ortasında, ayakta durmak için savaş veren yerel haber ekibi, anacaddenin başında biri kadın iki kişiyle röportaj yapıyordu. İkisi de iyi giyimliydi, bakışları kederli ve hüzünlüydü, yanlarındaysa genç bir oğlanla kız vardı.

Kışlık kabanlarının önleri açıktı ve üstünde **LAYLA'YI GÖRDÜNÜZ MÜ? 0845 951 237'Yİ ARAYIN** yazan tişörtler giymişlerdi. Yazının hemen altına Layla'nın kameraya gülümserken çekilmiş bir fotoğrafı basılmıştı.

“Kızımızın hatırasını yâd etmek ve soruşturmayı canlı tutmak istiyoruz,” dedi Layla'nın babası. Yakışıklıydı ve duygularını dizginleyebiliyordu. “Bilgi sahibi olan kimselerden bu numaranı polise ulaşmalarını rica ediyoruz.”

Layla'nın konuşacak vaziyette olmayan annesi ona sınıksı tutunmuştu. Layla'nın erkek ve kız kardeşleri de suskundu ve şoku atlatamamışa benziyorlardı. Kate kaburgalarının dürtüldüğünü hissetti ve kafasını kaldırıp baktığında Tristan'ın başıyla bir yere işaret ettiğini gördü. Yolun biraz ilerisinde Başmüfettiş Varia Campbell ve Müfettiş John Mercy, üniformalı üç polis memuruyla birlikte kenarda dikiliyordu. Göze çarpıyorlardı çünkü mum yakmak yerine gözleriyle kalabalığı tarıyorlardı.

“Gözlerine hiç gözükmeyelim,” dedi Kate uzun boylu adamla karısının arkasına geçerken. Tristan yünlü beresini kaşlarına kadar indirdi. Layla'nın annesinin, babasının, kardeşlerinin ve Layla tişörtlerinden giyen bazı arkadaşlarıyla akrabalarının ar-

kasında kalabalık toplanmaya başlamış ve kol kola girerek tek bir sıra oluşturmuşlardı.

Tristan mumunu yakarken Kate ellerini onun fenerine siper etti ve ardından Tristan da Kate'inkini yakmaya yardım etti. Kalabalık yavaşça yokuş yukarı yürümeye başladı. Soğuk yüzünden sımsıkı giyinmiş, çıt çıkarmayan yüzlerce insanın katılımıyla gittikçe büyümüştü. Varia'nın önünden geçerlerken kadın Kate'i fark etti ve yaşadığı şaşkınlığı gizleyemedi ama dikkati onunla konuşmak için yanına gelen üniformalı polis memurlarından biri tarafından dağıtıldı.

Ağır adımlarla kasabanın merkezine varmaları yarım saat sürdü. Yollar kapalıydı ve herkes sessizdi. Mumlar inkâr edilemeyecek kadar güzeldi. Yüzlerce altın sarısı ışık.

Kiliseye ulaştıklarında peder kalabalığı bahçe kapısının orada karşıladı ve megafondan konuşarak herkesi duaya davet etti.

Ardından Layla'nın sınıfından bir kız tek başına "Amazing Grace" ilahisini söyledi. Bu akıllara kazınacak bir andı. Kate bakışlarıyla kalabalığı taradı. Herkes hüzünlü görünüyordu: Layla tişörtlerinden giymiş her yaştan erkek, kadın ve okul çağındaki çocuk.

Peter Conway'in "en büyük hayranı" olan kızıl saçlı adam kızlarının fotoğrafının basılı olduğu tişörtleriyle ayine katılan Layla'nın ailesine çok yakın yürümüştü. Pazar meydanındaki yaslı kalabalığa karışmak ve onlara neredeyse gözyaşlarının kokusunu alabilecek kadar yakın olmak zevkten başını döndürmüştü. Ona ayine katılma cesaretini veren soğuk havaydı. Herkesin üstünde kalın paltolar, bereler ve ağızlarını örten atkılar vardı. Araya kaynamak kolaydı.

Polis memurlarının dikkatli gözlerle kalabalığı taradığını görmüştü. İhtiyatlı hâllerinin teatral bir havası vardı. Katilin çıkageleceğine aslında inanmıyorlardı ve ellerinde soruşturmaya devam edebilecekleri başka bir ipucu yoktu. Çok dikkatli davranmıştı. Kızları kaçırmak için sahte plakalı farklı panelvanlar

kullanmıştı. Güvenlik kameralarından sakınmıştı. Kimse onu görmemişti, yani önemli hiç kimse. Elllerinde bir robot resim olsaydı çoktan halkla paylaşırlardı.

O hâlde, tüm bunların ışığında, polis neden oradaydı? Katili "kötü" bir adama benzeterek mi teşhis etmeyi umuyorlardı?

Başmüfettiş Campbell ve memurlarının burunlarının dibinden geçip giderken polislerin bakışları üstünde gezinmiş, sonra onu atlamış ve *aramaya* devam etmişti.

Ardından kilisenin önündeki kalabalığa karışmış ve haber kanallarının kameraları herkesi filme aldığından başını önünden kaldırmadan onlarla birlikte dua etmişti. Çok sayıda insanın dışarıdayken özenle dua etmesi ama peder herkesi akşam ayinine katılmak üzere içeri davet ettiğinde adama kulak asmayıp dükkânlarla barların hâlâ açık olduğu anacaddeye akın etmeleri onu çok şaşırtmıştı.

Belki de yalnızca insanlar sizi kameralarda grebildiğinde dua etmeye değiyordur.

Layla'nın ailesi de dahil pek çok kişi caddenin karşısındaki bara gitmişti.

Kendisiyse bir mobil yemek aracından izburger almak için sıraya girmişti. Tam izburgerinden koca bir ısırık alıyordu ki Kate Marshall'ı uzun boylu, ince bir delikanlıyla birlikte grmşti. Kadının kafasında bir bere vardı ama ilk bakışta tanınıyordu. Hâliyle ağız dolusu izburgeri biraz afallamış hâlde yuttu. Bu kadın Nine Elms Yamyamı'nın mazisinin bir parçasıydı. Ve burada kalabalığa karışmaya çalışıyordu.

Kalabalığın etrafından dolaşıp kadına biraz daha yaklaştı. İnternette bulduğu fotoğraflarından daha yaşlıydı ve kırmızı paltosu içinde biraz tıknaz görünüyordu ama yine de çekici olduğunu düşündü. *Yenmeye* müsaitti. Hayran, izburgerini ısırđı ve kadının uyluklarının arkasındaki yumuşak eti ısırarak koparmanın neye benzeyeceğini hayal etmeye çalıştı.

Hayır, âdeta o na gitti. izburgerin beş para etmez köftesi artık ona kuru geliyordu... Birlikte olduğu delikanlı, kadına ya-

kın görünüyordu. Fakat takılır gibi bir havaları da yoktu. Ama kadın pis bir sürtük olabilirdi. Rol yapabilirlerdi. Acaba onunla eve gidip olgun memelerini emebilir miydi?

Kate oğlanla konuşurken başını kaldırdı. Doğrudan ona bakıyor gibiydi ama onu görmedi. Kalabalığın beyaz gürültüsünün bir parçası olduğundan bakışları içinden geçip gitti.

Hayran, çizburgerinin son lokmasını da ağzına atıp tadını çıkarıyormuş gibi yaparak gerisin geriye kalabalığa daldı.

34

Tristan ve Kate arabaya vardıklarında, dışarıda dondurucu bir soğuk hüküm sürüyordu. Tek sıra hâlinde park etmiş arabalar gitmişti ve onlarınki sokak lambalarından uzakta, ağaçların gölgesinde kalan tek arabaydı.

Kate sağ sileceğin altına sıkıştırılmış notu fark etti. Bu kare şeklinde, kalın, krem rengi bir kâğıttı. Başta bunun o sokakta oturanlardan biri tarafından oraya bırakıldığını düşündü ama sonra siyah mürekkeple yazılmış adını gördü. Elyazısı Meredith'in ona gösterdiği nottakiyle aynı gibi görünüyordu. Kate titreyen eliyle kâğıdı sileceğin altından alıp açtı.

KATE, BU AKŞAM KIRMIZI PALTONUN İÇİNDE AĞIZLARA LAYIK GÖRÜNÜYORDUN.

O KADAR YAKINDIK Kİ.

BİR HAYRAN

Kate bir çırpıda başını kaldırıp sokakta etrafına bakındı ama küçük bir kızın elinden tutup yürüyen bir adamla kadın ve tıka basa doldurulmuş iki alışveriş torbasını güçlkle taşıyan yaşlıca bir hanım dışında ortalıkta kimsecikler yoktu. Kendini savunmasız, izleniyor gibi hissetti.

Tristan arabanın etrafından dolanıp yanına geldi ve Kate'in titreyen elinden aldığı mektubu baştan sona okudu. Bayılacak gibi olan Kate arabanın yanına tutununca Tristan şoför tarafının kapısını açtı.

"Biraz oturun," dedi. Kate kafasındaki bütün kanın çekildiği-

ni hissediyordu. Yoldan arabalar hızla geçiyor, ışıklarıyla gözle-
rini kamaştırıyordu. Tristan yolda sağına soluna baktı.

Gittikçe yaklaşıyor, Jake hakkında notlar karalıyor ve şimdi de bana yazıyor, diye düşündü Kate. Kendi güvenliğinden endişe etmi-
yordu; onu asıl korkutan bu kişinin, dünyasını yerle bir etme gü-
cüydü. İlk vakanın ardından özenle inşa etmeye çalıştığı güven-
li, makul dünyayı. İlk defa Caitlyn'in babasının e-postasına yanıt
vermemiş olmayı diliyordu. Meseleyi polise iletmeliydi. Bu, bir
kapıyı açmış, Kate de aptal gibi o kapıdan içeri girmişti.

Başını kaldırdı ve Tristan'ın eliyle siyah bir arabayı durdur-
duğunu gördü. Biraz sonra Varia Campbell, John Mercy'yle bir-
likte yanlarına geldi. Tristan notu Varia'ya verdi. Kadın notu en-
dişeli bir surat ifadesiyle okuduktan sonra içgüdüsel olarak yola
göz gezdiren John'a uzattı. Şimdi yoldan vızır vızır arabalar ge-
çiyordu ve Tristan'la iki polis memuru arabada oturmakta olan
Kate'in tepesinde, çimenlik bankette dikiliyordu.

"Buraya kaçta geldiniz?" diye sordu trafiğin gürültüsü yü-
zünden sesini yükseltmek zorunda kalan Varia.

"Beş dakika önce," dedi Kate.

"Hayır. Ayin için geldiğinizde saat kaçtı?"

"Buraya park ettiğimizde saat altı buçuğa geliyordu," dedi
Tristan. Kate, John'un notu alıp şeffaf bir delil torbasına koydu-
ğunu gördü.

"Dikkatinizi çeken ya da tuhaf davranışlar sergileyen biri
oldu mu?" diye sordu John.

"Hayır," dedi Tristan. "Ayine katıldık. Çok kalabalıktı; insan-
lar sessizdi ve ellerinde mumlarıyla yürüyorlardı."

"Notu bırakan her kimse bu işi son üç saat içinde yapmış ol-
malı," dedi Varia yolu tekrar kolaçan ederken. Birkaç araba daha
kükreyerek yanlarından geçip gitti. Varia telsizini çıkardı. "Baş-
müfettiş Campbell konuşuyor. Hâlâ Topsham'daki ayindeyim.
Pulham Yolu'ndan toplayabildiğiniz bütün güvenlik kamerası
kayıtlarını toplayın. Ayrıca kasabadaki kameraların akşamüstü

dörtle şu saat arasında kaydettiği bütün görüntüleri istiyorum. Anacaddenin başından kiliseye kadar olanları.”

Varia şoför tarafındaki kapıya gelip Kate’in yanına çömeldi. Kate’in titreyen ellerinden birini kendininkilerin arasına aldı.

“İyi misin? Şoka girecek gibi görünüyorsun.”

Varia’nın elleri sıcaktı ve uzun parmaklarına çok sayıda güzel, gümüş yüzük takmıştı. Kate’in elleriyse buz gibiydi ve tir tir titriyordu.

“Kim olduğumu biliyor. Ne giydiğimi. Oğlumdan bahsediyor,” dedi Kate. “Peter Conway’e oğlumun bir resmini göndermiş... Peter’a gönderdiği mektuptaki elyazısıyla olay mahallerinde bulunan diğer mektuplardaki elyazılarını karşılaştırmalısın. Benziyorlar ama kontrol etmen gerek.”

Yanlarından geçen bir motosikletin kükremesi konuşmalarını bastırdı.

“Burası konuşmaya uygun bir yer değil. Seni Exeter’deki karakola götürebilir miyiz? Yalnızca altı buçuk kilometre uzaklıkta,” dedi Varia. Kate başıyla onayladı. “Doktor çağırmamızı ister misin?” diye ekledi sonra, alnı endişeyle kırışırken. Kate’in buz kesmiş elini tutmaya devam ediyor, avuçlarının arasında ovuşturuyordu. Kate, Varia’nın bu şefkatli yanını o âna dek hiç görmemişti.

“Bir brendi onu kendine getirir. Şoku geçirmekte üstüne yoktur,” dedi John, Tristan’a. Kate ona katıldı. İçmek için daha iyi bir bahane bulamazdı. İçerek sorunlarını unutmak için.

“Hayır! Alkol olmaz. Bana kalırsa ona şöyle sıcak, demli bir çay alalım,” dedi Tristan.

Exeter Polis Karakolu’na konvoy hâlinde gittiler. Karakoldan geçirilerek götürüldükleri ofiste Varia’yla John hepsine birer fincan çay yaptı. Kate’le Tristan bel vermiş, geniş bir kanepeye oturduktan sonra Kate tatlandırılmış olmasını hoşnutlukla karşıladığı çayını uzun uzun yudumladı. Ardından derin bir nefes alıp doğru düzgün düşünmeye başladı.

“Mektuba kim dokundu?” diye sordu Varia.

“Sileceğin altından ben aldım,” dedi Kate.

“Ben de şöyle bir göz attım. Okuduktan sonra bana verdi,” dedi Tristan.

“Notu laboratuvara gönderdiğimizde sizi eleyebilmemiz için parmak izlerinizi almanız gerekecek,” dedi Varia.

Kate başıyla onayladı. “Teşkilattaki dosyamda parmak izim olacak,” dedi.

“Benim parmak izim de alınmıştı,” dedi Tristan.

“Arabayı haşat ettiğin zaman mı?” diye sordu John.

Varia, John’a döndü.

“Birkaç kurabiyenin misafirlerimizin hoşuna gideceğinden eminim. Personel mutfağında bir paket Hobnobs olacak,” dedi. John kaşlarını çatıp odadan çıktı.

Kate, Great Barwell’den Doktor Meredith Baxter’la görüştüğünden ve kadının ona Jake’in resminin altına Peter’a hitaben yazılmış fakat hastane tarafından ele geçirilen notu gösterdiğinden bahsetti.

“Bu bilginin bizimle paylaşılıp paylaşılmadığını kontrol edeceğim,” dedi Varia.

“Mektuplarını ‘Bir Hayran’ şeklinde imzalayan bu kişinin Peter Conway’le irtibat hâlinde olduğuna inanıyorum,” dedi Kate.

“Fakat mektuba el konulduğunu söyledin. Yani Peter Conway’in eline hiç geçmemiş?”

Kate’in telefonu cebinde çaldı. Annesinin Jake’in başına bir şey geldiğini söylemek için aradığından korkarak telefonunu çıkardı.

“Ah. Meredith Baxter arıyor,” dedi Kate. Telefonu açıp kısa bir süre dinledi. “Meredith, şu anda Başmüfettiş Varia Campbell’ın, yani vakadan sorumlu memurun yanındayım.” Telefonu Varia’ya uzattı. “Seninle konuşmak istiyor.”

“Ne dedi?” diye sordu Tristan, Varia telefonla birlikte yanlarından uzaklaşırken.

“Great Barwell’de koca bir kanadı aradıklarını söyledi. Pe-

ter'inki de dahil olmak üzere bütün hücreleri ve personel alanlarını aramışlar. Hiçbir şey bulamamışlar. Gizli mektup falan yokmuş."

"Bu iyi haber," dedi Tristan.

"Hiç hoşuma gitmedi... Bir şeyler dönüyor. Hissedebiliyorum."

Varia telefonu kapatıp gerisin geri Kate'e uzattı.

"Onunla konuşmam iyi oldu. Doktor Baxter şu mektubu ve el koyduğu diğer şeyleri gönderecek. Eğer yeni bir gelişme olursa ilk öğrenen sen olacaksın."

"Umarım arabama bıraktığı mektuptan DNA'sını alabilirsiniz," dedi Kate.

"Fakat DNA'nın ona ait olduğunu kanıtlayamayız," dedi Varia.

"Ona ait olmalı. Basına mektuplarla ilgili bilgi vermediniz, değil mi?"

"Hayır, vermedik. Ama mektuplarını 'bir hayran' şeklinde imzalayan bir sürü insan vardır," dedi Varia.

"Haydi ama, bu kadarı da tesadüf olamaz," dedi Kate.

Varia görüşmelerinin sona erdiğini ima edercesine ayağa kalktı.

"Kate, önümüzdeki birkaç gün boyunca evinin önünde bir devriye arabası bekleyecek ve Topsham'dan alabildiğimiz bütün güvenlik kamerası kayıtlarını inceleyeceğiz. Yine de küçük bir kasaba olduğunu unutmamakta fayda var."

"Annemin Whitstable'da oğlumla birlikte yaşadığı evin önüne çoktan bir polis memuruyla devriye aracı yerleştirildi," dedi Kate.

"Onlarla koordineli çalışacağımızdan emin olabilirsiniz."

Kate ve Tristan karakoldan çıkıp otoparka yöneldiklerinde dışarıda yerel bir televizyon kanalının muhabiriyle kamera ekibi bekliyordu. Parlak ışığı suratlarına tutarak onlara doğru koşturdular ve ardından Kate'in arabasına kadar peşlerini bırakmadılar.

“Cinayet zanlısı tarafından arabanıza bir not bırakıldığına dair bilgi aldık?” dedi siyah saçları kısacık kesilmiş kadın muhabir. Mikrofonu Kate’in burnunun dibine soktu. Kate başını öne eğerek hepsini savuşturup arabaya ulaşırken Tristan yolcu kapısının önünde duran bumlu bir sesçiye iteklemek zorunda kaldı. “Notta ne yazdığını ve notun 1995 yılında çözdüğünüz Nine Elms Yamyamı davasıyla ilgili olup olmadığını bizimle paylaşabilir misiniz?”

Kate merkezi kilit sisteminin düğmesine bastı ve ardından kapısını açmaya yeltendi ama muhabir tek elini kapıya dayamıştı.

“Peter Conway’i ziyaret ediyor musunuz? Müşterek bir oğlunuz var. Jake babasını görmeye gidiyor mu?”

Muhabirin Jake’in adını anması bel altı vurmaktan farksızdı.

“Neden siktirip gitmiyorsun?” dedi Kate kapısını savurarak açarken. Kapı muhabire çarptı ve kadın dengesini kaybedip düştü. “Tristan, arabaya bin.”

Kendilerini içeri attıklarında Kate merkezi kilit sistemini devreye alıp motoru çalıştırdı. Birileri muhabiri yerden kaldırırken Kate kornaya bastı ve arabasını kamera ekibindekilerin üstüne sürdü. Öyle ki iki yana çekilmek zorunda kaldılar. Kate ve Tristan otoparktan çıkarken yan tarafında **BBC YEREL HABERLER** yazan bir panelvan gördüler.

“Nottan nasıl haberleri oldu?” diye sordu Tristan.

“Her karakolda muhakkak sızıntı olur,” dedi Kate. Muhabirin Jake’in adını anması onu daha çok endişelendiriyordu.

“Eğer az evvelki hadiseyi çektilerse kamerada hiç de iyi görünmeyecek,” dedi Tristan. “Gerçi yalnızca yerel haberlerdi.”

“Önemi yok. Görüntüleri paylaşırlar,” dedi Kate. “Böylelikle onları tekrardan hayatıma davet etmiş oldum ve istediklerini aldılar. Üşütük Kate Marshall. Lanet olsun.”

Eliyle direksiyona vurdu. Diken üstündeydi ve korkuyordu. Bir süredir hayatının kontrolü ondaydı ve son birkaç yılda normal bir hayata kavuşmuştu ama şimdi biri çıkmış, bunu elinden alıyordu.

35

Ertesi gün cumartesiydi. Kate birkaç saatlik bölük pörçük bir uykunun ardından saat yedide uyanıp mayosunu giydi.

Son birkaç gündür sabahları yüzmeyi aksatmıştı. Sahil rüzgârlı, deniz dalgalıydı ve dev dalgaları aşmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Su sıcaklığının düşmesi karnındaki yara izinin sızlamasına neden oluyordu. Kendini dalgaların kükremesine ve martıların çığlıklarına bırakarak açıldı. Birkaç dakika sonra durdu ve dalgaların onu kıyıya doğru sürüklemesine izin verdi. Su fokurdayıp köpürüyor, dalgaların sakinleştirici ritmi onu yatıştırıyordu.

Dün gece Glenda'yla tekrar konuşmuş ve istemeye istemeye ona nottan bahsetmişti. Annesi endişeye kapılmış ve Jake'in sömestr tatilinde onu ziyarete gelmesi hakkında şimdiden evham yapmaya başlamıştı. Jake'in onu ziyarete geleceğini bilmek Kate'e daima güç veriyor, güzel şeylere odaklanmasını sağlıyordu ve şimdi onu Noel'e kadar göremeyeceğini düşünmek Kate'in canını yakıyordu. Bir an daha suyun üstünde süzöldükten sonra derin bir nefes alıp dibe daldı.

Dalgalarla birlikte tembelce dans eden yosun tutamları suda kurdele misali salınıyordu. Deniz gözlüğünün suratına bastırıldığını ve kulaklarındaki basıncın arttığını hissederek daha da derinlere daldı. Işığın suya vurma açısı deniz tabanını yeşil bir alacakaranlığa bürüyordu. Kate derinlere indikçe ciğerlerinin yanmasına aldırmadan ayaklarını var gücüyle çırpı. Burada su daha durgundu. Kum hiç el değmemiş gibiydi. Ciğerlerindeki havayı boşalttı ve vücudunun dibe doğru indiğini hissetti.

Dibe battıkça suyun vücuduna yaptığı basınç arttı. Ayak parmakları hafifçe deniz tabanına değdi. Çok soğuktu ve bir dip akıntısı bedenini sarıp sarmaladı. Kate başını kaldırıp yukarıda salınarak dans eden yosun şeritlerine baktı. Ciğerleri sancımaya, gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmaya başlamıştı. Sersemleştğini hissetti ve ne zamandır sarhoş olmadığını düşündü. Keşke “ölçüyü kaçırmadan” içebilseydi; artık bu her ne demekse. Kate bir kadeh viskinin ona verdiği o havai sersemliğin keyfini sürebilmeyi diledi. Uzun bir günün ardından içtiği ilk içki her zaman en iyisiydi çünkü ona sorunlarının geriye çekildiğini hissettirirdi. O hissiyata özlem duyuyordu.

Buna yenik düşüp bir içki içmesi artık an meselesiydi. Önceki gün, tren istasyonunda o sınırı aşmasına ramak kalmıştı ve ayıklığını bir kazaya borçluydu.

İşler çığırından çıkmaya başlamıştı. Artık evinin önünde bir devriye aracı bekliyordu. Maruz kaldıkları korkunç tehdit onu oğlundan ayıracaktı... ama ne zamana kadar? Bu adam yaptığına devam eder veya daha da kötüsü sırta kadem basarsa ne olacaktı?

Soğuk bir akıntı ayak parmaklarının değdiği kumları çalkalayarak yanından geçerken tenini ve karnındaki yara izini yaktı. Yıldızlar neredeyse tüm görüş alanını kaplamıştı ve artık onlardan gözlerini kırıştırarak kurtulamıyordu. Nabzının hızlanmasıyla boynundaki ve kollarındaki damarlar zonklayarak tenini dövmeye başladı.

Peki ya Jake'e ne olacak? Onu düşün. Annen sonsuza kadar yaşamayacak. Gün gelecek senden başka kimsesi kalmayacak ve iki seneye kanun nazarında yetişkin olacak. Öylece pes mi edeceksin? O kadar aciz olma! Hayat, uğruna savaşmaya değer!

Bir sağduyu şoku Kate'i kendine getirdi. Tabanlarını kuma basıp oradan aldığı güçle kendini yukarı doğru itti ve ayaklarını var gücüyle çırpa çırpa suda salınan yosun şeritlerinin arasından geçip kumluk dipten ılık suların çalkalandığı yere doğru yükseldi. En nihayetinde yüzeye çıktığında kocaman bir nefes aldı. Dalgaların ve rüzgârın sağır edici kükremesiyle yaşama arzusu

damarlarına tekrar akın etti ve o anda dalganın teki kafasının yan tarafına yakıcı bir sille indirdi.

Kate uyuşan el ve ayak parmaklarını esneterek derin derin nefes aldı. Akıntının onu kıyıya doğru sürüklediğini hissetti.

Asla vazgeçme. Asla. Hayat, uğruna savaşmaya değer. Sakın tek bir yudum bile içme.

Dalgayla birlikte sırtüstü kıyıya doğru yüzdü.

Uzun, sıcak bir duş alıp kahvaltı ettikten sonra Myra'yla birlikte Ashdean'deki kilise salonunda düzenlenen Cumartesi AA toplantısına katıldı. Myra'yla birlikte oturup hikâyelerini paylaşan insanları dinledi. Konuşmak için ilk ayağa kalkan Myra oldu ve odadakilere yirmi dokuz yıldır ağzına tek yudum alkol koymadığını ama hâlâ her gününün mücadeleye geçtiğini anlattı. "Hayatımda kıymet verdiğim şeylerin sona kalmaması için iyileşme sürecimin her şeyden önce gelmesi gerekir," diyerek tamamladı konuşmasını.

Paylaşma sırası Kate'e geldiğinde hiç lafını esirgemedi; salondakilere içmesine ramak kaldığını ve içip her şeyi unutmak için nasıl da yanıp tutuştuğunu anlattı. Onu dikkatli gözlerle izleyenlerden bazılarını tanıyordu, bazılarıysa yeniydi ve gücünü hepsinin aynı şeyi istemesinden aldı. Ayıklık.

Myra'yla eve geldiklerinde dışarıda bekleyen polis aracını gördüler ve arabadaki memur camdan onlara el salladı.

"Bir fincan kahveye ne dersin?" diye sordu Myra.

"Teşekkürler ama çalışmam gerek."

"Sadece bugüne odaklan," dedi Myra. "Nasıl olduğunu bilirsin, gününbirlik hareket edeceksin. Tek odaklanman gereken bugün içmemek. Yarına daha çok var."

"Ne çok süslü laf biliyorsun."

"Boktan laflar ettiğimi söylemenden korkmuştum!" dedi Myra gülerek.

"Arada onu da yapıyorsun." Kate gülümsedi. Uzanıp Myra'yı sıkıca kucakladı.

“Başını dik tut. Eğer o polis memuru çalırların arasında tuhaf bir tip görürse el sallamakla kalmaz.”

“Bütçe kesintileri yüzünden, evimin önünde 7/24 polis bulundurmaya çok uzun süre devam edemezler,” dedi Kate.

“Enerjisini yerine getirmek için şimdi ona bir fincan çay yaparım, yanında da bir dilim kek veririm.”

Kate’in evine girmesiyle telefonunun çalması bir oldu. Numarayı tanımadığından az kalsın telefona cevap vermeyecekti ama sonra içindeki sesi dinlemediğine memnun oldu. Arayan Malcolm Murray’ydi.

“Merhaba, tatlım, arayamadığım için özür dilerim,” dedi.

“Sheila nasıl?” diye sordu Kate. O gün toprak yola girdiğinde ambulansın nasıl da yanından geçip gittiği anlattı.

“Korkunçtu. Birkaç gün boyunca durumu kritikti ama sonra bir mucize oldu. Bir donör bulundu ve Sheila’nın artık yeni bir böbreği var. İyileşmesi biraz zaman alacak ama en azından o rezil diyalizden kurtuldu.”

“Bu harika bir haber,” dedi Kate en azından bazı şeylerin iyiye gittiğini düşünerek ama sonra aklına neden Chew Magna’ya gittiği geldi.

“Üzgünüm, Malcolm ama çıkmaza girdik.” Olan biten her şeyi, o günkü adamın Paul Adler çıktığını ve olay gününde mazereti olduğunu kısaca anlattı. Onunla Paul Adler hakkındaki görüşlerini paylaşmadı; Malcolm’a yalnızca gerçekleri söylemenin en iyisi olduğunu düşünüyordu. Malcolm telefonun diğer ucunda uzun süre sessiz kaldı.

“Anladım, teşekkür ederim, tatlım... İkimiz de yaptıkların için sana minnettarız. Caitlyn’i de Sheila’yı da kaybettiğimi sanmıştım... Belki de Caitlyn’in hayatımızda kısa bir süre kalması gerekiyordu sadece. En parlak yıldızlar, en çabuk sönenlerdir.”

Kate, Malcolm ve Sheila için derin bir üzüntü duydu ve elinden daha fazlası gelmediği için kederlendi. Kendini konuyu araştırmaya devam edeceğine söz verirken buldu.

Ve çok fazla söz verdiğine söverek telefonu kapattı.

36

Pazartesi sabahı Kate ve Tristan öğleden sonraki derste kullanacakları slaytlarla notlar üzerinde çalışırken kapı çalındı. Üniversitenin rektörü Laurence Barnes içeri girdi. Kırklarının sonlarında, kır saçlı bir tipti. Önceki yıl vefat eden Profesör Coombe-Davies'in yerine gelmişti ama çalışanlarına karşı aynı şefkati beslemiyordu. Dar görüşlüydü, arabozucuydu ve korkuyla hükmetmeyi seviyordu.

"Kate, konuşmamız gerek," dedi *News of the World* gazetesinin o günkü baskısını masasına çarparak.

"Aşağı inip projektörü kurayım," dedi Tristan odadan çıkmak için ayaklanırken.

"Hayır. Kal. Bu ikinizi de ilgilendiriyor," diye çıkıştı adam Tristan'a oturmasını işaret ederek. "Bunu gördün mü?"

Kate ve Nine Elms taklitçisi vakasındaki rolü hakkında yazılmış, iki sayfayı boydan boya kaplayan haberi açtı.

"Hafta sonları *Observer* okurum," dedi Kate istifini bozmadan.

"Haberleri izlemedin mi?"

Kate'in BBC yerel haberler muhabiri Janelle Morrison'la yaşadığı münakaşa hafta sonu epey yankı uyandırmıştı ve gazeteciler Nine Elms Yamyamı'yla taklitçi katil arasındaki bağı en nihayetinde kurmuşlardı.

"İzledim."

"Bunun fakülteyi pek iyi göstermediğini tahmin edersin..." Elini cebine attı ve Kate'in özel dedektiflik kartvizitinin bir fotokopisini çıkardı. Kâğıdı Kate'in önüne koydu. "Bunun da öyle.

Ofisinden başka bir iş mi yönetiyorsun? Bu kartvizitin üstünde doğrudan numaran ve üniversitenin sana tahsis ettiği e-posta adresi yazıyor.”

“Kartviziti nereden buldunuz?” diye sordu Kate.

“Başmüfettiş Varia Campbell’dan, telefonunu yanlışlıkla bana bağladıklarında. Polis soruşturmasına burnunu sokmandan endişelendiğini söylüyor.”

Kate, Varia’nın onu patronuna ispiyonladığını öğrenince midesine yumruk yemişe döndü.

“Geçtiğimiz hafta onunla konuştuğumuzda pek endişeli görünmüyordu,” dedi Tristan. “Bizden vaka hakkında bilgi aldı.”

Laurence ilk defa Tristan’a döndü.

“Bizden mi?”

“Şey, biz...” dedi Tristan, Kate’e bakarak.

“Tristan işyerinde asistanım olduğu gibi dışarıda da gayriresmi ve ücretsiz olarak bana asistanlık yapıyor,” dedi Kate, Tristan’ın başını belaya sokmamak için iş akdinin maddelerini hatırlamaya çabalayarak.

“Korkarım sana resmi bir ihtar vermek zorunda kalacağım. Ve Tristan, senin de deneme süren en başından başlatılacak ve üç ay daha uzatılacak.”

Tristan karşı çıkmak için ağzını açtı. Mahvolmuş hâldeydi.

“Tristan, bize biraz izin verir misin?” Kate imalı imalı bakınca Tristan istemeyerek de olsa ofisten çıkmak zorunda kaldı. Kate, Laurence’a gülümseyerek dosya dolabının başına geçti ve oradan bir kâğıt çekip çıkardı. “2011-2012 akademik yılının UCAS öğrenci kabul raporunu gördünüz mü?” diye sordu.

“Elbette. Neden...”

“O hâlde kriminoloji ve psikoloji dersimin seksen kişilik kontenjanına beş yüz başvuru olduğunu görmüşsünüzdür. Ayrıca ağustos ayı gelip de o kontenjan dolduğunda, başvuruları reddedilen öğrencilerin büyük bir bölümüne yine benim verdiğim adli bilimler ve psikoloji derslerini almalarının teklif edileceğinin de farkındasınızdır. Yani sıralarınız benim sayemde dolu-

yor. Şimdi bir sonraki seçimi kimin kazanacağına ve durumun İşçi Partisi için pek parlak görünmemesine dayanarak, harçların yükseleceğini ve üniversitelerin alıcı piyasasına döneceğini söyleyebiliriz,” dedi Kate.

“Beni işten ayrılmakla mı tehdit ediyorsun?”

“Hayır, Laurence. Sana yakamdan düşmeni ve çalışanlarımı rahat bırakmanı söylüyorum. İşimi iyi yapıyorum, Tristan da öyle. Kaldı ki meslektaşlarımın neredeyse hepsi ya ek iş yapıyor ya da araştırma projesi yürütüyor.”

“Beni dinle, Kate...”

“Hayır. *Sen* beni dinle, Laurence. *Tacizlerinden* ötürü senin hakkında suç duyurusunda bulunmak hiç hoşuma gitmez. Gazetelerin ağız sulandırıcı bir hikâyeye daha bayılacağından eminim. Son günlerde epey haber niteliği taşıyorum da.”

Laurence’ın beti benzi attı.

“Haydi ama, Kate, böyle davranman için ortada hiçbir sebep yok. Sana dostça birkaç kelam etmek için gelmiştim. Ziyaretim tamamen kayıtdışıydı.”

“Bir kayıt hep vardır,” dedi Kate. “Ah, ve Tristan’ın deneme süresi bugün sona eriyor. Eğer İK’nın mesai saati sonuna kadar ona iyi haberi veren bir e-posta atmasını sağlayabilirsen harika olur.”

Laurence gazeteyi atık kâğıt kutusuna attı, kapıya gitti ve tokmağından tutarak itti. Fakat kapı kımıldamadı. Hâliyle iyice zıvanadan çıkıp daha çok yüklendi.

“İçeri doğru açılıyor,” dedi Kate. Laurence şimdi pancar gibi kızarmıştı ve kapıyı savurarak açıp arkasından çarparak kapattı.

Kate haddini aşmadığını umuyordu ama son birkaç yıldan öğrendiği bir şey varsa o da insanın hakkını savunması gerektiği-ydi. Sevmektense takdir edilmeyi yeğlerdi.

Kapı bir kere daha çalındı ve Tristan içeri girdi. Telefonu elindeydi.

“Kate, ortalık yıkılıyor,” dedi. “Az önce üç taklitçi cinayetiy-

le bağlantılı olduğunu düşündükleri birini tutuklamışlar. Polis adamı gözaltına almış.”

Kate’in masasının yanına geldi ve ona paltosu kafasına kadar çekilip kelepçelenmiş vaziyette Exeter Polis Karakolu’nun basamaklarından yaka paça çıkarılan bir adamın görüntüsünü gösterdi. Adamın etrafı basın mensupları ve ona hakaretler yağdıran vatandaşlar tarafından kuşatılmıştı.

“BBC News bunu ne zaman yayınlamış?” diye sordu Kate adamın suratının görünmediğine hayıflanarak.

“Bir saat önce. Kafeye inerek oradaki televizyondan son gelişmeleri takip edebiliriz. Saat beşe yirmi var,” dedi Tristan.

Kate çantasını aldı ve koşar adım ofisten çıktılar.

37

Ashdean'den üç yüz kilometre uzaktaki Bishop's Arms isimli bar Chiltern Hills'e tepeden bakıyordu. Çatısı sazdan yapılma, tarihi bir binaydı ve en önemli parçaları yok edilerek şimdilerde Michelin yıldızlı bir gastrobara çevrilmişti. İngiltere kırsalının en varlıklı ve refah seviyesi en yüksek kesimlerinden birinde bulunuyordu ve kesinlikle görülmeye değer bir yerdi.

Bu pazartesi öğle vakti öndeki otopark tamamen doluydu ve arka taraftaki helikopter pistinin yanındaki çimenliğe de bir sıra helikopter park edilmişti.

Peter Conway'in kızıl saçlı hayranı kalabalık barda etrafına bakındı.

Gürültücü budalalar, diye düşündü. İçkiyi fazla kaçırdıklarından yanakları al al olmuş genç ve özgüvenli adamlar nezaketsizce, bağıra çağıra konuşuyorlardı. Küçük gruplar hâlinde toplanmış iyi giyimli, boncuk gözlü kadınlar onlardan daha terbiyeli davranıyordu.

Hayran uzun yıllardır Bishop's Arms'ın müdavimlerinden biriydi. Buraya ilk annesi ve babasıyla gelmişti. Onlar emekli olup İspanya'ya yerleştiğinden beri de erkek kardeşiyle birlikte geliyordu.

Erkek kardeşi maymun iştahlı, sevimli bir tipti ve uzun yıllardır müzik endüstrisinde kariyer yapmaya çalışıyordu ama uyuşturucular ve âlemler planlarını aksatıp duruyordu.

Hayran, Emma Newman'ı düşündü ve elleriyle ayakları arkasından bağlanıp çekilerek birleştirilmiş, ağzına bant yapıştırılmış ve çırilçiplak soyulmuş vaziyette yüzüstü yatan kızın o hâli gö-

zünün önüne geldi. Dokunduğunda teni yumuşak ve kaymak gibiydi ama gözeneklerinden taşan yatıştırıcılar tadını bozmuştu.

Gözü duvara monte edilmiş televizyona takıldı ve canlı yayındaki haberleri büyülenmişçesine izledi. Adamın tekini üç cinayetten tutuklamışlardı. *Onun* işlediği cinayetlerden. Paniğe kapıldı. Adamın kimliğinden bahsedilmemişti, yalnızca surati örtülü vaziyette karakola sokulmuştu.

Ya bu aptala suçlama yöneltir de işim henüz bitmeden, daha son gösterimi sergilemeden bütün övgüleri o toplarsa?

Öğle yemeğinde kendisine eşlik etsin diye yanında getirdiği kadına baktı: India Dalton. Yeterince güzeldi. Hayran'ın kız kardeşi onları e-posta aracılığıyla tanıştırmıştı. India'nın babasının lüks bir seyahat acentesi vardı ve buradaki kalabalık için biraz fazla sonradan görmeydi ama kızın güzelliği bu kusurunu fazlasıyla telafi ediyordu.

India, saçları geniş alnından geriye doğru yatırılmış, ciddi görünümlü bir kadın olan Fizzy Martlesham'le hararetli bir konuşmaya dalmıştı. Martlesham ailesinin Oxfordshire çevresinde göz alabildiğince uzanan tarım arazileri vardı ve Wimbledon'da tüketilen çileklerin başlıca tedarikçisiydiler.

Hayran tekrar ekrana bakıp birasının geri kalanını içti, ceke-tini aldı ve onların yanına gitti.

"Sohbetinizi böldüğüm için çok üzgünüm, hanımlar." Gü-lümseyerek India'yı kolundan tutup kaldırdı. "Ama acil bir işim çıktı. Bugünlük bizi affet."

"Peki ya öğle yemeği ne olacak?" diye sordu India. "Zerde-çallı ve ahududulu sorbeyi denemeyi çok istiyordum."

"Başka zamana. Seni helikopter pistine bırakabilirim. Hem o sırada başka bir güne plan yaparız."

"Tam manasıyla uçup gitmek zorunda olmana üzüldüm," dedi Fizzy öne doğru eğilip ona eliyle bir öpücük göndererek.

"Lütfen erkek kardeşime özürlerimi ilet. Kayıplara karışmışa benziyor."

"Evet. Elbette. Bir süre önce lavaboya doğru yürüdüğünü

gördüm. Ah, ve India, sosyal medya hesabında paylaşmak için helikopterin önünde bir *selfie* çekmek istiyor,” dedi Fizzy caddalozca bir neşeyle.

Bardan çıkıp ıslak çimlerin üstünden helikopter pistine doğru yürüdüler.

“Havalandıktan önce bir fotoğraf çekebilir miyim?” diye sordu India sandaletleriyle dikkatli adımlar atmaya özen göstererek. Hayran’ın deri ceketini incecik omuzlarına almıştı.

“Hayır,” dedi Hayran petrol mavisi helikopterin kapısını açarken. Camdan bir baloncuğa benzeyen kokpit güneşte ışıldıyordu. India alınarak suratını astı ama yine de telefonunu çantasından çıkardı.

Hayran uzanıp elini kızın telefonunun üstüne koydu. “Hayır dedim. Fotoğraf istemiyorum...”

“Ah, haydi ama, bu *muhteşem makinenin* sahibi yine sensin. Ben yalnızca onunla bir fotoğraf çekilmek için çırpınıyorum.” Sırıttı ve elini kurtarıp kamerayı açtı. Sonra adamın bileğini yakalayıp bükmesiyle ciyaklayıp telefonunu düşürdü.

“Sana siktiğimin fotoğrafını çekmeni istemediğimi söyledim. Hayır dediğimde ciddiymdir!”

Eğilip yerden kızın telefonunu aldı ve ardından ona kapıyı tekrar açtı. Helikoptere güçlkle binerken India’nın gözü yaşlıydı. Hayran kapıyı çarparak kapattı.

Barın arka tarafında Fizzy’nin sigarasını tütürdüğünü görebiliyordu. Kadın gülümseyerek sigarasını havaya kaldırdı. Hayran alçak sesle, “*Meraklı sürtük,*” diye mırıldanıp ona el sallayarak karşılık verdi.

Kokpite tırmandı, kulaklığıyla mikrofonunu taktı ve havalandırmak için uçuş izni aldı. Yaklaşık bir dakika sonra pervaneler dönmeye başladı ve kükremeyi andıran bir gürültüyle havalandılar. Altlarındaki çimenlik düzleşti ve alçalarak onlardan uzaklaşır gibi göründü. India kulaklığını takmayı reddettiğinden Hayran motorun kükremesinin üstünden onunla konuşamadı.

Oxfordshire’da buluştukları helikopter pistine varmaları taş

çatlasın on dakika sürdü. Yere indiklerinde motoru kapatmadan elini kaldırıp gülümseyerek, “Görüşürüz, India,” dedi.

Kız duyamadığını işaret etse de helikopterden atlayıp pist görevlilerinden biri tarafından karşılandığı esnada Hayran gülümseyerek el sallamayı sürdürdü. Pır pır dönen pervanelerin rüzgârı yüzünden saçları kafalarına yapışan India’yla görevli oradan uzaklaşırlarken öylece durup arkalarından baktı.

India’nın çırılçıplak vaziyette yalvaran hâli gözünün önüne geldi. Şu kusursuz saçları terden ve gözyaşından suratına yapıştırdı.

Hayran tekrar havalandı ve pervaneleriyle gökyüzünü biçerek iyice yükselip batıya yöneldi.

Polisin bir tutuklama yapmış olması onu endişelendiriyordu. Yanlış adamı yakalamışlardı. Aradıkları adam *bizzat* kendisiydi ve vakti geldiğinde kimliğini ifşa edecekti. Yakında ama henüz değil.

38

Kate eve döndüğünde kapısının önündeki devriye aracı sırra kadem basmıştı, dahası Glenda da arayıp Jake'i izleyen polis arabasının gittiğinden bahsetti.

Kate neler olduğunu sormak için Varia'yı aramayı denedi ama başmüfettişin daha sonra ona döneceği söylendi. Kate beklemek istemiyordu. Hâliyle arabaya atlayıp soluğu Exeter'de aldı, polis karakoluna girdi ve onu görmek istedi. Bir saat kadar bekledikten sonra en nihayetinde Varia görüldü.

"Neler oluyor?" diye sordu Kate. "Birini tutukladın ve oğlumla beni koruyan polisleri geri çektin. Yakaladığın o mu gerçekten?"

"Ofisime geçelim," dedi Varia. Birlikte bir koridora girip destek personelinin çalıştığı ofislerin önünden geçtiler. Telefonlar çalışıyor, çalışanlar kâh oradan oraya koşuşturuyor kâh konuşuyorlardı. Kate yeniden büyük bir polis merkezinde olmayı garipsedi ama aynı zamanda kendini evinde gibi de hissetti.

"Çay içer misin?" diye sordu onu otoparka bakan küçük bir ofise alan Varia.

"Hayır, teşekkürler," dedi Kate, Varia ofisinin kapısını kapatırken gözüne kestirdiği bir yere oturarak.

"Pekâlâ. Layla Gerrard'ın okulunda çalışan bir öğretmeni tutukladık. DNA'sı 1993 yılında Manchester'da yaşanan bir soygunla eşleşti. Aynı zamanda elimizde giriş noktasından alınmış kan örneği vardı. Pencereyi kırarken bir yerini kesmiş. Ardından yaşlı bir çifti fena hâlde dövüp ziynetleriyle oradan kaçmış."

"Şüpheli mi?"

“Hayır. Mazereti var. Layla kaybolduğunda Fransa’daymış. Pasaport kayıtları ve güvenlik kamerası görüntüleri elimde. Tutuklanma âni halka duyurulmamalıydı. Bunun için haber kanallarının kameralarına teşekkür etmem gerek.”

“Onu serbest mi bırakacaksın?” diye sordu Kate.

“1993 yılında işlediği haneye tecavüz ve gasp suçlarından ötürü hakkında yasal işlem başlatacağız. Serbest bırakılmayacak ama yine de basının gazabına uğrayacağım. Bu vakaya atanmış, ailelerine zaman ayırmadan canını dişine takıp çalışan yirmi memurum var,” dedi Varia.

“Orasını sorgulamıyorum. Kızların gittiği okulların hepsine bakıyor musun? Peter Conway’in tarzı buydu.”

“Evet. Kurbanların gittiği üç okula da baktık. Öğretmenlere, destek personeline, hademelere, yevmiyeli işçilere. Kızlarla alakası ya da bağlantısı olan erkek destek personelinin ve öğretmenlerin neredeyse tümünden gönüllü DNA örnekleri aldık. Tutuklamayı da o sayede yaptık. Ayrıca ailelerdeki erkeklerden de DNA örneği aldık. İlk kurban Emma Newman hususunda gittiği yetimhaneyi inceledik ve orada çalışan herkesi iki kere kontrol ettik.”

“Ve hiçbir şey çıkmadı, öyle mi?”

“DNA örnekleri bugünkü tutuklamayı yapmamızı sağladı, ayrıca Layla’nın okulunda radarımıza takılan bir hademe oldu. 1991 senesinde, okuldan çıkıp eve yürüyen genç bir kıza cinsel saldırıda bulunmuş. Onu arabasına alıp istismar etmiş. Herifi sorguladık. Karısını şahit gösterdi ama zaten artık hareketleri kısıtlı; kısmi körlük kaydı var ve araba kullanamıyor. Bu kızların yakalanıp kaçırılma şekline bakılınca adamın bunu yapabilmek için otobüse binmesi gerekirdi. Geçmişte işlediği suçtan ötürü hakkında yasal işlem başlatılacak ama bu üç genç kadını öldürmesinin mümkünatı yok.”

“Mum ışığı ayınının güvenlik kamerası kayıtlarından hiçbir şey çıkmadı mı?”

“Kate, elimde güruh hâlinde yürüyen kalabalık bir insan top-

luluğu var. Güvenlik kameraları ne arabayı park ettiğin yeri ne de ayin esnasında yürüdüğünüz yolun ilk sekiz yüz metresini görüyor, diğer taraftaysa yalnızca tarlalar ve ağaçlar var.”

“Peki ya uydular, Google Earth?”

Varia tek kaşını kaldırdı.

“MI5 için değil, Devon ve Cornwall Polis Teşkilatı için çalışıyorum. Eğer ulusal güvenliği ilgilendiren bir mesele olsaydı Google Earth verilerinden durağan görüntü talebinde bulunabilirdim ama muhtemel bir zanlı tarafından arabanın tekinin sileceğine kısıtlanmış bir notun henüz o seviyeyi tutturduğu söylemez. Ayrıca o kadarını çoktan akıl ettim ve Google Earth’ten arabayı park ettiğin yere baktım...”

Bilgisayarına bir şeyler yazıp birkaç yere tıkladıktan sonra monitörünü çevirdi. “Park ettiğin yolun ağaçlar altında kaldığını görüyorsun; yapraklar olmasaydı bile net bir görüntü elde edemezdik. Ayinin güvenlik kamerası kayıtlarını incelemekte de zorlanıyoruz çünkü hava karanlık olduğu için görüş mesafesi kısıtlı ve yanan yüzlerce mum görüntüyü bozuyor. O da yetmezmiş gibi neredeyse herkesin kafasında bere vardı ve saygıdan başlarını önlerine eğmişlerdi. Görüntü aldığımız kameraların çoğu yüksek bir noktadan aşağı bakıyor, hâliyle insanların suratlarını göremiyoruz.”

“Anladım.”

“Ayrıca Doktor Baxter’la temas hâlindeyim. Peter Conway’in Great Barwell’de yaptığı her tür görüşmeyi benimle paylaşıyor: halktan insanlarla yazıştığı mektuplar, annesiyle yaptığı telefon görüşmelerinin deşifreleri...” Suratını ovuşturdu. “İyimserliğimi kaybetmemek adına elimden geleni yapıyorum ama kaçırılmaların hiçbirine tanık olan yok. Onları yakaladığı gibi sırra kadem basmış âdeta... Bölgede görev yapan tüm erkek polis memurlarını ve destek personelini DNA testine soktum. Bu hiç de hafife aldığım bir karar değil.”

“Ne kadar korkunç olduğunu biliyorum,” dedi Kate.

“Hâliyle sen karakoluma girip işleri savsakladığımı ima ettiğinde...”

“Savsaklamıyorsun,” dedi Kate.

“Elyazısı analizi bütün notların eşleştiğine işaret ediyor: Olay mahallerine bırakılan üç not, Jake’in Peter Conway’e gönderilen resmi ve arabana iliştilen not aynı elden çıkmış. Seni arayıp vakanın ilerleyişine göre birkaç günde bir yeniden değerlendirilmek üzere sana ve Jake’e polis koruması sağlamaya devam edeceğimizi söyleyecektim.”

“Enid Conway’in biyografisinden ne haber?”

“Devon ve Cornwall’un turistik noktalarına polis konuşlandıracak kaynağa sahip olmadığımı sana o zaman da söyledim. Fakat memurlardan devriyeye çıktıklarında teyakkuzda olmalarını istedim ve bölgeleri işaretledim. Şimdi, seninle açık konuşacağım. Şayet bildiğin başka bir şey varsa ya da yeni bir bilgi edinirsen hepsini benimle paylaşmanı rica ediyorum.”

“Tamam,” dedi Kate.

“Şimdi eğer izin verirsen yakalamam gereken bir katil var.”

39

Kızıl saçlı Hayran, Londra'daki dairesinin terasında, karanlıkta öylece oturuyordu. Hava soğuk, gökyüzüyse açıktı. Oturduğu yerden şehrin ışıklarının karanlık semaya karşı ışıldayıp göz kırptığı Regent's Park'a kadar her yeri görebiliyordu. Evinin bütün ışıkları sönük olduğundan kendisi gölgelerin arasındaydı.

Ailesinin zenginliği kelimelerle ifade edilebilecek gibi değildi. Babası emekli bir avukattı, annesiye paralı bir aileden geliyordu. Avrupa menşeli, büyük bir deniz nakliyat firmasının yegâne varisiydi. Hayran, annesiyle babası sayesinde canının istediği aracı ve depo alanını kullanabiliyordu. Ayrıca Londra'nın göbeğinde bir apartman dairesi, kırsaldaysa müstakil bir evi vardı.

Londra'yı severdi. Bu şehir farklı ırklardan ve uluslardan gelen insanların buluşup kaynaşma noktasıydı. Gürültülü ve canlıydı, ayrıca insanlar birbirlerine pek dikkat etmezlerdi; genellikle fazlasıyla meşgul ve dalgın olurlardı. Kafaları hep kendi hayatlarıyla sorunlarındaydı. Yani Londra saklanmak ve plan yapmak için ideal bir yerdi.

Dairesi heybetli, sütunlu bir sıra evin en üst katındaydı. Bina ailesine aitti; ona ve üç kardeşine yirmi birinci doğum günlerinde birer daire "lütfedilmişti". İki kız kardeşi de evliydi, şimdilerde New York'ta yaşıyor ve kendi hayatlarına bakıyorlardı. Hâliyle dairelerini kiraya vermişlerdi. Erkek kardeşiye bir bağımsızlık krizi esnasında dairesini teminat göstererek kredi almış, sonra da borcunu ödeyemeyince evini bankaya kaptırmıştı.

Saat iyice geç olmuş, uçaklar seferlerine son vermişti. Geriye

yalnızca uzaklardan gelen polis sirenlerinin sesi ve hayal meyal duyduğu bir klasik müzik parçası kalmıştı. Huzurlu bir andı. Bunu özleyecekti.

İçeri dönüp ofisine geçti. Burası ağır, deri mobilyalarla döşenmiş ahşap lambrili bir odaydı ama ahşap paneller doğru düzgün görünmüyordu çünkü duvarın neredeyse her santimi gazete kupürlerinden, fotoğraflardan ve çıktılardan ibaret bir kolajla kaplıydı.

Hiç acele etmeden odada dolaştı. Bu asla bıkmayacağı bir alışkanlıktı. Nine Elms Yamyamı davası hakkında yazılmış tüm makaleler duvarlara yapıştırılmıştı. Ölü kızların cesetlerinin bulunduğu dair atılan ilk manşetlerden Nine Elms Yamyamı'nı yakalamak için yürütülen insan avı hakkında yazılmış makalelere kadar hepsi buradaydı. Bunları yıldız polis Peter Conway'in katil olduğunun ortaya çıkmasıyla ve güzel yaveri Kate Marshall'la ilgili haberler izliyordu.

Hayran uzandı ve Peter'ın, Kate'in, en nihayetinde de ölü kızların, yani Peter Conway'in dört kurbanının fotoğraflarına dokundu. Sonra eli Kate'in dairesinin az daha Peter'ın beşinci kurbanı olacağı arbedenin ardından çekilmiş fotoğraflarına gitti. Çocukluğundan beri davadan haberdardı ve olan biten her şeyi medyadan takip etmişti. Dahası bu konu aile arasında uzun yıllar sıcak bir gündem maddesi olarak kalmıştı.

Annesi, babası ve kardeşleri tek bir konuda birleşiyordu: Peter Conway'in hapse atılmayı hak eden şeytani bir katil olduğu inancında. Ne var ki Hayran kendini bildi bileli farklı olduğunu hissediyordu; vahşi eğilimleri ve karanlık düşünceleri vardı. Üstelik asla normal bir yaşam süremeyeceğinin farkındaydı. Uzun yıllar Conway'e gizliden gizliye sempati besledi, yakınlık duydu. Ancak yetişkinliğinde, annesiyle babası emekli olup da İspanya'ya yerleştikten ve kardeşleri başka ülkelere göçtükten sonra kendini düşünmeye başladı. Saplantıları gittikçe kök saldı. Hakiki bir Hayran'a dönüştü.

Yanında getirdiği *News of the World* gazetesini bıraktığı ma-

sasının başına döndü. Son makaleyi, daha doğrusu taklitçi cina-yetleriyle ilgili bir haberi kesti. Kullandıkları fotoğraf heyecan-dan başını döndürdü. Bu oklarla birleştirilmiş, daire şeklinde üç görüntüden ibaretti: En üstteki Peter Conway'ın fotoğrafıydı, yanındaki Kate Marshall'a aitti, sonuncu dairenin içindeyse kocaman bir soru işareti vardı. Ayrıca altında KİM BU TAKLİTÇİ? yazıyordu.

“Benim, benim, benim, benim!” diye şakıdı makaleyi dikkat-le kesip çıkarırken. Sonra arkasına yapıştırıcı sürdü, ahşap lamb-riye doğru seğırtti ve gazete kupürünü yapıştırıp altında hava kabarcığı kalmaması için eliyle üstünden düzledi.

Geriye çekilip eserine hayranlıkla baktı. Oda insanın tüm duy-gularına saldırıyordu. Duvardan duvara ölümle ilgili resimler, makaleler, fotoğraflar... Polisin, dairesinin kapısını kırıp içeri da-lacağı ânı hayal etti. Bu odayı, mabedini bulacaklar ve sürüsüyle fotoğrafını çekeceklerdi. Sonra o fotoğraflar hem yazılı basında hem de çevrimiçi mecralarda yayımlanacaktı... ve günün birinde, hatta çok yakında onun hakkında da bir kitap yazılacaktı.

Gelen kutusuna yeni bir e-posta düştüğünü bildiren çınla-mayı duydu. Bilgisayarının başına geçti ve imleci yönlendirerek e-postayı açtı. Mesaj bir eBay satıcısından geliyordu. Nostaljik bir yatak örtüsü için girdiği açık artırmayı kazanmıştı. Dişetle-rini sergileyerek gülümsedi. Sonra yatak örtüsünün resminin çıktısını aldı ve az önce duvara yapıştırdığı, Kate Marshall'ın Deptford'daki dairesinde çekilmiş birkaç fotoğrafa yer verilen makalenin başına döndü. Çıktıyı Peter Conway'ın saldırısının hemen ardından Kate'in yatak odasında çekilmiş yatak örtüsü fotoğrafının yanına tuttu.

“Evet,” dedi ikisini kıyaslayarak. “Birebir aynısı.”

40

On altı kilometre uzakta, Enid Conway mutfak masasının başında oturmuş, Hayran'ın son mesajlarını Peter'a iletmeye hazırlanıyordu. Karamelaları ortadan ikiye ayırıp yumuşak dolgularını kazımak biraz meşakkatli bir işti. Kıyafetleri leke içinde kalmış, mutfak masasının üstüneyse erimiş karamela ve çikolata topakları saçılmıştı. İşini en özenli, en temiz kesiği atan cerrahi neşterlerle görüyor, ameliyat eldiveni takıyordu. Karamela pek mıcıklanmaya gelmeyip elinde çabucak eridiğinden dondurulmuş şekerlemelerle çalışıyordu. Ayrıca kombiyi kapatıp bütün mutfak pencerelerini açmıştı. İçeri doluşan soğuk hava, paket yemeklerin ve egzoz gazlarının kokusunu beraberinde getiriyordu.

Oturduğu muhit geceleri genellikle gürültülü olurdu ve onca yıldan sonra mahallenin gürültü patırtısına alışmıştı ama bu gece asabını bozuyordu. Birkaç çocuk motosiklet tepesinde, sokakta bir aşağı bir yukarı turluyor ve motorun tiz uğultusu âdeta Enid'in kafasının içinde yankılanıyordu.

Bir karamela daha alıp ambalajını itinayla açtı. Lateks eldivenlerin içindeki elleri terlediğinden cerrahi neşterin ucunu dikkatle bastırıp döndüre döndüre kesmeye başladığı karamelayı sabit tutmakta zorlanıyordu. Tekrar bir araya getirdiğinde birleşim yerinin özenli görünmesi için karamelayı temiz bir kesikle ortadan ikiye ayırmalıydı.

Bitişik komşusundan bir bağırtının yükselmesiyle yerinden sıçradı; elindeki karamela kaydı ve neşterin ucu başparmağının etli yerine battı.

Terli lateks eldivenler göz açıp kapayıncaya dek kanla dolmaya başlayınca Enid eviyeye koştu.

“Kahretsin,” diye feryat etti elini eldivenden çıkarıp başparmağını soğuk musluk suyunun altına tutarken. Fena hâlde canı yanıyordu. Yaraya bakıp iki yanından sıktı. Derindi. “Siktir!”

Kanaması durana kadar parmağını birkaç dakika daha musluğun altında tuttu. Sonra ilkyardım çantasını çıkardı ve anti-septik krem sürdükten sonra gazlı bezle sıkıca sarıp plasterle tutturd. Elleri kuruduğunda dolaptan Teacher’s şişesini indirdi ve kendine bir kadeh viski doldurup birkaç ağrı kesiciyle birlikte tek seferde kafasına dikti.

Ardından mutfak masasının üstündeki dağınıklığa baktı: erimiş karamela topakları, çıkarılıp top hâline getirilmiş lateks eldivenler ve masanın kenarında duran ısıtıcı ambalaj makinesi. Viski içini ısıtınca tezgâhta, mikrodalgaın yanında duran iki pasaporta doğru yürüdü. Başparmağındaki bandajdan sızan kan olup olmadığına baktı ve gazlı bezin temiz olduğunu görünce pasaportları açtı.

İlkinde kendi fotoğrafı vardı ama June Munro adına çıkarılmıştı. June onunla aynı yaşıydı ama doğum günleri farklıydı.

Sahte pasaportun kalitesi karşısında şaşırmadan edemedi; kâğıdın dokusu doğrudu ve biyometrik verilerin bulunduğu son sayfa kalın bir plastikte kaplıydı. Süresi dokuz yıl sonra dolacaktı. Arka sayfalarına pasaporta sahiplik katmak için birkaç damga basılmıştı: önceki yıl Hırvatistan’da iki haftalık bir tatil, ayrıca İzlanda ve Amerika’ya giriş çıkışlar. Aynı zamanda Amerika B-1/B-2 turist vizesi de vardı. Enid ikinci pasaporta uzandı. Hırvatistan ve Amerika damgaları aynıydı. Peter’in Great Barwell’deki ziyaretçi odasında çektiği fotoğrafı gayet iyi görünüyordu. Pasaporttaki adı Walter King’di; Enid bu adı garipsedi ama oğlu kır saçlarıyla krallar kadar asil görünüyordu. Doğum günü onu bir yaş gençleştirmişti.

Mikrodalgaın içinde on santim kalınlığında bir para tomarı duruyordu: toplamda 225.000€ eden dört yüz elli adet 500€’luk

banknot. Ayrıca içinde toplamı 7.050€'u bulan daha küçük banknotların ve 5.000£ değerinde iki yüz elli adet 20£'luk banknotun bulunduğu başka bir paket daha vardı.

Paraları görmek heyecandan ve korkudan titremesine sebep oldu. Tomardan rasgele seçtiği 500£'luk üç banknotu bankaya götürmüştü. Bu bir riskti ama emin olmak zorundaydı. Euroları başarıyla bozdurmuştu. Hakikiydiler. Pasaportlar makul görünüyordu. Adam çok güvenilir bir kaynaktan aldığı pasaportların tanesinin ona on beş bine patladığından bahsetmişti. Bunların hiçbirisi bedavaya değildi. Enid paketleri teslim aldığı anda evini bir kör tröste devretmek zorunda kalmıştı. Binaya 240.000£'un biraz altında değer biçilmişti. Aslında daha fazla ederdi. Bilhassa da dehşet etmeni, yani bir seri katilin büyüdüğü ev olduğu göz önünde bulundurulduğunda.

Enid kendine bir viski daha doldurdu. Bütün bu parayı evde saklamak asabını bozuyordu. Ertesi gün Peter'ı ziyarete gidecekti ve parayı güvenli bir yere gizlemesi gerekiyordu.

Hepsi buna değecek, dedi kendi kendine. Manş Denizi'ni tekneyle geçip kimseciklere fark ettirmeden bir İspanyol limanına yanaşacaklardı. Pasaportlar bütün Avrupa'yı kapsayan Schengen Anlaşması'na göre hazırlanmıştı. Hem yetkili mercilerin bildiği kadarıyla June Munro ve Walter King zaten İspanya'daydı. Peter'ın firarının ardından tüm limanlar, tren garları ve havalimanları teyakkuza geçecekti ama kapağı İspanya'ya attılar mı aylarca, hatta yıllarca dikkat çekmeden yaşayabilecek ve teferruatlı pasaport kontrollerinden geçmek zorunda kalmadan Avrupa'da gönüllerince dolaşabileceklerdi.

Enid'i asıl endişelendiren paraydı. Bütün banka hesaplarından ve emekli aylığından feragat etmek zorunda kalacaktı ama İspanya'ya adım atar atmaz kendilerine başlarını sokabilecekleri küçük bir ev satın alıp biraz tasarruf yapabilirlerdi. Hem para kazanmanın pek çok yolu vardı.

Çok uzun yıllardır oğlunu bağrına basabilmenin, tıpkı eski-

den yaptıkları gibi onunla saatlerce sohbet edebilmenin özlemini duyuyordu.

Başka bir şeyi, özellikle de özgürlüklerini güvenceye almak için Peter'ın neler yapmak zorunda kalacağını düşünmek istemiyordu. Her zamanki gibi bu konuyu zihninin gerilerine itti.

Viskisinin son yudumunu da içip buzluktan ikinci bir çikolata paketi çıkardı. Bu sefer eli titremedi. Karamela teslim olup birbirinin tıpatıp aynısı iki parçaya bölündü. Enid neşterin köşesiyle çikolata dolgusunu kazıdı ve ondan geriye kalan kovuğa, içini boşaltıp son gelişmeleri kaleme aldığı notu koyduğu büyük vitamin kapsülünü yerleştirdi. Karamelayı eski şekline kavuşturmak için parmaklarının sıcaklığından faydalanarak şekerlemenin iki yarısını birleştirdi. Peter'ın Hayran'ının notunu içine yerleştirdiği ikinci karamelayı da hazırladı ve ardından çikolataları ambalaj kâğıtlarına sarıp gerisin geriye açık pakete koydu.

Isıl ambalaj makinesini kullanarak paketin ağzını kapattığında derin bir oh çekti ve karamela paketlerini o gecelik buzluğa yerleştirdi.

Çok ama çok az kalmıştı. Great Barwell'e son kez gizlice not sokacak, oğlunun notunu son kez gizlice dışarı çıkaracaktı. Bu aynı zamanda son ziyareti de olacaktı.

Kendine bir viski daha doldurdu ve dindar bir kadın olmasına rağmen tüm bu çabalarının başarıyla sonuçlanması için dua etti.

41

Tristan üniversite tarafından tam zamanlı işe alınmasını kutluyordu ve o gün akşam yemeğine Kate'in evine geldi. Kate pek iyi bir aşçı sayılmazdı, hâliyle ona sipariş ettiği pizzadan ikram etti. Bütün akşamı basında büyük yankı bulan vakayı tartışarak geçirdiler.

"Devamını getirmemiz gerektiğini düşündüğüm birkaç konu var," dedi Kate, Tristan'ın gelirken getirdiği frambuazlı çizkekten birer dilim daha kesip ikinci kahvelerini doldururken. "Her şey dönüp dolaşıp Enid Conway'in kitabına geliyor."

Tristan uzanıp kahvaltı tezgâhında duran kitabı aldı.

"Bir sonraki cesedi atacağı yeri nasıl kestireceğiz? O tatilde Enid'le Peter pek çok yere uğramış," dedi sayfaları çevirip dizini açarak.

"Daha büyük düşün," dedi Kate. "Bunu tekrar yapacağını biliyoruz."

"Peki ya bir otobüsün altında falan kalırsa? Dışarıda bir yerlerde aniden nalları diken seri katiller de olmalı. Belki de bazı cinayetlerin arkasının kesilmesinin nedeni budur," dedi Tristan.

"Kimbilir belki de Karındeşen Jack'i bu yüzden asla yakalayamamışlardır. Günün birinde karşıdan karşıya geçerken neden bir at arabasının altında kalıp can vermiş olmasın ki?"

Gülüştüler.

"Gülmememiz gerek," dedi Tristan çizkekten bir dilim daha kesip tabağa koyarak. Sonra tabağı Kate'e uzattı.

"Hayır. Bu çok büyük, zaten devasa bir dilim yedim... Bazen gülmen gerekir, yoksa aklını kaçıırırsın."

“Hazır aklıma gelmişken, kapınızda polis olmasıyla nasıl başa çıkıyorsunuz?”

“İçimi rahatlatıyor ama geceleri evlerin önünde nöbet tuttuğum zamanları hatırlıyorum. Saatler geçip hiçbir şey olmadıkça kayıtsızlaşırsın. Ve Myra onlara tepsi tepsi çay ve kek taşıyıp duruyor.”

“Bu çizkekin birazını da onlara verelim. Kocamanmış.”

“Bence sen evine götürmelisin.”

“Kız kardeşim pek tatlı sevmez... Geceleri nöbet tutarken insanların sana güzel ikramlarda bulunması hoşuna gitmez miydi?” diye sordu Tristan.

“İyi bir noktaya değindin. Neyse, malum tehdit ortadan kalkar kalkmaz Varia’nın onları başka bir yere sevk edeceğinden eminim,” dedi Kate. Mutfağın arka cepheye açılan penceresinin kenarına gidip dışarı baktı. Polis arabası evin önünde park hâlindeydi ve sıkıntıdan patlamak üzereymiş gibi görünen bir polis memuru çenesini kaşıyarak çayını yudumluyordu. Glenda’nın Jake’i takip eden polis memuruna çay götürüp götürmediğini merak ederken kendini tüm bunların onu ne kadar korkuttuğunu düşünürken buldu. Bir haftadan biraz uzun süre sonra Jake sömestr tatili için onu ziyarete gelecekti.

“Başka kitap yazmadı mı?” diye sordu Tristan *Benim Oğlum Değil*’i bıraktığı yerden alıp arka kapağına bakarak. Kate o anda yıldırım çarpmışa döndü. Nasıl olmuştu da böylesine bariz bir şeyi gözden kaçırabilmişti? Bunu atladığına inanamıyordu.

“Nasıl bu kadar aptal olabildim?” dedi, Tristan’ın yanına gelerek. “Bu kitabı Enid yazmadı. Onunla röportaj yapıp sözlerini düzyazıya döken bir hayalet yazarı vardı; şey, düzyazı diyorum ama pek beklentin olmasın tabii...” Kitabı Tristan’ın elinden aldı ve yayımlandığı dönemde hayalet yazarın adını gördüğünü hatırlayarak iç sayfalarını gözden geçirdi. “İşte burada, Gary Dolman. Hayalet yazar buydu. Ne zaman ondan bir mesaj alsam benden kitabı yazmak için yaptığı röportajlara katkıda bulun-

mamı istediğini hatırlıyorum. Onunla konuşmalıyız. Duyup da yayımlamadığı, Enid'in bahsettiği birtakım şeyler olabilir..."

"Peter Conway'in Manchester'da bulunduğu döneme dair bildiği herhangi bir şey varsa Caitlyn Murray'nin kayboluşuna ışık tutabilir," dedi Tristan.

"Olabilir ama ben asıl bu tatilde başlarından geçen olayların sıralamasıyla ilgileniyorum. Esas vakada dört kurban vardı; taklitçimiz şimdiye dek üç cinayet işledi. Şimdi şu soruyu sormamız gerekiyor: Dördüncüden sonra ne olacak?"

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Tristan.

"Peter Conway'in durmasının tek nedeni onu yakalamış olmamdı. Bu adam Peter'ı taklit ediyor. Ve muhtemelen yakalanmak istiyor; taklitçi katillerin varoluş amacı budur. Dört cinayet işleyip öylece duracak mı?"

"Hayatını yaşamaya devam edecek ve yakalanmadan önce bir otobüsün altında kalmaya bakacak," dedi Tristan.

Kate oturdu.

"Bu çok moral bozucu. Her şeye tekrar bakalım. Adı geçen herkese. Aralarında muhakkak bir bağlantı olmalı. Bu adam kızları nasıl buluyor? Bu cinayetleri neden Peter'ın yaptığı gibi Londra'da değil de bu bölgede taklit etmeyi seçti?"

"Güvenlik kameraları yüzünden olabilir mi? 1995 yılında Londra'da pek fazla güvenlik kamerası yoktu. Muhtemelen hiçbir riske girmeden ortalıkta kolayca dolaşıyordu. Hiç Londra'ya gitmedim ama her yerde güvenlik kameraları olduğunu okuyorum. Tabii bir de şehrin girişindeki turnikelerde kullanılan şu meşhur kamera sistemi var..."

Kate başıyla onayladı. "Haklısın. Londra'ya girip çıkan tüm araçlar fotoğraflanır ve plakaları kayıtlara geçirilir. Bunun yanında Devon ve Cornwall hâlâ çok kırsal kalıyor. Hem kırlarda ve civar kasabalarda kaybolmak çok daha kolay. Varia'nın Topsham'da önceki geceye ait hiçbir güvenlik kamerası görüntüsüne ulaşamadığını sana söylemiştim."

“Ülkenin sizin taşındığınız kesimini hedef alıyor olması sizce de tuhaf değil mi?” dedi Tristan. “Bunu hiç düşündünüz mü?”

“Evet, düşündüm ve ödümü patlatıyor.”

Bir anlığına ikisi de sessizliğe gömüldü.

“Hayalet yazarla iletişime geçebilirim,” dedi Tristan. “Eğer konuşmayı kabul ederse onunla telefonda mı, yoksa yüz yüze mi görüşmek istersiniz?”

“Yüz yüze görüşmeyi tercih ederim,” dedi Kate. Kahvesinden bir yudum alıp pencereden dışarı baktı. Tristan’ın sözleri kafasının içinde yankılandı.

Ülkenin sizin taşındığınız kesimini hedef alıyor olması sizce de tuhaf değil mi?

42

Peter sabırsızlıkla odasında volta atıyordu. Annesinin getireceği notu dört gözle bekliyordu. Kapısına vurulduğunda koşar adım kapağın önüne geldi.

“Günaydın, Peter, seni anneni görmeye götürmek için geldim,” dedi Winston. Biraz tekdüze bir sesle her defasında aynı cümleyi tekrarlardı. “Kapaktan uzatacağım başlığı lütfen kafana geçir, tokalarını tak ve ardından geri geri açıklığa yanaş...”

“Evet, bunu milyonlarca kez yaptık. Sen işine bak,” dedi Peter.

Winston’ın açıklıktan uzattığı tükürük başlığını alıp kafasına geçirdi. Tenine değen ağ soğuktu, dahası terinin ve kurumuş tükürüğünün asidik kokusunu duyabiliyordu. Kayışları sıkıca bağladıktan sonra geri geri kapağa yanaştı, ellerini açıklıktan uzattı ve Winston onu kelepçeledi.

O esnada Winston’ın telsizi bipledi ve Peter’ın hücresinin kapısını açıp onu asansöre götürmesi için beklenen talimat geldi.

Enid mobilyaları yere sabitlenmiş, yeşil duvarlı, her zamanki görüş odasında Peter’ı bekliyordu; parmaklarıyla çıplak masanın üstünde bir ritim tutturdu. Karamela torbası ayaklarının dibinde duruyordu. Saatine baktı. Peter iki dakika geç kalmıştı. Huzursuzlanarak oturduğu yerde kıpırdandı. Great Barwell’de işler neredeyse askeri bir titizlikle dakikası dakikasına yürütülürdü. Peter nerede kalmıştı? Başını kaldırıp odanın dört köşesindeki güvenlik kameralarına baktı.

Neler karıştırıyorsun? diye düşündü. Bizim peşimizde misin?

Enid arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak rahat görünmeye çalıştı. Ama aslında midesine kramplar giriyordu.

Great Barwell Hastanesi'ndeki gözetim odası, Londra'daki herhangi bir metro istasyonunun kumanda merkeziyle yarıştırdı. Arka duvar, toplamda yüz altmış yedi güvenlik kamerasından gelen görüntülerin dama tahtası formatında yansıtıldığı devasa bir ekranla kaplıydı; antrenman avluları, ziyaretçi merkezi ve ana girişlerle çıkışların yanı sıra tüm koridorlar, kapı boşlukları, terapi ve görüş odaları yakından izleniyordu. Her vardiyada, nispeten daha küçük ekranların önünde çalışan ve hastanenin farklı kısımlarından sorumlu altı memur görev yapıyordu. Bir telsiz bağlantısıyla vazife başındaki diğer çalışanlarla iletişim kurabiliyor ve herhangi bir sorun patlak verdiği takdirde kapıları gözetim odasından açıp kapatabiliyorlardı.

O günkü vardiya amiri Ken Werner'dı. Kapıya en yakın masada oturuyordu. Hastanenin emektarlarındandı ve güvenlik kameraları olmadığından çalışanların gözlerini sürekli açık tutmaları gerektiği zamanlardan beri burada çalışıyordu. Giriş kapısındaki interkom öttüğünde şaşırdı. Dışarıdaki kameraya geçti ve Doktor Meredith Baxter'ın başını kaldırıp el salladığını gördü.

"Günaydın, Doktor," dedi kadını içeri almak için düğmeye basarken.

"Merhaba, Ken. Bir dakikan var mı?" diye sordu kadın içeri girip masasının yanında durarak.

Doktor Baxter daima hoş kokar ve pastel renklerde örgü kazaklar giyerdi. Saçları da mis gibi kokardı. Ken onu her gördüğünde hasta bakıcı olarak işe girdiği ilk günlerden beri Great Barwell'in ne kadar değiştiğini düşünürdü. O zamanlar burası bütün çalışanların kolalı, beyaz üniformalar giydiği, insanlıktan uzak bir tımarhaneydi. Hastalara mahkûm denirdi ve çizgiyi aştıklarında onları bir güzel benzetebilirdiniz. Gerçi Ken içten içe

bunun saatlerce süren kapsamlı bir terapiden daha çok işe yaradığını düşünüyordu.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu.

Meredith profesyonel bir tebessüm takındı. “G kanadındaki ziyaretçi odasının video yayını açabilir misin? Eğer mümkünse büyük ekranda lütfen?”

“Tabii ki...” Ken klavyesinde birkaç tuşa bastı ve Peter’ı görmeyi bekleyen Enid’in görüntüsü devasa ekranda belirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi kadın. Ekranı yaklaşıp başını yana yatırarak bir süre Enid’i izledi. Ekranda Enid bacak bacak üstüne atıp sandalyesinde kıpırdanarak saatine baktı.

Ken bakışlarını önündeki görüntü dizisine kaydırды. İki hastanın grup terapisi seansına götürülmekte olduğunu gördü. Bir diğeri hasta bakıcı nezaretinde koridorundaki banyodan çıkıyordu.

Peter Conway, Winston tarafından koridorun aşağısındaki asansöre doğru götürülüyordu.

Meredith döndü. “Acaba Peter’ı asansörde biraz oyalayabilir misin, Ken?”

Kadının ses tonu ona bunun bir rica olmadığını söylüyordu.

Peter, Winston’la birlikte asansöre vardığında hasta bakıcı çağırma düğmesine bastı ve çın sesinin duyulmasının ardından kapılar kayarak iki yana açıldı. Kabin boştu.

“Orada biraz durur musun lütfen, Winston?” dedi çatırdayan telsizinden yükselen bir ses. Winston bir adım gerileyip telsizini kemerinden çıkardı.

“Tamam. Yerimde kalıyorum,” dedi. Asansör tekrar çınladı ve kapıları kapandı. Winston, Peter’a döndü. “Bir süre burada beklememiz...”

“Biliyorum. Duydum. Hemen yanındayım,” diye çıkıştı Peter. Asansör üçüncüye çınladı ve kapıların açılmasıyla boş kabin gözler önüne serildi. Aradan henüz birkaç saniye geçmişti ki dördüncü kez çınlayarak gerisin geriye kapandı. Peter başı-

nı kaldırıncı asansörün bulundukları katta durduğunu gördü. Winston'ın saatini kontrol ettiği de gözünden kaçmadı. Saat şimdi 11.04 olmuştu. Winston bir kez daha telsizine uzandı.

"Geçiş izni bekliyorum. Yanımdaki Peter Conway'in 11.00'de görüşmesi vardı..."

"Biraz daha sabretmenizi rica edeceğim, Winston, teşekkürler," dedi ses.

"Çıplak arama yaptıracam," dediğini duydu Peter arkadan birinin. Bu bir kadın sesiydi ve Peter, Doktor Baxter'ın sesini hemen tanıdı.

Başığın içinde boncuk boncuk terlemeye başladığını hissedebiliyordu. Bu gecikme nedendi? Yalnızca birtakım hadiseler vuku bulduğunda gecikme yaşanır ve hepsinin ayrı bir kodu vardı. 101 kavga demekti, 102 intihara teşebbüstü, 381 çalışanlardan birinin saldırıya uğramasıydı. Peter isyan anlamına gelen 904 kodunun yalnızca bir kere kullanıldığını şahit olmuştu ama o da birkaç yıl önceydi. Winston'dan beklemesi istenmişti ama kod verilmemişti. *Bir şeyler dönüyordu.*

Kumanda odasının kapısı bir kere daha çaldı. Ken gelenin Doktor Baxter'ın psikoloji bölümündeki yardımcısı Doktor Rajdai olduğunu gördü.

"Lütfen onu içeri al," dedi Meredith gözlerini büyük ekrandan ayırmadan. Adam içeri girer girmez ona katıldı.

"Ne durumdayız?" diye sordu başını kaldırıp ekrana bakarak.

"Enid Conway güvenlik kontrollerinden geçti ve ana girişte tepeden tırnağa elle arandı. Tüm eşyaları ve ona getirdiği şekerlemeler X-ray cihazından geçti. Hepsinin ağzı kapalıydı," dedi Meredith. Dönüp Rajdai'a baktı ve adam başıyla onayladı.

"Seninle birlikte işten kaytarmaktan gayet memnunum ama kadın her an söylenmeye başlayabilir," dedi Rajdai.

Meredith başıyla onayladı ve telsizini çıkardı. "Doktor Baxter konuşuyor. Lütfen Enid Conway'i bir numaralı görüş odasından alıp çıplak aramadan ve ayrıntılı vücut taramasından geçirin."

“Anlaşıldı,” dedi hattın diğer ucundaki ses. Ken, Enid’in iki kadın hasta bakıcı tarafından görüş odasından çıkarılmasını izledi. Kafasını iki yana salladı. Doktor Baxter’ın modern ve anlayışlı olduğunu düşünmekten hoşlanırdı ama o da en az eski kafalı doktorlar kadar acımasızdı.

Peter ona saatler gibi gelen on dakika daha koridorda tutuldu. Hiçbir açıklama yoktu. En nihayetinde Winston’a bekledikleri izin verildi ve Peter bir numaralı görüş odasına alındı.

Annesini gördüğünde ilk dikkatini çeken kadının ağlamaktan kızarmış gözleri oldu. Bu hâli onu hem sarstı hem de korkuttu çünkü annesi kırk yılda bir ağlardı. Peter, Winston’la Terrell’in çıkmasını bekledi ve ardından Enid’i kucakladı.

“Neler oluyor?” dedi Enid’in karşısına otururken.

“Şu pislikler. Beni lateks eldivenlerle tepeden tırnağa aradılar ve hiç de nazik davranmadılar... Eğer razı olmazsam seni göremeyeceğimi söylediler.” Yeninin içinden artık top hâlini almış bir peçete çıkarıp gözlerini sildi.

Peter başını kaldırıp güvenlik kamerasına meydan okurcasına baktı.

Şu siktiğimin sürtüğü, Doktor Baxter, diye düşündü. Dur bak daha neler olacak.

“Gel buraya, anne,” dedi. Enid ayağa kalktı ve kucaklaştılar. Peter annesini bağrına basıp suratını kafasının üstüne gömerek saçlarını kokladı. Enid başını oğlunun göğsüne yasladı.

“Kilo vermişsin,” dedi Enid göğüs kaslarını kırmızı ojeli elleriyle sıvazlayarak.

“Evet, forma gireyim dedim, şey, ilerisi için,” dedi Peter.

Kadın kollarının arasından kurtulup başını kaldırarak ona baktı. “Bense iyice yağ tulumuna döndüm.” Önce gülümsedi, sonra da güldü.

“İşte, benim tanıdığım kadın bu. Gülümsediğinde çok daha genç gösteriyorsun.”

Dışarıda bekleyen hasta bakıcı öne uzanıp cama tıklatarak onlardan ayrılmasını istedi.

Kumanda odasında Meredith, Doktor Rajdai'la birlikte dikiliyordu. Anne oğulun kucaklaşmasını ekranda izledi.

"Tanrım, sırf bizim için *Kral Oedipus* temsili sahneliyorlar," dedi Ken arkasından. "Eğer fikrimi soracak olursanız bence ona vermek istediği şey ilaç değil..."

Bilgisayarlarının başında çalışan diğer hasta bakıcılardan birkaçı kıkırdadı. Meredith döndü ve ona insanın iliğini kemiğini kurutacak türden bir bakış attı.

"Tıbbi bir görüşün yoksa, ki olduğundan şüpheliyim, yorumlarını kendine saklamayı tavsiye ederim," dedi. Hemen yanı başında, ekranın önünde dikilmekte olan Doktor Rajdai'a döndü. "Enid Conway'in çıkışta bir kere daha çıplak aramadan ve ayrıntılı vücut taramasından geçirilmesini istiyorum. Eğer karşı çıkarsa ona bütün ziyaret haklarını elinden alacağımızı söyleyin. Ve tabii Peter da aransın."

Ziyaret sona erdiğinde Enid, Peter'a uzun uzun sarıldı. Elini sırtından aşağı kaydırıp kalçalarını avuçlayarak yeni yeni forma giren vücudunu yokladı. Oğlunun kaskatı kesilip vücudunu onunkine bastırıldığını hissetti.

"Çok az kaldı, anne," diye fısıldadı Peter kulağına.

"Seni seviyorum," dedi Enid fısıltıyla. Derken cama tıklatıldı ve hasta bakıcı Enid'e artık çıkması gerektiğini işaret etti. Enid istemeye istemeye Peter'dan ayrılarak kucaklaşmalarına son verdi.

"Şekerlemelerini almayı unutma," dedi torbayı masanın üstüne koyarak.

"Teşekkürler, anne. Bir dahaki görüşmemiz telefonla olacak." Enid başıyla onayladı.

En zor kısmı atlattık, diye düşündü Enid kendi kendine. Şekerlemelerden haberleri olsaydı onlara el koyarlardı.

Enid çıkıştaki tarama cihazından geçerken durduruldu ve

yan taraftaki ofislerden birine alınarak tekrardan tepeden tırnağa arandı.

Her şey bitip de giyindiğinde onu taramadan geçiren çam yarmasından farksız kadın görevli tarafından çıkışa doğru götürüldü.

Hâlâ huzursuzdu. *Peter'a neler oluyor? Ya tam şu anda notumu ve Hayran'ın mektubunu buldularsa?* Notlarda planlarının son detayları yazılıydı.

"Sıraya geçebilirsiniz. Burada sizden ayrılacağım," dedi kadın X-ray cihazlarının başındaki kuyruğa işaret ederek.

"Onca şeyden sonra yine de X-ray cihazından geçmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu Enid.

"Evet, lütfen, hanımefendi," dedi kadın.

"Fenerini kıcıma tuttuktan sonra mı hanımefendi olduğum aklına geldi? Siktir git," diye çıkıştı.

"Sizden dilinize hâkim olmanızı istemek zorundayım."

"Ben de senden şunun üstüne oturup topaç gibi dönmeni istemek zorundayım," dedi Enid kadına orta parmağını göstererek.

Kadın ona ters bir bakış attıktan sonra çekip gitti.

Enid X-ray cihazına doğru yürürken sırada beklemekte olan ziyaretçilerle çalışanlar ondan köşe bucak kaçtılar. Cihazdan geçerken seyrek saçlı, tuhaf kafalı genç adam gözünü onun üstünden ayırmadı.

"İşitme cihazınız, diğer kulağınıza takmışsınız," dedi delikanlı.

"Ne?"

Delikanlı kafasının sağ tarafına parmağının ucuyla vurdu. "Son ziyaretinizde diğer kulağınızda değil miydi?"

"Yanılıyor olmalısınız," dedi Enid. Paltosunu ve telefonunu tepside alırmaz koşar adım binadan çıktı. Korkudan ve heyecandan soluğu kesilmişti. Peter'ın gardiyanlar çakmadan notu alabilmiş olmasını umdu.

• • •

Peter hücresinin kapısının önünde bekleyen dört hasta bakıcıyı görünce bir terslik olduğunu anladı. Şekerleme poşeti terleyen ellerinin arasında kayganlaşıyordu.

“Üstünü aramamız gerek, Peter,” dedi Terrell. “Başlamadan evvel bize söylemek istediğin bir şey var mı?”

Peter kafasını iki yana salladı.

Hasta bakıcılardan biri elini uzattı ve Peter naylon poşeti ona verdi. Yirmi dakika süren çıplak arama dört görevli tarafından gerçekleştirildi ama tüm bu zaman boyunca şeker torbası yatağın üstünde öylece durdu ve poşete tekrar el sürmeden çekip gittiler.

Peter dışarıdaki koridorun boşalması için yirmi dakika bekledi ve ancak ondan sonra poşetin içindeki paketi açıp ona hitaben yazılmış iki notu buldu.

Kalbi göğsünde güm güm atmaya başladı fakat bu seferki heyecandandı. Planın kendi üstüne düşen kısmını hayata geçirme zamanı gelmişti.

43

Güneybatı Elektrik Şirketi logosunu taşıyan panelvan kaldırımın kenarına park edilmişti. Tenha bir sokaktı. Yolun bir tarafında, üç tanesinin kapılarıyla pencereleri tahtalarla kapatılmış harap sıra evler vardı. Karşı tarafındaysa elektrik trafosunu barındıran alçak, tuğla, penceresiz yapının da içinde bulunduğu, çitle çevrili bir çalılık uzanıyordu.

Bir sokak lambası alacakaranlıkta titreşiyordu. Hayran oturmuş, panelvanın arkasındaki küçük, aynalı bir camdan boş sokağı izliyordu.

Hazırlıklarını titizlikle yapmıştı. Kurbanlarının izini sürme yöntemini ise doğrudan Nine Elms Yamyamı'nın kendisinden almıştı. Rutini olan bir kız bul. Onu sana getiren rutini olacak. Genç kızların katıldığı okul sonrası spor kulüpleri bereketli topraklardı. Elbette pek çoğunun antrenmandan sonra onları almaya gelen sevgi dolu aileleri vardı fakat Hayran çareyi daha yoksul kızlara, özellikle de burslu olanlara yanaşmakta bulmuştu çünkü anneleriyle babaları çalıştığından genellikle otobüse binmek zorunda kalırlardı.

Bu dördüncü kurbanı olacaktı ve yaptığı işin her aşamasına –gizlice takip etme, kaçırma ve öldürme– bayılmasına rağmen bu seferkini çarçabuk halletmek istiyordu. Planının nihai ve en heyecan verici evresine geçebilmesi için bir an evvel aradan çıkmalıydı.

Panelvanı aile şirketinden ödünç almıştı ve Güneybatı Elektrik Şirketi, CM Lojistik'ten panelvan kiralayan çok sayıda şirketten biriydi. İhtiyacı olan her şeyi araca yüklemişti: ince kor-

donlu, büzgölü bir naylon poşet, cop, koli bandı, içinde deri altı şırıngalarının ve cerrahi gazlı bezlerin bulunduğu hiç açılmamış bir ilkyardım çantası, siyah kar maskesi ve deri eldivenler. Temiz kıyafet almayı da unutmamıştı; Güneybatı Elektrik Şirketi namına çalışan nakliyecilerin giydiği üniforma. Aracın plakası sahteydi ve çalıntı bir panelvana kayıtlıydı. Gerçi çalma işini kendisi yapmamıştı; plakaları satışa çıkarıldıkları kara borsadan almıştı. Panelvan güvenlik kameralarına yakalansa ve plakası saptansa bile işin ucu ona kadar gelmeyecekti.

Panelvana doldurduğu alet edevatın son parçası izofloranla dolu iki enjeksiyon şişesiydi. Genellikle hayvanları uyuşturmak için kullanılırdı ve veterinerlere sevkıyatı, Ulusal Sağlık Hizmetleri'ne ve özel sağlık kliniklerine sevk edilen yatıştırıcılar kadar yakından takip edilmiyordu.

Dışarıda bir hareketlilik oldu ve Hayran, köpeğini dolaştıran yaşlı bir adamın sokağa girdiğini gördü.

"Siktir," dedi alçak sesle. Yaşlı adam panelvanı görünce trafonun önünde durdu. Hayran, trafo merkezine bakım yapılıyor muş gibi görünmesi için bahçe kapısını açmıştı. Yaşlı adam önce içeri, sonra tekrar panelvana baktı. Sağı solu koklamaya başlayan köpeğini yanına çağırdı. Ardından panelvanın dibine kadar gelip ön camdan içeri baktı.

"Haydi ama, siktir git," diye homurdandı Hayran. Sokağın diğer ucunu görmek için boynunu uzattı. Eğer kız şimdi gelirse planı iptal etmek zorunda kalacaktı. Haftalardır harcadığı emekler boşa gidecek, heba olacaktı.

Bakışları panelvanla açık bahçe kapısı arasında mekik dokuyan yaşlı adam çekip gideceğe hiç benzemiyordu. Derken köpeği çitlerin oraya geri döndü ve çalılığa girip birkaç otu kokladıktan sonra tek bacağını kaldırıp işedi. En nihayetinde yaşlı adam ıslık çaldı ve peşinden koşan köpeğiyle sokağın yukarısına doğru yürümeye başladı. Hayran, boyalı camın ardından adamı izledi. Bunağın tekine benziyordu ve gözünde gözlük yoktu. Bunun fazla ayrıntı hatırlamasına mâni olmaya yeteceğini umdu.

Beş dakika sonra kız görüş alanına girdiğinde yüreği ağzına geldi. Karşı kaldırımdan yürüyordu. Adı Abigail Clark'tı ve *kursuzdu*. Dişli sayılabilecek kadar uzun boylu ve atletikti. Hayran ona direnen kızlardan hoşlanırdı çünkü bu, onları alt ettiği ânı daha heyecan verici kılardı. Abigail uzun saçlarını arkasından toplamış, kafasına da bir beyzbol şapkası geçirmişti. Bugüne zemin hazırlayan önceki haftalarda Hayran onu gün ışığında eve yürürken izlemişti. Saçları güneşin altında altın gibi ışıltıyor, yüzü antrenmandan al al oluyordu.

Kız panelvana doğru yürürken başı önüne eğikti; telefonuna dalmıştı. Hâliyle Hayran kilidi açarken sürgülü kapının sesini duymadı. Birkaç adım sonra panelvanla aynı hizaya geldiğinde adam tek bir harekette kapıyı kaydırarak açtı ve onu yakalamak için ellerini dışarı uzattı.

44

Abigail onu yakalamak için dışarı uzanan elleri görene dek panelvanı fark etmedi. Adam tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş ve siyah bir kar maskesi takmıştı.

Avazı çıktığında bağırıp dirense de ayaklarının yerden kesilmesiyle panelvanın içine çekildi ve aracın arka tarafına serilmiş şilteye doğru fırlatıldı.

Düşmeden hemen önce eşofmanının ön cebinde sakladığı küçük spreye uzandı. Derken adamın sırtına bindiğini hissetti ve can havliyle çırpınıp tepinmeye başladı; fakat sırtüstü döndürüldüğünde kar maskesinin gözlerine nişan alarak spreyi sıktı. Biber gazı değil de annesinin onun için aldığı, yasal bir göz yaşartıcı gaz alternatifiydi. Saldırganın gözlerini geçici olarak kör eden parlak kırmızı jel, insanın teninden günlerce çıkmıyordu.

Adam çılgılığı basıp ellerini yüzüne götürerek suratındaki kırmızı jöleyi kazımaya ve kar maskesini çıkarmaya davrandı. Saçları neredeyse jel kadar kırmızıydı. Abigail kâh emekleyip kâh tekmeler savurarak panelvanın içinde itiş kakış ayağa kalkıp hâlâ açık olan sürgülü kapıya doğru atıldı. Adam onu sırt çantasına sokuşturduğu hokey sopasından yakalamayı başardı ama Abigail panelvandan düşüp kaldırıma yüzüstü kapaklanırken sopa çantasından kurtuldu.

Abigail ayağa kalktı ama vahşi bir hayvan misali öğürerek etrafına kırmızı tükürükler saçan adam hâlâ ensesindeydi. Abigail ölümcül bir hataya düşüp açık kapıdan trafoya doğru koştu; eğer sağa ya da sola koşsaydı kısa süre içinde işlek bir caddeye ulaşıp paçayı kurtarabilirdi.

Kare şeklindeki küçük, tuğla binanın etrafından dolandı ve arka tarafta bir kapı olduğunu gördü. Hemen kapının koluna asıldı ama kilitliydi.

Derken adam binanın köşesinde belirdi ve göz açıp kapayıncaya dek tepesine bindi. Abigail hokey sopasının kavisli ucunun ayak bileklerine dolandığını hissettiği anda kendini çimenlere kapaklanmış hâlde buldu. Adam ona çelme takmıştı.

Adam bağırarak anlaşılmas laflar etti ve Abigail'in kafasının arkasına sert bir darbe indirdi. Acıdan kızın gözlerinin önünde yıldızlar uçtu. Abigail beyzbol şapkasının çıkarıldığını ve küçük, tuğla binanın arkasındaki beton patika boyunca sürüklendiğini hissetti. Betonun üstüne saçılmış şarap şişesi kırıkları çıplak bacaklarını doğradıkça acıyla haykırdı.

Her şey çok çabuk oldu. Dönüp ayağa kalkmaya çalıştı. Kırmızı jel adamın suratına, dişlerine ve gözaklarına bulaşmıştı. Hatta lastiğimsi dudaklarından akan salyalar bile kırmızı kırmızı köpürüyordu.

Derken adam hokey sopasını havaya kaldırdı ve Abigail'in kollarıyla kendisini korumasına fırsat vermeden sopayı kızın gırtlığına indirerek nefes borusunu parçaladı. Abigail öksüre öksüre çırpınırken onu hokey sopasıyla dövmeye koyuldu. Tekrar ve tekrar vurdu. Aldığı her darbe Abigail'in vücudunu biraz daha uyuşturuyordu ve bilinci kapanmadan önce son duyduğu kırılan kemiklerinin çatırtısı oldu.

O akşamın ilerleyen saatlerinde hakiki bir Güneybatı Elektrik Şirketi aracı trafonun önünde durdu. Yıkık dökük evlerin bulunduğu sokak âdeta terk edilmişti ve mühendisin hava karardık-tan sonra bulunmak isteyeceği türden bir yer değildi. İhtiyarın teki genel merkezi aramış, evinin elektriğinin kesilip kesilmeyeceğini ve trafodaki çalışmanın ne zaman biteceğini sormuştu.

Adamın mesajı ilgili mercilere iletilmiş ve trafonun yakın zamanda bir mühendis tarafından ziyaret edilmesi planlanmadığından işaretlenmişti. İzinsiz girişlerin ciddiye alınması gerekirdi.

Mühendis aracı park etti, el feneriyle alet çantasını aldı ve bahçe kapısına yöneldi. Kapı kapalıydı ama kilidin kırılmış olduğunu gördü. Açtığı kapıdan geçerken içinde tuhaf bir his vardı. Fenerinin ışığını yabani otlara tutarak trafonun arkasına doğru ilerledi. Patikada öylece yatan genç kızın altında kırmızı pantolon olduğunu sandı, ta ki çıplak bacaklarındaki kırmızılığın kurumuş kanlardan ileri geldiğini görene dek. Uzun saçları kıpkırmızı bir düğüm olmuş, suratı hırpalanmış bir et yığınının dönüşmüştü. Cesedi betona daire şeklinde yayılıp pıhtılaşmış bir kan birikintisinin ortasında yatıyordu. Derken gözüne otların arasına fırlatılıp atılmış kanlı, kırık bir hokey sopası çarptı.

Trafodan yayılan sıcaklık genellikle sinekleri cezbederdi ve şimdiden kızın suratına üşüşmüşlerdi. İşte o anda mühendis alet çantasını elinden bıraktı ve bahçe kapısından dışarı fırlamasıyla kusması bir oldu.

45

Kate işten eve dönerken benzinciye uğradı. Arabasının deposunu doldurduktan sonra, az sayıdaki dondurulmuş yiyecek seçeneğini gözden geçirirken kasanın yukarısına monte edilmiş televizyonda akşam haberlerini gördü.

Varia Campbell, Exeter Polis Karakolu'nun önünde basın toplantısı yapıyor, son derece bitkin ve ciddi görünen Müfettiş Mercy de ona eşlik ediyordu.

"Sesi açabilir misiniz lütfen?" dedi Kate kasanın başında oturan ve sıkıntıdan patlamak üzereymiş gibi görünen adama. Adam kumandayı alıp televizyonun sesini açtı.

"Söz konusu genç kadının Abigail Clarke olduğu belirlendi. Feci hâlde dövülmüş cesedi Crediton eteklerindeki Tranmere Sokağı'nda, elektrik trafosunun arkasında bulundu," diyordu Varia. Adamın teki aldığı benzinin parasını ödemek için kasaya geldi ve Kate gözlerini ekrandan ayırmadan adamın önünden çekildi.

"Bir görgü tanığı Tranmere Sokağı'ndaki trafonun karşısında Güneybatı Elektrik Şirketi'nin logosunu taşıyan, renkli camlı, siyah bir panelvan gördüğünü bildirdi. Ne var ki Güneybatı Elektrik Şirketi'nin ne o bölgeden taraflarına iletilmiş bir arıza kaydından ne de mevzu bahis trafoda çalışan bir şirket personelinin haberi var. Bu panelvanı dün akşam beş ila altı sularında o muhitte gören herkesi ifade vermeye çağırıyoruz. Bu cinayetin Emma Newman, Kaisha Smith ve Layla Gerrard'ın kaçırılıp öldürülmeleriyle ilişkili olabileceğini düşünüyoruz." Üç genç ka-

dının fotoğrafları sırayla ekranda belirdi ve onları sarışın, genç bir kızın fotoğrafı izledi. "Bu şahsın, Abigail'i okuldan eve dönerken kaçırmaya yeltendiğini ama başaramayınca onu olay yerinde öldürdüğünü düşünüyoruz."

Derken haber stüdyosuna geri dönüldü ve spiker görgü tanıklarına yönelik çağrıyı tekrarladı.

"Polis olay yerinden yüz seksen metre uzaktaki güvenlik kamerasına takılan bu panelvanın şoförüyle ya da aracı görenlerle konuşmak istiyor."

Güneybatı Elektrik Şirketi'nin logosunu taşıyan siyah bir panelvanın güvenlik kamerasından alınmış bulanık görüntüsü ekranda belirdi. Onun ardından haber bültenine Abigail'in o akşam antrenman yaptığı spor sahasının ve gitmekte olduğuna inandıkları otobüs durağının görüntüleriyle devam edildi.

Kate benzininin parasını ödeyip arabasına doğru yürürken telefonu çaldı. Arayan Tristan'dı.

"Haberleri gördün mü?" diye sordu Kate.

"Evet," dedi Tristan. "Halka bu kadar çok bilgi verdiklerine göre gerçekten çaresiz olmalılar."

"Beş dakikaya evde olurum. Gel de etraflica konuşalım."

Tristan geldiğinde Kate paketinden çıkardığı dondurulmuş lazanyayı fırına veriyordu.

"Hep hazır yemek mi yersiniz?" diye sordu Tristan.

"Evet. Benim için yemek pişirecek bir karım yok," dedi Kate fırının saatini ayarlarken. "Peki ya senin?"

"Karım olup olmadığını mı soruyorsunuz? Hayır, yok. Ama vaktim olduğunda yemek yapmayı severim."

"Eğer karnın açsa bu ikimize de yeter," dedi Kate. Tristan mutfaktaki kahvaltı tezgâhına oturdu ve vakayı geldiği son noktaya kadar adım adım gözden geçirmeye koyuldular.

"Bu çok önemli bir gelişme," dedi Tristan. "Aracı gören görgü tanıkları var ve adamın olay mahallinde gafil avlandığı açık ortada."

“Ayrıca kızı kaçırmak istediği yeri kesin olarak biliyorlar,” dedi Kate. Tezgâhın başına geçip bilgisayarını açtı. “Haberlerde Tranmere Yolu, Crediton demişlerdi...”

“Tranmere Sokağı,” dedi Tristan.

“Crediton yakınlarında bir sokak...”

“Crediton biraz tehlikeli bir muhittir. Ne halt etmeye o mahallede tek başına yürümeye kalkıştı acaba?”

Kate, Google Haritalar’ı açıp adresi girdi. Ardından haritayı açıp uzaklaştırdı.

“Haberlerde bahsettikleri oyun sahası şurası,” dedi parmağıyla haritaya işaret ederek, “ve burası da eve gitmek için otobüse bineceği durak.” Parmağını haritanın üstünde kaydırıp Tranmere Sokağı’nı buldu.

“Lanet olsun. Az daha otobüse yetişecekmiş,” dedi Tristan. “Ölçeğe bakın. Dört yüz metrelik yolu kalmış.” Kate haritayı biraz daha uzaklaştırdı. Tristan konuşmayı sürdürdü. “Emma Newman’ın nereden kaybolduğunu bilmiyoruz çünkü sabit bir rutini olmayan tek kurban oydu. Diğer kızlar eve dönüş yolunda kaçırıldılar...”

“Kaisha Smith’in nereden kaçırıldığını biliyorum,” dedi Kate çantasının yanına gidip defterini çıkararak. “Okulun spor sahasına en yakın otobüs durağından altmış dört numaralı otobüse binmiş.”

“O hâlde geriye yalnızca Layla Gerrard’ın otobüse nereden bindiğini öğrenmek kalıyor,” dedi Tristan.

“Alan Hexham’e telefon edip ondan polis raporuna bakmasını isteyebilirim. Artık diğer kurbanların güzergâhlarına bakalım ve seri katil gibi düşünmeye başlayalım. Birini kaçırmak için pusu kurup bekleyebileceğin en ideal nokta neresidir?” dedi Kate.

Sonraki birkaç saati Google Haritalar’da güzergâhları titizlikle inceleyip kurbanların yaşadıkları yerleri, bindikleri otobüslerin rotalarıyla kıyaslayarak geçirdiler ve hepsinde kestirme bir yol buldular.

“Gidip buraları kendi gözlerimle görmek istiyorum,” dedi Kate. “Kızların saptığı veya sapmış olabileceği kestirmeleri. O çevreden birileri, öneminin farkına varmadan birini ya da bir şeyi görmüş olabilir.”

46

İkinci kurbanın, yani Kaisha Smith'in kaçırıldığına inandıkları yere arabayla gitmeleri bir saatlerini aldı. Güzergâhı incelediklerinde iki meskûn sokağın, yani Halstead Yolu'yla Marham Sokağı'nın küçük bir ara yolla birleştiği noktayı buldular.

Halstead Yolu nispeten işlekti ama kestirmenin Marham Sokağı'yla kesiştiği nokta ne yazık ki boşaltılıp satışa çıkarılmış tek bir evin baktığı ve çalılar tarafından kuşatılmış, تنها bir çıkmazdı.

"Bence en ideal yer burası," dedi Tristan. "Panelvanı yolun kenarına park edip kızı burada beklemiş olabilir."

Kate yolun çapraz karşısındaki evin önünde arabadan inen bir kadını gözüne kestirdi. Kadın bagajı açtı ve temizlik malzemeleriyle dolu küçük bir kutuyu kucakladı.

"Temizlikçiye benziyor," dedi Kate fırsatı kaçırmayarak. "Haydi, gidip bizimle konuşup konuşmayacağına bakalım."

Tristan peşine takıldı ve büyük, beyaz evin bahçe kapısından girmek üzereyken kadına yetiştiler. Kate kendini tanıtıp kartvizitini uzattı.

"Kaybolan genç bir kız hakkında bilgi toplamaya çalışıyoruz. Bu yoldan geçtiğini düşünüyoruz." Kate'le Tristan'ın arasındaki ilişkiyi çözmeye çalışan kadının kuşkucu bakışları ikisinin arasında gidip geldi. Siyaha boyalı saçları kısacık kesilmiş, soluk benizli bir kadındı ve iri gözleri kalın, siyah bir maskarayla çerçevelenmişti. "Polis değiliz," diye ekledi Kate. "Biz özel dedektif ve yardıma ihtiyacımız var."

Bunu duyan kadın biraz yumuşadı. "Bu sokakta altı eve temizliğe geliyorum. Sık sık buraya gelirim."

"Perşembeleri çalışıyor musunuz? Genç kız o gün kayboldu,"

dedi Kate. Tristan, Kaisha Smith'in çıktısını aldıkları fotoğrafını çıkarıp kadına gösterdi.

Kadın dilini şaklatarak hayıflandı. "Bu kızı haberlerde gördüm! Buradan kaçırıldığını mı düşünüyorsunuz?"

"Üzerinde çalıştığımız bir teori," dedi Kate.

"Önceki gece haberlerde gördüm. O kızı siyah panelvanlı bir adam –yani şey, erkek olduğunu düşünüyorlar– öldürmüş," dedi kafasını iki yana sallayarak.

"Acaba..." Kate telefonunu çıkarıp ekranı aşağı kaydırды. "17 Eylül Çarşamba günü çalışıyor muydunuz? Kaisha o gün kayboldu."

Kadın biraz düşündü. "Ağustos ayının resmi tatili hangi gündü?" diye sordu.

"13 Ağustos'tu," dedi Tristan.

"Evet, çalışıyordum. İzne çıkmamdan önceki haftaydı."

"Geç saatlere kadar çalışır mısınız?" diye sordu Kate.

"Akşamüstü dörde beşe kadar," dedi kadın.

"O akşamüstünün ilerleyen saatlerinde buranın sonunda siyah bir panelvan gördünüz mü?" Tristan cep telefonunu çıkardı. "Güneybatı Elektrik Şirketi'ne ait şu panelvanlardan olabilir?"

Kadın ekrandaki fotoğrafa baktı.

"Hatırladığımı söyleyemeyeceğim. Şuradaki ev birkaç aydır satılık. Sahibi olacak yaşlı kadın o evde öldü ve cesedini birkaç hafta sonra buldular... Demem o ki... O dönemde sokağın sonunda buna benzer bir güvenlik aracı gördüğümü anımsıyorum. Aklımda kaldı çünkü bankalara para taşınırken kullanılan şu zırhlı araçlardandı."

"Tarihi hatırlıyor musunuz?" diye sordu Kate.

Kadın ağzını eğip bükerek uzun uzadıya düşünüp tarttı. "Tam emin değilim. O tarihlerdeydi. Bir süre sonra günler birbirine karışıyor."

"Panelvanın üstünde şirket adı olup olmadığını hatırlıyor musunuz?"

"Securicor değildi çünkü onların araçları geri geri giderken

size yoldan çekilmenizi söyleyen o sosyetik kadın sesi beni hep güldürür... ONV ya da OMG'ydi... Öyle bir şey. Altın rengi harflerle yazılıydı... Ve kesinlikle O harfiyle başlıyordu."

"OMG genellikle *Aman Tanrım* yerine kullanılır," dedi Tristan.

Kadın ona sanki zekâsını sorgulamış gibi ters bir bakış attıktan sonra konuşmayı sürdürdü. "Camları boyalıydı. Hatta, *Burada ne halt ediyor?* diye düşündüğümü hatırlıyorum. O ev çok uzun zamandır boş olduğundan sokak çok hareketsizdi. Çöp kamyonunun devrildiği zaman dışında."

"Aracın içinde kimseyi gördünüz mü? Araçtan inen oldu mu?" diye sordu Kate.

"Hayır."

"Polis sizinle konuştu mu?"

Bu noktada kadın gözlerini kıstı. "Polis mi? Hayır. Mecbur kalmadığım sürece polislerle konuşmam. Burada yaşayan insanlarla konuşmuş olabilirler ama açıkçası bilmiyorum. Exeter'in şuracıkta olmasına rağmen birçoğu trenle Bristol'e, hatta Londra'ya gidiyor. Şimdi eğer izin verirsiniz gitmem gerek."

Kadın gittikten sonra Kate ve Tristan kestirmeyi boydan boya yürüdüler. Çöplerin ve cam kırıklarının atıldığı, izbe, leş gibi bir sokaktı.

"Pek köpek dışkısı yok," dedi Tristan. "Demek ki köpeklerini yürüyüşe çıkaran insanların tercih ettiği bir güzergâh değilmiş."

"İnsanların sık kullandığı bir sokağa benzemiyor," diyerek ona hak verdi Kate. "Kadının gördüğü panelvan hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok muğlak konuştu. Ne tam tarihi ne de yan tarafındaki yazıyı hatırlıyor."

"Fakat o güvenlik araçlarından birinin burada durması garip değil mi? Bankalardan çok uzaktayız."

Arabayı park ettikleri yere döndüler.

"Şimdi nereye?" diye sordu Tristan.

"Butterworth Caddesi'ne," dedi Kate. "Layla Gerrard'ın kaçırıldığını düşündüğümüz yere."

47

Hayran sol gözünde zonklayan bir acıyla karanlıkta uyandı. Yoğun çaba sarf ederek yattığı yerden kalkıp perdeleri açtı. North Wessex Downs yakınlarındaki kır evinde kalıyordu. Işığın camdan içeri hücum etmesiyle Hayran ani parlaklık karşısında suratını ekşitti. Ayağa kalkıp tuvalete gitti ve aynadaki yansımasına baktı.

Suratı ve elleri kıpkırmızı lekelerle kaplıydı. Sürtüğün tekmesi isabet ettiğinden morarıp şişen sol gözünün çevresinde renk daha belirgindi. Jel kar maskesinden içeri nüfuz edip suratına ve boynunun yan tarafına bulaşmıştı.

Kızların ona direnmesi hoşuna giderdi ama birinin onu alt etmeye böylesine yaklaşacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Kendini kızın cansız bedeninin tepesinde dikilirken bulduğunda aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu fakat kızın oluk oluk akan kanı betonun üstünde gittikçe genişleyen bir kan birikintisine dönüşüyordu.

Havanın karardığını ve yalnızca titreşen sokak lambasının aydınlattığı yolda çıt çıkmadığını fark etmişti. Aracına geri dönüp kapıyı üstünden kilitlemiş ve temizlenmeye çalışmıştı ama kırmızı boya her yerine bulaşmıştı. Kızın beyzbol şapkasını panelvanın arkasında bulmuştu. Rengi laciverte dönmüş, ön tarafındaki Nike logosuysa kırmızıya boyanmıştı. Ardından kasketi kafasına geçirip siperliğini iyice aşağı indirmiş ve bunun boya içindeki suratını gizlemeye yetmesini ummuştu.

Bu durum dört numaralı kurbanı için yaptığı planı suya düşürmüştü.

Defalarca banyo yapıp duş almış, iyice keselenmişti ama şarap rengi doğum lekelerini andıran kızarıklıklar çıkmak bilmiyordu. Biraz araştırma yaptı ve rengin birkaç güne solacağını öğrendi ama bu durum planının en can alıcı ânında elini kolunu bağlıyordu.

Güneybatı Elektrik Şirketi'nin panelvanıyla uzun ve dolambaçlı bir yoldan dağıtım merkezine dönmüş ve içeri girer girmez plakaları değiştirmişti ama şimdi araçtaki kırmızı lekeleri temizlemek zorundaydı çünkü bu işi başka birine yaptıramazdı. Polis kırmızı boyadan haberdar olabilirdi. Haberlerde bu ayrıntıdan henüz bahsedilmemişti ama şu ihtiyar adam başına dert açabilirdi. Ne de olsa panelvanı görmüştü.

Abigail'in cesedini ve notu salı günü bırakmayı planlamıştı fakat artık olmazdı. Üstelik yaptığı plan titizlikle tasarladığı kursuz suç olmaktan çıkmıştı.

Eğer o yaşlı adam polise öttüyse ve panelvan kullandığını öğrendilerse izini sürüp onu bulmaları ne kadar zaman alırdı? Sahte plakalar ona çok fazla zaman kazandırmazdı.

İç çamaşırını çıkarıp duşa girdi. Jelin kırmızı boyası boynundan göğsüne akmıştı. Endüstriyel temizleyici kutusunu aldı ve kekremsi tozu avucuna döktü. Sonra biraz suyla karıştırıp göğsündeki, boynunun yan tarafındaki ve suratındaki lekeleri onunla ovuşturmaya başladı. Cayır cayır yanıyordu. Derken suyu dayanabileceği kadar sıcağa getirip altına girdi ve vücudundan akan açık pembe suları görünce memnun oldu.

Yüzme havuzlarına has, çamaşır suyuyla deterjan karışımı buram buram kimyasal kokusu genzini yakarak onu ayıltıyordu. Bu bir aksaklıktı ama her şey bitmiş değildi. Gülümseyerek pembeye boyanmış dişlerini ovaladı. Endüstriyel temizlik maddesi öğürmesine neden oldu ama yine de ovalamaya devam etti.

Lekelerin rengi açıldıkça dizginleri tekrardan eline aldığını hissetti. Planının işe yaraması için duygularına hâkim olması gerekiyordu.

48

Kate'le Tristan'ın bir sonraki adrese arabayla gitmeleri kırk beş dakikalarını aldı. Burası lüks evlerin bulunduğu yeşil bir caddede fakat ileride, kemerli bir demiryolu köprüsü ve altgeçitle son bulan toprak bir yola dönüşüyordu. Köprü'nün bir tarafında vaktiyle çocuk parkı olan fakat şimdilerde otların istilasına uğramış çalılık bir arazi vardı. Diğer tarafında ise demiryolu köprüsüyle bağlantılı yüksek, tuğla bir duvar bulunuyordu.

Kate'le Tristan idrar kokan, uzun, karanlık ve pis altgeçitten geçip mağazaların bulunduğu işlek bir yola çıktılar.

"Buradan geçer miydiniz?" diye sordu Tristan. "Kestirme bile olsa?"

"Tesadüfen karşıma çıkmazsa, hayır ama burası çok lüks bir muhite benziyor. Evler yeni. Bilmiyorum. Bu otobüs durağına yürüyüş mesafesini epey kısaltan bir kestirme," dedi Kate. Altgeçitten geri döndüler ve geçidin diğer ucuna vardıklarında tepelerindeki raylardan tangır tungur bir tren geçti.

"Burası pusu kurup beklemek için sessiz bir yer," dedi Tristan otların istila ettiği çocuk parkının yanından yola çıktıklarında. Asfalt bitmeden hemen önceki son ev, çürümeye yüz tutmuş devasa, eski bir binaydı. Kate bu evin göz alabildiğince uzanan tarlaların ortasında tek başına dikildiği günleri hayal etmeye çalıştı.

Eve daha yakından bakabilmek için biraz daha ilerlediler. Duvarlarını ve ön taraftaki geniş pencereleri sarmaşıklar kaplamıştı. Son derece samimi görünen alt kattaki oturma odasında ışık yanıyordu. Kalın çerçeveli gözlükleriyle yaşlı bir adam yüksek sırtlı bir berjerde oturmuş, gazetesini okuyordu. Pirinç

tokmaklı, sütunlu sokak kapısına birkaç basamaktan çıkılıyordu. Kate eve yaklaştı ve saçakların arasına iştirilmiş bir şey dikkatini çekti. Adam onları fark etti, gazetesini elinden bıraktı ve okuma gözlüklerini çıkardı.

“Bak, şuraya, çatı saçaklarının altına küçük bir güvenlik kamerası takılmış,” dedi Kate parmağıyla işaret ederek. “Eve yaklaşıp kadar görünmüyor.”

Yaşlı adam şimdi pencerenin kenarına gelmiş, onlara uzaklaşmaları için el ediyordu.

“Pek mutlu görünmüyor,” dedi Tristan.

“Bakalım bizimle konuşacak mı?” dedi Kate. Yaşlı adama el salladı ve Tristan’la birlikte sokak kapısının önündeki basamakları çıkıp zile bastılar. Zilin sesi evin derinliklerinde çınladı. Ne var ki kapıya kimse bakmadı.

“Ya bir hayaletse?” dedi Tristan sırtarak. Kate zile tekrar bastı. Bir an sonra kapı açıldı. Yaşlı adam yürütecine tutunarak kapıda belirdi. Sağ bacağı alçıdaydı.

“Kör müsün, kadın? Güç bela yürüdüğümü göremiyor musun?” dedi huysuzca. İçeriden fırında pişmekte olan hamur işiyle demleme çay kokusu geliyordu ve evin içindeki sıcak hava kapının açılmasıyla dışarıdaki soğuk sonbahar sabahına akın etti. Yaşlı adam Kate’i es geçip Tristan’a baktı ve gülümsedi. “Senin için ne yapabilirim, genç adam?”

Tristan, Kate’in kaburgalarını dürtüklemesiyle bir adım öne çıkıp kartvizitlerini uzattı.

“Merhaba. Bizler özel dedektifiz; ben Tristan Harper ve bu da Kate Marshall.”

“Ben de Frederick Walters.”

“Merhaba, Bay Walters. Genç bir kızın kaçırılmasını soruşturuyoruz ve evinizin önündeki yoldan kaçırılmış olabileceğine inanıyoruz.”

“Aman Tanrım! Ne zaman?”

“Birkaç hafta önce.” Tristan, Layla Gerrard cinayetini açıklamaya girişti.

“Çok korkunç,” dedi adam bir eliyle göğsünü sıkıca kavrayarak. “Özel dedektif olmak için çok genç görünüyorsun. Kaç yaşındasın?”

“Yirmi bir, efendim,” dedi Tristan.

“Onu kaçıranın ben olduğumu düşünmüyorsunuz, değil mi?” diye sordu adam. “Birkaç haftadır hastanede yatıyordum. Daha yeni taburcu oldum.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Sizi evinizin tepesinde, yola bakan bir güvenlik kameranız olduğunu gördüğümüz için rahatsız ettik,” dedi Kate. “Polis sizinle iletişime geçti mi? Kaçırılma olayı esnasında kameranıza bir şeyler takılmış olması ihtimaline karşı?”

“Hayır. Kimse beni aramadı...” Yolun yukarısına ve aşağısına şöyle bir baktıktan sonra gözünü tekrar Tristan’a dikti. Gülümse-di. “Ben de çay demlemek üzereydim. Bir fincan ister misiniz?”

“Evet, teşekkürler,” dedi Tristan.

“Çok güzel olur,” diye ekledi Kate. Gerçi Frederick yalnızca Tristan’ı davet etmiş gibiydi.

“O hâlde içeri girin,” dedi adam kenara çekilip onları evin antresine buyur ederken. “Belki bana yardım edersin, yani çayı demlerken?” dedi Frederick, Tristan’a.

“Elbette.”

“Karen, sen oturma odasında rahatına bak,” diye ekledi ardından.

“Adım Kate,” dedi Kate fakat adam çoktan Tristan’la birlikte koridorun sonuna varmıştı. Kate oturma odasına girdi. Burası ağır, ahşap mobilyaları ve köşedeki sifonlu bariyle ona 1930’lu yılların evlerini hatırlattı. Büfenin üstünde eski tip hunili bir gramofon duruyordu; evin ön camları kurşun kakmalıydı ve köşeler vitraylarla süslenmişti. Gün ışığı, istiridye desenli iki berjerle takım olan kanepeli aşarak yere yumuşak renkler düşürüyordu. Alçak bir konsolun üstünde modern, düz ekranlı bir televizyon duruyordu ve Kate televizyonun arkasına bakınca bir internet modeminin ışığının yanıp söndüğünü gördü.

Birkaç dakika sonra Frederick, Tristan'la birlikte döndü. İçeri girerlerken ona dövmelerini soruyordu.

"Yalnızca kollarında mı var?" diye sordu.

"Sırtımla omuzlarımda kanatlarını açmış bir kartal var," dedi Tristan tepsiyi kanepenin önündeki küçük sehpa bırakırken.

"Vay canına, görebilir miyim?"

Kate, Tristan'a bir bakış attı ama delikanlı Frederick'in suyuna giderek tişörtünü sıyrıp evvela dümdüz karnıyla göğüs kaslarını gözler önüne serdi. Sonra arkasını dönerek sırtına ve omuzlarına yayılan kanatları gösterdi. Kate vasat bir dövmeyle karşılaşacağını düşünmüştü ama incelikle işlenmiş dövmeyi görünce fikri değişti.

"Vay... Vay... Sanırım siz gittikten sonra uzanmam gerekecek," dedi Frederick işi şakaya vurarak. Tristan tişörtünü indirip Kate'in yanına oturdu. Kate delikanlının adamın suyuna gitmesinden memnundu ama kıyafetlerini çıkarmaması gerektiğini düşünüyordu.

"Çayı benim koymamı ister misiniz?" diye sordu.

"Evet, sen anne ol," dedi Frederick. Kate çayları koydu ve Frederick'in karşısındaki berjere oturmasını bekledikten sonra fincanlardan birini ona uzattı. İkincisini Tristan'a uzattıktan sonra delikanlının yanına oturup kendi çayından bir yudum aldı.

"Evinizin ön cephesindeki güvenlik kamerasını ne zaman taktırdınız?" diye sordu ardından.

"Dört ay önce. Güvenlik amaçlı takıldı," dedi Frederick koltuğunda arkasına yaslanıp gözlüğünü düzelterek. Sonra üflediği çayından bir yudum aldı.

"Sizin için sakıncası yoksa kızın kaybolduğu güne ait kamera kayıtlarına bakabilir miyiz?" diye sordu Tristan.

"Ne kızı?"

Kate meseleyi tekrar özetledi.

"Nasıl çalıştığını bilmiyorum. Yeğenim taktı ve arada gelip kontrol ediyor."

"Sistemin geri kalanı nerede?" diye sordu Tristan.

“Sitemin mi?”

“Hayır. Güvenlik kameralarının bağlı olduğu bilgisayar sisteminin. Bir kutu içinde olabilir mi?”

“Ah. Evet. Merdivenlerin altındaki dolapta. Çekinmenize gerek yok, gidip bakabilirsiniz. Nasıl çalıştığına dair en ufak bir fikrim yok.”

Kate ve Tristan koridora çıktılar. Dolabın kapağına ulaşabilmek için küçük bir sehpayla lambayı çekmek zorunda kaldılar. Kapağı açtıklarındaysa toz topaklarının, eski botların ve ayakbıların arasında yeşil LED ışıklarının yanıp söndüğü küçük bir kutu buldular.

“Kameradan gelen görüntüyü bir sabit diske kaydediyor gibi görünüyor,” dedi Tristan. “Uzaktan ulaşabileceğimiz uygulama tabanlı bir güvenlik sistemi var.”

Kutunun üstünde duran kâğıt parçasını alıp Kate’e gösterdi. Kâğıtta oturum açma bilgileri ve şifre yazıyordu. Telefonunu çıkarıp kâğıdın fotoğrafını çekti ve sonra yerine koydu.

Oturma odasına dönüp çaylarını bitirdiler ve Tristan görüntülere bakıp bakamayacaklarını sordu. Frederick bunun nasıl olacağını pek anlamamıştı ama yine de Tristan’a izin verdi.

“Umarım o genç kadını kaçıran şahsı yakalayabilirsiniz,” dedi onları kapıya kadar geçirirken. Beklenmedik misafirlerinin gideceğine üzölmüş görünüyordu.

“Teşekkür ederiz, bunların çok yardımı dokunabilir,” dedi Tristan.

Arabaya döndüklerinde Tristan mobil verisini kullanarak telefonuna güvenlik kamerasının uygulamasını indirdi.

“Kendimi kötü hissediyorum. Şifrenin fotoğrafını çektiğimden haberi yoktu,” dedi Tristan.

“Yalnızca o günün görüntülerine bakacağız ve Layla’nın katilini bulmamıza yardımı olabilir,” dedi Kate. “Ayrıca ona karın kaslarını gösterdin... O zihinsel görüntüyle uzun süre kendine ziyafet çekeceğinden eminim.”

Tristan güldü. Ashdean'e doğru yola koyuldular. Tristan yolda uygulamaya girip video dosyalarını gözden geçirmeye başladı.

"Pekâlâ. Layla Gerrard'ın kaçırıldığı güne ait görüntüler elimde. Video dosyaları birkaç saatlik aralıklarla kaydedilmiş. Şu anda öğlen üçten akşam dokuz kadarki zaman dilimini kapsayan dosyayı indiriyorum."

Görüntüler indiğinde Tristan videonun üstüne tıklayıp hızla ileri sarmaya başladı. Kate bakışlarını yoldan ayırıp göz ucuyla Tristan'ın telefonunun ekranına baktı. Yolun küçük bir parçasını, otların istila ettiği çocuk parkını ve altgeçidin girişini gören kameranın görüş açısı hep aynıydı. Köpeğini yürüyüşe çıkarmış biriyle bisikletli bir postacı yoldan geçerken Tristan videoyu duraklattı. Hava yavaş yavaş kararırken ekranda siyah bir panelvan belirdi ve ağır ağır altgeçide doğru ilerleyerek kameranın görüş alanından çıktı.

"Lanet olsun," dedi Tristan videoyu yavaşlatıp geriye sarak. Sonra tekrar oynattı ve panelvan görüntüye girer girmez videoyu durdurdu. Yan tarafında **OMV GÜVENLİK** yazıyordu. Renkli camlı, siyah bir panelvandı. Kate midesinin karıncalandığını, uzun zamandır uykuda olan bir yanının uyandığını hissetti: Bu, önemli bir ilerleme kaydetmenin heyecanıydı.

"Bu saat kaçta?" diye sordu Kate bir yandan ekranın köşesindeki minik zaman etiketini görmeye, diğer yandan da gözlerini yoldan ayırmamaya çalışarak. Heyecandan yerinde zor duruyordu.

"Zaman bilgisi panelvanın yoldan geçtiği saate 17.25 diyor..." Görüntüyü ileri sardı. "Bir saat kadar kameranın görüş alanının dışında beklemiş olmalı. Ne de olsa yol altgeçidin orada bitiyor. Sonra panelvanı döndürüp 18.23'te aksi istikamette kameranın önünden geçiyor."

Görüntüyü geriye sarıp durdurdu. Panelvanın arka tarafında da **OMV** harfleri yazılıydı.

"Demek ki altgeçidin orada bekledi, Layla'yı yakaladı ve ora-

dan ayrılırken kızcağız araştırdı,” dedi Kate. Tristan şirketin adını Google’da arattı.

“OMV, ATM’lere nakit taşıyan bir şirket,” dedi.

“Bu bilgiyi Varia’yla paylaşmalıyız,” dedi Kate. Şimdi tek yapabileceklerinin ellerindeki bilgiyi devretmek olduğunu kavrayınca heyecanı biraz söndü. Tristan iki videonun da ekran görüntüsünü alıp yeni bir e-postaya yükledi.

E-postayı gönderdiği anda Kate’in telefonu çaldı. Arayan *Benim Oğlum Değil*’in hayalet yazarı Gary Dolman’dı.

“Brighton’da oturuyor,” dedi Kate telefonu kapattığında. “Yarın evinde görüşebileceğimizi söyledi. Hem sorularımızı yanıtlayabilir hem de Enid’le kitap yazma sürecinden bahseder.”

“Ben varım. Varia’nın kamera kaydıyla ilgili telefonunu beklerken en azından odaklanabileceğimiz bir şey olur. Görünüşe bakılırsa çarklar dönmeye başladı,” dedi Tristan.

Kate başıyla onayladı ve Gary Dolman’la görüşecek olmanın verdiği gerginlikle cep telefonunun köşesini dişine hafifçe vurdu.

“Ne oldu? Gitmek istemiyor musunuz?” diye ekledi Tristan.

“İstiyorum,” dedi Kate. “Kitabı yazarken benimle konuşmak istemişti. Ona hayır deyip durdum ve işler çirkinleşti... Sanırım ona gidip kendini becermesini söylemiştim. O zamanlar hâlâ içiyordum.”

“Telefonda sesi nasıldı?”

“İyiymiş. Normalmiş.”

“Adam bir magazin gazetecisiymiş, yani gidip kendini becermesini söyleyenlerin çetelesini tutmayı çoktan bırakmış olabilir,” dedi Tristan.

Kate güldü fakat bir AA mensubu olarak Gary’den özür dileyip hatasını telafi etmesi gerektiğini biliyordu.

49

Gary Dolman; Brighton sahilinde, sıra sıra evlerin sonundaki küçük bir evde yaşıyordu. Kapıyı açıp Kate'le Tristan'ı karşılar-ken ağzı kulaklarındaydı. Ellilerinin başlarındaydı ve burnuyla kaşında birer *piercing* vardı. Gümüş saçlarının tepeleri ise pembeye boyanmıştı. Onları, geniş çıkma penceresi denize bakan, kitaplıklarla tika basa dolu bir ofise aldı.

"Onca yıl sonra en nihayetinde seninle yüz yüze görüşebildiğime inanamıyorum," dedi oturmaları için onları geniş bir kanepeye buyur ederken.

"Teşekkürler," dedi Kate. "Bana kitapta yer almamı teklif ettiğin son konuşmamızdan ötürü sana bir özür borçluyum. Sana çok kaba davrandım. Özür dilerim."

Gary elini sallayarak konuyu geçiştirdi. "Sorun yok. Basının sana nasıl musallat olduğunu biliyorum. Eğer seni teselli edecekse kitabın son hâlimden hiç memnun olmadığımı söyleyebilirim," dedi.

"Neden?"

"Konuya girmeden önce çay ya da kahve alır mıydınız?" diye sordu. İkisi de çay isteyince Gary odadan ayrıldı.

Kate ofiste etrafına bakındı. *Sun* ve *News of the World* gazetele-
rinin çok sayıda ön sayfası çerçevelenip duvara asılmıştı. Kokain
çekerken görüntülenmiş meşhur bir aktör ve şarkıcının tekiyle
uyuşturucu alırken kameralara yakalanmış bir süper model hak-
kında iki manşet vardı; üçüncüde büyük harflerle "**BENİM OĞ-
LUM DEĞİL**" yazıyordu. Altında Enid Conway'in, Peter suçlu bu-
lunup müebbede mahkûm edildikten sonra Londra'daki Yüksek

Mahkeme'den çıkarken çekilmiş ve artık herkesçe bilinen fotoğrafına yer verilmişti. Üstünde şık, lacivert bir döpiyes vardı. Kısa ve koyu renk saçları kuaförden yeni çıkmış gibi kusursuzdu ama suratı maskarasını akıtan gözyaşlarıyla lekelenmişti ve beyaz renkli, küçük bir mendili dudaklarına bastırmıştı. *News of the World* mahkûmiyet kararını duyurmak için Peter yerine Enid'in fotoğrafını kullanan tek gazeteydi ve hâliyle çok daha vurucu olmuştu. Kate gidip gazete sayfalarına yakından baktı.

"Bu manşeti onun attığını bilmiyordum," dedi gözlerini kısıp küçük yazıları okuyarak. "Acaba neden bıraktı? Belli ki işinde gayet iyiymiş." Son cümle dudaklarından dökülürken sesindeki hoşnutsuzluk tınısını duydu.

"Yine de dikkatli olalım. Gazeteci dediğin huyundan vazgeçmez," dedi Tristan.

"İyi tespit!" dedi Kate. Pencereden denize ve yamuk yumuk bir örümcek misali durgun suların üstüne tünemiş gibi duran iskelenin eğri büğrü, yıpranmış kalıntılarına baktı. Gary Dolman'a karşı karmaşık duygular içindeydi. İyi bir Adsız Alkolik olarak özür dilemiş ve görevini yerine getirmişti ama Peter'ın tutuklandığı ve duruşmaların sürdüğü günleri düşünmeden edemiyordu. Gary'nin tek bir yorum, alıntı veya hikâye için onu nasıl sıkboğaz ettiğini. Özrünü kabul etmişti ama onun da Kate'e bir özür borcu yok muydu?

Bir an sonra Gary elinde bir tepsi çay ve kurabiyeyle gülümseyerek ofise girdi.

"Evet," dedi masasının yanındaki koltuğa oturarak. "Başlayın bakalım."

Kate telefonda bahsettiği taklitçi katilin cesetlerden kurtulacağı yerleri seçerken *Benim Oğlum Değil*'den ilham aldığına dair teorilerini ayrıntılı bir şekilde açıkladı. "Polis seninle temas kurdu mu?" diye sordu anlatacakları bittiğinde.

"Hayır. Henüz değil," dedi Gary ve çayına bir kurabiye daha bandırdı.

"Senin yerinde olsam aramalarını beklerdim," dedi Kate. "Olay

yerlerinin Enid'in, daha doğrusu senin kitabınla bağlantılı olduğunu düşündüğümü ve diğer şüphelerimi onlarla paylaştım."

"Eğer vakayı çözersen *Benim Oğlum Değil* yeni bir baskı yapabilir," dedi adam sırtarak.

"Genç kızlar öldürülüyor," dedi Kate buz gibi bir sesle.

Gary ellerini havaya kaldırdı. "Pardon. Yalnızca gerçekçi düşünüyordum. Hiçbir şey bir kitabı ölüm kadar çok sattırmaz... Haberleri izledim, öf, korkunç şeyler." Dehşete kapılmış numarasını abartarak kafasını iki yana sallayıp ürperdi.

"Sizi eğrisiyle doğrusuyla gerçek bir yazar olmaya değil de hayalet yazarlığa iten neydi?" diye sordu Tristan. Kate, Tristan'a baktı. O da Gary'den hiç hoşlanmıyordu ama bunu belli etmek adamın çenesini tutmasına neden olabilirdi.

"Gazetede çalışmaktan bıkmış usanmıştım. Ömür törpüsünden farksızdı," dedi. "Teklifi Nine Elms davasında sergilediğim gazetecilik başarısının ve meşhur manşetimin hemen ardından aldım. Bana yüz bin papel ödediler. Evimin üstündeki ipoteği kaldırdım. Bence bu beni gerçek bir yazar yapar."

"Enid duruşmalar esnasında Peter'dan bahsederken hiç 'Benim oğlum değil,' demiş miydi?" diye ekledi Tristan.

"Hayır... Peki ya sen, Kate? Bu lafın ağzından çıktığını hiç duydun mu?"

"Bütün duruşmalara katılmadım. Yalnızca tanıklık yaptım," dedi Kate. Kürsüde geçirdiği, Peter Conway'in savunma avukatları tarafından paramparça edilip küçük düşürüldüğü o dört günü düşündü.

"Elbette. Mahkeme başladığında onun bebeğini dünyaya getirmiştin, öyle değil mi?"

"Evet."

Tuhaf bir sessizlik oldu ve Kate adama dik dik baktı.

"Ama manşeti tırnak içine almışsınız," dedi Tristan.

Gary omuzlarını silkti. "Gazetecilik böyledir. Halkın ruh hâlini yansıtıyordu ve iyi bir magazin gazeteciliğinin bütün olayı budur."

ı Evet ve senin gibi gazeteciler yollarına çıkan diğer herkesi sikip atarlar, diye düşündü Kate. Büyük bir gayretle hislerini bir kenara bıraktı.

“Peki kitap fikri nasıl ortaya çıktı?” diye sordu Kate konuşmayı gerisin geriye istediği yöne çekerek.

“Duruşmalar sırasında Enid Conway’i biraz tanıma fırsatı buldum,” dedi Gary. “Duruşma aralarında mahkeme binasının önünde sigarasını tütürür dururdu. Havadan sudan konuşur, pek ayrıntıya girmezdi ama anlattıkları dostluk kurmaya yeterdi. Başka bir gazeteciye hikâyesinin kaç para edeceğini sorduğunu duymuştum. İşte o zaman, Enid’in hikâyesinin alıcısının çok olacağını anladım. Mahkûmiyet kararının çıkmasından birkaç hafta önce fikrimi yayıncıyla paylaştım ve çok geçmeden tek kitaplık bir anlaşma imzalandı.”

“Kitap için Enid’le kaç defa görüştünüz?”

Gary arkasına yaslandı ve boş çay fincanını bacağına yasladı. “Altı ya da yedi kez.”

“Nerede buluşurdunuz?”

“Burada. Genellikle hayalet yazarlar hikâye sahiplerinin ayağına gider ama Enid, Brighton’a gelip Grand Hotel’de kalmak istedi. Yayıncı onu bir haftalığına otele yerleştirdi. Bu defa da otel bombalandığında Margaret Thatcher’ın kaldığı odada kalmak istedi! Ama oda çoktan tutulmuştu, onlar da yanındaki süiti verdiler. Hem benim evimde hem de orada birkaç defa buluştuk... Enteresan bir deneyimdi.”

“Hangi açıdan?” diye sordu Tristan.

Garry gözlerini devirdi. “Hem azılı bir seri katilin annesi olduğundan hem de konuşmalarımız derinleştikçe ortaya bambaşka bir kitap çıkacağına benzediğinden,” dedi. “Yayıncı attığım manşetten, yani ‘Benim Oğlum Değil’ sözcüklerinden esinlendiğinden, bunun bir tür günah çıkarma olmasında anlaşılmıştı. Enid oğlunu evlatlıktan reddedecekti. Fakat onunla konuştukça oğluna karşı güçlü bir sevgi beslediği ve gerçeği kabullenmeyi istemediği izlenimine kapıldım.”

“Peter’ın o genç kadınları öldürdüğüne inanmıyor muydu?” diye sordu Kate.

“Ah, hayır, Enid oğlunun ne yaptığını biliyordu. Kendine hâkim olamadığına inanıyordu. Şeytani bir adamın tecavüzüne uğradığını, Peter’ın babasının şeytanın ta kendisi olduğunu söyledi ve babasından ona daima direndiği bir karanlığın miras kaldığını. İyi yanının kötü yanına ağır bastığından dem vurdu. O genç kadınları öldürmüş olması oğlunun suçu değilmiş. Bunu ona yaptıran genleriymiş.”

Kate gözlerini yumdu. Bu düşünce midesini bulandırmıştı. Çoğu zaman Jake’in Peter’ın oğlu olduğu düşüncesini kulak ardı edebiliyordu fakat Enid’in sözlerinin inkârdan ileri geldiğini bilse de duydukları onu Jake’in geleceği hakkında ziyadesiyle huzursuz etti. Fincanı elinden kayıverdi ve yere çarpıp tuzla buz oldu.

“Ah, özür dilerim,” dedi güçsüzce ve ayağa fırlayıp kırıkları toplamaya girişti.

“Sorun değil,” dedi Gary. Ayağa kalktı, Kate’in yanına gitti ve tek elini kadının omzuna koydu. “Sen iyi misin?”

“O iyi. Bize biraz müsaade edebilir misiniz?” diye araya girdi Tristan ona ters bir bakış atarak.

“Elbette. Gidip bez getireyim,” dedi Gary ve odadan çıktı.

“Devam edebilecek misiniz?” diye sordu Tristan, Kate’in gözlerindeki yaşları görünce. Onu yerine oturtup kırılan fincanın parçalarını toplamaya başladı.

“Bilmiyorum,” dedi Kate elinin tersiyle suratını silerek. “Bu konuya daima tarafsız yaklaşmaya çalıştım ama...” Ağlamaya başladı. “Peter, Jake’in babası; hâliyle tüm bu boktan şeyler de Jake’in bir parçası. Bu konuyu düşündükçe korkudan aklımı kaçırarak gibi oluyorum. Jake normal bir hayat isteyen sıradan bir çocuk ama acaba istediği olacak mı?”

Tristan kırık fincan parçalarını üst üste koyup Gary’nin masasına bıraktı, ardından Kate’in elini tuttu.

“Bir süredir internette seri katilleri araştırıyordum. Kaç tanesinin sıradan çocukları olduğunu biliyor musunuz? Görünen o

ki Charles Manson'ın oğlu, kız arkadaşı ve çocuğuyla sessiz sakin bir hayat yaşıyor. Mutlu Yüz Katili'nin kızı şu anda seri katillerin çocuklarına yardım eden bir motivasyon konuşmacısı... Enid Conway'in sırf kitap daha çok satsın diye tonla saçmalık uydurduğunu öğrenmek beni hiç şaşırtmaz."

"Kimse çocuğunun ileride nasıl birine dönüşeceğini bilemez, öyle değil mi?" dedi Kate.

"Aynen öyle," dedi Tristan. "O arabanın camını kırdığım için polis tarafından gözaltına alındığımda annemin ödü koptu ve suçla dolu bir hayat yaşamaya mahkûm olduğumu düşündü ama şu hâlime bakın. Ashdean Üniversitesi'nde çalışıyorum ama tuvaletleri temizlemiyorum. Sizin için çalışıyorum ve bu, beni gerçekten çok gururlandırıyor."

Kate, Tristan'ın o nazik, kahverengi gözlerine baktı ve iş görüşmesinde delikanlıya bir şans verdiği için memnuniyet duydu. Gün geçtikçe onu daha çok benimsiyor, ikinci oğlu gibi görüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyip Tristan'ın elini sıkarak. Gary elinde bir bezle geri döndü. Kapı boşluğunda durdu.

"Seni üzdüysem özür dilerim," dedi.

"Hayır, hayır, soruyu ben sordum," dedi Kate suratını silip kendine çekidüzen vererek. Gary'nin uzattığı mendil kutusundan bir tane alıp burnunu sildi. Gary ise dağınıklığı toplayıp tekrar yerine oturdu.

"Devam etmek ister misiniz?" diye sordu Tristan, Kate'e.

"Evet, konu sadece ben değilim," dedi Kate. Burnunu sildi ve ardından başını kaldırıp Gary'ye baktı. "Peter'ın teşkilattaki meslektaşlarının çoğuna annesinin akli dengesinin yerinde olmadığını ve vaktiyle hastaneye yatırıldığını söylediğini biliyor muydun?"

"Duymuştum. Gerçi Enid hepsini inkâr etti..."

"Peter bunu bana ve ekip arkadaşlarıma üç defa söyledi."

"Enid bundan hiç bahsetmedi. Peter'a karşı şiddetli bir sevgi besliyordu ve bence hisleri anne sevgisinin ötesindeydi," dedi

Gary. "Duruşmaya gelirken onun için giyindiğinden bahsederdi. Moralini yükseltmek için. Mahkemeye gelirken giydiği şeylerden birkaçını hatırlıyorsundur: kısa etekler, naylon çoraplar, jartiyeler. Orada oturup ona bacaklarını gösterirdi. Bir parça da dantel... Basın bölmesinde bunun dalgasını geçtiğimizi hatırlıyorum."

Kate'in midesi kalktı ama devam etmeye kararlıydı.

"Çocukluğunda Peter'la ilişkisinin nasıl olduğundan hiç bahsetti mi?"

"Yalnızca Devon'a yaptıkları yolculuk hakkında konuştu. O da çiftçinin karısıyla atışıp Enid'in bir tavuk çaldığı şu hadise dışında gözüme gayet normal göründü. Ne var ki o Londra'dayken Peter'ın Manchester'da çalışıp yaşadığı iki yılı dilinden hiç düşürmezdi. Onu deli gibi özlediğini söylerdi. O zamanlar o da Whitechapel'da bir bahisçide çalışıyormuş ve ancak iki haftada bir hafta sonu izne çıkabiliyormuş. Dediğine göre sırayla birbirlerini ziyarete gidiyorlarmış. Bir hafta sonu Manchester'a gittiğinde bir barda kafaları çekip oradan Peter'ın dairesine geçmişler. Peter ona satın aldığı yeni kamerayı göstermiş ve fotoğraflarını çekmeye başlamış. Enid biraz saçmaladıklarını ve sırf eğlencesine ona poz vermeye başladığını söyledi ama sonra Peter ondan kıyafetlerini değiştirmesini istemiş ve o üstünü değiştirirken fotoğraflarını çekmeye devam etmiş. En nihayetinde de Enid'in çıplak pozlarını çekmeye başlamış."

"Yok artık, öz annesiyle mi?" dedi Tristan.

Gary başıyla onayladı. "Enid bunu güya makarasına yaptıklarını söyledi ama sonra Peter da soyunmuş ve fotoğraf çekme sırası Enid'e geçmiş. 'Olaylar birbirini izledi...' dedi. Birebir bu kelimeleri kullandı ama sonra çabucak çark etti ve anlattıklarını kitaba koyamayacağımı söyledi."

"Bunu seninle kitap için görüşürken mi anlattı?" diye sordu Kate.

"Evet. Grand Hotel'in fuayesinde birkaç kadeh yuvarlamasından sonraydı."

"Bunu kitaba neden koymadınız?" diye sordu Tristan.

"Son söz ona aitti ve anlattıklarından editörüme bahsettiğimde kadıncağzı tiksindi. Yayıncının Enid'le Peter arasındaki ilişkiye dair bu tür spekülasyonlar istemediğini söyledi. Basmak istedikleri o tür bir kitap değildi." Kate ve Tristan arkalarına yaslanıp duyduklarını hazmetmeye çalıştı. Kate duyduklarına şaşırılmamış, aksine dehşete kapılmıştı.

"Bizimle paylaşabileceğin başka bir bilgi ya da Enid'den aldığın fakat kitapta yer vermediğin başka bir fotoğraf var mı?" diye sordu.

"Evet. Peter'ın bebekliğinden Manchester'daki polis teşkilatında geçirdiği ilk yıllara kadar bir sürü vardı."

"Biz de görebilir miyiz?"

"Elbette. Bir bakayım," dedi Gary ayağa kalkıp tıklım tıklı kitap raflarına göz gezdirerek. Derken bulduğu bir ayakkabı kutusunu raftan indirdi. Kapağını açıp kutuyu küçük sehpaye koydu. "Bütün fotoğrafları çoğaltmıştım."

Kate eski tatil fotoğraflarıyla Peter'ın bebeklik resimlerini elemeye koyuldu.

"Şu sakıncalı fotoğraflarını size göstermediğini sanıyorum? Tabii eğer dedikleri doğruysa," dedi Tristan, on altı yaşındaki Enid'in kucığında bebek Peter'la bekâr anneler evinin önünde poz verdiği bulanık fotoğrafa uzanırken.

"Hayır. O konuda tuhaf bir hikâye anlattı," dedi Gary. "Eğer yanılmıyorsam Peter'ın Manchester, Altrincham'da ona yakın oturan bir arkadaşı varmış. Adam aslında eczacıymış ama ek iş olarak insanların sakıncalı fotoğraflarını belli bir ücret karşılığında el altından basıyormuş."

Kate'le Tristan donakalıp birbirlerine baktılar.

"Adamın adını söyledi mi?" diye sordu Kate.

"Hayır ama eski bir polis olmalı. Peter onunla o şekilde tanışmıştır."

"Lanet olsun," dedi Kate. "Bahsettiğin adam Paul Adler, Altrincham'daki şu eczanenin sahibi."

50

Enid'in ziyaretinden sonra Peter planının bir sonraki aşamasına geçti. Hastanede çalışan hasta bakıcılar ve doktorlar zeki ve dikkatliydi, ayrıca kurallar harfiyen uygulanırdı. Keskin nesnelere izin verilmezdi. Sivriltililebilecek veya silaha dönüştürülebilecek diğer şeyler ise ya yasaktı ya da sıkı denetime tabiydi; diş fırçaları, taraklar ve jiletler yalnızca banyoda dağıtılır ve ardından toplanıp tasfiye edilirdi. Bütün çatal kaşıklar plastiktendi ve yalnızca yemek esnasında dağıtılır, tabaklar iade edilirken de toplanıp sayılırdı. Kaybolan bir şey olursa hasta ve hastanın odası kayıp bulunana kadar didik didik aranırdı. Alüminyum folyoya sarılı yiyeceklere ve atıştırmalıklara da müsaade edilmezdi. Hatta bir hastanın Colgate tüpünün düz kenarını keskinleştirip hasta bakıcılardan birini katletmesinin ardından diş macunu da yasaklanmıştı.

Hapiste geçirdiği aylar yıllara dönerken Peter'a iyi hâlimden ötürü birtakım imtiyazlar tanınmıştı: karton kapaklı, zımbasız kitaplar ve kalın plastikten bir kalıbın içine yerleştirilmiş, düzenli aralıklarla kontrol edilen bir radyo. Önceki yıl kitap koleksiyonu o kadar büyümüşü ki odasına bir kitaplık almak için başvuruda bulunmuştu. Gelip giden bir ton evrakın ardından küçük bir kitaplık almasına ve masrafını hapishane hesabından karşılamasına müsaade edilmişti. Ne var ki yapıştırılarak birleştirilen modellerden olmalıydı ve montajını kendisinin yapmasına izin çıkmamıştı. Kitaplık demonte hâlde geldiğinde bakım personelinin birinin gelip kurulumunu yapması için talepte bulunulmuştu. O zamanlar Great Barwell Psikiyatri Hastanesi bakım işlerini taşeronla yaptırıyordu.

Kitaplığın kurulacağı günün sabahı Peter, bakım personelinin içeri girebilmesi için hücrelerinden çıkarılmıştı. Montajı yapanlarla hiç karşılaşmamıştı ama geri döndüğünde kitaplığını onu beklerken bulmuştu. Bel yüksekliğindeydi ve lavabosunun yanındaki boşluğa yerleştirilmişti. Hasta bakıcı kitaplığı kontrol etmiş ve hücrede herhangi bir alet edevat kalmadığından emin olmak için odayı köşe bucak aramıştı. Ardından Peter'ı hücrelerine kilitlemişti.

Peter ancak kitaplığını yatağının yanına çekmeyi denediğinde bakım personelinin onu duvara ince, metal bir mesnetle sabitlediğini görmüştü.

Kitaplarını raflara doldurmuş, üstünü de daha fazla kitap ve evrak istiflemek için kullanmıştı. Hâliyle hücresinin didik didik edildiği son dört ya da beş aramada bile mesnet kimseciklerin dikkatini çekmemişti.

Peter tekrar sigaraya başlamıştı. Kibrit, çakmaktan daha ucuzdu. Hâliyle hastane marketinden sigara ve bir kutu kibrit alırdı. Sigara içmeye çıktığında da kibritlerinden birkaçını orasına burasına saklardı. İki tanesini kullanır, üçüncüsünü ise kulağının arkasına kıştırarak kimseciklere yakalanmadan odasına sokmayı başarırdı.

Her sabah kahvaltıyla birlikte diş fırçaları dağıtılırdı. Hastalar duşa götürüldüklerinde onlarla dişlerini fırçalar ve işleri biter bitmez hasta bakıcılar tarafından toplanırdı. Üç gün önce, diş fırçası kahvaltısıyla birlikte kapıdaki açıklıktan içeri uzatıldığında Peter fırçayı selofanından çıkardı ve kitaplığının üstünü boşattı. Penceresini açıp kibriti pervaza sürterek yaktı. Ve diş fırçasının ucunu birkaç saniye boyunca ateşe tuttu. Kibriti söndürüp pencereden attı. Ardından kitaplığının arkasındaki mesnedin başına çöktü ve diş fırçasının erimiş plastik ucunu mesnedi duvara sabitleyen vidanın başına bastırdı. Birkaç dakika boyunca o vaziyette bekledi, hâliyle diş fırçasını çektiğinde plastik sertleşmişti. Artık el yapımı bir tornavidası vardı.

Yanmış plastik kokusunu gidermek için penceresini açık

tuttu ve kitaplığın arkasındaki metal mesnedi çabucak söküp radyatör kadranının plastik muhafazasının içine sakladı. İkinci kibritini yaktı, diş fırçasının ucunu yine ateşe tuttu ve ardından pencerenin pervazına bastırarak vida izini yok etti.

Sonrasında sabahleyin kaldığı yerden devam etti; duş aldı, tıraş oldu ve dişlerini fırçaladı. İş bittiğinde Winston diş fırçasını alıp çöpe attı. Sonraki üç gün, üç gece Peter mesnedin keskin kenarını jilet gibi olana dek penceresinin dışındaki parmaklıklarda biletti.

Pazar akşamüstü Peter, Meredith Baxter'la her zamanki grup seansına katıldı. Seanslar ofisinin yanındaki küçük odada yapılırdı. Peter'ın grubu aynı koridorda kaldığı, ağır cezalık beş mahkûmdan oluşuyordu: Peter; postaları dağıtan kör sübyancı Ned; bir çocuk katili olan, obez ötesi Henry; aldığı ilaçlar yüzünden salyalı bir zombiye dönüşen kundakçı Derek ve şizofren Martin.

Martin'e hastaların en tehlikelisi gözüyle bakılırdı çünkü kırk beş kiloluk, ufak tefek bir adam olmasına rağmen olağanüstü güçlüydü. Peter bir keresinde banyonun önünde tepesinin attığı anlardan birine tanık olmuştu. Martin parmaklarını pantolonunun beline takıp kotunu tek bir harekette cart diye yırtarak çıkarmıştı. Peter, Levi's marka eski kotunu giydiği bir gün hücresinde aynısını yapmayı denemişti ama bir türlü becerememişti.

On biri biraz geçte sırayla odaya girdiler ve üç hasta bakıcı tarafından üstleri aranıp kıyafetleri yoklandı. Peter mesnedi tükürük başlığının altına, sol kulağının arkasına kısırmıştı ve onu orada gözlüğünün aynı açıyla kıvrılan kavisli sapı tutuyordu. Soğukluğunu ve keskinliğini teninde hissedebiliyordu.

Winston onu o sabah üçüncü kez tepeden tırnağa yokladıktan sonra tükürük başlığını çıkardı. Peter'ın gözlüğüne aldırış etmeden saçlarını çabucak gözden geçirdi ve ardından ona Meredith'in etrafındaki yarım dairede yerini almasını söyledi.

Kadın bugün pembe bir kazak ve açık mavi bir kot pantolon

giymişti. Onu diğerlerinden ayıran tek şey kadın olması ve boyuna takılı bir ip bulunmasıydı. Hasta bakıcılar boğulma riskinden ötürü kimlik kartını seanslarda takmaması konusunda onu uyarmışlardı ama Meredith hepsi akranları ve dostlarıymış gibi davranmaktan hoşlandığından ikazı kulak ardı etmişti.

Peter birkaç kere Winston ile Terrell'in Meredith'in grup seansları hakkındaki konuşmasına kulak misafiri olmuştu. Öyle bir şey yaşanması hâlinde olabileceklerden korkuyorlardı. Seanslar Kategori A hastaların hepsinin aynı yere toplandığı, bağlar olmadan kaynaşmalarına izin verilen yegâne anlardı. Hasta bakıcılar seanslar esnasında biber gazlarını, şok tabancalarını ve coplarını yanlarından ayırmaz, teyakkuzda olurdu. Bunun Peter için hiçbir önemi yoktu. Yakalanacağını ve az sonra yapacağı şeyden ötürü cezalandırılacağını biliyordu. Cezalandırılmayı istiyordu; aklındakini yapabilmek için yalnızca birkaç saniyeye ihtiyacı vardı.

Oda küçük ve dardı, ayrıca üç hasta bakıcı o kadar yakındaydı ki yapıp yapamayacağından emin olamadı. İlk o söz aldı ve annesinin yaşı ilerledikçe dışarıdaki dünyada tek başına olmasının onu ne kadar endişelendirdiğinden bahsetti. Meredith gülümseyince ıslıl ıslıl yüzü dudak çevresinde kırıştı ve yanağındaki gamzesi çıktı.

“Evet, Peter. Hepimiz sevdiklerimiz için endişeleniriz. Bu çok insani bir duygudur,” dedi. “Genel itibarıyla yaşlılarına bakan sosyal bir devlette yaşadığımız için şanslıyız. Annenle ilgili seçenekleri öğrenmek amacıyla sosyal güvenlik dairesiyle iletişim kurabilmen için senin adına fazladan bir telefon kartı başvurusunda bulunmamı ister misin?”

“Evet. Teşekkür ederim,” dedi Peter hevesle başını yukarı aşağı sallayarak. Meredith ona gülümseyerek karşılık verdi. Bu gerdanının çıkmasına neden olan kendini beğenmiş bir gülümsemeydi.

Derken Meredith, Peter'ın yanında oturan Ned'e geçti. Adam gruba posta arabasının tekerleği yüzünden tedirgin olduğunu

söyledi. Sallanıyordu ve yerinden çıkmak üzereydi. Endişe yüklü, tiz bir sesle konuşuyordu: “Ya araba devrilir de güzelce sıraladığım postalar yerlere saçılırsa? Onları öyle bir diziyorum ki koridorda ilerlerken herkesin postası hazır oluyor. Eğer tekerlek yerinden çıkarsa postaları dağıtamam!”

Peter ağzı tatlansın diye hırkasının yenini çiğnemekte olan Henry’ye döndü. Devasa kalçaları oturduğu sandalyenin kenarlarından taşıyordu. Derek salyalarını akıtarak uyuyordu. Bacağını titretip duran Martin ise huzursuzdu.

Peter harekete geçmek için doğru ânı kollarken dışarıdaki koridorda bir kargaşa patlak verdi. Yan koridordaki yemek arabalarından biri köşeyi dönüp kapıya çarparak küçük güvenlik camını çatlatıp bir tepsi dolusu yahniyi pencereden aşağı boca etti. Bunu koridordaki bir hastanın bağırışları izledi. Winston ve Terrell yerlerinden fırlayıp her şeyin yolunda olup olmadığına bakmak için kapıya koştu.

Peter o anda herkesin dikkatinin dağılmasından istifade ederek, ucunu keskinleştirdiği duvar mesnedini gözlüğünün sapının altından çıkarıp sağ elinin başparmağıyla işaretparmağının arasına kısırdı.

Sakince Meredith’e doğru ilerledi. Kadın başını kaldırıp merakla ona baktı ve Peter adını bile söylemesine fırsat vermeden onu kafasının arkasından yakalayıp keskin mesnedi kadının boğazına doğru önce soldan sağa, sonra sağdan sola savurdu. Tam on ikiden vurdu ve Meredith’in parçalanan şahdamarı Peter’ı ve çığlık çığlığa bağırان diğer hastaları kırmızıya boyadı.

Meredith’in gözleri ve ağzı ardına kadar açıldı. Bir yandan elleriyle ona mâni olmaya çalışıyor diğer yandan da kendi kanıyla boğuluyor, tepiniyor, çırpınıyordu. Boğazındaki kesikten oluk oluk akan kanlar kıyafetlerini ıslatırken ıstırap yüklü, ıslak bir ses havayı doldurdu. Derken vücudu seğirdi ve sandalyesinde yana kaydı. Peter çığlıkları duymazdan gelip kadının üstüne çıkarak dizini midesine bastırdı.

Dişlerini kadının sol yanağındaki gamzeye geçirdiği anda

Terrell tarafından şok tabancasıyla vurulmasıyla vücuduna muazzam bir acı dalgası yayıldı. Ne var ki elektrik akımı dişlerinin kenetlenmesine neden oldu ve onu kadının üstünden yaka paça çekip aldıklarında Meredith'in pürüzsüz, gamzeli yanağının bir parçası hâlâ ağzındaydı.

51

Kate ve Tristan, Peter Conway'ın Paul Adler'ı tanıdığı ortaya çıktıktan sonra meseleyi etraflıca değerlendirmek için denize nazır bir kahvecide durdu.

“Caitlyn'in kaybolduğu gün için Paul Adler'ın mazereti olduğunu söylediğinizi sanıyordum?” diye sordu Tristan.

“Var ama Peter Conway'i tanıdığını veya onunla arkadaş olduğunu reddetti fakat şimdi elimizde Enid'in anlattığı kadarıyla doğrudan bir bağlantı var,” dedi Kate.

“Ne yapmak istiyorsunuz? Bu meseleyi Varia Campbell'a mı götüreceksiniz?”

“Hayır. Bu vaka Varia'nın değildi. Caitlyn Murray dosyası polis tarafından kapatıldı. Soruşturmayı sürdürmek için ellerinde yeterli delil olmadığını düşündüler. Polise gitmeden evvel daha fazla delil toplamak istiyorum. Paul Adler'ın eczanesine yaptığım ziyaretten sana bahsettim. Onun için çalışan itaatkâr kadınlar hareminin tüyler ürpertici bir yanı vardı. Caitlyn'in fotoğraflarını sakladığını da unutmayalım. Albümde değillerdi. Hâlâ orijinal kılıfın içindeydiler ve zarfın kenarına bir sayıyla tarih yazılmıştı... Eczanesinde eskiden fotoğraf bastığından bahsetmişti. Ayrıca modellik ajansları ve işletmeler için negatifleri sakladığını da söyledi. Oradayken ardiyeyi gördüm. Raflarca klasör vardı...”

“Onunla tekrar yüzleşmek mi istiyorsunuz?” diye sordu Tristan.

Saatine baktı. İki buçuğa geliyordu. Paul Adler'ın Altrincham'daki eczanesine yaptığı ziyareti düşündü. Yükleme alanı-

nın bitişişindeki küçük personel odasında oturdukları zamanı. Elindeki çöpu atmak için dışarı çıkan Tina'nın arkasından kapanan kapıyı açmak için girdiğı şifreyi. *Bir, üç, dört, altı.*

"Onunla yüzleşmek mi istiyorsunuz?" diye tekrarladı Tristan.

"Çılgın bir fikrim var," dedi Kate sesini alçaltarak.

"Nedir?"

"Çılgın ve riskli ama bunu iyi bir amaç uğruna yapacağız." Kate ona doğru eğilip personel odasından ve kapının şifresinden bahsetti. "Eğer hemen yola koyulursak yaklaşık beş saate Altrincham'da oluruz."

"Haneye tecavüz mü? Siz aklınızı mı kaçırdınız?" diye tısladı Tristan masalara yayılmış, kahvelerini içen diğer müşterilere hızlıca göz gezdirerek.

"Tristan. Bu tür işleri polisken de yapardım ama o zamanlar rozetim vardı ve arama izni çıkarabiliyordum. Bak, eğer polise gidersek ona haber uçurabilirler ve eğer orada sakladığı başka fotoğraf varsa hepsinden kurtulur."

"Orada ne tür fotoğraflar olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Tristan. "Öldürülen kızların tecavüz edilip öldürülürken çekilmiş fotoğraflarıyla karşılaşmayı beklemiyorsunuz herhalde?"

Kate kafasını iki yana salladı. "Hayır. Eğer Paul Adler pornografik fotoğrafları bastırmak için akla gelen ilk isimse Peter Conway onu tanıyor olmalı; en azından biz onu tanıdığını düşünüyoruz çünkü Enid, Gary'ye müstehcen fotoğraflarını onun bastığını söylemiş. Ya Conway diğer kızların da fotoğraflarını çektiyse? Ve onları bastırmak için Adler'i kullandıysa? Hem Caitlyn'in başka fotoğrafları da olabilir. Paul, Caitlyn'le yürüyüşe gittikleri, gidince de yüzdükleri bir gölden bahsetmişti. Gittikleri diğer yerlerin, insanların fotoğraflarını çekmiş olabilir. Bizi Caitlyn'in kayboluşuna götürebilir. Demek ki Peter Conway'ı tanımadığı konusunda yalan söyleyecek kadar endişeliydi."

"Burası bir eczane. Alarm falan yok mudur? İnsanlar ilaç çalmak için eczanelere dadanırlar," dedi Tristan.

“Yalnızca dispanser alanında kamera olduğunu, olanların da sadece kasayı gördüğünü söyledi. Bahsettiğim ardiye ilaçların saklandığı yerden epey uzakta, koridorun sonundaydı.”

“Yine de haneye tecavüzden bahsediyoruz,” dedi Tristan.

“Caitlyn’in kayboluşu hakkında önemli deliller bulabiliriz. Taklitçi katil vakasında da ilerleme kaydetmemize vesile olabilir. Eğer özel dedektif olmak konusunda ciddiysen birtakım riskler almak zorundayız. Şifreyi görmemiş olsaydım ve şansımız olduğunu düşünmeseydim buna hiç kalkışmazdım,” dedi Kate.

“Kate, suç dizileri izliyorum,” dedi Tristan. “Eğer...”

Ellerinde kahve fincanlarıyla yanlarından geçmeye çalışan yaşlıca çiftte yol vermek için durdu ve konuşmaya devam etmek için duyma menziline çıkmasını bekledi. “Eğer daha sonra delil olarak kullanılması gereken bir fotoğraf çalarsak mahkemeye sunulduğunda reddedilmez mi?”

“Eğer polis mahkeme izni olmadan içeri girerse evet, reddedilir. Peki ya biz tanıdığımız yerlerin ve insanların fotoğraflarını bulursak? Caitlyn’in cesedinin atılmış olabileceği muhtemel yerleri tespit edebiliriz... Tristan, Sheila ve Malcolm bizden onu bulmamızı istediler ve biz de elimizden geleni yapacağımıza söz verdik. Kilitli bir kapıdan içeri girmenin onun cesedini bulmamızın tek yolu olduğunu düşünsene? En nihayetinde kızlarını layıkıyla defnedebilirler.”

Tristan duraksadı ve suratını ovuşturarak pencereden denize baktı.

“Pekâlâ. Yapalım şu işi.”

52

Peter şok tabancasıyla vurulduktan dakikalar sonra kendine geldi. Kelepçelenmişti ve küçük terapi odasının köşesinde yüzüstü yatıyordu. Winston, Peter'ın sırtında oturuyor, o koca cüssesiyle onu yere bastırıyordu. Bir eliyle Peter'ı kafasının arkasından tutmuş, diğeriyle telsizle destek çağırıyordu.

Et parçasını ağzında evirip çevirdi, emdi ve ardından yuttu. Etrafında patlak veren kargaşayı seyredebildiği için suratının duvara dönük olmadığına sevindi. Beyaz duvarlar ve hastaların üstü başı incecik bir kan serpintisiyle kaplanmıştı. Ned, Derek ve Martin birer hasta bakıcı tarafından zaptedilmişti. Martin kıvrıyor, orası burası seğiriyordu. Derek salyaları akan bir zombi olduğundan pek direnç göstermiyordu. Ned ise direnemeyecek kadar çıtkırıldım ve ufak tefekti ama süt rengi gözleri yuvaları içinde dönerken, "Bana neler olduğunu söyleyin! Kan tadı alıyorum! Kimin kanı bu?" diye bağıırıyordu. Obez Henry sandalyesinden düşmüştü ve iki hasta bakıcı onu yerden kaldırmaya çalışıyordu fakat bu nafi bir çabaydı çünkü Meredith'in cesedinden yayılan kıvamlı kan birikintisi yüzünden kayıp duruyorlardı.

Hasta bakıcılar Meredith'i hayata döndürmek için uğraşıp didiniyordu ama Peter kadının öldüğünü görebiliyordu.

"Silah? Nerede?" diye bağırdı Winston.

"Kadının sandalyesinin yanında, yerde! Sizi mendebur man-kafalar!" diye bağırdı Martin onu zaptetmeye çalışan hasta bakıcıya direnmeyi sürdürürken. Bükük metal parçası gitgide pıhtılaşmakta olan kan birikintisinin ortasında öylece duruyordu.

"G kanadındaki terapi odasına acil destek istiyorum. Kod üç

yüz seksen bir. Tekrar ediyorum, kod üç yüz seksen bir,” dedi Winston telsizine. Peter silahı durduğu yerden alabilecek eli boş kimse olmadığını görebiliyordu.

Bir dakika sonra sekiz hasta bakıcı tıbbi çanta taşıyan bir ilkyardım teknisyeniyle birlikte zaten kalabalık olan odaya daldı. Derek, Ned ve Martin odadan çıkarıldı. Onları üç hasta bakıcı tarafından kaldırılıp tekerlekli sandalyeye oturtulan Henry izledi. Sandalye kapıya doğru itilirken beyaz karo zeminde kanlı tekerlek izleri bıraktı.

Winston’ın hâlâ sırtında oturduğu Peter’in etrafı dört hasta bakıcı tarafından kuşatıldı. Derken şırınganın iğnesinin tenini delip geçtiğini hissetti ve ona yatıştırıcı verdiklerini anladı. Çok geçmeden odadaki kargaşanın yerini beyazlık aldı.

Kendine geldiğinde ilk hissettiği şey, suratına çarpan soğuk rüzgâr oldu. Hastanenin dışındaydı, tekerlekli bir sedyeye bağlanmıştı ve Great Barwell Psikiyatri Hastanesi’nin ana binasından çıkarılarak yüksek dikenli tellerin diğer tarafındaki tecrit blokuna götürülüyordu. Vücudunu kıpırdatamıyordu. Ona deli gömleği giydirip kafasına tükürük başlığı geçirmişlerdi ve bacakları da sedyeye bağlıydı. Başını kaldırıp arkasına baktığında Winston’ın ifadesiz, kaskatı bir suratla sedyeyi itmekte olduğunu gördü.

Patika ana binanın etrafından kıvrılırken hava ambulansı olarak kullanılan kırmızı bir helikopter gördü. İki sıhhiyeci boş bir sedyeyi helikopterin arka tarafına yüklüyordu; işleri bitince aracın etrafından dolanıp kapının önüne geldiler ve helikoptere binerlerken motor kükremeye başladı.

Meredith Baxter’in hastaneye ihtiyacı yok, diye düşündü Peter. O kadar aceleye gerek olmadan doğrudan morga kaldırılacaktı.

Tecrit bloku hastanenin geri kalanından ayrıydı ve sırtını araziye çevreleyen dikenli tellerin arka duvarına vermişti. Düşmeye basılıp kapıların açılması için ciddi şekilde güçlendirilmiş ana girişte beklemek zorunda kaldılar. Peter hava ambulansının kükreyerek havalandığını duydu ve helikopterin gökyüzünde bir daire çizdiğini gördü.

Winston tecrit blokuna kadar ona eşlik etti ve suratıyla kol-ları egzamayla kaplı, iri yarı, kel bir adam olan hasta bakıcı şefi, Peter'ın kayıt işlemlerini yaparken surat ifadesi hiç değişmedi. Peter küçük bir odaya alındı, sedyenin kayışları açıldı ve soyun-ması için odada tek başına bırakıldı. Bir süre sonra aksi ve kel hasta bakıcı tarafından ayrıntılı vücut taramasından geçirildi. Ardından eline bir kalıp sabun tutuşturulup duşa sokuldu.

Peter önce kırmızı, sonra pembe ve en nihayetinde berrak akan suyun altında uzun süre dikildi. Vücudunu baştan aşağı sabunladı ve bütün sinir uçlarının zangırdadığını hissetti.

Tecrit blokunu ziyaret edeli bir yıldan biraz fazla olmuştu. O da Larry'nin burnunun ucunu ısırp kopardığı kavgadan son-raydı.

Peter hücre hapsindeyken telefona erişimi olmayacağını ve ziyaretlerinin iptal edileceğini biliyordu. Great Barwell'den biri Enid'i arayıp olanları anlatacaktı. Yasal hakları konusunda bil-gilendirilecek ve oğlunun antrenman avlusuna on beş dakikalık iki ziyaret dışında günün yirmi dört saati hücre hapsinde tutula-cağı söylenecekti. Yasalar gereği on beş dakikalık antrenmanları-nın saatlerini annesine bildirmek zorundaydılar.

Duştan sonra giymesi için eline mavi bir tulum tutuşturuldu ve ardından içinde küçük bir bankla paslanmaz çelik klozetten başka hiçbir şey olmayan bir hücreye koyuldu. Kısa süre sonra kapıdaki açıklıktan bir tepsi yiyecek uzatıldı. Bu plastik tabağa doldurulmuş, gri renkli, vıcık vıcık bir şeydi ama Peter yine de hepsini yedi. Enerjisini ve gücünü korumalıydı. Tabak götürül-dükten sonra kapak açıldı.

"Antrenman avlusu," dedi Winston. İnce, metal ağdan ya-pılma tükürük başlığı açıklıktan içeri fırlatıldıktan sonra kapak kapandı. Peter başlığı kafasına geçirip arka tarafındaki tokaları taktı. Ardından kapak tekrar açıldı.

"Ellerini arkana götürüp kapının önünde dur. Sakın döne-yim deme." Peter, Winston'ın sesindeki öfkeyi, hayal kırıklığını

duyabiliyordu. Ayağa kalkıp açıklığın önünde sabırla bekledi ve elleri arkasından kelepçelendi. “Uzaklaş.”

Söyleneni yaptı. Kapak tekrar kapanınca kapı açıldı. Winston sarışın, genç bir hasta bakıcıyla birlikte kapının önünde dikiliyordu.

Peter’ı hücreden çıkarıp penceresiz bir koridordan, diğer hücrelerin kapılarının önünden geçirdiler. Bloкта altıgen şeklinde dizilmiş altı hücre vardı. Koridor onların etrafından dolaşıyordu. Altıgenin ortasında da antrenman avlusu vardı. Avluya açılan kapının pislikten bulanıklaşmış, kalın bir güvenlik camı takılı küçük bir penceresi bulunuyordu. Peter dışarısının karanlık olduğunu görebiliyordu.

“Saat kaç?” diye sordu. Ne var ki sessizlik bozulmadı. “Saatin kaç olduğunu söyleyebilir misiniz lütfen?”

“Dokuz. Kenarda dur,” dedi Winston. Sarışın hasta bakıcı bir deste anahtarla işe koyuldu; kapının açılabilmesi için üç kilidin açılması gerekiyordu. “On beş dakikan var.”

Peter açık kapıdan dışarıdaki soğuk, temiz havaya adım attı. Ortasında minicik bir su gideri bulunan, çıplak betondan ibaret antrenman avlusu küçük ve dardı. Duvarlar dört buçuk metre yüksekliğindeydi, ek olarak üç metre de jiletli tel örgü vardı. Küçük bir altıgen şeklindeki gökyüzüne turuncu bir parlaklık hâkimdi. Tıpkı Winston’dan duyduğu gibi ağ sökülmişti.

Peter kafasını arkaya atıp gökyüzüne bakarak temiz, soğuk havayı ciğerlerine çekti. Maskenin içinde gülümsedi. Sabah dokuz, akşam dokuz. Şimdiye dek annesi Doktor Baxter’ı öldürdüğünü, tecrit hücresine alındığını ve antrenman avlusuna saat kaçta çıkmasına izin verileceğini öğrenmiş olmalıydı.

Şimdi tek yapması gereken bu bilgiyi en büyük hayranına iletmekti.

53

Kate ve Tristan, Altrincham'ın merkezine girdiklerinde saat yediği gösteriyordu. Hava çoktan kararmıştı. Dükkânların hepsi kapalıydı ama felekten bir gece çalmak için dışarı çıkan gençlerin adım atacak yer bırakmadığı kaldırımları parlak ışıklarıyla aydınlatan barlarla kulüpler açıktı.

"Eczanenin yanında bar yok mu?" diye sordu Tristan trafik ışıklarında durduklarında. Şık gömlekli, pantolonlu delikanlılarla daracık, kısacık elbiseler giymiş genç kadınlar yolun bir tarafından diğer tarafına akın ettiler. Önlerinden aynı pembe tişörtleri giyip plastik taçlar takmış yirmi kadar kadından oluşan ayaklı bir bekârlığa veda partisi geçti. Kızlardan biri yolcu koltuğunda oturan Tristan'ı gözüne kestirince yalpalayarak arabanın yanına kadar geldi. Birdenbire tişörtünü kaldırıp çıplak göğüslerini Tristan'ın camına bastırdı.

Tristan ağzı bir karış açılmış vaziyette orada öylece kalakaldı. Kate de donakalmıştı ama yine de kendini genç kızın göğüslerinin diriliğini kıskanmaktan alıkoyamadı.

"Tanrı aşkına, bön bön bakmasana," dedi Tristan'ın üstünden uzanıp cama vurarak. Kız sendeleyerek geriledi. O esnada yeşil yandı ama ayaklı bekârlığa veda partisi arabanın etrafını sarmıştı. Hepsi zil zurna sarhoştı ve ilk kızın gazına gelerek tişörtlerini kaldırıp göğüslerini Tristan'a gösterdiler. Kate sadece birkaçının sutyen takmasına şaşırdı. Kornaya bastı. Koyu saçlı, maskarası akmış bir kız paldır küldür arabanın kaportasına çıktı ve suratını ön cama yapıştırdı.

"Selam, seksi şey," dedi Tristan'a. "Yanındaki annen mi?"

“Bu kadarı da fazla artık,” dedi Kate. Teknik olarak Tristan’ın annesi olabilirdi ama genç kadının sesindeki alay ve aşağılama canını yakmıştı. Bunun üzerine silecekleri çalıştırıp ön cama su fışkırtarak kızı ıslattı. Üstüne su püskürtülen kız ciyaklayıp küfürler savurarak kaportadan indi. Kate tekrar kornaya bastı ve arabayı yavaşça bekârlığa veda partisinin üstüne sürdü. Kadınlar ikiye ayrılıp onları yuhalamaya başladı.

“İyi misin?” diye sordu Kate.

“İyiyim,” dedi Tristan kızarıp bozararak.

“Odaklanmamız gerek.”

Adler’ın Eczanesi’ne doğru sürdüler. Barları arkalarında bıraktıklarında önce kalabalık azaldı, sonra karanlık sokaklar tenhalaştı. Arabaya bir sessizlik çöktü.

“Hâlâ vazgeçebiliriz,” dedi Kate. O da yaptıklarının delilik olduğunu düşünüyordu.

“Hayır. Eğer bizi Caitlyn’e götürecek herhangi bir ipucu bulma ihtimalimiz varsa şansımızı denemeliyiz.” Kate delikanlının gerginlikten terleyen ellerini bacaklarına sildiğini görebiliyordu.

Birkaç dakika sonra Adler’ın Eczanesi’nin bulunduğu dükkân sırasına ulaştılar. İki emlakçı fotoğraflarını çektiği gayrimenkullerin reklamını yapabilmek için vitrinlerindeki ışıkları açık bırakmıştı ama Costa Coffee’yle Adler’ın Eczanesi’nin camları karanlıktı.

Kate dükkân sırasının arkasından dolaşıp binanın arka tarafındaki yükleme alanına giden dar yolun girişini bulana dek bloku iki defa turladı. Ardından arabayı döndürdü ve iki sokak öteye, ışıkları yanmayan bir ev sırasının önüne park ettiler.

Kate farları söndürüp motoru kapattı. Bir süre karanlıkta motorun tıkırtılarını dinleyerek öylece oturdular.

Aktif bir soruşturmada polis memuru olduğu son seferi, Crystal Palace’taki olay mahallinden sonra Peter’in onu evine bıraktığı geceydi. Üstünden bir ömür geçmiş gibiydi. Peter’in anahtarlarını ve termosunu bulduğu zaman içine doğan o korkunç hissi ve sezgilerine dayanarak harekete geçmekten ne ka-

dar korktuğunu hatırladı. Paul Adler hakkında da benzer hisleri vardı.

Tristan sırt çantasını karıştırmakla meşguldü. Çantasından birkaç parça koşu kıyafetiyle eski püskü iki beyzbol şapkası çıkardı ve birini ona uzattı.

“Kaderin bir cilvesi olmalı. Bunlar çantamdaydı,” dedi. Şapkaları taktılar ve Kate aynadaki yansımasına baktı. Beyzbol şapkası kotuyla siyah deri ceketinin üstüne pek olmamıştı ama yine de siperliği yüzünü gölgede bırakıyordu.

“Siperliğini biraz daha indirip başınızı önünüze eğin,” dedi Tristan önce Kate’in şapkasını, sonra da kendininkini ayarlayarak.

“Pekâlâ. Eğer bela kokusu alırsak tabanları yağlayacağız,” dedi Kate. Bu en iyi motivasyon konuşmalarından biri değildi ama Tristan başıyla onayladı. Arabadan indiler ve dükkânların bulunduğu yere çıkan yoldan yürüyerek geri döndüler. Sokak karanlık ve ıssızdı. Dükkânlar iki sıra evin yan duvarlarıyla sırt sırta vermişti. Penceresiz ve yüksektir. Hâliyle civar sokakların ışığını kesiyorlardı.

Adler’ın yükleme alanına açılan demir kapıya ulaştıklarında kilitli olmadığını fark ettiler ama açılırken sessizlikte fena hâlde gıcırdadı.

Yükleme alanı karanlıktı ve Tristan bir çöp torbası yığınının takılıp düştü.

“Hay sıçayım,” diye tısladı yere devrilirken.

“İyi misin?” diye sordu Kate onu beceriksizce ayağa kaldırmaya çalışarak.

“Evet,” dedi Tristan. Kate delikanlının sesindeki korkuyu duyabiliyordu.

Ağır adımlarla arka kapıya doğru ilerlediler.

“Burada,” dedi Kate elektronik tuş takımını el yordamıyla bulduğu anda.

“Ya alarm varsa?” diye sordu Tristan.

“O hâlde kaçmaya hazır ol,” dedi Kate. Telefonunu çıkarıp

fenerini açtı. Şifreyi tuşladı; biplemesi âdeta yeri göğü inletiyordu ama çok geçmeden önce bir vızıltı, sonra da bir klik sesi duyuldu ve kapı açıldı.

“İşe yaradı,” dedi şaşkınlığı sesinden belli olan Tristan.

“Feneri söndüreceğim,” dedi Kate. Tekrar karanlığa gömüldüler. Kate kafasını kapıdan içeri uzattı. Pek bir şey göremiyordu ama tavanda alarm kutusuna ait olabilecek küçük, kırmızı bir ışık yoktu. Bayat kahve, temizlik maddesi ve naneli antiseptik kokusunun burnuna çalınmasıyla bu mutfağa dair anıları zihnine üşüştü.

İçeri girdiler ve Kate kapıyı kapattı. Tristan bir sandalyeye çarptı, Kate öyle çok korktu ki az kalsın çılgılığı basacaktı.

“Pardon,” dedi Tristan. Kate küçük masanın etrafından dolaşarak diğer kapıya doğru seğirtti. Elini kulpa attığı anda kapı açıldı. Soldaki dispansere, sağdakiyse ardiyeye ait olmak üzere iki kapalı kapının önünden geçip eczanenin ön tarafına açılan uzun koridora ulaştılar. Sokak lambasının vitrinden içeri süzülen zayıf ışığı karanlığa nüfuz ediyordu. Sağdaki kapıya doğru koridor boyunca milim milim ilerlerken Tristan’ın spor ayakkabıları zeminde gıcırdıyordu. Kate etrafı kolaçan etti ama tavanda kamera göremedi.

“Bu kapı,” diye fısıldadı ardiyeye ulaştıklarında. Kapının koluna uzandı. Kilitliydi. Telefonunun ekranının loş ışığında kapıda bir asma kilit olduğunu gördü.

“Kahretsin.”

“Ne yapacağız? Anahtarı mı arayacağız?” diye fısıldadı Tristan.

“Eğer kapıya asma kilit vurduysa anahtarını ortada bırakmamıştır.”

Kate oda kapısına asma kilit takmanın saçma olduğunu düşündü. Kilitten daha göz korkutucu görünse de açılması daha kolaydı.

“Bana bir tel toka lazım,” dedi.

“Neden bana soruyorsunuz ki? Ben asker tıraşlıyım,” dedi

Tristan paniğe kapılarak. "Hem sadece kilitli olmayan kapılardan geçeceğimizi sanıyordum."

"Eğer tel toka ya da ataş bulabilirsek öyle yapacağız," dedi Kate. Eczanede saç aksesuarları da satılıyordu ama ön tarafta güvenlik kameraları vardı. Kate, Paul Adler için çalışan kızları düşündü. Hepsinin uzun, sarı saçları vardı. Durumun iyice sarpa sardığının farkındaydı ama eline geçen şansı heba etmeye de niyeti yoktu. İçerideydiler ve çok yakındılar. "Personel odasını ya da tuvaleti bulmaya çalış," dedi Kate. Sessizce etrafı kolaçan ettiler ve mutfağın yanında küçük bir tuvalet buldular. Lavabonun üstündeki aynalı dolabın içinde bir paket tampon ve sarı saçla kaplanmış bir fırça buldular. Fırçanın altında lastik tokayla birbirine tutturulmuş bir deste tel toka duruyordu.

"Harika," dedi Kate. Dolabın kapağını kapattığında gözü aynadaki yansımalarına, cep telefonunun ışığının gölgesinde kalan suratlarına ilişti. Korku içindeydiler. Tuvaletten çıkıp asma kilitli kapının önüne geri geldiler.

Kate diz çöküp tel tokalardan birini eliyle düzleştirirken, "Bu gerçekten işe yarayacak mı?" diye fısıldadı Tristan.

"Evet. Polis memuruyken, daha doğrusu o zamanki tabirle kadın polis memuruyken sabıkalı bir çilingirden eğitim almıştık. Eğitim için şeffaf plastikten yapılma bir asma kilit kullanırdık. İçindeki kilidin nasıl çalıştığını gösterirdi. Asma kilitlerin içinde aynı hizaya getirilmesi gereken bir dizi pim vardır. Anahtarı kilide taktığında yaptığı budur. Döndürdüğündeyse kilit mekanizmasını açar..."

O anda ikisinin birden sıçramasına neden olan bir güm sesi ve ardından bir araba motorunun uğultusu duyuldu.

"Lanet olsun," dedi Tristan.

"Yalnızca egzoz patlatan bir araba," dedi Kate. Ter damlacıklarının sırtından aşağı süzölmeye başladığını hissedebiliyordu. "Al, ışığı kilide tut."

Tristan, Kate'in cep telefonunun ekranını asma kilide döndürdü. Kate tel tokalardan ilkinin asma kilide sokup kilidin sonu-

na kadar itti. Ardından bir tel toka daha alıp eliyle düzleştirdi ve bir ucunu hafifçe büktü. Sonra diğer tel tokenın üstünden kilide sokup içeride ileri geri oynatmaya başladı.

“Keşke pimlerin kalktığını görebilseydim...” Tel tokaları oynatmaya devam ederek sonuna kadar itti. “Pekâlâ. İşte, oldu.” Tokaları döndürmesiyle asma kilit açılıverdi.

“İyi numara!” dedi Tristan biraz fazla yüksek sesle. “Pardon.”

Kate asma kilidi takılı olduğu yerden çıkardı, cebine attı ve kapıyı açtı.

Oda gölgeler içindeydi. Kapıyı arkalarından kapattılar ve telefonlarının ışıklarını açtılar. Odanın bir tarafı çerçöple doluydu; güneş kremlerine ve makyaj malzemelerine ait eski reklam posterleri vardı. Bir yana sandalyeler istiflenmişti. Köşedeyse üstü ıvır zıvırla dolu, eski, devasa bir fotoğraf baskı makinesi duruyordu. Duvarlar yerden tavana kadar raflarla kaplıydı ve rafların her biri tıklım tıklım klasörlerle doluydu.

Arka duvara kalın kadifeden dikilme, pis ve tozlu bir perde asılmıştı.

“Vay canına,” dedi Tristan. “Şunlara baksanıza.”

Her bir klasör **VERGİ, FATURALAR, KONFERANS İŞLERİ, PERSONEL** ya da **BORDROLAR** şeklinde etiketlenmişti.

“Peki ya şuradakiler?” dedi Kate tavana yakın raflardan birine sıralanmış antika görünümlü klasörlere işaret ederek. Etraflarına bakındılar. Görünürde merdiven yoktu.

“Baskı makinesi; hem de tekerlekli,” dedi Tristan. Makineyi yerinden çıkarıp odanın karşı köşesine itmeyi başardılar. Tristan makineye tırmandı ve eski klasörleri üçerli beşerli raftan indirip Kate’e uzatmaya başladı. Kate de ondan aldıklarını yere yığıdı. Klasörlerin üstünde biriken toz tabakası odaya dalga dalga yayılırken hepsini teker teker açtı. İlk ikisi eski evraklarla ve banka ekstreleriyle doluydu ama üçüncüsünün içinden deste deste fotoğraf çıktı.

Bunlar çoğunlukla aktör fotoğrafları ve toplu modellik çekimleriydi. Kate paketlerin üstüne atılmış tarihleri görebiliyor-

du. Tristan'dan birkaç klasör daha aldı, çabucak içlerine göz attı ve 1989-1991 yılları arasından kalma fotoğraf paketleri buldu. İlk birkaç paketin içinden aktör vesikalıkları çıktı ama onlardan sonra eline, güneşli bir yatak odasında okul üniformalarıyla poz vermiş iki genç kızın fotoğrafları geçti. Kate fotoğraflarda ilerledikçe kızlar kıyafetlerini çıkarıp en nihayetinde çıplak kaldılar.

"Nasıl gidiyor? Ah, Tanrım," dedi Tristan aşağı inip ona katılarak. Gözden geçirilecek altı ya da yedi klasör kalmıştı. Onları da Tristan açtı.

"Elimde 1990 ve 1991 yılından fotoğraflar var," dedi. "Çoğu yeniyetme kızlar... Ve dahası da var."

"O da neydi?" dedi Kate. Donakaldılar; dışarıda bir araba durmuştu. Önce sessizlik oldu, ardından bir kapının çarpılarak kapandığını duydular.

"Burada insanlar yaşıyor. Yolun karşısında sıra evler var," dedi sonra. "Şunları torbalara dolduralım. Şurada bir yığın eski bez torba görmüştüm."

Kadife perdenin yanına gidip perdeyi azıcık araladı. Arkasında küçük bir pencere vardı ve camdan kot pantolon ve ceket giymiş Paul Adler'la onun için çalışan Tina adındaki şu genç kızı görebiliyordu. Kısacık bir elbise giyen kız Adler'ın koluna girmiş, yüksek ökçeli ayakkabılarının üstünde yalpalıyordu. Tina gülüyordu ve eczanenin ön tarafına doğru yürüyorlardı.

"Lanet olsun. Hemen tüymemiz gerek," dedi kalp atışları hızlanan Kate. Tristan'ın fotoğraf paketlerini Olay markasının logosunun basılı olduğu bez çantalara doldurduktan sonra kucakladığı klasörlerle baskı makinesinin tepesine çıktığını gördü.

"Geri kalanını verin!" dedi Tristan. Kate klasörleri alıp ona uzattı ve ardından odanın kapısını azıcık araladı. Kulağına tıklar tıklar sesler çalınca eczanenin vitrinini örten metal panjurun ağır ağır yükselmekte olduğunu gördü. Panjur açıldıkça önce Tina'yla Paul'un ayakları, sonra da bacakları görüldü.

Döndü, Tristan baskı makinesinin üstünden atladı ve makineyi iterek eski yerine koydular.

“Kapıya koş! Torbayı da al!” diye tısladı Kate. Delikanlıyı kapıdan dışarı itip kendisi de peşinden çıktı. Asma kilidi cebinden çıkardığı anda eczanenin kapısı metal panjurdan tamamen kurtuldu. Kate çömelip asma kilidi kapıya takmaya davrandı ama elinden düşürdü.

“Acele edin! İçeri giriyor!” dedi Tristan.

“Git, çabuk git,” dedi Kate. Karanlıkta yerleri el yordamıyla yokladı. Ön kapının kilidine sokulan anahtarın sesini duyabiliyordu. O anda eli asma kilidin üstüne kapandı ve onu yerden aldı, kapıya taktı ve çıt diye yerine oturttu. Sokak kapısının ikinci kilidinin de döndüğünü duydular ve eczanenin kapısı açılırken koşarak koridorun diğer ucundaki personel odasına daldılar. Kate ses çıkarmamaya özen göstererek mutfağın kapısını çekti. Bu esnada Tristan arka kapıyı açmıştı. Birlikte dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kapattıktan sonra koşarak yükleme alanına çıktılar. Kate demir kapıyı arkalarından kapattı ve yan sokaklardan birine ulaşana kadar arkalarına bile bakmadan koştular.

“Aman Tanrım.” Yavaşlayıp arabaya doğru yürümeye başladıkları sırada Tristan gülümsedi.

“Ucuz yırttık,” dedi Kate. Hızlı adımlarla arabaya doğru yürürlerken arkalarına bakıp durdular ama peşlerinde kimse yoktu.

Kate arabanın kapısını açıp kendini koltuğuna bırakırken Tristan da aynısını yaptı. Kate motoru çalıştırdı ve oradan uzaklaştılar.

Fotoğraf paketlerini doldurduğu bez çantaya sımsıkı sarılmış olan Tristan’a göz ucuyla baktı.

“Bu saatte orada ne işleri vardı sizce?” diye sordu Tristan.

Kate tek kaşını kaldırdı. “Aspirin saymaya gelmediklerinden eminim.”

“Hırsızlık yaparak çizgiyi aşmış olmadık mı?” diye sordu Tristan ona bakarak. Sarsılmış olduğu her hâlden belliydi.

“Hayır. Hayır. O fotoğraflar hiç masum görünmüyor,” dedi Kate.

“Ya elimizdeki fotoğraflarda Caitlyn yoksa?”

“Şimdilik sadece nefes alıp biraz soluklanalım,” dedi gerginlikten hâlâ tir tir titremekte olan Kate.

Bu riskli bir hareketti ve az kalsın yakalanacaklardı. Hâliyle beyzbol şapkasından kurtulmak için eve dönüş yolundaki otobana çıkmayı bekledi.

Fotoğraflardan bir şeyler öğrenebilmeyi umuyordu.

54

Otobana girdikten kısa süre sonra Tristan uyuyakalınca Kate araba sürerken huzurun ve sessizliğin tadını çıkardı. Son birkaç gündür olan biten her şeyi ilk defa hazmedebildiğini hissetti: Jake'in "Hayran" tarafından Peter Conway'e gönderilen fotoğrafı, mum ışığı ayininden sonra arabasına bırakılan ikinci not. Sonra Gary Dolman'la yeniden görüşmeleri ve adamın Peter Conway'le Paul Adler'ın arasındaki bağı kurması. Tüm bunlar yetmezmiş gibi yoldan çıkıp içmenin eşiğine gelmesi.

Son birkaç günü sağ salim atlattıktan sonra korkmalı mıydı, yoksa zafer kazanmış gibi mi hissetmeliydi, bilmiyordu. Yığınla suçluluk duyuyordu. Jake'i koruyamadığı için, şimdi telaşla oradan oraya koşuşturup evi son dakikada hazırlaması gerekeceği için, Tristan'ı tehlikeli bir duruma soktuğu için...

Erkeklerin böylesine çok vicdan azabı çekip çekmediğini merak etti. Evlatlarına babalık etmedikleri için suçlu hissetmek zorunda değillerdi. Paul Adler'ın bir fotoğraf koleksiyonu vardı ve görünüşe bakılırsa eczanesinde çalıştırdığı genç kızlardan en az biriyle yatıyordu. Evde bir karısının olması vicdanını sızlatmıyor muydu? Kaykılıp kafasını fotoğraf çantasına yaslamış vaziyette uyuyan Tristan'a baktı. Başlarından geçen onca şeyden sonra nasıl şalteri kapatıp uykuya dalabilmişti? Kate hâlâ diken üstündeydi ve kafasının içi duyulmayı isteyen düşüncelerle dopdoluydu.

Önündeki yol karanlık ve ıssızdı. Ufuktaki tek ışık kaynağı Jake'ti. Onu dört günlüğüne ziyarete gelecekti. Skype'sız, dopdolu geçirecekleri dört gün. Konuşacak, görüşmedikleri günlerin acısını çıkaracak ve eğlenecek çok zamanları olacaktı.

Gece yarısını biraz geçe Ashdean'e vardılar. Adrenalin vücudunu terk etmiş ve Kate yorgunluktan kolunu bile kıpırdatamayacak hâle gelmişti. Sahil boyunca titreşen ışıklar en nihayetinde görüş alanına girdiğinde derin bir oh çekti.

Arabayı Tristan'ın sahil şeridindeki dairesinin önüne çektiğinde delikanlı hâlâ uyuyordu. Uzanıp onu omzundan hafifçe sarstı.

"Hey, geldik," dedi.

Tristan gözlerini açtı, mahmur mahmur etrafına bakındı ve ardından fotoğraf çantasına baktı. "Demek ki rüya değilmiş," dedi.

"Hayır, değildi. Ve teşekkür ederim."

Tristan başını aşağı yukarı salladı ve gülümseyerek gözlerini ovuşturdu. "Neyse, yarın kaçta buluşuyoruz?"

"Sınavlara hazırlık haftasındayız," dedi Kate.

"Ne harika, değil mi? Geç saatlere kadar uyuyacağım."

"Salı günü Jake geliyor; şey, artık pazartesiye girdiğimize göre yarın demeliyim. Halletmem gereken milyonlarca iş var ama fotoğraflara bakıp sıradaki hamlemizi planlayabilmemiz için akşamüstü bana uğramaya ne dersin?"

Tristan başıyla onaylayıp arabadan indi.

"Siz de deliksiz bir uyku çekin," dedi.

Kate kapıdan girene kadar delikanlının arkasından baktı. Tristan ona el salladıktan sonra arabayla eve doğru yola çıktı. Evinin önünde bekleyen polis arabasının gittiğini görünce sabah Varia'yı aramayı aklının bir kenarına yazdı. İçeri girdiğinde kendine bir fincan çay yapıp pencerenin kenarındaki tekli koltuğa oturdu.

Tüm yorgunluğuna rağmen fotoğraf paketlerini çıkarıp halının üstüne yaydı. Hepsinin içinde fotoğraflar vardı. Negatifler ise paketlerin ön tarafındaki küçük ceplerde duruyordu. Kate diz çöküp paketleri teker teker incelemeye başladı. 1989 ile 1991 yılları arasında çekilmişlerdi. Bu Peter Conway'in Manchester'da yaşadığı döneme denk düşüyordu. Tümü genç kadınlara aitti ve

doğaçlama, amatör modellik çekimlerine benziyordu. Hepsi ergenlik dönemlerinin sonlarında, ufak tefek, minyon, uzun saçlı kızlardı. Fotoğrafların hepsi bahar ve yaz aylarında, güneşli kırlarda çekilmişti. Fotoğraflarda kızlar parça parça soyunuyor, evvela kollarını çıplak göğüslerinin üstünde kavuşturup yarı çıplak kameraya bakarken anadan üryan kaldıktan sonra kimi güneşin altında bir battaniyede uzanarak kimiye yapmacık bir ihtirasla gözlerini kapatıp sırtını bükerek bir ağaç önünde poz veriyordu.

Bir fotoğraftan akıllarından neler geçtiğini anlamak mümkün olmasa da ilk bakışta tehlikedeymiş gibi görünmüyorlardı. Paul Adler onlara herhangi bir vaatte mi bulunmuştu? Ellerine paramı tutuşturmuştu? Yoksa sadece adamın cazibesine ve onu tatmin etme arzularına yenik mi düşmüşlerdi?

Aramayı sürdürerek başka bir fotoğraf destesine geçti ve fotoğraftaki kızı Caitlyn'e benzetti. Gidip Paul'un ona verdiği fotoğrafları buldu. Eşleşiyorlardı. Gerçekten de Caitlyn'di. Çektikleri fotoğraflar başka bir günden gibiydi. Saçları daha kısaydı ve bu defa ormanlık bir alandaydılar. Caitlyn başını koluna yaslamış, cırlıçıplak vaziyette bir kilimin üstünde uzanıyordu.

Bir sonraki fotoğraf daha uzaktan çekilmişti. Koyu renk saçlı, çıplak bir adam sırtı kameraya dönük vaziyette oturuyordu. Caitlyn ise adamın kucağına oturup bacaklarını beline dolamıştı. Birbiri ardına çekilmiş çok sayıda böyle fotoğraf vardı.

Yakın çekim bir başka fotoğrafta Caitlyn adamın penisini ağzına almıştı. Aynı kilimin üstüne diz çökmüş vaziyetteydi. İki çıplak bacakta Kate'i durup fotoğrafa dikkatlice bakmaya iten bir şey vardı. İkisi de koyu renk kıllıydı ama oranları az da olsa farklıydı. Yani dip dibe oturmuş iki farklı adama aittiler. Caitlyn ilk adamla birlikte olurken ikinci adam onların fotoğraflarını çekiyordu.

Adamların ikisi de çıplaktı.

Kate çabucak fotoğrafların geri kalanına baktı ve cinsel ilişkiye girmek için ormanlık alana giden iki kadın daha olduğunu

gördü. Bu fotoğraflarda da iki erkek vardı ama suratları görünmüyordu.

Koyu renk saçlı kadının fotoğrafları Kate'in aniden donup kalmasına neden oldu. Fotoğrafı suratına yaklaştırıp kadının yüzüne yakından baktı.

"Aman Tanrım," dedi. "Seni tanıyorum."

55

Ertesi sabah saat daha dokuz bile olmadan Kate ve Tristan, Bristol eteklerindeki lüks bir sıra evin kapısını çaldı.

Sadece birkaç saat uyuyabilmişlerdi ama pazartesi sabahı trafiğini alt edebilmek için sabahın altısında yola çıkmak zorunda kalmışlardı.

“Ya evde değilse?” diye sordu Tristan.

Kate bu ihtimali aklına getirmek bile istemiyordu. Jake’in ziyareti için hiçbir şey hazır değildi. Alışverişi, temizliği ve çarşaf-ları değiştirmeyi ne yapıp edip araya sıkıştırmalıydı. Vitraylı tek göz camdan bir karaltının koridordan kapıya doğru yürüdüğü-nü görünce bu düşünceyi zihninin gerilerine itti.

Victoria O’Grady altında bir tayt, üstündeyse uzun pembe bir kazakla kapıyı açtı. Suratında makyaj yoktu. Bu hâliyle hem daha genç hem de daha savunmasız görünüyordu.

“Pardon?” dedi suratında şaşkınlıkla kızgınlık karışımı bir ifadeyle. “Burada ne işiniz var?”

“Seninle konuşabilir miyiz?” diye sordu Kate. “Önemli.”

“Hayır. İşe gitmek için hazırlanıyordum. Hem adresimi nereden buldunuz?”

“Seni Google’da aradık,” dedi Kate. “Lütfen, konuşacaklarımız çok önemli. Caitlyn’in kayboluşuyla ilgili.”

“Bildiğim her şeyi size anlattım. Şimdi, gerçekten gitmelisiniz.” Victoria kapıyı kapatacak oldu ama Kate ayağını kapıyla sövenin arasına koydu. “Ayağını çek.” Victoria kapıya asılmaya başladı.

Kate çantasından bir fotoğraf çıkarıp açıklıktan suratına tut-

tu. En müstehcen fotoğraflardan biri değildi. Victoria iki adamın çıplak bacaklarının yanında, kilime diz çökmüştü. Güneşin aydınlattığı suratını kaldırmış, onlara bakıyordu. Kollarını kendini korumak istercesine göğsünde kenetlemişti ve az sonra olacaklara hazırlanmaya çalışır gibi bir hâli vardı.

Victoria bir anlığına fotoğrafa baktı ve ardından tir tir titremeye başladı. Bir kez daha kapıyı kapatmaya yeltendi ama sonra sırtını duvara yaslayıverdi.

“Ah, ah, ah,” dedi suratını buruşturarak. Derken tek elini ağzına götürüp ok gibi yerinden fırlayarak koridorun sonundaki bir kapıdan girdi ve içeri girer girmez kapıyı çarparak kapattı. Kustuğunu duydular. Sokak kapısı içeri doğru savrulup duvara çarptı.

“Eğer senin için sakıncası yoksa gidip arabada bekleyebilir misin?” diye sordu Kate. “Bir erkeğin önünde konuşmak isteyeceğini hiç sanmıyorum.”

Tristan iç geçirip başıyla onayladı.

“Pekâlâ,” dedi anahtarları alarak. “Ama telefonunuz açık kalsın.”

Kate koridora girip sokak kapısını arkasından kapattı. Victoria’nın peşinden banyoya gidip usulca kapıyı çaldı.

“Victoria?” dedi.

“Git buradan,” dedi boğuk bir ses. “Lütfen.”

“Elimde daha başka fotoğraflar da var. Onlar artık Paul Adler’da değil. Ve eğer benimle konuşursan sanırım sana yardım edebilirim...”

Uzun bir duraksama oldu ve ardından kapı açıldı. Victoria’nın gözleri şişmişti ve zangır zangır titriyordu. Kate kapı aralığından uzanıp elini tuttu. “Sorun yok.”

Victoria başıyla onayladı.

Kate onlara çay yaptıktan sonra Victoria’nın samimi oturma odasına geçtiler. Kadını konuşturmak Kate’in birkaç dakikasını aldı.

“Diğer kızların yanında kendimi hep silik hissedirdim. Okul

fotoğrafını gördün. Üstün başarılı kızların gittiği bir okuldu. Er-gen kızların nasıl olduğunu bilirsin. Paul Adler video dükkânına uğramaya başladığında hem benimle hem de Caitlyn'le flört ediyordu. Bir gün mesai sonunda, ben dükkânı kapatırken geldi ve bir şeyler içmeye gitmek isteyip istemediğimi sordu. Yakışıklı ve çekiciydi. Tehlikeli ve heyecan vericiydi. Dahası bana beni güzel bulduğunu söyledi. Onunla görüşmeye başladım. Arabasıyla gezmeye giderdik ve günün birinde muhteşem bir piknik planlayıp beni şu göle götürdü. Tam bir centilmendi ve ilk hamlede bulunan bendim, öpüştük... Birkaç hafta sonra oraya tekrar gitmeyi teklif etti ve yeni bir kamera aldığını, onu denemek istediğini söyledi. Şarap içiyorduk ve çakırkeyif olmuştum. Alkol beni cesaretlendirdi. Derken Paul fotoğraflarımı çekmeye başladı, benden poz vermemi istedi, tepeden tırnağa giyiniktim ve yine çok hoş bir gün geçirdik. Hatta sonrasında bastığı fotoğrafları bana verdi..." Gözünden akan tek damla yaşı sildi. "O kadar hoş bir adama benziyordu ki aslında şey yaptığını anladığımda..."

"Seni istismar ettiğini," dedi Kate.

Victoria gözlerini devirdi ve uzanıp bir peçete aldı. "Böyle söylendiğinde kulağa çok bariz geliyor. Fakat o kadar saf ve aptaldım ki..." Sümküdü.

"Pikniklerinizden kimseye bahsettin mi?" diye sordu Kate.

"Hayır. Bahsetmememi tembihledi. Ağzımdan kaçırırsam lisansını kaybedeceğini ama bakması gereken yaşlı bir annesi olduğunu, on altıma basana kadar beklememiz gerektiğini ve ondan sonra evlenebileceğimizi söyledi... O zamanlar aramızdaki ciddi bir ilişki olduğunu sanırdım. Sence de bu rezilliğindik âlâsı değil mi?"

"Peki ya Caitlyn?"

"Onun da Paul'la görüştüğünü öğrendim. Tek olduğumu sanıyordum. Caitlyn'le saç saça baş başa kavga ettik ve babama onu kovdurttum. Bu konuda Paul'la yüzleştim. Ne kadar sinirlendiğimi görünce bence çok şaşırdı... Ertesi gün beni yine pikniğe davet etti ve hatasını telafi etmek istediğini söyledi. Bu defa Jepson

Korusu denen ormanlık alana gittik. Burası her zaman gittiğimizden farklı bir yerdi. Buranın büyüklüğü bir yer olduğunu, en sevdiği yer olduğunu ve bana bir teklifte bulunmak istediğini söyledi.”

“Evlilik teklifi mi?” diye sordu Kate.

“O imada bulundu...” Victoria yine başını iki tarafa salladı. Derin bir nefes aldı. “Çok güzel bir piknik sepeti hazırladı ve şarap da aldı... Fakat onun pek içtiğini hatırlamıyorum. Kadehi mi doldurup durdu. Bir süre sonra gerçekten tuhaf hissetmeye başladım, ne yerdeydim ne de gökte... Ruhum vücudumu terk etmiş gibiydi. Akşamüstünün geri kalanı bir bulanıklıktan ibaretti. Birden yanımıza başka bir adam geldi. Benimle konuştuklarını hatırlıyorum ama onları duyamıyordum. Derken soyundular... O hâllerini görünce elimi bacaklarıma götürdüğümü ve şortumla iç çamaşırlarımın üstümde olmadığını hissettiğimi anımsıyorum...” Yüzünü ellerine gömerek hıçkırıklara boğuldu. Kate kadının yanına gidip onu kollarının arasına aldı.

“Pek fazla bir şey hatırlamıyorum. Kendime geldiğimde evde, banyodaydım ve kanamam vardı, bilirsin işte, oramda,” dedi Victoria.

“Annenle baban neredeydi?” diye sordu Kate.

“O gün dışarıdaydılar ve gece geç saatlere dek dönmediler. Böylece temizlenebildim... Ertesi sabah Paul arayıp konuşmak istediğini söyledi. Eczanede buluşmakta directti. İşte, fotoğrafları bana o zaman gösterdi. Bana yaptıkları her şeyin fotoğrafını çekmişlerdi. Eğer bu konuda tek bir laf edersem fotoğrafları anneye, babama ve bilumum porno dergisinin okur eşleri bölümüne göndereceğini söyledi. Bu internetten önceydi ve sürüyle herif o sayfalara bakardı; hatta babam bile. Beni orada görecekti olsaydı...”

“Ah, Victoria, çok üzgünüm.”

“Fotoğrafların onun elinde olduğunu bilmek bile...”

“Fotoğrafları görmek ister misin?” diye sordu Kate.

“Hayır. Bir kere görmek yetti. İğrenç ve müstehcenler... O günden beri seksten hiç zevk alamadım.”

“Caitlyn’in onlarla ne zaman görüştüğünü biliyor musun? Elimde Caitlyn’in aynı iki adamla beraber olduğu bir fotoğraf tomarı daha var.”

“Bilmiyorum. Biz kavga ettikten sonra video dükkânından ayrıldı ve onu tekrar görmedim...”

“Kayboluşu seni düşündürmüş olmalı?”

“*Vicdan azabı* çekmediğimi mi sanıyorsun? Bunun kafamı hiç meşgul etmediğini? O fotoğraflarla günün birinde yapabileceklerinden korkmadığımı? Fakat aradan yıllar geçtikçe insanın hayatta kalma güdöleri devreye giriyor. Elinde olmadan, ‘Bu zamana kadar hayatta kaldım, herkes her şeyi unuttu. Ben de bu defteri kapatırım ve bir daha asla gündeme gelmez,’ diye düşünüyorsun...”

“Fotoğraflardaki diğer adam Peter Conway miydi?” diye sordu Kate.

“Bilmiyorum. Yıllar içinde birtakım anılarım canlandı ama onları yattığım yerden görüyorum. Güneş arkalarından vurup yüzlerini bulanıklaştırıyor... Gerçi elimde bir şey var,” dedi.

Gözlerini silip koltuktan kalktı. Kate’e arkasını döndü ve uzun kazağıyla altındaki tişörtünü yukarı doğru sıyırmaya başladı. “Ben büyüyüp irileştikçe seneler içinde genişledi ama o iki heriften biri beni işte, şuramdan ısırıldı.”

Sırtında ısıruk şeklinde bir yara izi vardı. Apaçık seçilen diş izlerinin etrafındaki deriler buruşmuştu.

“Peter Conway,” dedi Kate.

Victoria dönüp gerisin geriye oturdu.

“Ama suratını hiç görmedim... Sonrasında boynumun etrafında bir morluk oluştu. Sanırım beni boğmaya çalıştılar.”

“Evet, fotoğraflarda o kadarı görünüyor,” dedi Kate usulca.

“Şimdi ne olacak?” dedi kadın aniden paniğe kapılarak. “Fotoğrafların sende olduğunu biliyor mu?”

Kate fotoğrafları nasıl ele geçirdiğini açıkladı ve Victoria’ya polisi arayacağını, fotoğrafların delil olarak kullanılacağını ve polislerin ondan ifade almasına izin vermesi gerektiğini söyledi.

“Orijinaller de negatifler de elimizde,” dedi Kate. “Lütfen bu konuda polisle konuş. Her şeyi kayda geçir.”

Kate ve Tristan, Victoria’nın evinden ayrıldıklarında akşamüstü sularıydı. Kate, Varia’yla temas kurmuş, Varia da vakada çalışan memurlarından birkaçını Victoria’yla konuşmaya ve ifadesini almaya göndermişti. Victoria’nın hikâyesi Kate için bir başka şok edici aydınlanma olmuştu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Tristan.

“Umarım Paul Adler’la konuşurlar. Keşke polis memuru olsaydık. Kapısına dayanıp o herifi yaka paça sorguya götüren olmak çok hoşuma giderdi.”

Arabayla giderlerken Kate yine kendini arada kalmış gibi hissetti ve vicdan azabı geri döndü. Soruşturmaya devam etmek istiyordu ama Jake geliyordu ve şu dünyada onunla zaman geçirmekten daha çok istediği hiçbir şey yoktu.

Kate önce Tristan’ı evine bıraktı.

“Haber alır almaz seni de haberdar ederim,” dedi. “Gidip evi temizlemem ve Jake’in gelişine hazırlanmam gerek.”

“Tamam, görüşürüz,” dedi Tristan.

Kate oradan süpermarkete gitti ve Jake’in gelişi için alışveriş arabasını yiyeceklerle doldurdu. Eve geri dönerken gözü birkaç defa dikiz aynasına takıldı. İki araç gerisinde, süpermarketten beri arkasında olduğundan emin olduğu bir araba vardı. Gerçi o kadar da dikkat etmemişti. Bu kaygı bozukluğunun bir tezahürü müydü? Yoksa izleniyor muydu?

Kafası bunlarla meşgul olduğundan şoföre doğru düzgün bakmasına fırsat kalmadan araba yan yola saptı. Kate bu düşüncüyü kafasından kovdu ama yine de içinde bir huzursuzluk vardı.

56

Glenda ve Jake ertesi gün öğlen üçte geldiğinde Kate heyecandan yerinde duramıyordu. Uzun bir araba yolculuğu olmuştu. O yüzden onları doğrudan sahilde yürüyüşe götürdü.

Hava biraz rüzgârlı olmasına rağmen güneşli bir gündü ve ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını suya sokabilecekleri kadar güzeldi. Jake koşarak yanlarından uzaklaşmış, eline geçirdiği bir sopayla kaya havuzlarını karıştırıyordu.

“Seni göreceğim diye o kadar heyecanlıydı ki dün gece gözüne uyku girmedi,” dedi Glenda kumsal boyunca yürürlerken. “Birkaç saate sızarsa şaşırmam.”

Kate oğlunun bu ziyaret için ne kadar heyecanlandığını düşünce mutluluktan dört köşe oldu. Jake geniş, derin bir kaya havuzunun içine bakmak için suyun üstüne eğildi ama çok geçmeden geriye sıçradı.

“Burada mavi çizgili, eşek kadar bir denizanası var!” diye bağırdı.

“Jake. Sözlerine dikkat et!” diye cıyıkladı Glenda. Jake onu duymazdan geldi, elindeki sopayı tekrar suya daldırdı, sonra da kaya havuzuna atladı. “Gözünü üstünden ayırma. Çok uzaklaşmasına izin verme.”

“Ben aptal değilim,” diye çıkıştı Kate. Jake şimdi gözünü suya dikmiş, telefonuyla fotoğraflar çekiyordu. “Ona polis arabasıyla ilgili ne dedin?”

Kate, Jake’in yanında kalmaya geleceğini haber vermek için Whitstable’daki yerel polisle iletişime geçmiş ve onlar da Devon ve Cornwall polisiyle koordine olmuştu. Şimdi Kate’in evinin

önünde yine bir polis aracı bekliyordu. Kate'le Jake birlikteyken daha cazip bir hedef olduklarını düşünür gibiydiler.

"Polislerin adı Peter Conway'le birlikte anılan kötü bir adamı aradığını ve yalnızca önlem olarak burada olduklarını söyledim," dedi Glenda.

"Jake de bunu yedi ve başka soru sormadı, öyle mi?"

"Sordu ama çok muğlak konuştum. Dürüst olmam gerekirse olan biten onca şeyden sonra buraya gelmesini hiç istemedim. Neyse ki kapınıza polis diktiler de şimdi biraz daha rahatım," dedi Glenda.

"Onunla ilgileneceğim, anne," dedi Kate. Annesinin Jake konusunda ona hâlâ güvenmemesine bozulmuştu.

"İlgileneceğini biliyorum, tatlım. Yine de bir gözün hep polislerin üstünde olsun; işbaşında uyuklamadıklarından emin ol."

"Koruma polisleri 'işbaşında uyuklamazlar'," dedi Kate. Arabada sabaha kadar nöbet tuttuğu tüm o anları hatırlamış ve eski kariyerine laf söyletmek istememişti.

Jake şimdi kaya havuzunun ortasına kadar gelmişti ve kumluk zemin gitgide alçaldığından şimdi belden aşağısı suyun içindeydi.

"Ahh! Su çok soğuk!" Suratını buruşturdu.

"Jake! O pantolon temizdi. Hem de tek şık pantolonundu!" diye bağırdı Glenda. Jake'in ona kulak asmadığını görünce Kate gülümsemesini zor bastırdı.

"Anne," dedi Kate bir elini Glenda'nın koluna koyarak. "Yalnızca deniz suyu. Ayrıca onu şatafatlı restoranlara ya da kiliseye götürmeyi planlamıyorum. Sadece eğleneceğiz. Böylelikle sen de cumartesi gününe kadar dinlenebilirsin."

Glenda'nın gitme vakti geldiğinde Jake pek üzülmedi; akli fikri devasa bir kumdan kale yapmak için sahile geri dönmekteydi. Arabanın yanına geldiler ve Glenda evin önüne konuşlanmış polis memuruyla tanışmakta ısrar etti. Delikanlı yalnızca yirmilerindeydi ve Glenda camına tıkladığında yarısı yenmiş

sandviçinden bir ısırık almak üzereydi. Ağzındaki lokmayı çabucak yutup arabanın camını açtı.

“Merhaba. Benim adım Glenda Marshall. Senin adın ne?” diye sordu Glenda oğlana dik dik bakarak.

“Ben Polis Memuru Rob Morton,” dedi genç adam ellerini peçeteye silerek. Polis kimliğini çıkarıp Glenda’ya gösterdi. O da kimliğe hızlıca göz attı.

“Torunum Jake’e gözün gibi bakmanı istiyorum. Bu da kızım Kate. Eskiden o da polis memuruydu!”

“Merhaba,” dedi Rob. Yanı başlarındaki Jake ıslak pantolonunun içinde kıpırdanıp duruyordu. Polis koruması olması onu pek ilgilendirmiyor gibiydi. Kate bunu iyiye mi, kötüye mi yorması gerektiğini bilemedi. *Bu deliliğe alıştı mı yoksa?* diye düşündü.

Glenda elindeki polis kimliğini iade etti. “Yalnızca selam vermek ve yaptığın işi ne kadar takdir ettiğimi söylemek istedim. Kate’ten her fırsatta sana kahve yapmasını istedim. Kafein seni uyanık ve teyakkuzda tutacaktır.”

“Asayiş berkemal. Yolun yukarısında bir karavan parkı var ama rüzgâra meydan okuyan birkaç esaslı karavancı dışında boş sayılır,” dedi Rob. Kimliğini alıp gülümsedi, camını kapattı ve sandviçinden geriye kalanı aldı.

Kate ve Jake, Glenda’yla birlikte onun arabasının başına döndüler.

“Şimdi, Jake. Annenin sözünü dinle, tamam mı?” dedi.

“Tamam. Biz iyiyiz. Sorun çıkmayacak,” dedi Jake. Glenda uzanıp oğlanın yanağına bir öpücük kondurdu. “Öğk!” diye cıyakladı Jake kumlu eliyle yanağını silerek.

“Teşekkürler, anne. Dikkatli sür. Bir sorun olursa seni ararım.”

“Canının istediği yerde kalabilecek yaşa gelmesine pek bir şey kalmadı,” dedi Glenda. Annesinin sesindeki hoşnutsuzluk Kate’in dikkatinden kaçmadı. “Bir gözün hep üstünde olsun. Çok kıymetlidir.”

Kate, Jake’ten uzakta yaşamak hakkında uzun uzun düşünmüştü ama Glenda’nın ona ne kadar bağlandığını, büyüdüğünü

görmenin ona ne kadar zor geldiğini düşünmekten hiç vazgeçmemişti.

“Onu canım pahasına koruyacağım,” dedi Kate.

Kate, Glenda’nın arabayla oradan uzaklaşmasını izledi. Yoldaki dönemece geldiğinde gözden kayboldu.

“Hiç gitmeyecek sandım. Artık sahile dönebilir miyiz?” dedi Jake.

“Elbette! Haydi, gidip kumdan kale yapalım,” dedi Kate.

Kızıl saçlı Hayran karavan parkının kenarına, birkaç kampçıyla köpek sahibinin arabalarının arasına park ettiği aracında oturuyordu. Bugün kalabalığa karışmak istediğinde kullanmayı tercih ettiği, eski püskü, beyaz panelvanı kullanıyordu. Üstünde yürüyüş kıyafetleri vardı ve şayet birinin dikkatini çekecek olursa arabadan inip sırt çantası ve haritasıyla bayır yukarı koşmaya hazırdı.

Glenda arabayla yanından geçerken büyük bir haritaya bakar gibi yaptı. Birkaç saat önce Jake’le birlikte geldiklerini görmüştü. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi. Kate ve çocuk evde yalnızdı. Hayran son birkaç gündür Kate’i izliyordu ve birkaç sorunu vardı: sörf mağazasındaki şu yaşlı kadın ve şimdi de kapısının önünde bekleyen polis arabası.

Onlar yüzünden planında birkaç değişiklik yapması gerekcekti ama yaratıcı olmak hoşuna gidecekti. Birkaç dakika bekledikten sonra motoru çalıştırıp oradan uzaklaştı. Hazırlıkları neredeyse tamamı. Sahne hemen hemen hazırdı ve geri dönecekti.

Kate, Jake’le birlikte sahile indi ve şezlonglardan birine oturarak oğlunun kumdan kalesini inşa etmesini izledi. Gökyüzü şimdi açıktı ve parlayan güneş, kemiklerini ısıtıyordu. Cebindeki telefon çaldı ve onu çıkarınca arayanın Tristan olduğunu gördü.

“Kate, Victoria O’Grady’yle ilgili birtakım gelişmeler var,” dedi. Sesi heyecanlı geliyordu. “Polis ifadesini aldı; size anlatıklarının aynısını onlara da anlattı. Ayrıca polisler dünden beri

Paul Adler'ın eczanesinden aldığımız fotoğrafları inceliyor. Varya, Caitlyn Murray dosyasını yeniden açmaya yetecek kadar delil olduğunu söyledi. Bir ekip yarın Jepson Korusu'na gidip bölgeyi inceleyecek... Gerçi sanırım siz meşgulsünüz?"

"Evet. Jake'in burada, yanımda olduğunu biliyorsun," dedi Kate kazdığı çukuru gittikçe derinleştiren oğlunu izlerken.

"Anladım. Eğer sizin için sorun olmazsa ben gidebilirim?"

"Elbette. Beni gelişmelerden haberdar eder misin?"

"Yeni bir şey öğrenir öğrenmez sizi ararım."

Kate telefonu kapattı ve soruşturmadan uzak kaldığını hissetti. Her ne kadar bunu itiraf etmekten utansa da küçük bir parçası Jake'in başka bir zaman ziyarete gelmesini isterdi. Bu düşünceleri sertçe bir kenara itti ve o da kumdan kale yapmaya girişti. Dört kuleli, hendekli, etkileyici bir kale yapmayı başardılar ama çok geçmeden devasa bir dalga gelip kalelerini yıktı ve ikisini de tepeden tırnağa ıslattı.

Eve geri çıktılar. Kate kurulanıp ısınabilmeleri için ikisine de birer havlu getirdi. Artık güneş bulutların arkasında kalmış ve hava soğumuştı.

"Anne. Bu hayatımda gördüğüm en güzel kumdan kaleydi. Bizim orada böyle büyük kaleler yapamıyorum çünkü kumsal çok taşlı."

Kate birkaç aydır ilk defa oturma odasında gördüğü oğlunun boyunun ne kadar uzadığını fark etti.

"Kapının kasasının yanında dursana," dedi. Gidip bir kalem aldı ve kapının sövesine oğlunun başının üstünden bir işaret koydu. Jake kenara çekildi ve oraya her gelişinde kapıya koydukları işaretlere, ilk ziyaretinden bu yana boyunun ne kadar uzadığına baktılar.

"Vay canına, yakında beni de geçeceksin," dedi Kate. Jake parmaklarını çentiklerin üstünde gezdirdi. Zaman su gibi akıp geçmişti ve çok yakında çocukluk dönemi sona erecekti. Kate hayatını böylesine karmaşıklaştırdığı için ondan özür dilemek istedi. Onu...

“Anne. Donuma kadar ıslandım ve ıslak kumlar popoma srtnyor,” dedi oğlan suratını gülünç bir Şekilde buruşturarak. Kate onu kollarının arasına alıp sımsıkı kucakladı.

“Bu ne içindi?” diye sordu Jake. “Aslında baŐım belada olmalı çünkü en güzel kıyafetlerimle denize girdim.”

“Sorun değil,” dedi Kate. “Sadece sarılmaya ihtiyaım vardı.”

“Kadınlar,” dedi Jake gözlerini devirerek.

“Haydi, yukarı çıkıp sana kuru bir Şeyler giydirelim,” dedi.

Ona kendi odasının bitişiğindeki, n cepheye bakan yatak odasını verdi. Ne zaman onu ziyarete gelse hep aynı odada kalırdı. Yatağın üstüne rengârenk çizgili bir battaniye seriliydi; kitaplık, yaşı büyüdüğünden çocukça bulacağını o zamana kadar akıl edemediği ocuk kitaplarıyla doluydu ve penceresi sahile bakıyordu. Jake toz olup olmadığına bakmak için parmağını karyolanın başlığına srtt. “Catherine, mobilyaları verniklerken elini korkak alıŐtırmamıŐın,” diye ekledi Glenda’nın tekinsiz bir taklidini yaparak.

“antayı boŐaltmak için yardıma ihtiyaın var mı?” dedi Kate gülerek. Jake çantasını yatağın ayakucuna bıraktı.

“Ben hallederim,” dedi Jake annesini odadan kıŐkıŐlayarak.

“Pekâlâ. Akşam yemeğine Cumberland sosisi, patates kızartması ve fasulye yapıyorum. Sosislerin zarnı da soyacağım,” dedi Kate.

“Süper!”

“Ve tatlı olarak da dondurma var.”

“Yılın Annesi dl sana gidiyor,” dedi Jake ve kapıyı kapattı.

Kate alt kata indi. Oğlu yanında olduğu için huzurlu ve mutluydu. DüŐüncelerinin iine eden tek Şey kapısının önünde bekleyen polis arabasıydı. Aklına vakayı ve Tristan’ın Jepson Korusu’na onsuz gideceğini getiriyordu.

Bir kez daha, anne olmakla kariyer sahibi olmak arasındaki ebedi mücadele Őahlanarak irkin yüzünü gösterdi. Kate onu zihninin gerilerine itti ve yemek piŐirmeye başladı.

Ertesi sabah Tristan, Jepson Korusu'nda Victoria O'Grady ve polis ekibiyle buluştu. Canı pahasına tek parça hâlinde geri getireceğine söz vererek o günlük kız kardeşinin arabasını ödünç almıştı. Son birkaç yılda koru epeyce küçülmüştü ve şimdilerde ondan geriye, yeni inşa edilmiş evler tarafından kuşatılmış birkaç dönümlük bir arazi kalmıştı.

Polisin arayacağı mıntika uzun, demir parmaklıkları ağaçların arasına sokulmuş bir toplu konutun sınırındaydı. Parmaklıkların dibine birkaç devriye arabasıyla bir de polis destek aracı park edilmişti. İki kadavra köpeğiyle gelen bir adam polislerden biriyle konuşuyordu. Tristan destek aracından bir fincan çay alıp Victoria'nın yanına geldi. Gözleri ağlamaktan kızarıp şişmişti ve üstünde turuncu renkli, kocaman bir kürk manto vardı.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Victoria. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

"İki koca, azgın çoban köpeği görmeyi bekliyordum," dedi Tristan köpek eğiticisinin aracın kapılarını açmasını seyrederken. İki tüylü Cavalier King Charles Spaniel arabadan atlayıp havlayarak oradan oraya koşuşturmaya başladı. Beyaz, kabarık tüylü kafaları; uzun, sarkık, kahverengi kulaklarıyla tezat içindeydi.

Victoria güldü. Köpekler koşarak yanlarına gelip karınlarını kaşıtmak için yerde yuvarlandılar. Köpek eğiticisi peşlerinden gelip kendini tanıttı.

"Ben Harry Grant," dedi. Ellilerinin ortalarında, kır saçları seyrelmiş, güler yüzlü bir adamdı. "Bunlar da Kim ve Khloe."

Kim, yani iki köpekten daha irice olanı oyuncu bir tavırla ceketinin kolunu çiğnerken, "Çok tatlılar," dedi Tristan.

"Sevimli, tüylü suratlarını görüp de onları hafife almayın. İnanılmazdırlar. İkisi de çürüyen etin kokusunu almak üzere eğitildi."

"Ama Caitlyn kaybolalı yirmi yıl oldu. Buraya gömüldüyse bile aradan geçen onca zamandan sonra ondan geriye bir şey kalmış mıdır?" diye sordu Tristan.

"Onları pek çok değişkenle sınadım. Kim on sekiz yıllık, faili meçhul bir vakada çürüyen etin varlığını tespit edebildi. Polis adamın kızını öldürdüğüne, cesedini evinin bahçesine gömdüğüne ve kısa süre sonra cesedin yerini değiştirdiğine inanıyordu. On sekiz yıl önce oradan başka bir yere taşınmış olmasına rağmen cesedin gömüldüğü ilk yeri tespit edebildiler. Polis gösterdikleri yeri kazdığında genç kıza ait diş ve kafatası parçaları buldu."

"Kokuyu ne kadar derinden alabilirler?" diye sordu Victoria.

"İki buçuk, üç metreye kadar," dedi Harry, Khloe sırtüstü yatıp Victoria'nın pembe karnını kaşımaya izin verirken.

Çaylarını bitirdikten sonra polis, Tristan ve Victoria; kadının Paul Adler'la piknik yaptıklarını hatırladığı yere doğru yürümeye başladılar.

Sessizce ağaçların bittiği yere kadar yürüdüler. Turuncu renkli, koskoca kürk mantosu içindeki Victoria'ya dört polis memuru ve Tristan eşlik ediyordu. Harry köpekleriyle birlikte aramaya başlayacakları yeri tespit etmelerini bekliyordu.

Victoria engibeli arazide yalpalayarak yürüyordu ve otobandaki trafiğin belli belirsiz sesi dışında kimsenin sesi çıkmıyordu. Ağaçların bittiği yere vardılar ve çam iğneleriyle kaplı bir açıklığa çıktılar. Cılız gün ışığı dalların arasından süzülüp yere alacalı lekeler düşürüyordu.

"Çok değişmiş," dedi Victoria. Kalın mantosuna ve cılız gün ışığına rağmen Tristan kadının yaprak gibi titrediğini görebiliyordu. "Eskiden buralarda kilometrelerce uzanan tarlalar vardı."

"Göl neredeydi?" diye sordu Tristan.

“Şu tarafta, dört yüz metre kadar ileride bir göl varmış,” dedi elindeki haritaya bakan bir polis memuru. Artık sıra sıra çatıların görüldüğü tarafa işaret etti. Victoria etrafına bakınıp başıyla onayladı.

“Buralarda, açıklığın yakınlarında bir yerlerdeydi. Ormanın derinlerine doğru ilerler ama ağaçlar epey sık olduğundan çok da uzaklaşmazdık.”

Siyah keçisakalı itina ile tıraş edilmiş bir polis memuru etrafına bakındı. “Nasıl emin olabiliyorsunuz?” diye sordu. Sesinde düşmanlıktan ya da şüpheden eser yoktu.

“Ana yoldan saptığımız yeri hatırlıyorum. Yol bitmeden hemen önce Kral George döneminden kalma çok eski bir telefon kulübesi vardı ve oradan sonra tarlalar başlıyordu. Ağaçlar artık daha büyük ama beni nereye götürdüklerini her zaman hatırlayacağım,” dedi Victoria.

“Hatırladığınız kadarıyla aramamız gereken yerin genişliği kabaca ne kadardır?”

“Tüm bu açıklık ve şuradaki ağaçların altı,” dedi. Gözleri tekrar doldu ve mendilini çıkarmak için elini mantosunun cebine daldırdı.

“Pekâlâ,” dedi polis memuru. Telsizine uzandı. “Harry, Kim ve Khloe için hazırız.”

Durumun ciddiyetine rağmen Tristan gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. *Her şey uzun tüylü, sevimli Kim’le Khloe’ye kaldı. Umalım da kimse hamburger arabasıyla yakınlarından geçip dikkatlerini dağıtmasın.* Köpeklerin yosun ve çürüyen yaprak kokusundan başka bir şey alabileceklerini hayal dahi edemiyordu.

Harry tarafından ilk getirilen Kim oldu. Harry tasmağını çıkardı ve köpek Victoria’nın tarif ettiği alanı koklayarak oradan oraya koştururken herkes geriye çekildi.

Harry onunla sistematik çalışıyor, tıpkı bahçıvanların çimleri biçerken yaptığı gibi açıklıkta onunla ileri geri mekik dokuyordu. On dakika sonra köpek heybetli, geniş bir meşe ağacına gelince durdu ve uzun tüylü, sarkık kulakları yaprak ve çam iğnesi

yığınlarını altüst ederken burnunu yerden kaldırmadan ağacın etrafında bir tur attı. Sonra oturdu, kafasını geriye attı ve havlamaya başladı.

Bir polis memuru o noktayı işaretledi ve Kim sonraki on beş dakika boyunca koku aramaya devam etti. Fakat aynı yere geri dönüp tekrar havladı. Tristan ve Victoria olan biteni çıt çıkarmadan izliyordu. Köpek ikinci defa havladığında Tristan havadaki gerilimi hissedebiliyordu.

“Ya bir kuş ya da tilki leşinin kokusunu aldıysa?” diye sordu Victoria duygu yoğunluğundan çatlayan sesiyle.

“Harry onların yalnızca insan kalıntılarını tespit edecek şekilde eğitildiklerini söyledi,” dedi Tristan. Gerginlikten ve heyecandan midesine sancılar giriyordu.

Harry, Kim’e birkaç ödül maması verdi ve ardından onu arabaya geri götürdü. Polis memurları açıklığın kenarlarına konuşlandı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Victoria, keçisakallı polis memuruna.

“Her ihtimale karşı etrafı kolaçan etmesi için ikinci köpeği de getirecek... Ama bana kalırsa turnayı gözünden vurduk. Her halükârda Kim insan kalıntısı tespit etti.”

58

Kate her zamanki gibi sabah yedi buçukta uyandı ama Jake ona kadar uyudu. Bu, oğlunun artık bir ergen olduğunu ona hatırlatan değişikliklerden bir diğeri idi. Eskiden hep sabahın altısında uyanırdı; uyandığında da neşeli ve çenebaz olurdu.

Kate evde ufak tefek işlerle oyalanarak vakit geçirdi. Kendisine ve dışarıda bekleyen polis memuruna birer fincan çay yaptı. Tristan'la en son konuştuğunda delikanlı Jepson Korusu'na doğru yoldaydı ve yeni bir şey duyar duymaz arayacağına söz vermişti. Jake uyku mahmurluğunu en nihayetinde üstünden attığında yüzmeye gittiler. Hava açık ve güneşli, deniz ise durgundu. Jake dalış giysisini ve deniz ayakkabılarını kullanacağı için çok heyecanlıydı. Birlikte açıldıktan sonra kâh deniz gözlüklerini takıp dibe dalarak kâh dalgalarla oynaşarak güzel bir saat geçirdiler.

Ardından Ashdean'e gidip öğle yemeği yediler ve eve geri döndüklerinde Myra'yla birlikte sahilde yürüyüşe çıktılar. Myra'nın Jake'le çabucak dostluk kurması Kate'in çok hoşuna gitti ve kaya havuzlarına vardıklarında Myra kasvetli derinliklerde saklanan bütün deniz yaratıklarının isimlerini teker teker sayıp Jake'e hepsiyle ilgili bilgi verdi. Jake büyülenmişti.

Polis Memuru Rob Morton, Kate'in evinin önündeki üçüncü gündüz nöbetini tutuyordu. Yine uzun ve sıkıcı bir nöbet olacağı belliydi. Vardiyası sabah yedide başlamıştı ve akşam yedide bitecekti. Kate'le komşusu Myra'nın getirdiği çaylarla kahvelere müteşekkirdi ama son birkaç gündür yediği boktan yemekler

bağırsaklarına dokunuyordu. Kız arkadaşı Danni onu terk ettiğinden beri yemek konusunda başının çaresine bakmak zorunda kalmıştı.

Danni'nin onun için paketlediği ara öğünleri ve ev yemeklerini eski sevgilisini özlediğinden daha çok özliyordu. Yanındaki koltukta duran o günün öğle yemeğine baktı. Benzin istasyonundan ambalajının içinde terlemiş, peynirli ve soğanlı bir sandviç almıştı. Hem pahalı hem de boktandı; üçüncü günün öğle yemeği işte bu olacaktı.

Radyo dinleyerek arabada öylece otururken akşama ne yiyeceğini düşünmeye başladı. Bunun gibi saatler süren gözetleme işleri insanı yorgun düşürürdü ve o anda tek yapmak istediği arabayla eve gitmek, banyoya girmek ve kanepede uyuyakalmaktı. Uyandığında kendini ödüllendirecek ve Ashdean'deki şu yeni mekândan suşi söyleyecekti. Cüzdanını çıkardı ve yalnızca tek bir onluğu olduğunu gördü. Sörf mağazasının önünde bir ATM vardı. Bacaklarını da esnetmek istediğinden arabadan indi ve yürüyerek para çekmeye gitti.

Yol Kate'in evinin az ilerisinde bitiyordu ve diğer tarafında tarlalar vardı. Sessiz sakin bir yerdi ama kuytuda kaldığından ve ortalıkta başka kimsecikler olmadığından Rob'un gözlerini dört açması gerekiyordu.

Rob bankamatiğin deniz tuzundan puslanmış ekranını görebilmek için üniformasının yeniyle silmek zorunda kaldı. Kartını yuvaya sokup elli papel çekti ve hesabından beş pound kesileceğini gördü. Yaşlı kadınla daha sonra konuşup beş poundun nereye gittiğini soracaktı.

Parayı cüzdanına tıktırırken küçük, beyaz bir panelvanın yolun biraz yukarısına çekmiş olduğunu fark etti. Uzun boylu, kızıl saçlı, spor giyimli bir adam arabadan inmiş, yürüyüş botlarını giyyordu.

Rob arabasına geri dönüp onu izlemeye koyuldu. Adam sırtına büyük bir çanta takıp eline bir harita aldı. Ardından ona doğru yürümeye koyuldu.

Kızıl saçlı Hayran polis arabasına yaklaşırken etrafına bakındı. Kate'in evinin aşağısında kalan kumsalda çoktan boylu boyunca yürümüş ve onu srf mağazasında çalışan kadınla ve Jake'le görmüştü.

Polis arabasına vardığında sersefil aracın içinde oturan cılız, soluk benizli memuru gördü. Tatlılıkla gülümsedi ve arabanın camını tıklattı.

Polis memuru kaşlarını atıp camını indirdi.

"Selam, sizi rahatsız ettiğim için zgnm, memur bey," dedi Hayran. "Acaba Ashdean'e giden sahil şeridi burası mı?" Elindeki katlanmış haritayı camdan adama gösterdi. Diğeri eli şortunun cebine gitti ve orada sakladığı sustalı bıçakla hidrofil pamuk topağını yokladı.

Polis memuru haritayı görmezden gelip arkasına bakmak için başını çevirdi.

"Evet. Sanırım yürüyüş yolu buradan başlıyor," dedi ve camını kaldırmaya başladı.

Hayran elindeki haritayı camın kenarına kıstırdı.

"Memur bey, haritalardan hiç anlamam. Bu çok fazla erozyonun olduğu patika mı? Uçurumdan düşmek hiç hoşuma gitmez." Haritayı pencereden içeri iterek polis memurunu onu iki elle tutmak zorunda bıraktı.

Delikanlı haritaya baktı. "Beni dinle, dostum, şu anda grevdeyim..."

Hayran elini şortunun cebine daldırdı ve evik, akıcı bir hareketle sustalı bıçağı cebinden çıkarıp polis memurunun sağ kulağına dayayarak düğmesine bastı. Yirmi santimlik bıçak aıldığı gibi adamın beynine gömüldü.

Her şey çarçabuk oldu: Polis memuru şok içinde Hayran'a baktı, ardından kıvranarak kafasındaki bıçağı tutan eli yakalamaya çalıştı. Hayran bıçağı elinde tam tur çevirerek delikanlının beyin dokusunu lime lime etti.

Polis memuru titremeye, boğulur gibi sesler çıkarmaya başladı; ağzından köpükler geldi. Bir dakikadan daha kısa bir süre sonra hareketsiz kaldı.

Hayran bıçağını çekip çıkardı ve cebindeki pamukları polis memurunun sağ kulağına tıktırdıktan sonra uzaktan bakıldığında hâlâ arabada oturuyor gibi görünmesi için onu arkasına yasladı.

Çıkardığı mendille önce memurun çenesini, sonra da bıçağı sildi. Ardından bıçağı kapatıp gerisin geriye şortunun cebine koydu. Etrafına bakındı. Yol hâlâ sessiz sakindi.

Şimdi Kate'in evine girip bekleme zamanıydı.

59

Tristan, Jepson Korusu'nda Victoria'yla birlikte dikilirken ikinci kadavra köpeği Khloe burnunu orman zemininden kaldırmadan açıklığı santim santim taradı. Kim'le aynı noktada durdu, arka bacaklarının üstüne oturdu ve havladı.

Adli tıp uzmanları bir saat içinde olay yerine intikal etti. Tristan ve Victoria köpeklerin gösterdiği yere yaklaşıp üç adli tıp uzmanının yaprak ve çam iğnesi yığınlarını temizleyerek toprağı kazmaya başlamalarını izledi. Birkaç dakika sonra yağmur başladı ve çalışmaların devam edebilmesi için çukurun üstüne gelişigüzel bir branda serildi. Tristan polislerin verdiği şemsiyeyi Victoria için tutarken toprağı saplanan küreklerin ve brandayı döven yağmurun ritmik sesini dinlediler.

“Buraya bir daha gelmedim,” dedi Victoria sessizliği bozarak. “O malum günden beri. Sakıncası yoksa elini tutabilir miyim? Tir tir titriyorum.”

“Elbette,” dedi Tristan. Kadının elini tuttu; buz gibiydi. Ekip bir saat daha kazmaya devam etti; çukur derinleşmiş, yanı başındaki toprak yığını büyümüşü. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağmayı sürdürdü ve gittikçe yoğunlaşan bulutlar ormandaki açıklığı yoğun bir kasvete bürüdü.

Toprağı ve yaprakları ıslatan yağmurun kokusu insanı kendine getiriyordu ama ne kadar derine inseler de ceset bulacağı benzemiyorlardı. Tristan çukur çok derinleştikten adli tıp uzmanlarının yakında pes edeceğini düşünürken aralarından biri bağırırverdi.

“Bir şey bulduk!” dedi bir ses. “Bize bir fener lazım!”

Tristan, Victoria'yla birlikte çukurun kenarına doğru ilerledi. Çukurun artık iki metre derinliğe ulaştığını ve çevredeki ağaçların köklerinin kenarlardan sarktığını görebiliyordu.

"Bakamayacağım," dedi Victoria başını Tristan'ın omzuna yaslayarak.

Adli tıp uzmanlarının suratları kıpkırmızıydı ve mavi tulumları turbalı toprak içinde kalmıştı.

Tristan polis memurlarının toprağı daha dikkatli kazmaya başlamalarını izledi. Sonra toprağı büyük, kaba fırçalarla süpürmeye geçtiler.

Bir polis memuru getirdiğı ayaklı ışığı çukuru aydınlatacak şekilde yerleştirdi. Dişleri hâlâ yerinde duran çamurlu bir kafatası koyu renkli toprağın içinden onlara bakıyordu. Adli tıp uzmanları fırçalarla çamur öbeklerini temizlemeye girişip küçük bir iskeleti tastamam hâlde meydana çıkardı.

"Aman Tanrım," dedi kalbi göğsünden fırlayacakmışçasına çarpan Tristan. Victoria dönüp çukurun içine baktı. Sığ bir soluk aldı ve zangır zangır titremeye başladı.

"Daha önce hiç ölü görmemiştim," dedi.

"Sorun yok," dedi Tristan. Victoria kendini geriye bırakıp ıslak toprağı oturuverdi.

Bir adli tıp uzmanı daha ince bir fırçayla kemikleri temizlemeye geçtiğinde Tristan biraz daha yaklaştı. Durduğı yerden kafatasına tutunan saç tutamlarını ve lime lime olmuş kumaş parçasını görebiliyordu. Adli tıp uzmanları ayaklara ulaştığında gözüne bir çift deri sandalet çarptı. Onların yanında da kare şeklinde bir kol çantasıyla kayışı duruyordu.

Topraktan çıkarılıp delil torbalarına yerleştirilen ilk şey sandaletlerle çanta oldu. Tristan onları görmeyi istedi ve Malcolm Murray'nin komşusunun gönderdiği fotoğrafı çıkardı. Bu Caitlyn'in kaybolduğı gün giydiğı kıyafetlerle çekilmiş bir fotoğraftı. Fotoğrafta Caitlyn'in üstünde etekleri beyaz çiçek desenli, tiril tiril, mavi bir yazlık elbise vardı. Sandaletleri de, çantası da mavi deridendi ve aynı beyaz çiçeklerle süslenmişti.

“Bu kıyafetle işe geldiği günü hatırlıyorum,” dedi Victoria fotoğrafa bakarak.

“Caitlyn’in annesi kaybolduğu gün üstünde bunların olduğunu söyledi,” dedi Tristan.

Tristan fotoğraftaki deri çantayı ve sandaletleri plastik delil torbalarındakilerle karşılaştırdı. Toz toprak içindeydiler ve renkleri koyu kahverengiye dönmüştü ama Tristan kol çantasının hâlâ sağlam olan kapağını hafifçe ovuşturunca deriye işlenmiş çiçek desenleri belirginleşti.

Delil torbalarını polis memuruna iade etti. Bu o olmalıydı. Caitlyn olmalıydı.

“Diş kayıtlarını ve DNA’sını incelemek zorundayız ama bulduklarımızın Caitlyn Murray’nin kalıntıları olma ihtimali çok yüksek,” dedi memur.

“Aman Tanrım,” dedi Victoria. “Bunun doğru olabileceğine hiç inanmamıştım... Onu öldürüp buraya atacakları aklımın ucundan bile geçmezdi.”

Evet! diye düşündü Tristan hüznle karışık bir zafer duygusuyla. *Evet, onu bulduk.*

60

Telefonu çaldığında Kate; Myra ve Jake'le birlikte sahildeydi ve kocaman bir yengeci kaya havuzundan çıkmaya ikna etmeye çalışıyorlardı. Arayanın Tristan olduğunu düşünerek telefonunu kotunun cebinden çıkardı ama Alan Hexham'di.

"Merhaba, Kate," dedi adam. Rüzgâr hızlanmıştı ve şimdi kumsala doğru kükrüyor, dalgaların tepelerini kamçılıyıp köpürterek beyaza bürüyordu. Kate kaya havuzlarının oradan uzaklaşıp sahilde biraz ilerledi.

"Selam, ben de nereye kaybolduğumu merak ediyordum. Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Kusura bakma. Bir haftalığına kuzeye gitmek zorunda kaldım. Beni dinle, Abigail Clarke'ın otopsi dosyaları geldi. İstersen onları seninle paylaşabilirim. Aynı zamanda elime ilgini çekebileceğini düşündüğüm bir şey geçti."

"Bir dakika, Alan," dedi Kate. Myra'yla Jake'e el etti. "Bu telefona bakmam gerek. Yukarı çıkıp kuytu bir yer bulacağım."

Myra başıyla onayladı ve bütün dikkatini kaya havuzuna vermiş olan Jake'e döndü. Kate sahilden yukarı yürüyüp rüzgârın hızını kesen kum tepelerinin arasına sokuldu.

"Pardon, lütfen devam et, Alan," dedi.

"Bütün kurbanların dosyalarına göz gezdiriyordum. Polis her ne kadar aynı kişi olduğundan şüphelense de Abigail Clarke'ın maruz kaldığı saldırının tabiatı yüzünden onunla diğer genç kadınlar arasında hiçbir bağlantı kuramadım... Gerçi Emma Newman'la ilgili birkaç çelişki tespit ettim. Pek öyle önemli şeyler değil ama yine de dosyaları elden çıkarmadan

önce seninle paylaşmak istedim. Beyan edilenin aksine on yedi değil, on sekiz yaşındaymış. Onunla aynı yerde çalışan bir kadın kayıp ihbarında bulunmuş ama o zamanki erkek arkadaşı polise farklı bir isim vermiş."

"Farklı bir isim mi?"

"Evet. Adını Keir Castle olarak yazmışlar ama gerçek adı Keir Castle-Meads. Sosyal medyada kendini Keir Castle olarak tanıtıyor ve *Okehampton Times* kız arkadaşını tehdit etmekle suçlanıp para ve kamu hizmeti cezasına çarptırıldığında adını yanlışlıkla Keir Castle şeklinde yazmış ama nüfus kayıtlarına baktığımda tam adının Keir Castle-Meads olduğunu keşfettim. Polisin aynı hatayı yapıp yapmadığını bilmiyorum. Başka bir sabıkası olmasa da..."

Kate, Myra'yla Jake'e baktı. Pantolonlarının paçalarını sıyı- rıp kaya havuzuna girmişlerdi ve suda yürüyerek ilerlerlerken çarşıftan farksız yüzeyi, inceden dalgalandırıyorlardı. Derken Kate'in zihninin gerilerinde bir şey tık etti ve Alan'ın son dediğini duymadı.

"Kate, hâlâ orada mısın? Bunları sana e-postayla göndereceğim ama raconu bilirsin. Bulduklarımı seninle paylaştığımı kim-seler duymasın. Güvenli bir yerde sakla."

"Evet... Teşekkür ederim."

Alan telefonu kapattı. Bu adı daha önce duyduğunu fark edince Kate kamyon çarpmışa dönmüştü.

"Myra! Jake!" diye bağırdı. Ona döndüler. Jake'in elinde bir avuç dolusu yosun vardı. "Bir koşu eve gidip gelmem gerek. Beni biraz idare eder misiniz?"

"Tamam!" diye bağırdı Myra onu elinin tersiyle kışkıştılayarak. Suya bakmak için yine önlerine döndüler.

Kate kum tepeciklerinin arasından eve doğru koştu. Aklındaki düşünce elini uzatsa ona değebileceği kadar yakındı ve silinip gitmesine izin veremezdi. *Keir Castle-Meads, Castle-Meads. Castle-Meads...* Oturma odasına girer girmez kitaplığını taradı ve ara-

dığını buldu. Bu Nine Elms Yamyamı davası hakkında yazılmış nispeten dişe dokunur gerçek suç kitaplarından biriydi.

Sayfaları çevirip arkasındaki fotoğrafları açtı. *Neredeydi, Castle-Meads... Castle-Meads*. Kitabın arkasında on iki sayfalık albümü henüz yarılamıştı ki aradığını buldu. Nine Elms Yamyamı vakasını mahkemeye taşıyan başsavcı Tarquin Castle-Meads'in bir fotoğrafı. Seyrelmiş kızıl saçları geriye taranmış, gösterişli, buyurgan, iri yarı bir adamdı. Suratına bulldoglarınkine benzer ciddi bir ifade katan iri, düşük gözkapakları ve kat kat gerdanıyla bilinirdi.

Onun yanında yüksek mahkemenin basamaklarında karar günü çekilmiş başka bir fotoğraf vardı. Muzaffer Tarquin Castle-Meads sararmış, çarpık dişlerini sergileyerek koyu renk saçlı, geniş alınlı, ciddi bakışlı, güzel bir kadın olan karısı Cordelia'yla birlikte kameralara gülümsüyordu. Kiliseye gider gibi iki dirhem bir çekirdek giyinmiş dört çocukları yanlarına sıralanmıştı. Çocukların tümü alev kızılı saçlarını ve suratlarına en az onunki kadar tuhaf ve lastiğimsi hava veren düşük gözkapaklarını babalarından almıştı. Kate dört çocuğun fotoğrafına baktı: Poppy, Mariette, Keir... ve Joseph.

"Tanrım," dedi gözlerini kısarak fotoğrafa bakarken. "Keir'in mazereti vardı, Emma Newman'ın kaybolduğu gün Amerika'daydı ama ya diğer oğul? Ya sır perdesini kaldıracak bağlantı buysa?"

Aile hakkında başka bir şey daha hatırladı ve dizine geçerek Tarquin Castle-Meads hakkındaki paragrafı buldu. Oxford'daki Queen's College'da eğitim görmüş ve genç yaşta baro sınavına girmişti. Devlette kariyer basamaklarını tırmanmasına asıl yardımcı olan eşiydi. Kadın CM Lojistik Ltd. adındaki bir nakliyat firmasının mirasçısıydı.

"CM Lojistik," dedi Kate kitabı elinde tutarken. "CM Lojistik. Mendebur tırlarıyla panelvanlarını her yerde görüyorum. Ülkenin dört bir yanında depoları var..." Telefonunu çıkarıp şirketi Google'da arattı ve geniş bir otobana sıralanmış panelvanlarıyla

tırlarından oluşan araç filosunun fotoğrafıyla açılan şık web sitelerine girdi.

“Tarquin Castle-Meads emekli olup karısıyla birlikte İspanya’ya yerleşti ve çocukları değeri milyarları bulan şirketin yönetimini ele geçirmek için didişip duruyor,” dedi önceki yıllarda basından duyduklarından aklında kalanları tekrarlayarak. “Bunu nasıl gözden kaçırırım?”

Tristan’ı ararken heyecandan ve adrenalinden titriyordu. Ne var ki çağrısı doğrudan telesekretere düştü.

“Tristan, mesajımı alır almaz beni ara. Bağlantıyı buldum... Bu cinayetleri işleyen taklitçinin kim olduğunu biliyorum. Peter Conway’i hapse tıkan savcının oğlu. Tarquin Castle-Meads dosyayı mahkemeye taşıyıp davayı kazanan başsavcıydı. Keir Castle-Meads ve Joseph Castle-Meads adında iki oğlu var. Keir’in mazereti olduğundan Peter Conway’i taklit edenin diğer oğul, yani Joseph olduğunu düşünüyorum. Ailesi CM Lojistik adındaki şu nakliye ve taşımacılık şirketinin sahibi olduğu için para içinde yüzdüklerinden rahatça oradan oraya gidebildi... Mal taşıyorlar. Hatta ATM’lere para taşımak için sözleşme imzalamış bile olabilirler. Düşünsene, Frederick Walters’ın evinin önündeki güvenlik kamerasında bir ATM aracı görmüştük...”

“Ne kadar zeki bir kızsın,” dedi bir ses. Kate irkilip telefonu elinden düşürdü.

Uzun boylu, kızıl saçlı bir adam kitaplığının diğer tarafında dikiliyordu. Alev kızılı saçları ve düşük gözkapakları fotoğraf-takiyle aynuydu. Gözlerini Kate’ten ayırmadan eğilip telefonunu yerden aldı. Kulağına götürdü ve ardından ekranda bir tuşa bastı. Kate mekanik bir sesin, “Mesaj silindi,” dediğini duydu ve adam çağrıyla sonlandırdı.

“Joseph Castle-Meads,” dedi Kate. Onu oturma odasında dikilirken görmek bunaltıcıydı. Çok uzun boyluydu ve öyle öfkeli bir enerji yayıyordu ki etrafındaki hava çatırdıyor gibiydi. Telefonu yere atıp topuğuyla ekranını parçaladı.

“Evet. Fotoğraflar hakkını vermiyormuş. Gerçekte daha gü-

zelmişsin,” deyip Kate’in üstüne yürüdü. Ne var ki kitaplığın sırtına dayanması için Kate’in geriye doğru tek bir adım atması yetti. Adamın solgun teni terden parlıyordu. Güzel kemik yapısına ve endamına rağmen yabani görünüyordu. Gülümsedi ve ardından Kate’in suratına sert bir yumruk indirdi. Kate muazzam bir acı patlamasıyla burnunun kırıldığını hissetti. Gözleri karardı ve önce sehpanın üstüne, oradan da yere devrildi.

61

Jake, Myra'yla kaya havuzlarını keşfetmekten keyif alıyordu. Çok yaşlı olmasına rağmen –saçları bembeyazdı ve yüzü derin çizgilerle doluydu– havalı ve komikti, ayrıca deniz canlıları hakkında çok şey biliyordu.

En derin kaya havuzunun dibinde solungaçlarından tembelce su pompalayarak yüzen uzun bir yılanbalığı buldu ve Myra onu yakalamayı başardı. Jake'in fotoğrafını çekebilmesi ve iri gözleriyle sivri dişlerine bakabilmesi için onu havada tuttu. Jake'in iğrenç bulduğu tek şey, kayanın yan tarafına yapışmış midyeyi kopardıktan sonra tadına bakmak isteyip istemediğini sorması oldu.

"Ne? Onu yemek mi?" dedi Jake.

"Evet! Daha tazesini bulamazsın... Ben küçük bir kızken sahil kenarına yaptığımız yolculukların yıldızı buydu."

"Kulak kiri ve sümük dolmasına benzeyen bir şey yemek mi?"

"Evet."

Myra midye kabuğunu ağzına götürdü ve etini hüp diye içine çekti.

"Öğk!" diye cıyıkladı Jake.

Myra gülümsedi. "Fikrini değiştiremeyeceğimden emin misin?" dedi yosun kaplı kayadan devasa bir midye daha koparak. Midyenin kadının elinde seğirdiğini gören Jake sırtı kafa-sını iki yana salladı.

"Bunu yemen için sana meydan okuyorum," dedi Myra.

"Ne kadarına bahse girersin?"

"Kumarbaz bir kadın değilimdir ama sırf senin için birkaç kutu Mr Kipling şekerlemesine iddiaya girebilirim. Ne dersin?"

"Onu yersem bütün gece şekerleme kusarım!"

Myra elindeki midyeyi de hprdetince Jake ığlığı bastı. Myra güldü ve suda ellerini yıkadı. Rüzgâr gittikçe şiddetleniyordu ve Jake gri bulutların ufuktan üstlerine doğru geldiğini görebiliyordu.

"Nereye kayboldu şu annen?" diye sordu Myra. Jake başını kaldırıp eve baktı. Sonra omuzlarını silkti. "Neden gidip nerede olduğuna bakmıyorsun? Ben de dükkâna döner ve srf becerilerini geliştirebilmen için şu kt burunlu tahtalardan bulup bulamayacağıma bakarım?"

"Olur!" dedi Jake.

Jake sahil boyunca koşup kum tepeciklerinin arasından geçerek bayırı tırmandı ve evin arka kapısına vardı. İçeri girdiğinde evde tekinsiz bir sessizlik vardı. Oturma odasının yerlerine kitaplar saçılmıştı ve sehpanın üstünde duran porselen kse kırılmıştı. Sokak kapısının oradan tuhaf bir ses geldiğini duydu. Koli bandı aılır gibi bir ses.

Oturma odasından geçip koridora ıktı. Kate koridorda sırtüstü yatıyordu. Burnu kanamıştı. El bilekleri koli bandıyla birbirine bağlanmıştı. İri yarı, kızıl saçlı bir adam Kate'in üstüne abanmış, aynısını ayak bileklerine de yapıyordu. Jake çığlığını bastırmak için elini ağzına kapattı. Ne var ki adam durdu ve gözlerini ona dikti. Jake orada öylece donakaldı.

"Oğlan," dedi adam hırılıtlı bir fısıltıyla. Gülümsedi; dudakları dolgun ve ıslaktı. Ayrıca kocaman dişleri vardı. Tüyler ürpertici bir palyaoya benziyordu. Doğruldu ve Jake'e tüm heybe-tiyle tepeden baktı. Arka cebinden sustalı bir bıçak çıkardı.

"Eğer bağırırsan annenin memelerini kesip sana yediririm," dedi. Sesi alçak ve tekdzeydi. "Kapının önündeki polisi ldrdm. Bu bıçağı kulağına soktum ve BAM!" Yayın serbest kalmasıyla koca bıçak dışarı fırladı. Uzun, keskin ve gmştendi. Jake

bacaklarının kontrolsüzce titremeye başladığını hissetti. “Ya sessizce durursun ya da dediğimi yaparım, tamam mı Jake?”

Jake’in üst dudağı titredi, sonra başını aşağı yukarı salladı. Ağlamaya başladı.

“Ağlama,” dedi adam ona uzanarak. Bıçağın kenarıyla saçını okşadığında Jake irkildi. “Sen altın çocuksun. Senin yerinde olmayı ne kadar istediğimi biliyor musun? Ayrıca hem babana hem de annene çekmişsin.” Bıçağın kenarını Jake’in yanağında gezdirmeye başladı ve oğlan soğuk metalin tenine değdiğini hissetti. Aniden korkuyla dehşet onu esir aldı ve avazı çıktığıınca bağırdı.

Adam boştaki eliyle Jake’in ağzını kapatıp oğlanı duvara yaslayarak bıçağı gırtlığına dayadı. Bıçak soğuktu.

“İşimi zorlaştırıyorsun, seni küçük pislik... Eğer bağıırırsan az evvel dediğimi annene yaparım ve gayet ciddiylim. Beni duyuyor musun?” dedi.

Yumuşak ve tehditkâr sesi Jake’in kulaklarının dibinde duman gibi kıvrıldı.

“Şu yaşlı kadın nerede? Sesini yükseltmeden cevap ver.”

“O, o... o evine gitti,” diye fısıldadı Jake. Göz ucuyla Kate’in azıcık kıpırdandığını, gözkapaklarının titreştiğini gördü.

“Gözlerini ondan almışsın,” dedi suratını inceleyen adam. “Sol gözündeki turunculuğu da.”

Adam bıçağı gırtlığından çekerken Jake irkildi. Ardından elini arka cebine attı ve oradan kare şeklinde kesilmiş bir gazlı bez çıkardı. Ona doğru eğildi. İğrenç ve kekremsi nefesi Jake’in burnun deliklerini doldurdu. Şimdi oğlan kontrolsüzce titriyordu. Derken şortuyla bacaklarından idrarının ılık ılık aktığını hissetti.

“Jake. Bunu ne kadar zamandır planladığımı duysan hayatta inanmazsın. Sana büyük bir sürprizim var,” dedi adam.

Gazlı bezi Jake’in ağzıyla burnuna kapatıp başını arkasındaki duvara dayadı. Keskin, güçlü kimyasalların kokusunu alır almaz Jake’in gözlerinin önünde kırmızı benekler uçuştı, sonra onların yerini karanlık aldı ve çok geçmeden bilincini kaybetti.

Joseph Castle-Meads panelvanını Kate'in kapısının tam önüne park etmişti. Kate'le Jake'i aracın arkasına yükledi. Bir an için yanlarına çömelerek ânın tadını çıkardı. Elini Kate'in yüzüne koyup nefesini dinledi, ardından Jake'in suratına dokundu. Anne ve oğul birlikteydi. Onları sahilde gördüğünde aralarındaki yakın bağı kıskanmıştı.

Joseph'in çocukluğunda annesi soğuk ve mesafeliydi. Anne-siyle babası cemiyetteki yerlerini, babasının hukuk alanındaki kariyerini çocuklarından daha çok önemserdi. Onu küçük yaşta paketleyip zorbalarla dolu bir yatılı okula göndermiş, sonra da varlığını unutmuşlardı. Annesiyle babasını her gördüğünde ilgilerini çekmek uğruna savaşmak zorunda kalmıştı.

"Anne, baba. Şimdi doğrulup benimle ilgilenmek zorunda kalacaksınız," dedi. Bir battaniyeyle Kate'le Jake'in üstünü nazikçe örttü ve ardından panelvanın kapısını kapattı. Kimsenin onu görmediğinden emin olduktan sonra devriye aracının şoför mahallinde oturan ölü polis memuruna el sallayarak uzun yolculuğuna başladı.

62

Peter Conway, Meredith Baxter'ı öldürdüğünden beri, yani üç gündür hücre hapsinde tutuluyordu. Rutini aynıydı: yemek, ilaç, duş, egzersiz.

Saati ya da penceresi olmadığından gün içinde zaman mevhunu korumakta zorlansa da vakit ağır aksak geçiyordu. Ne var ki paranoya yavaşça zihnini istila etmişti. Enid'le iletişimi kesildiğinden artık ondan haber alamıyordu. Ya planları suya düştüyse? Uzun süre hücre hapsinde kalacaktı, peki ya ondan sonra? İhtiyar bir seri katilin yaşamına yavaştan geçiş...

Her öğünde ve egzersiz yapması için küçük avluya her salıverildiğinde saati sormuştu. *Tıpkı bir köpek gibi*, diye düşündü, *işini görebilmesi için sabah akşam dışarı salıverilen bir köpek gibi*.

Önceki gün avukatı Terrence Lane tarafından ziyaret edilmişti ve yirmi dakikalığına tecrit blokundaki küçük, cam duvarlı ziyaretçi odasına alınmıştı. Terrence cinayetten yargılanacağını ama azaltılmış cezai yükümlülük itirazında bulunacaklarından mahkemeye çıkmasına gerek kalmayabileceğini açıklamıştı. Görüşmeleri sona erdiğinde Terrence ayağa kalktı ve kâğıtlarını topladı.

"Enid'le konuştum. Yaptıklarını duyunca üzüntüden kahroldu... Kategori B tipi bir hapishaneye nakledilmene çok az kalmıştı, Peter. Ne yaptığını sanıyorsun? Şu doktor. Senin tarafındaydı. Son yıllarını huzur içinde geçirmen için seni daha iyi bir yere naklettirmeye çalışıyordu... Küçük bir oğlu vardı..." Asıl müvekkilinin Peter olduğunu ve ahlaki yargılarda bulunarak haddini aştığını kendine hatırlatmaya çalışırcasına kafasını iki yana salladı.

“Teşekkür ederim, Terrence. Her şey için,” dedi Peter ayağa kalkarak. “Keşke elini sıkıp yıllardır yaptığın her şey için sana teşekkür edebilseydim.”

“Bir yere gitmiyorsun ya?” dedi Terrence son birkaç evrakı çantasına tıktırırken.

“Elbette gitmiyorum.”

“O hâlde haftaya görüşürüz,” dedi Terrence ve ziyaretçi odasından ayrıldı.

“Son yıllarımı huzur içinde geçirebileceğim daha iyi bir yer... Bekle de gör,” diye mırıldandı.

Enid Conway yatağının kenarında oturmuştu ve itinayla yerleştirdiği, ağzı açık valize bakıyordu. Küçük, plastik valiz mavi renkliydi ve dikkat çekici hiçbir özelliği yoktu. İçine özenle katladığı günlük kıyafetlerini, şık bir takım elbise, topuklu ayakkabı ve yeni aldığı mayoyu koymuştu. Kutu hâlinde satılan saç açıcılarla birlikte bir de makas almıştı. Saçlarını sarıya boyayıp modelini değiştirmeyi planlamıştı. Bu onu en çok heyecanlandıran şeylerden biriydi. Eline tamamen bambaşka biri olma fırsatı geçmişti. O, June Munro; Peter da Walter King olacaktı.

Valizin yanındaki yatağın üstünde taba rengi bir para kemeri duruyordu. İçinde 500€’luk banknotların bulunduğu yirmi santim kalınlığındaki paketi alıp kemerin ceplerinden birine yerleştirdi. Çeyrek milyon euro ucu ucuna sığdı. Kimbilir kaçınıcı kez pasaportlarını kontrol etti: June Munro ve Walter King. Onları da kuşağın bir diğer cebine tıktırıp fermuarını kapattı. Kemerini beline taktı. Sıkıydı ve etine oturduğundan canını acıtiyordu. Kıyafetlerine çekidüzen verdikten sonra aynadaki yansımasına baktı. Kemer bluzunun altından çok az belli oluyordu, öyle ki gören hafif göbekli olduğunu sanırdı.

O anda telefon çaldı ve Enid telefona cevap vermek için alt kata indi. Arayan Peter’ın avukatıydı. Terrence’in sesi moralsiz çıkıyordu ve ona oğlunun Doktor Baxter’in ölümünden ötürü mahkemeye çıkmaya uygun olup olmadığına karar vermek üze-

re yakında yapılacak değerlendirme hakkında bilgi verdi. Ayrıca Peter'ın iyi göründüğünü ve Great Barwell'in onu birkaç hafta daha tecrit hücresinde tutacağını söyledi.

Enid telefonu kapattığında mutluluktan uçuyordu. Planlarına dair en ufak bir fikirleri yoktu. Gerçi Peter'a her şeyin yolunda olduğunu söylemek isterdi. Mutfağa geldi ve kendine koca bir kadeh viski doldurdu. Enid Conway'in hiç arkadaşı yoktu; oturduğu sokakta birkaç tanıdığı vardı ama o, sade bir hayat yaşardı. Ya evde olurdu ya da Peter'ı ziyarete giderdi.

Kısa süre sonra evini ve buradaki hayatını sonsuza dek terk edeceğine pek inanamıyordu. Koca kadehi kafasına dikti ve kendine bir tane daha doldurdu. Bu defaki cesaretini toplayabilmesi içindi.

63

İskelet nihayet topraktan çıkarılıp adli tıp laboratuvarına gönderilmek üzere siyah ceset torbasına yerleştirildiğinde Tristan, Jepson Korusu'ndan ayrıldı.

Kate'in cevapsız çağrısını görmüştü. Ne var ki Kate telesekreterine mesaj bırakmamıştı, üstelik Tristan onu defalarca geri aramış fakat cevap alamamıştı. Kaçıp Victoria O'Grady'yi orada bıraktığı için vicdan azabı duyuyordu ama polis aramasının sonucunu öğrenmek için yanıp tutuşurken Kate'in telefonlara çıkmaması onu endişelendirmişti. Hâliyle şimdi azami hız sınırını zorlayarak Kate'in evine doğru yol alıyordu.

Ashdean'e girip Kate'in oturduğu yola döndüğünde yanıp sönen mavi ışıkları ve Kate'in evinin önünün polis arabası kaynadığını görmek onu şoke etti.

Myra, Varia Campbell'la birlikte sörf barakasının önünde dikiliyordu, otopark polis arabalarıyla doluydu ve adli patoloji uzmanının aracını gördüğünde Tristan'ın şaşkınlığı dehşete dönüştü. Kate'in evinin etrafı polis şeridiyle çevrilmişti. Tristan olabildiğince yakına park edip koşarak Varia'yla Myra'nın yanına gitti.

"Ne oldu? Kate'i arayıp duruyorum ama açmıyor," dedi. Sorusu, evin önünde nöbet tutan koruma polisinin devriye aracından indirilip sedyenin üstündeki ceset torbasının içine yerleştirilmesiyle yanıtlandı.

Varia neler olduğunu açıkladı. "Kate ve oğlu Jake kayıp. Birinin eve gizlice girdiğini düşünüyoruz. Sokak kapısındaki cam kırılmış, dahası boğuşma emareleriyle karşılaştık," dedi.

Myra'yla daha önce tanışmamışlardı ama Kate ondan bahsetmişti ve şimdi Tristan kadının gözlerinin ağlamaktan kan çanağına döndüğünü görebiliyordu. "Ben aşağıdaki kumsaldıydım. Önce Kate yukarı çıktı, sonra da Jake," dedi Myra. "Geri döneceklerini sandım. Kumsalda ayaklarımızı suya sokuyorduk... Sonra yukarı çıktım ve zavallı polis memurunu kafasının yan tarafından bıçaklanmış hâlde buldum... Ona daha bu sabah çay getirmiştım."

"Kimseyi görmediniz mi?" diye sordu Tristan. Myra kafasını iki yana salladı. Tristan polis arabalarına ve fermuarı kapatılıp tekerlekli sedyeyle adli patoloji uzmanının aracına taşınan ceset torbasına baktı. Sörf barakasının önündeki bankamatikten bir makbuz sarktığını gördü. Gidip makbuzu aldı.

"Kate beni makbuzdaki zaman damgasından yirmi dakika sonra aramış," dedi Tristan makbuzu Varia'ya uzatırken.

"Yani?" dedi Varia.

"Kate kış mevsiminde bu bankamatığı ondan başkasının kullanmadığını söyleyerek dalga geçerdi. Siz kullanıyor musunuz, Myra?"

"Hayır, her kullanımda beş pound kesiyor," dedi Myra. "Kate ya da polis memuru tarafından kullanılmış olabilir. Karavan parkında doğru düzgün kimse yok."

"Bankamatığın ön tarafında, para çekilirken devreye giren bir kamera var. Bir şey yakalamış olamaz mı?" dedi Tristan.

Varia'nın gözleri ışıldadı. Bankamatik makbuzunu Tristan'ın elinden aldı ve arama yapmak için telefonunu cebinden çıkardı.

64

Kate uyandığında sırtının altında sert bir yüzey hissetti. Ağzı salyalarından ıslanmıştı. Elini usulca yüzüne götürdü. Doku-nunca acıyan burnu fena hâlde şişmişti. Tepesinde parlak bir ışık yanıyordu. Ellerinin bağlı olmadığını görünce şaşırdı.

Doğrulup oturdu. Sahile inerken giydiği kot pantolon, tişört ve hırka hâlâ üstündeydi. Jake yanında yatıyordu. Hareketsizdi ve solgun görünüyordu. Çıplak ayakları hâlâ kumluydu.

“Aman Tanrım, aman Tanrım,” dedi oğlunu tepeden tırnağa yoklayarak. Teni sıcaktı. Kate elini boynuna koydu; nabzı atıyordu. Bir an sonra oğlan öksürdü ve gözleri açıldı. Neler olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı ve ardından çığlığı bastı. Kate eliyle oğlunun ağzını kapattı.

“Hayır! Lütfen, Jake,” diye fısıldadı. “Lütfen bağırma.”

Sıcak gözyaşları ellerini ıslatınca oğlunun ağlamaya başladığını anladı. Elini çekmesiyle Jake göğsüne sokuldu.

“Anne, neler oluyor? O adam da kimdi? Neredeyiz?”

“Adı Joseph Castle-Meads,” dedi Kate. Başka ne diyeceğini bilmiyordu. Zihni hâlâ Peter Conway davasına bakan savcının oğlunun taklitçi katil çıkmasını hazmetmeye çalışıyordu. Neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Evine girmişti. Oturma odasında ona saldırmıştı. Sonrası hiçlikti. Kate ceplerini yoklarken Joseph’in telefonunu kırdığını anımsadı. “Buraya nasıl geldiğimizi biliyor musun? Ne hatırlıyorsun?”

Jake gözyaşları arasında, eve döndüğünü ve Joseph’i kordorda onu koli bandıyla bağlarken bulduğunu anlattı.

“Canını yaktı mı?” diye sordu Kate oğlanın sağına soluna bakarak.

“Hayır ama beni korkuttu ve şey... şey... altımı ıslattım,” dedi oğlan tekrar gözyaşlarına boğularak. “Suratıma bir şey bastırdı. Kimyasal gibi kokuyordu. Tek hatırlayabildiğim bu.”

“Sorun değil,” dedi Kate onu sıkıca kucaklayarak. Kendine hâkim olması ve sakin kalması gerekiyordu.

Etrafına bakındı. Taş zeminli, penceresiz bir odadaydılar. Epey küçük, en fazla üç metrekare genişliğindeydi. Tepelerinde çıplak bir ampul yanıyordu. Duvarlar beyazdı. Bir köşede, içinde bir güvenlik kamerası bulunan, Perspex marka, kubbe şeklindeki şu küçük muhafazalardan vardı. İkisi de yeni ve temiz kokan, ince birer uyku tulumunun üstünde yatıyordu. Bir diğer köşede iki litrelik, büyük bir maden suyu şişesi ve yanında bir tuvalet kâğıdı rulosu bulunan bir kova duruyordu.

Kate ayağa kalktı. Hâlâ elini tutan Jake de onunla birlikte ayaklandı. Kate’in başı zonkluyordu, ayrıca sıkıca bağlandıklarından el ve ayak bileklerinden aşağısı tam tutmuyordu. Elini duvarlarda gezdirirken bir kapının dış hatlarına denk geldi. Bir depoda ya da soğuk hava odasıundaydılar. Eğer ikincisiyse dondurucu çalışmıyordu. Neden bağlı değillerdi? Neden izleniyorlardı? Bugünlerde soğuk odalar kapsamlı güvenlik kameralarıyla mı donatılıyordu?

Kapıya gittiler ve Kate avucuyla kapıya vurdu ama çok az ses çıktı. Kalın metalden yapılmış olmalıydı. Kulağını kapıya dayaması da hiçbir işe yaramadı. Çıt yoktu.

Duyuları yavaş yavaş geri geliyordu. Burnuna ölü etin metalik, pis kokusu çalındı. Tekrar etrafına bakındı ve içeride havalandırma olup olmadığını merak etti. Menfez yoktu. Beton zemine, eşit aralıklarla üç gider takılmıştı. Gider kanalizasyon, o da boru demekti. Demek ki hava oradan geliyordu. Kate’in boğazı kupkuruydu ve yatıştırıcının tadını hâlâ alabiliyordu. Başını önüne eğip Jake’e baktı; oğlan ısrarla elini bırakmıyor ve o,

etrafı kolaçan ederken bakışlarını takip ediyordu. Gözleri faltaşı misali açılmıştı ve çok korkmuş görünüyordu.

“Susadın mı?” diye sordu Kate. Jake başını aşağı yukarı salladı.

“Anne. Bu oda sanki gittikçe küçülüyor,” dedi.

“Küçülmüyor. Yemin ederim. Sorun yok.”

Kovanın yanında duran su şişesini almaya gitti. Hiç açılmamıştı. Kapağını çevirip içindekini kokladıktan sonra tadına bakmak için azıcık içti. Tazeydi. Ardından sudan dört koca yudum alıp elinin tersiyle ağzını sildi.

“Al, iç şundan. Daha iyi hissedersin,” dedi. Şişeyi eğmesiyle Jake sudan birkaç yudum aldı. Derken titremeye başladı. Kate oğlanın o hâlini görünce onu uyku tulumlarından biriyle sıkıca sarıp sarmaladı.

Joseph neden onları buraya getirmişti? Neden sadece onu almamıştı?

Nerede olduklarına ya da ne kadar yol katettiklerine dair ona ipucu verecek herhangi bir şey hatırlamaya çalıştı ama hiçbir şey anımsamıyordu. Tristan’a bıraktığı mesaj aklına gelince bir anlığına yüreği tekledi ama Joseph onu da silmişti. Peki ya Myra? Myra’nın da Joseph’e rastlamadığını umdu.

Jake’i bağrına basıp silah niyetine kullanabileceği bir şeyler bulabilmek için odada çevresine bakındı. Joseph kapıyı açtığında kendilerini savunmaya hazır olmalıydı.

Joseph oradan ayrılmadan önce kamerayı kontrol etmiş ve Kate’le Jake’in uyandığını görmüştü. Yatıştırıcının dozunu fazla kaçırdığından ve rehinelerinin çıktıkları uzun yolculukta öleceğinden korkmuştu ama şimdi iyi olduklarına seviniyordu.

Kısa süre sonra depodan ayrıldı ve Thames Nehri boyunca Nine Elms Yolu’ndan ilerledi. 1995 yılından beri muhit epey değişmişti, şimdiyse bölgede çok sayıda inşaat ve ıslah çalışması yürütülüyordu. Gece göğüne doğru uzanan, uzun vinçlerin bulunduğu şantiyelerin önünden geçip helikopterlerinden üçünü

daima hazır bulundurduğu Battersea Helikopter Pisti'ne doğru yol alırken gözünü çevresindeki arabalardan ayırmadı. Helikopterler yetkili mercilerin ona ulaşmakta zorlanacağı bir paravan şirket adına kayıtlıydı. Araçların izini sürerlerdi ama ona ulaşmaları biraz zaman alırdı. Joseph'in de tek ihtiyacı olan buydu.

Burası özel bir helikopter pistiydi ve o saatte boştu. Demir kapıdan geçmek üzere anahtar kartını cihaza okuturken kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu ve güvenlik görevlileri geçmesini iştaret edince arabasını nehir kenarındaki yükleme alanına park etti.

Resmi işleri ve eğlence için iki farklı helikopter kullanmış ve son on iki ay içinde çok sayıda uçuş planı doldurmuştu. Londra ve M25 otobanı çevresindeki hava sahasını düzenleyen kanunlar şehirdeki havalimanlarına inip kalkan ticari jetlerle uçakların rotalarından ötürü harfiyen uygulanırdı. Ülkenin diğer kesimlerdeki kurallar daha esnekti ve uçuş planında ufak tefek sapmalara izin verilirdi. Great Barwell Hastanesi, Londra'nın yüz elli kilometre dışındaydı.

Joseph onu Londra'dan çıkarıp kuzeydeki Cambridge'le Great Barwell tarafına götürecek uçuş planını çoktan doldurmuştu. Tek bir şansı vardı ve dikkatli bir planlamayla bunu kotarabileceğinden emindi.

Arabadan inmeden evvel direksiyonu ve kapı kollarını sildi. Araba sürerken daima eldiven takardı ama bu, gerekli olması hâlinde ona biraz daha zaman kazandıracaktı.

Küçük sırt çantasını alıp arabayı kilitledi. Helikopter pistinde onu bekleyen kırmızı renkli hava ambulansına doğru yürüdü. Yakıt ikmali yapıp yapılmadığını ve diğer her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etti. Ardından helikoptere tırmandı. CM Lojistik'in bir sürü ticari ve özel araç kontratı vardı. Aynı zamanda İngiltere hastaneleri tarafından kullanılan iki hava ambulansının muhafazası ve bakımıyla ilgili ihaleyi de onlar almıştı. Bu helikopter daha yeni yıllık bakımdan geçmişti ve iki gün sonra aktif hizmete dönecekti. Sahte evrak düzenlemek sandığı kadar kolay olmamıştı ama şimdi planının anahtarı elindeydi.

Kontrol kulesiyle iletişime geçip uçuş iznini aldıktan sonra motoru çalıştırdı, pervaneler dönmeye başladı, kalkış onayı verildi ve hava ambulansı çarçabuk karanlık gökyüzüne yükseldi.

65

Winston, Peter'la ilgilenmeye devam edebilmesi için tecrit blokuna verilmişti. Uzun yıllardır koğuştaki birlikteydiler ve Peter, Great Barwell'de mahkûmların zaptedilebilmesi için devamlılığa önem verildiğini biliyordu.

Winston, Peter'ın akşam yemeğini getirdiğinde kapağın başında her zamankinden biraz fazla kaldı. Winston'ın bakışları ciddi ve bilgeydi. Peter tepsiyi almak için kapıya doğru seğırtti.

"Neyin peşindesin?" dedi Winston tepsiyi kendine doğru çekerek.

"Bu bulamacı yemek üzereyim," dedi Peter.

"Hayır. Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Geçmişte de hastalara ve doktorlara saldırdığın oldu ama hepsi öfkedendi. O sabah kızgın değildin. Bunu planladın."

Peter eğilerek kapıdaki açıklığa yaklaştı. "Sen zeki bir adam-sın, Winston. Nasıl oldu da boktan bir saat başı ücretle bu bok çukurunda sıkışıp kaldın?"

"Bir zeki adamdan diğerine, Peter. Bunu neden yaptın?"

"Sonunda Meredith Baxter'ı dayanılamayacak kadar sinir bozucu buldum. Zaten o alkış saçmalığının fark yaratacağına hiç inanmamıştım. Eğer onu öldürmeseydim diğer hastalardan biri şansını deneyecekti."

"Tecritte olmayı istemenin bir nedeni var," dedi Winston. Görünüşe bakılırsa bilge bakışlarıyla Peter'ın aklına girmeye çalışıyordu. "Ama ne?" Bir anlığına Peter, Winston'ın gerçekten de zihnini okumasından endişe etti.

"Bize asla güvenme, Winston. Hiçbirimize güvenme. Bize

yardım edemezsin. Bu yerdeki katiller, tecavüzcüler ve sübyancılar hep aynıdır. Başkalarının acısından besleniriz.”

Winston tereddüt etti ama sonra tepsiyi açıklıktan içeri boca ediverdi. Tabaktaki vıcık vıcık şey hücrenin dört bir yanına saçıldı. “Cehennemde çürüyeceksin.”

“Cehennem gerçek değil, Winston ama saat başı ücretler gerçek; yine de dediğimi bir düşün,” diye bağırdı Peter kapak çarpı olarak suratına kapanırken.

Zaten ağzına tek lokma koyabilecek hâlde değildi. Kalbi küt küt atıyordu ve kan ter içindeydi. Bu gerçekten olacak mıydı? Great Barwell’de her şey gözüne çok sessiz ve küçük göründü. Banyonun yoluysa uzadıkça uzadı. Bu yerde çok uzun zaman geçirmişti. Gerçekten sonsuza dek ayrılmak üzere miydi?

Winston tepsiyi almak için geri döndüğünde suratında yine kayıtsız bir ifade vardı. Tükürük başlığı açıklıktan içeri itildi ve Peter onu elleri titreye titreye kafasına geçirdi.

Ardından açıklığa yaklaştı ve kelepçelenmeleri için ellerini dışarı uzattı. Avukatı Terrence şok tabancasıyla vurulup eli kolu bağlandığı esnada Peter’in omzunun zedelendiğini öne sürerek ellerinin önünden kelepçelenmesi için bastırmıştı. Kelepçeler takıldığında Winston kapıyı açtı ve Peter’ı kısa koridordan antrenman avlusuna götürdü. Kapının kilidini yavaşça ve sistemli bir şekilde açtı.

“Pekâlâ, Peter, on beş dakikan var,” dedi. Ardından geriye çekildi ve Peter kapıdan çıkıp temiz akşam havasını içine çekti.

Kapıdaki küçük camdan Winston’ın kapıyı kapatıp üç kilidi ağır ağır kilitlemesini izledi. Sonra Winston anahtarları çekip çıkardı, gerisin geriye kemerine taktı ve koridorun aşağısında gözden kayboldu.

Peter küçük alanda yürümeye başladı. Başını kaldırıp ışık kirliliğinden ötürü turuncu lekelerle bezenmiş karanlık gökyüzünün avludan görebildiği küçücük parçasına baktı. Çok sessizdi. Fazla sessiz. Tükürük başlığının yapıldığı malzemenin soğukluğunu teninde hissederek kaşlarını çatı.

Joseph, Londra'nın üstünde uçarken hava trafik kontrolüyle temastaydı ama M25'i arkasında bırakır bırakmaz ardı arkası kesilmeyen güncellemeler son buldu. Son konumunu bildirmiş ve ardından dümdüz uçmaya devam etmişti. Great Barwell'e yaklaşana ve çevresindeki tel örgülerle uzun, alçak duvarlar görüş alanına girene dek bekledikten sonra gözlem kulesiyle temas kurup hava ambulansı için iniş izni istedi.

"Bir acil durum çağrısına yanıt veriyoruz. Hastanede çalışan bir doktor bıçaklandı; iniş izni istiyoruz," dedi Joseph telsizinden. Bir sessizlik oldu. Birtakım kontroller yapacaklarını biliyordu ama Doktor Baxter'ın birkaç gün önceki ölümünün ardından beklediği iniş iznini fazla sorgulamadan vereceklerini umuyordu. Bu ona değerli birkaç dakika daha kazandırırды.

"İnebilirsiniz," dedi telsizdeki ses. Joseph pişmiş kelle gibi sırtarak havaya bir yumruk savurdu. Telsizin sessizde olup olmadığını kontrol ettikten sonra, "Evet! Evet! İşte başlıyoruz, sizi pislikler!" diye bağırdı heyecanla.

Peter kâh volta atıp kâh hava alıyor gibi görünmeye çalışarak birkaç dakika daha bekledi. Ne var ki sessizlik âdeta uzuyordu. Kendini annesinin daha sonra buluşacakları yere doğru hareket geçip geçmediğini merak ederken buldu.

On beş dakikası su gibi akıp gidiyordu. Korkuyordu. Winston yakında geri dönerdi.

Bir helikopter motorunun uzaktan gelen uğultusunu duyduğunda kalp atışları daha da hızlandı. Bu uğultu tesadüfen oradan geçen bir uçağa mı aitti, yoksa Hayran'ı onu almaya mı gelmişti?

Derken motor sesi gittikçe güçlendi ve çok geçmeden sağır edici bir hâl aldı. Helikopter aniden kare şeklindeki gökyüzünde belirdi, çok yüksekteydi, pervaneleri dönüyordu ama çabucak alçaldı ve Peter avludaki hava basıncının arttığını hissetti. O anda yukarıdan avluya tutulan parlak ışık, kare şeklindeki mi-

nicik alanın dört bir köşesini aydınlattı ve Peter helikopter pilotunun kolunu dışarı uzatıp ona el salladığını gördü. Kelepçeli elleriyle aynı şekilde karşılık verdi.

Peter yukarı bakarken camdan aşağı bir ip merdiven sarkıtıldı ancak merdivenin savrulan ucu Peter'ın kafasının yan tarafını kıl payıyla ıskaladı. İp merdiven tamamen gerildikten sonra Peter ayağını ilk basamağa koyup kelepçeli ellerini merdivenin diğer basamaklarının arasından ilmek gibi geçirdi. O anda Winston kapıda belirdi. Başlangıçta şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi ama sonra çabucak harekete geçip kilitleri teker teker açmaya koyuldu.

Merdiven iyice gerilip antrenman avlusunun üstünde yükselmeye başladığında Peter kelepçeli elleriyle ipe güç bela tutunuyordu. Winston son kilidi de açtı ve avluya dalıp Peter'a doğru koştu ama artık ulaşamayacağı kadar yükseldiğinden parmakları ancak ayak bileğini süpürdü.

"Elveda, Winston!" diye bağırdı Peter helikopterin kükremesini bastırmaya çalışarak. Onu geride bıraktığı için yüreğinin burkulduğunu fark etmek Peter'ı şaşırttı. Winston ağzı bir karış açık, gözleri şaşkınlıktan belermiş vaziyette arkasından bakakaldı.

Antrenman avlusu ayaklarının altında küçülürken Peter diğer iki hasta bakıcının Winston'ın arkasından avluya daldıklarını gördü ama o jiletli tel örgüleri aşarak soğuk gece göğüne doğru yükselirken tek yapabildikleri onu çaresizce izlemek oldu. Peter can havliyle merdivene tutunurken helikopter yükselişine son verdi, kısacık bir anlığına havada öylece asılı kaldı ve ardından hastane binalarının üstünden uçtu.

Yüzüne çarpan dondurucu rüzgâr gerçektir. Onu alıp götüren helikopterin havada süzülüşü gerçektir. Peter bunun gerçekten olduğuna hâlâ inanamıyordu. Helikopter ana girişin üstünden geçerken çalışanlar ve hasta bakıcılar ön kapıdan dışarı akın ettiler ve Peter Conway'in, yani meşhur Nine Elms Yamyamı'nın binayı çevreleyen jiletli tel örgüleri uçarak aşmasını izlediler.

Çok geçmeden Peter gece göğünde süzülerek gözden kayboldu.

66

Kate büyük bir kapının açılma sesini duyduğunda aradan ne kadar zaman geçtiğini kestiremedi. Jake kucağında uyuyakalmıştı. Kate onu nazikçe uyku tulumunun üstüne yatırdı ve kapıya gidip dışarıya kulak kabarttı.

Bir çatırtı oldu, Jake uyandı ve gözlerini açar açmaz paniğe kapıldı. Kate oğlunun yanına gitti.

“Şşş, sorun yok, sakın ol,” dedi Jake’e. Bunu yalnızca ona değil, kendine de söylüyordu.

Kate yarısı dolu su şişesine uzandı ve elinde şişeyle kapıya yanaştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Jake.

“Şişeyi suratına fırlatacağım. Ben dediğimi yapar yapmaz başını önüne eğip koşarak yanından geç ve kaç. Hazır ol.”

Kamerayı unutmayan Kate şişeyi yanına sakladı.

“Anne?”

“Efendim?”

“Toplarına nişan al, şişeyi geriye doğru savur ve var gücünle orasına indir,” dedi Jake.

“İyi fikir,” dedi Kate. Sürgülerin teker teker açıldığını duyunca saldırıya geçmeye hazırlandı ve o anda kapı yavaş yavaş aralandı. Kate elindeki şişeyi öne arkaya savurmaya başladı. Fakat kapının kayarak açılmasıyla donakaldı, az kalsın dengesini kaybedecekti ve su şişesi elinden kayıp düşüverdi.

Peter Conway kapı boşluğunda dikiliyordu.

Peter gözünü kırpmadan Kate’i tepeden tırnağa süzdü. Altında mavi bir pantolon, üstünde kırmızı bir kazak ve ayağın-

da da spor ayakkabı vardı. Kıyafetleri yepyeni görünüyordu. Pantolonunun iki bacağına önünde de dümdüz birer çizgi vardı ve ayakkabısının tekinde hâlâ fiyat etiketi duruyordu. Kate, Peter'in kulaklarının arkasına kıstırdığı saçlarının uzayıp kırıştığını gördü. Derken kahverengileşmiş dişlerini gözler önüne sererek gülümsedi.

"Merhaba, Kate," dedi. "Uzun zaman oldu."

Kate kafasını iki yana sallayıp geriye doğru tek bir adım attı. Bir an için rüya görüp görmediğini merak etti. Burada karşısına çıkması, hapishaneden başka bir yerde olması mümkün değildi. "Nasıl? Nasıl?"

Peter gülümsedi.

"Nasıl mı? Ne diyorsun, Kate? Bu kadar genç kalmayı nasıl başardığımı mı soruyorsun?" Tom Cruise çat kapı ziyaretine gelmiş çesine pişmiş kelle gibi sırtarak yanında dikilen Joseph'e baktı.

"Buraya nasıl gelebildin? Neredeyiz?" diye sordu Kate, Jake'i yanına çekerken.

"Joseph hayatımda duyduğum en *dâhice* planı yaptı. En iyi planlar en basit olanlardır. Bir hava ambulansı kullandı," dedi Peter.

"Polis helikopter çaldığını öğrenecektir," dedi Kate. Bakışları ikisinin arasında mekik dokuyordu.

"Hayır, öğrenmeyecekler," dedi hâlâ budalaca bir hayranlıkla sırtan Joseph. "CM Limited, yani ailemin şirketi hem helikopterin sahibidir hem de gerektiğinde kiralar. Londra'nın eteklerine dek radara takılmayacak kadar alçaktan uçtuk ve tarama arazisine indik. Helikopteri bulacaklar ama sandığın kadar çabuk olmayacak."

"Bu benim oğlum mu?" diye sordu Peter aniden Jake'e ilgi duyarak.

Peter yaklaşırken Kate tek kelime edemedi. Gözleri hâlâ aynı kahverengiydi. Sesi aynıydı.

"Aradan geçen onca yıldan sonra bana söylemek istediğin hiçbir şey yok mu?"

Peter'ın varlığı küçücük odayı dolduruyor gibiydi. Kate, Joseph'e baktı. Gülümsüyordu ve gözleri ıslıl ıslıldı. Bu sahneyi zevkten dört köşe vaziyette izliyordu. Peter, Jake'e biraz daha yaklaştı. Derken Joseph, Kate'in üstüne atılıp onu saçlarından yakaladı ve boynuna bir bıçak dayayarak onu depo odasından çıkardı.

"Sakin ona dokunayım demel!" diye bağırdı gözlerini Jake'ten ayırmamak için boynunu uzatarak. Peter oğlanın yanına gidip elini uzattı.

"Yakışıklı bir oğlansın. Gözlerini annenden almışsın," dedi Jake'in gözlerindeki turunculuğa işaret ederek. "Ben senin babam." Jake afallamış görünüyordu fakat biraz bocaladıktan sonra onunla tokalaştı.

"Hayır! Jake! Hayır!" diye bağırdı Kate. Birbirlerine baktıklarında Jake âdeta büyülendi. Kate en başından beri bundan, görüştüklerinde aralarında bir baba-oğul ilişkisi kurulmasından korkuyordu. Joseph'e direndi ama adam onu tek eliyle saçlarından, diğer eliyle de göğsünden sıkıca tuttu.

"Dişlerine bakayım," dedi Peter. Eğildi ve Jake ona şaşkın şaşkın bakarken oğlanın dudaklarını aralayarak inci gibi dizilmiş, bembeyaz dişlerini inceledi. "Günde iki kere mi fırçalıyorsun?" Jake başıyla onayladı. "Akıllı çocuk."

Peter, Jake'i bıraktı ve Kate'e bakarak depo odasından çıktı. Kate, Jake'in güvende olabilmesi için Peter'ın kapıyı kapatmasını umdu ama öyle olmadı. "Kate. Sevgili Joseph'in çalışmalarımın bir hayranı olduğunu muhtemelen biliyorsundur. Bir süredir izimden gidiyordu. Tam bir Peter Conway tutkunu. Sence de çok yaratıcı değil miydi? Gerçi dört numaralı kurbanla şansı yaver gitmedi."

"Onun için özür dilerim," dedi Joseph, Kate'in yanağına karşı boğuk çıkan sesiyle.

"Nasıl iletişim kurdunuz?" diye sordu Kate.

"Karamelalarla," dedi Peter gülümseyerek. "Sevgili annem notları ziyaretlerinde getirdiği karamelaların içine saklardı. Bense

cevaplarımı boş ilaç kapsüllerine koyup ağzımda, dişlerimle diş etlerimin arasında tutardım. Annem beni görmeye geldiğinde yanağına bir öpücük kondurmama izin verirlerdi. Bunu yaparken ilaç kapsülünü annemin kulağına tükürürdüm. İşte, bu kadar!”

“Enid onları hastaneden çıkarmayı nasıl başardı?”

“Uyduruk bir işitme cihazı takardı. Kapsülü içine tıktırmak için işitme cihazını bir kulağından diğerine geçirirdi. Annemi orasına burasına fener tutarak tepeden tırnağa aramayı hiç ihmal etmezlerdi ama işitme cihazını kontrol etmek hiç akıllarına gelmedi.”

Peter gülümseyerek yanına geldi. Ellerini vücudunda gezdirdi, göğüslerini sıktı, bacaklarının arasını okşadı.

“Silah taşıyıp taşımadığıma mı bakıyorsun?”

“Hayır. Fırsatını bulmuşken elleyeyim dedim.” Sırıttı. Joseph kulağının dibinde güldü. Kate gözlerini kapatıp başını çevirmek istese de açık depo odasında dikilen Jake’le göz göze gelmeye çalışıyordu. Peter kazağını sıyrıp karnındaki yara izini bulduğunda irkildi.

“Çok güzel iyileşmiş,” dedi parmağının ucunu girintili çıkıntılı, sertleşmiş yara dokusunda gezdirirken. Ardından gülümseyerek kazağını eliyle düzeltti. “Neyse. Joseph, gitmem gereken yerler olduğunu biliyorsun. Ne dersin? Artık başlayalım mı?”

“Olur,” dedi Joseph dudaklarını Kate’in kulağının dibinden ayırmadan.

Peter dönüp Jake’in yanına gitti, onu saçlarından yakaladı ve debelenen, bağırıp çağıran oğlanı sürükleyerek depodan çıkardı.

“Sakin ona elini süreyim deme,” diye bağırdı Kate paniğe kapılarak. “Saçının tek bir teline bile dokunmayı hak etmiyorsun!”

Peter, Kate’e yaklaştı. “Bana bağırma,” dedi ve ardından ona sert bir tokat attı. Jake feryat etti. Kate’in yediği tokat o kadar sertti ki az kalsın acıdan bayılacaktı. “Sen de pek yılın annesi sayılmazsın.”

Depo odasından birkaç metre öteye büyük bir panelvan park edilmişti. Peter ve Joseph onları aracın etrafından dolaştırırken

Kate büyük bir depoda olduklarını gördü. Ortasında bir yatak odası vardı ama gerçek bir yatak odası değildi. Film setlerini andırıyordu. Duvar yerine geçen üç panel ve arkalarında da onları dik tutan birer mesnet bulunuyordu.

“Hatırladın mı, Kate?” diye sordu Peter. Joseph onu odaya doğru sürüklerken Peter da Jake’i kolundan çekiştiriyordu.

Kate’in şaşkınlıktan dili tutuldu. Yıllar önce Deptford’da yaşadığı dairenin yatak odasının kusursuz bir replikasıydı. Duvar kâğıdı bile aynıydı, üstelik aynı sokağa ve dükkânlara bakan sahte bir penceresi dahi vardı.

“Olay yeri fotoğraflarına dayanarak yeniden yarattım ve bulabildiğim her şeyi internetten aldım,” dedi Joseph. “Ayrıca pencereden şu fotoğrafı çekebilmek için eski dairene girdim. Anlayacağın bu gerçek görüntüdür.”

Bu çılgınlık karşısında kanı donan Kate bir Joseph’e, bir Peter’a baktı. Mavi ve sarı peygamberçiçeği desenli yatak örtüsünün tıpatıp aynısını bile bulmuşlardı. Komodininin üstünde duran lav lambası, dipten tomurcuklanan turuncu renkli balmunun çember şeklinde yüzeye süzülmesi. Glenda’nın bir sene önceki doğum gününde ona aldığı, Laura Ashley marka o korkunç lambanın üstünde durduğu küçük televizyon.

Kate’in kanı buz keserken bütün taşlar yerlerine oturdu.

“Peter’ın işlediği cinayetleri taklit ediyordun,” dedi. “Dördüncü kurbandan sonra ne yapacağını merak etmiştim... Fakat ben beşinci kurbandım, öyle değil mi?”

“Evet,” diye tısladı Joseph kulağına.

“Çok zeki bir kadın, öyle değil mi Joseph?” dedi Peter. “Evet. Beşinci kurbanım *olacaktın*. Yoksa şöyle mi desem? Bu gecedен sonra beşinci kurbanım *olacaksın*.”

Sesinde öyle bir kendinden eminlik, ifadesinde öyle bir bağnazlık vardı ki Kate’in tüyleri diken diken oldu.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu Kate.

“Yıllardır sözümona parlak bir savcının gölgesinde yaşıyorum. Abim Keir onların ilk çocukları, esas varisleri. Bense faz-

lalığım. Bana ne yaparsam yapayım asla hatırlanmaya değer olmayacağımı, babamın aksine harika işlere imza atamayacağımı söyleyip durdular ama hayır. Bu gece onlara neler yapabileceğimi göstereceğim. Babam Peter'ı ömür boyu hapse tıktı ve şimdi, hayatı boyunca hiçbir halta yaramayacağını düşündüğü oğlu onu serbest bıraktı!"

Kate; Joseph'in titrediğini, vücudunun sarsıldığını ve onu artık daha sıkı tuttuğunu hissedebiliyordu.

"Bu işten senin çıkarın ne, Peter?" diye sordu Kate. "Seni tekrar yakalayacaklarını biliyorsun."

Peter sırtıp omuzlarını silkti.

"Hapishanedeki hayatım siyah beyazdı. Evet ve hayır. İçerişi ve dışarısı. Yanlış ve doğru. Çok disiplinliydi. En ufak bir gri bölge yoktu. Her halükârda bir risk aldım ve bu sayede dışarı çıkıp gri bölgelerdeki hayatı tecrübe edebileceğim. Sevgili Joseph, annemle benim Avrupa'da yeni bir hayat kurmamıza yardım ediyor. Bunun karşılığında ben de eserini tamamlamasına yardım edeceğim. İlk dört kurbanımı kopya etti ve şimdi sen de beşinci olacaksın. Bunu bir yan rol olarak düşün. Bir *film serisi*."

"Peki ya Jake'e ne olacak?" dedi Kate. Çabucak düşünmüş ve gözüne kestirdiği fırsattan istifade etmek istemişti. "Ona ihtiyacın yok. Tüm bunlar yaşanırken henüz dünyaya bile gelmemişti. Bu işin onunla hiçbir ilgisi yok. Bırak, gitsin."

"Neler olduğunu herkese anlatacak bir görgü tanığına ihtiyacımız var. Efsaneyi gelecek kuşaklara aktarmak için. Sen, Kate, öleceksin ve Joseph'le ben de çoktan tüymüş olacağız. Parçaları birleştirmesi için yalnızca polise bel bağlayamayız."

Peter kahverengi dişlerini sergileyerek güldü. Kate aniden gerçekliğin eğilip büküldüğünü hissetti. Tüm bunlar öylesine gerçekdışıydı ki! Kendi gırtlığından tuhaf bir kahkahanın yükseldiğini duydu.

"Komik olan ne?" dedi suratı gölgelenen Peter. "Şu anda gülmemen gerek!"

İki adam birbirlerine baktılar. Bakışlarında panik vardı.

"Siz ikiniz," dedi Kate gülerek.

"Komik olduğumu mu düşünüyorsun, *sürtük?*" diye bağırdı Joseph onu kendine çevirerek. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" Kate'i öylece bırakıp Jake'in yanına gitti. Ardından bıçağını çıkarıp tek harekette oğlanın kulağının üstünden bir parça kesti. Çok küçük bir parçaydı ama Jake acı içinde haykırıp elini kulağına kapattı ve parmaklarının arasından kanlar akmaya başladı.

"Hayır! Lütfen!" diye feryat etti Kate. Aptallığının hıncını ondan çıkardıkları için duyduğu pişmanlıkla Jake'in yanına koştu. "Çok üzgünüm. Komik olduğunu düşünmüyorum." Jake'i tutup yarasına baktı.

"*BANA GÜLMEYECEKSİN!*" diye bağırdı Joseph. "İstediğim her şeyi satın alabilirim. Çuvala param var ve son zamanlarda her şeyi satın alabiliyorsun. Pasaport ve güvenli bir yolculuk satın alabilirsin. Rüşvet verip uçabilir ya da rüyalarını ve fantezilerini gerçekleştirebilirsin. Senin gibi insanlara acıyorum. Bir hiçsin. Ve bir daha *BANA GÜLMEYECEKSİN!*"

"Tamam, tamam," dedi Peter, Joseph'i sakinleştirmek için ellerini kaldırarak. "Tanrı aşkına. Artık şu işi bitirelim."

Kate yatak odasının replikasına baktı. Lamba yanıyordu, yatak özenle toplanmıştı. Tüm bu çılgınlığa ve korkuya rağmen yatak gözüne ziyadesiyle davetkâr ve rahat göründü. O malum gece, Crystal Palace'taki olay yerinde çalıştıktan sonra alışveriş torbasını Peter'ın arabasında unutmuş olmayı diledi ilk defa. Böylelikle Peter evine gidebilir, kendisi de o rahat şilteye gömülüp hayatının geri kalanını olaysız geçirebilirdi.

Kate daldığı hayallerden uyandığında iki adamın da ona bakmakta olduğunu gördü.

"Neredeyiz?" diye sordu. Aklına bir fikir gelir gibiydi. "Burası nerede?"

Peter gülmeye başladı, çok geçmeden Joseph de ona katıldı.

"Bana kalırsa olduğumuz yer tüm planın en dâhiyane kısmı." Joseph, Jake'i ondan uzaklaştırırken Peter, Kate'i kolundan yaka-

ladı. Onu sürükleyerek büyük bir sürme kapının önüne götürdü ve düşmenin tekine bastı. Kapı yavaşça kayarak açılırken Kate'i sıkıca tuttu. İçeri hücum eden rüzgâr Kate'in saçlarını uçuşturdu. Thames Nehri'ne ve Londra'nın gece vakti ıslıl ıslıl göz kırpan silüetine baktıklarını görünce ağzı bir karış açık kaldı. Battersea Elektrik Santrali'nin bacaları sudan göğe yükseliyordu.

"Nine Elms Yolu," dedi Kate.

"Sadece Nine Elms Yolu değil," dedi Peter kulağına. "Burası eskiden Nine Elms Araba Mezarlığı'nın olduğu yer. CM Lojistik tarafından satın alınıp ıslah edildi. Hatta şuradaki zavallı yatak odan 1993 yılında Shelley Norris'in cesedini attığım yerde duruyor..."

Kate debelenerek elinden kurtulmaya çalıştı.

"Sen delinin tekisin," dedi.

"Evet," dedi Peter onu kendine çevirerek. "En başından beri beni çekici bulmanın nedeninin bu olduğunu düşünüyorum."

Rüzgâr inleyerek kapıdan içeri hücum ederken Kate, Joseph'in kendisine doğru geldiğini gördü.

"Jake nerede?" diye sorduğu anda evvela bir klik sesi duydu ve ardından Joseph'in elindeki şok tabancasını fark etti. Başını eğip önüne baktığında kazağının önüne tutunmuş iki teli gördü. Vücuduna kaskatı kesilmesine neden olan korkunç bir acı yayıldı ve yine her şey karanlığa gömüldü.

Kate kendine geldiğinde amonyakın keskin kokusunu duydu ve gözleri bir anda açılıverdi. Joseph onu yaşama geri döndürmek için kullandığı amonyak tuzuyla geri çekildi. Kate üstünde beyaz bir bornozla eski yatak odasında sırtüstü yatıyordu. Peter ata binercesine üstüne oturmuş, yıllar önce olduğu gibi kollarını iki yanına mıhlamıştı. Elinde uzun, ince bir bıçak tutuyordu.

Dördüncü duvarın olması gereken yerde Joseph bir kamerasının arkasına geçmiş, olan biteni filme alıyordu. Yanındaysa kolları ve bacakları koli bandıyla bağlanıp bir sandalyeye oturtulmuş olan Jake duruyordu.

Peter yaşına ve kas kaybına rağmen hâlâ güçlüydü ve ağırlığını üstüne vererek onu bas bas bağırıyordu. İşler çok çabuk rayından çıkmıştı; Kate'in düşünecek zamanı olmadı. Peter onu bir kere bıçaklamıştı ve tekrar yapacaktı. Şok tabancası bir şişe su ve koli bandıyla birlikte kameranın hemen dibinde duruyordu.

"Kayıttaymıyız?" diye sordu Peter. Joseph başparmağını kaldırarak onu onayladı. Jake'in gözleri faltaşı misali açılmıştı ve sandalyesinde kıvranıyordu. Kate şok tabancasına yetişip yetiştirmeyeceğini görmek için çaresizce ona baktı ama çok uzaktı ve ayakları sandalyeye bantlanmıştı.

"Bir terslik var," dedi Peter. Bıçağı kahverengi dişlerinin arasına kıştırıp Kate'in bornozunun önünü açtı. Kate çırılçıplak olduğunu görünce avazı çıktığıınca bağırdı ve utancından gözleri yaşlarla doldu.

"Hayır, hayır!" diye bağırdı. Peter bıçağın ucunu meme uçlarında gezdirip karnındaki yara izine doğru kaydırırken.

"Dikmekte *hakikaten* iyi iş çıkarmışlar, değil mi?" dedi. Joseph onları izlediği yerden güldü. Peter kameraya döndü ve Jake'in gözlerini yumduğunu fark etti. "Gözlerini aç, evlat! O siktiğimin gözlerini aç, yoksa Joseph bıçağıyla gözkapaklarını yüzer!"

Jake bağlarının içinde kıvranıp sızlandı ama yine de gözlerini açtı. Peter elindeki bıçağın kabzasını kaldırdı ve ucunu Kate'in yara izinin başlangıç noktasına dayadı.

"Acıyı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Vücudun unuttuğunu duymuştum." Bıçağı aynı yere saplayacak oldu.

"Peter! Bekle!" diye bağırdı Kate onu oyalamaya çalışarak.

"Ne var?" dedi Peter.

"Bir şeyi atladın. Tabii eğer Joseph bunun aslına uygun olmasını istiyorsa."

"Hayır. Hiçbir şeyi atlamadım," dedi.

O anda Kate'in aklına bir fikir geldi ve sonunu getirecek kadar dermanı olmasını umdu.

"Hayır! Yanılıyorsun! Dur! Hepsi yanlış," dedi.

“Bir dakika bekle,” dedi Joseph kameranin etrafından dola-
nıp onlara doğru yürüyerek. “Neymiş?”

Peter dizleriyle bacaklarını Kate’in el bilekleriyle midesine
gömerek doğruldu. Çektiği acı yakıcı ve şiddetliydi ama yine de
istifini bozmadı.

“Bu... şey, biraz utanç verici.”

“Ne?” diye sordu Joseph.

“Peter biliyor,” dedi Kate.

“Biliyor muyum?” diye sordu Peter. Aklının ne kadar karıştı-
ğı gözlerinden belli oluyordu.

“Beni bıçakladığın gece sana bir şey söyledim. Sana... hayatı-
mı bağışlaman için yalvardım.”

Peter’ın el bileklerine yüklendiği yerdeki acı şimdi dayanıl-
mazdı.

“Tamam, tamam, en başından başlayalım,” dedi Joseph ka-
meranın arkasına geçerek. “Kayıt.”

Kate adamın kulağına bir şeyler fısıldamak için başını hafifçe
kaldırınca Peter el bileklerindeki baskıyı iyiden iyiye artırarak
ona doğru eğildi. Öyle ki Kate bileklerinin kırılacağını sandı. Pe-
ter ona doğru eğilirken Kate adamın boynunu, eskiden gergin
ve dinç olan teninin yıllar içinde nasıl da krepe kâğıdı gibi kırış-
tığını gördü. Tendonları belli oluyordu ve Kate boyun derisinin
altında atan nabzını görebiliyordu.

“Öleceksin,” dedi Peter. Sırtarak yaklaşmayı sürdürdü. Kate
dudaklarını adamın kulağına dayadı.

“O akıl hastanesinde çürüyeceksin, seni piç kurusu,” diye
fısıldadı Kate. Ağzını ardına kadar açtı ve dişlerini Peter’ın bo-
ğazına geçirerek var gücüyle ısırıldı. Adamın teninin yırtıldığını
ve şahdamarından kanlar fışkırdığını hissetti. Peter’ın elinden
düşürdüğü bıçak gürültüyle yere çarptı. Jake avazı çıktığında ba-
ğırırken Kate dişlerini adamın etine iyice gömüp tıpkı bir köpek
gibi kafasını iki yana sallamaya başladı. Peter çığlık atıp geriye
çekildi.

“Bırak! Bana yardım et!” diye haykırdı. Çığlık atıyor, feryat

ediyordu. En nihayetinde Kate'ten kurtulduğunda elini oluk oluk kanların boşaldığı boynuna bástırdı. Kate'in suratı ve gözleri kan içinde kalmıştı.

Joseph şaşkınlıktan donakalmış vaziyette kamerasını tutuyordu ve içgüdüsel olarak Peter'a yardıma koştu. Kate yataktan fırladı ve yerdeki kan birikintisinin içinde kayarak şok tabancasını kaptı. Ayaklarının üstünde doğruldu, nişan aldı ve Joseph'in ensesine ateş etti. Adam çığılığı bastı ve kıvranarak telleri sökme-ye çalışırken yüzükoyun yere kapaklandı.

Kate bir an daha beklemedi. Bornozunun önünü kapattı, maskası kaptı ve Jake'in bağlarını kesmeye koyuldu.

Tristan'ın parmak eklemleri bembeyazdı. Bir devriye aracının arka koltuğunda oturmuş, kapı kolunu sımsıkı tutuyordu. Sirenler ötüyor, ışıklar yanıp sönüyordu. Sağ tarafından, kapkara sularıya tepedeki vinçlerin ışıklarını yansıtan Thames Nehri akıp gidiyordu. Onlara hemen arkalarından gelen iki ambulansla Metropolitan Polis Teşkilatı'ndan dört devriye aracı daha katılmıştı. Arabayı John Mercy kullanıyor, Varia Campbell da yolcu koltuğunda oturuyordu. Tristan daha önce Londra'ya hiç gelmemişti ve Nine Elms Yolu'ndaki depoya son sürat yaptıkları bu yolculuk takdimlerin en tuhafı, en dehşet vericisiydi.

"Bir sonraki sağdan döneceğiz," dedi Varia sirenlerin sesini bastırmak için bağırarak.

Onları Kate'le Jake'in alıkoyulduğunu düşündükleri yere yönlendiren iki şey olmuştu. Sörf mağazasının önündeki bankamatiğe ait kamera, plakası üzerinden çalıntı araç ihbarında bulunulmuş beyaz bir panelvanla oraya gelen uzun boylu, kızıl saçlı bir adamın görüntüsünü yakalamıştı. Ayrıca Varia, Alan Hexham'den Keir Castle-Meads'in adının yanlış yazıldığına dair bir mesaj almıştı.

Beyaz panelvan Londra'ya girerken güvenlik kameralarına takılmıştı. Gerisini Tristan halletmişti. Kate'in oturma odasında yere düşürdüğü, Castle-Meads ailesinin fotoğrafının açık oldu-

ğu kitabı bulan oydu. Joseph Castle-Meads'i teşhis etmelerinin ardından Peter'in Great Barwell'den firar ettiğine dair haberler de gelmeye başlayınca bütün taşlar en nihayetinde yerlerine oturmuştu. Tristan, Varia'dan Peter Conway'in Londra'da işlediği cinayetlerin yerlerini kontrol etmesini istemiş ve bu sayede, ilk cinayet mahallinin yerinde şimdi CM Lojistik'e ait bir depo bulunduğunu keşfetmişlerdi.

Tekerleklerini acı acı bağırarak Nine Elms Yolu'ndan devasa bir deponun boş otoparkına döndüler.

Yükleme alanına girerlerken geniş bir kapı kayarak açılmaya başladı ve tepeden tırnağa kan içinde kalmış, yalınayak bir kadının kucağında kollarıyla bacakları bağlı genç bir oğlanla dışarı fırladı.

"Bunlar Kate ve Jake!" diye bağırdı Tristan diğer arabalarla ambulansların eşlik ettiği devriye aracı aniden dururken. Tristan beklemedi. Arabadan fırlayıp onlara doğru koştu.

"Aman Tanrım, yaralandınız mı?" diye bağırdı.

"Yaralanmadım. Ben iyiyim," dedi Kate suratındaki kanı silerken. Ağlıyordu. Tıpkı bornozuna sımsıkı tutunan Jake'in ağladığı gibi. Ambulanslardan fırlayan sıhhiyeciler Kate'le Jake'in yanına koştu.

"Peter Conway ve Joseph Castle-Meads," dedi Kate soluk soluğa. "İçerideler. Peter yaralı. Onu... ısırđım."

Tristan sıhhiyecilerle ve polis memurlarıyla birlikte depoya koştu. Bir an için gözlerini yatak odasından ve üçayak üstünde duran kameradan ibaret çılgın tablodan alamadı.

Yatağın yanındaki beton zeminde yatan Peter Conway bir eli ni oluk oluk kanların aktığı boynuna bastırıyordu. Boştaki elinde bir bıçak vardı. Henüz tam olarak kendine gelemeyen Joseph şok tabancasının tellerine dolanmış vaziyette onun hemen yanı başında yatıyordu.

"Bir adım daha atarsanız onu öldürürüm. Boğazını keserim!" diye bağırdı Peter bıçağı Joseph'in gırtlığına dayayarak.

"Bıçağı bir kenara at, yoksa ateş açacağız," dedi megafon-

dan bir ses. Silahlı müdahale biriminden dört polis memuru Tristan'ın arkasından depoya girmişti; üstlerinde kurşungeçirmez kıyafetler, kafalarında kasklar, ellerindeyse silahlar vardı. Derken Varia, Müfettiş Mercy'yle birlikte çıkageldi ve Tristan'ı oradan kapı boşluğuna doğru çekiştirdiler.

"Onu öldürürüm! Bu piç kurusunun işini bitiririm!" diye bağırdı Peter. Bıçağı Joseph'in gırtlığına biraz daha bastırdı. "Ben de kan kaybindan ölürüm!"

Polis memurları silahlarını ona doğrultmuş vaziyette tek sıra hâlinde ilerleyerek Peter'la Joseph'in etrafını sardılar. Peter'ın boynuna bastırmayı sürdürdüğü sağ elinin parmaklarının arasından oluk oluk akan kanlar vücudunun sağ tarafını sıırılsıklam etmişti. Sol elinde tuttuğu bıçak titremeye başladı. "Ben... ben kan kaybindan öleceğim!" dedi tekleyerek.

"Bıçağı elinden at, yoksa ateş edeceğiz," dedi megafondan yine o ses.

Peter başını kaldırıp silahlı müdahale ekibine ve deponun önünde bekleyen ambulanslarla polis arabalarına baktı.

"Hay sikeyim, hepinizin canı cehenneme," dedi. Bıçağı Joseph'in gırtlığından çekip bir kenara fırlattı. Bıçak gürültüyle yere çarptı.

Joseph yavaş yavaş kendine gelmeye başladı ve ayağa kalkmaya yeltendi ama gittikçe genişleyen kan birikintisinde kayıp boğuk bir çığlıkla sırtüstü düşüverdi.

Silahlı polis memurlarından ikisi çemberden ayrılıp onu kıs-kıvrak yakaladı.

"Yardıma ihtiyacım var! Kan kaybindan öleceğim!" diye bağırdı Peter sırtüstü yere yığılarak. Üçüncü bir polis memuru el çabukluğuyla Peter'ın üstünü aradı ve bıçağı attığı yerden aldı.

Tatmin olduklarında sağlık görevlilerini çağırdılar. İçeri dalan görevliler derhal Peter'a müdahaleye başlayıp boynuna bir basınç bandajı yaptı.

Varia ve Müfettiş Mercy artık tamamen ayılmış olan Joseph'in yanına gitti.

“Joseph Castle-Meads, sizi Emma Newman, Kaisha Smith, Layla Gerrard, Abigail Clarke ve Polis Memuru Rob Morton cinayetlerinden tutukluyorum...”

Müfettiş Mercy ellerini arkasından kelepçelerken, “Kamerayı kapatın!” diye haykırdı Joseph gözü dönmüşçesine.

“Sizi ayrıca Kate Marshall ile Jake Marshall’ı kaçırıp alıkoy-maktan ve suçluluğu kanıtlanmış bir hükümlünün firarına yardım ve yataklık etmekten tutukluyorum. Sorgu sırasında sessiz kalma hakkına sahipsiniz ama söyledikleriniz mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir,” diyerek sözlerini tamamladı Varia.

“Kamerayı kapatın.” Joseph artık ağlıyordu. “Böyle olmaması gerekiyordu.”

Müfettiş Mercy ve iki üniformalı polis memuru tarafından sürüklenerek dışarı çıkarıldı. Peter ise ne hareket ediyor ne de sesini çıkarıyordu, tek yaptığı boş boş uzaklara bakmaktı. Ona müdahale eden görevliler boynuna büyük bir basınç bandajı uygulayıp kan içindeki koluna serum takmışlardı ve şimdi onu sedyeye yüklüyorlardı.

Tristan üçayağın üstünde duran kameranın yanına gitti, kısa süre sonra Varia da ona katıldı. Kate’in yatak odasının replikasına kısa bir süre öylece bakakaldılar.

“Aman Tanrım. Hiç böylesini görmemiştim,” dedi Varia. “Kate’in 1995 yılına ait olay yeri fotoğraflarındaki yatak odasının tıpatıp aynısı.” Kamerada ne olduğunu merak eden Tristan elini ona doğru uzattı. “Hayır, sakın dokunma,” dedi Varia. “Burada adli tıp uzmanlarına ihtiyacım var.”

“Pardon, çaylak hatası,” dedi Tristan elini çekerek.

Varia gülümsedi. “İyi iş çıkardın. Senin yardımın olmasa onları bulamazdık.”

Tristan göğsünün gururdan kabardığını hissetti. Derin bir oh çekti ve ardından koşar adım depodan çıkıp kendini otoparka attı.

• • •

Kate ve Jake deponun önündeki otoparkta, kocaman bir battaniyeye sarınmış vaziyette dikiliyordu. Doktorlar tarafından muayene edilmişlerdi ve şoktaydılar ama iyi olacaklardı. Kate, Jake'in titrediğini hissedince battaniyeyi iyice üzerlerine çekti.

Joseph Castle-Meads'in kelepçelenmiş hâlde önlerinden geçirilip bir polis arabasının arkasına bindirilmesini izlediler. Polise bağırıp çığırarakla meşgul olduğundan Kate'le Jake'i görmedi. Birkaç dakika sonra iki görevli Peter Conway'i taşıyan sedyeyi iterek depodan çıktı. Peter soluna dönük vaziyette yatıyordu. Kanlı boynunda, suratının sağ tarafını da kaplayan kocaman bir bandaj vardı. Sedyeye ambulansa doğru götürülürken, "Bekleyin! Durun!" diye bağırdı.

Sedyeye Kate'le Jake'in tam önünde durdu. Peter tek gözü ve kan revan içindeki suratıyla onlara baktı. Serumun takılı olduğu kanlı kolunu onlara doğru uzattı.

"Jake, beni ziyarete gelmelisin. Ben senin babanım, kan bağıımız var," dedi. Sesi cılızdı ama tek gözünde şeytani bir pırıltı vardı. Kate donakaldı ve bakışları, Peter'a sanki onu ilk defa görüyormuş gibi bön bön bakan Jake'e kaydı.

"Babam mı?" dedi Jake.

"Evet. Ben senin babanım." Peter gülümsedi. Bir an için baktılar. Bu baba oğul olduklarını kabullenme bakışıydı.

"Seni hastaneye götürmemiz gerek," dedi görevlilerden biri.

"Seni seviyorum, oğlum," dedi Peter ve ardından onu beklemekte olan ambulansa götürüldü. Ancak ambulansın kapıları kapandıktan ve araç oradan uzaklaşmaya başladıktan sonra Kate yeniden nefes alabildi.

Başını önüne eğip Jake'e baktı. "Çok üzgünüm. Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim," dedi Jake annesine bakarak. "Onu bir daha görmek istemiyorum."

Kate, Jake'i kafasının tepesinden öpüp sıkıca kucakladı. Jake'in söyledikleri onu ikna etmeye yetmemişti. Her ne kadar kısa süreli ve ufak da olsa Peter'la bir bağ kurmuştu ve birkaç

yıla, eğer babasını görmek isterse Kate'in elinden hiçbir şey gelmeyecekti.

Yüz yirmi kilometre ötede Enid Conway, Portsmouth Limanı'nın gölgesinde kalan küçük bir iskeledeki ahşap bir bankta oturuyordu. Bataklıktan farksız bir sazlığın yanındaki daracık bir toprak yoldan ulaşılan bu yeri bulmakta epey zorlanmıştı.

Küçük valizi ayaklarının dibinde duruyordu. Bankta baston yutmuş gibi oturmak zorundaydı, aksi takdirde pasaportlarıyla çeyrek milyon euronun bulunduğu para kemeri etine gömülüp canını acıtiyordu. Mantar ökçeli, dolgu topuk sandaletlerini giymişti. Onlar da pek pratik sayılmazlardı ama valize sığmamışlardı. Küçük şapkasını bankta yanına koymuştu. Ekim ayında olmalarına rağmen İspanya'da hava sıcak olacaktı ve açık renkli sazlardan örülmüş şapka yakında sarıya boyayacağı saçlarına çok yakışacaktı.

Ürperdi çünkü daha ılık havalara göre giyinmişti ve soğuk, ince hırkasının sırtından içine işliyordu. Gece iki buçukta Carlos adında, kır sakallı, iri yarı bir adamın sürdüğü küçük bir balıkçı teknesinin onu almaya geleceği söylenmişti ama limanın hareketsiz sularına baktığında tek görebildiği dumanı tüten büyük bir tankerdi.

Ayağa kalktı ve derisini kısıtıran para kemerine küfrede küfrederek volta atmaya başladı. *Bir saat geç kaldılar*, diye düşündü saatine bakarak. Biraz beklemesi gerekebileceği söylenmişti ama bir saatlik gecikme soğuğa rağmen ecel terleri dökmesine neden oluyordu.

Tam o anda limanın yan tarafında beliren küçük bir ışığın suyun öbür yanından kendisine doğru geldiğini gördü. Bir balıkçı teknesine göre biraz fazla hızlıydı ama onu görür görmez inanılmaz bir rahatlama ve heyecana kapıldı. Peter teknede olmayacaktı; birkaç kilometre açtaki daha büyük bir teknede bekliyor olacaktı. Enid valiziyle şapkasını aldı ve para kemeri-nin yeterince sıkı olup olmadığını kontrol etti. Ardından küçük,

tahta iskeleye inerek çürümeye yüz tutmuş kerestelerin üstünde mantar topuk ayakkabılarıyla dikkatle yürümeye koyuldu.

Tekne dibine kadar gelene dek ne sesinden bunun bir sürat teknesi olduğunu anladı ne de yan tarafındaki POLİS yazısını gördü.

Enid paniğe kapıldı. Valizini sapından kaptığı gibi iskeleden kıyıya doğru koşmaya başladı. Dönümlerce uzanan uzun sazlıklar arasında onlara izini kaybettirebileceğini düşünüyordu ama ayakkabılarından birinin topuğu eğri büğrü tahtalardan birine takıldı. Kollarını iki yanında savurarak iskelenin kenarında yalpaladı ve ardından dengesini kaybedip etrafına bolca su sıçratarak kendini limanın karanlık sularında buldu.

“Sizi pislikler!” diye bağırdı paralarla pasaportların ıslandığı aklına gelince. Yüzerek kaçayım derken bir ağız dolusu pis su yuttu. Derken tekneden ona parlak bir ışık tutuldu, suya uzun bir sırık daldırıldı ve Enid büyük, plastik bir halkanın ortasında kalakaldı.

Uzun sırığın yardımıyla sudan çıkarılıp iki polis memuru tarafından karşılandığı tekneye alındı.

“Enid Conway, sizi dolandırıcılıktan ve cinayete teşebbüsten tutukluyorum...” dedi memurlardan biri. Diğeri plastik halkayı omuzlarından çıkarmaya davranınca Enid adamın suratına bir tokat attı.

“Tutuklanmaya direndiğiniz ve polis memuruna saldırıda bulunduğunuz için de.”

Sırılsıklam vaziyetteki Enid hakları okunup elleri kelepçelenirken başını dik tuttu. Her şeyin bittiğini bilmesine rağmen onu ağlarken görmelerine izin vermeyecekti.

**İKİ HAFTA
SONRA**

67

Chew Magna'daki kilise bahçesi soğuk kasım sabahında hâlâ çok güzeldi. Kate, Tristan ve Jake tören başlarken içeri girdi ve kilisenin arka tarafındaki sıralardan birine ilişti. İçerisi yas tutan insanlarla doluydu. Ayrıca kimi çıkış kapısının oralarda oyalandıran kimi sıraların arkasında dikilen birkaç gazeteciyle fotoğrafçı da vardı.

Kate en ön sırada, komşularıyla akrabalarının arasında oturan Sheila'yla Malcolm'ı gördü. Yaşadıkları acıya rağmen Sheila diyaliz makinesine bağlı vaziyette öylece oturduğu son görüşmelerine nazaran çok daha iyi görünüyordu. Teni fildişi gibi beyazdı, yanaklarına hafif pembelik gelmişti ve Malcolm'ın elini iki avucunun arasında tutuyordu.

Caitlyn'in rengârenk güller, zambaklar ve karanfiller tarafından kuşatılmış tabutu, sunağın yanındaki kaidenin üstünde duruyordu.

"Bizim çiçekleri görebiliyorum," diye fısıldadı Jake, Kate'in kulağına ve ardından aileye gönderdikleri zambakları işaret etti.

Kalıntıların Caitlyn'e ait olduğu diş kayıtları ve Sheila'yla Malcolm'dan alınan DNA'lar sayesinde kesinlik kazanmıştı. Haberi Sheila'yla Malcolm'a veren Kate değildi ama kızlarının yirmi yıl sonra bulunduğunu öğrendiklerinde neler hissettiklerini tahmin edebiliyordu. Onca yıl sonra nihayet yas tutabileceklerdi.

Cenaze töreni Kate'in yüreğini sızlattı. Törenin son ilahisi "Ave Maria"ydı. Kate pek öyle dindar biri sayılmazdı ama oturup insanın içine işleyen o güzel ilahiyi dinlerken Caitlyn'in kalıntılarının kutsanmasının ve daha yüce bir gücün gözetiminde

gömölmesinin Malcolm'la Sheila için ne kadar önemli olduğunu anladı.

İlahinin son dörtlüğü seslendirilirken Caitlyn'in tabutu koridor boyunca ağır adımlarla taşınarak dışarı çıkarıldı. Kate gözünden akan yaşı silerken Tristan'ın da aynısını yaptığını gördü.

Tabut toprağa verildiğinde Sheila'yla Malcolm kızlarıyla son kez baş başa kalmak istediler ve törene katılanlar mezarlığı boşaltırken Kate onlardan anma töreninin yerel bir barda yapılacağını duydu.

Malcolm'la Sheila'yı mezarlığın girişinde beklemeyi tercih ettiler.

"Şimdi ona... Peter'a ne olacak?" diye sordu Jake sessizliği bozarak.

"Şu anda Great Barwell'deki hastane kanadında ama tamamen iyileşecek," dedi Kate. "Ve Doktor Baxter cinayetinden hâkim karşına çıkmaya uygun olup olmadığının belirleneceği bir değerlendirmeden geçecek."

"Umalım ki Caitlyn'in cinayetinden de yargılansın," dedi Tristan. Kalıntıların Caitlyn'e ait olduğu kesinleştikten kısa süre sonra Paul Adler gözaltına alınmıştı. Hem evinin hem de eczanesinin altını üstüne getiren polisler Peter Conway'le ilişkisine dair çeşitli deliller ve başka genç kadınların fotoğraflarını bulmuştu. Caitlyn'in cesedinin bulunması ve ardından vakanın televizyonda haber olması benzer istismar hikâyelerine sahip başka kadınların da öne çıkmasını sağlamıştı. Bu olumlu bir gelişmeydi ama sadece başlangıçtı.

"Joseph'i Peter'la aynı akıl hastanesine mi koyacaklar?" diye sordu Jake.

Yoksa Jake "baba" diyecekti de son anda mı diline hâkim olmuştu? Hayır, onun hakkında konuşmak zorunda kaldıklarında ondan hep "Peter" diye bahsediyorlardı.

"Hayır. Aslında başta öyle yapacaklardı ama polis onları ayırmanın daha iyi olacağına karar verdi," dedi Kate. Joseph Castle-Meads'in hâkim karşısına çıkmaya uygun bulunup bu-

lunmayacağını merak etti. Ailesi en iyi avukatları tutup bağlantılarını kullanmıştı. Basın Tarquin Castle-Meads ve oğlu gibi iki müstesna simayı istedikleri gibi tefe koyamayacaktı.

Kilisenin bahçe kapısında beklerlerken bir kadınla bir erkek yanlarına yaklaştı. Ellilerinde, iyi giyimli tiplerdi. Adamın boynuna asılı fotoğraf makinesi yerel basından olmaları ihtimaline karşı Kate'i teyakkuza geçirdi.

"Kate Marshall, biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu kadın, elindeki küçük ses kayıt cihazını uzatarak.

"Kusura bakmayın ama hayır," dedi Kate.

"Yalnızca tek bir yorum istiyorum, hepsi bu," dedi kadın. "Belki haberlerde görmüşsünüzdür, Başsavcı Tarquin Castle-Meads ve eşi oğullarının dört genç kadını katleden bir seri katil olduğu ve Nine Elms Yamyamı'nın cinayetlerini yeniden yaratmak için acayip entrikalara giriştiğiyle ilgili haberlerle ilgilenmek için İngiltere'ye geri dönüyor. Pek çok haber kaynağı esas Nine Elms Yamyamı duruşmaları esnasında Tarquin Castle-Meads'in Peter Conway'le aranızdaki ilişkiyi eleştirdiğini tekrar gündeme getirdi. Bu, size adil geliyor mu? Şimdi öz oğlunun seri katil çıkmasıyla yüzleşmek zorunda kalması?"

Kadın faltaşı misali açılmış şevkli gözleriyle ses kayıt cihazını Kate'in burnunun dibine kadar soktu. Kate insanların onun aleyhinde konuştuğu zamanları düşündü. Bu muhabire ağız sulandırıcı bir yorumda bulunup skoru eşitleyebilirdi ama hiç içinden gelmiyordu. Tek istediği o günleri ardında bırakmaktı.

"Yorum yok," dedi Kate.

"Peki ya Enid Conway? Polis onu suçlayacak delil bulmakta güçlük yaşıyor. Great Barwell'deyken Peter'la nasıl iletişim kurduğunu biliyor musunuz? Sözümona kayıncıvalidenizin muhtemelen serbest kalacağını düşünmek size nasıl hissettiriyor?"

Kate, Enid'in Portsmouth Limanı'ndan suya düşmüş bir sıçan gibi çıkarıldığını anlatmamak için kendini zor tuttu. Bu hikâye onu aşırı tatmin etmiş ve çok güldürmüştü ama yine en doğru olanı yapmayı seçti.

“Üzgünüm. Yorum yok.”

“Ve son olarak, Peter Conway’ın, yani meşhur Nine Elms Yamyamı’nın sağ salım kurtulmasına ne diyeceksiniz? Yakında hastaneden taburcu edilip tekrar Great Barwell’e kapatılacak.”

Kate pek çok duyguyu aynı anda hissediyordu: suçluluk, dehşet ve korku. Kimsenin ölmesini dileyecek değildi ama Peter Conway’ın ölmesi onun için büyük bir rahatlama olurdu.

“Yorum yok,” dedi tekrar. Sheila’yla Malcolm’ın, Caitlyn’e veda ettikten sonra gözleri yaşlı vaziyette yanlarına geldiğini görmemişti.

“Haydi bakalım, kış kış,” dedi Malcolm muhabire ve istemeye istemeye yanlarından uzaklaşıp onları baş başa bıraktılar.

“Defalarca söylediğimizi biliyorum ama sana teşekkür ederiz, Kate. Ve sana da, Tristan,” dedi Sheila ikisini birden kucaklayarak. “Huzur içinde yattığını ve canım istediğinde mezarını ziyaret edip onunla konuşabileceğimi bilmek bile...” Yine gözleri doldu.

“Eğer sizin için yapabileceğimiz herhangi bir şey olursa lütfen haber verin,” dedi Malcolm. “Bizim şu yerel paçavranın muhabiri seni rahatsız mı ediyordu?”

“Hayır. Daha kötülerini de gördüm,” dedi Kate.

“*Guardian*’daki makale seni memnun etmiş olmalı? Bizim için okuması zordu ama böylelikle herkes senin ne kadar harika bir özel dedektif olduğunu öğrenmiş oldu. Ve senin de, delikanlı,” diye ekledi Tristan’a bakarak.

Sheila çantasını açtı. “Bunu size vermek istedik,” dedi Kate’in eline bir zarf tutuşturarak.

Kate zarfı açtı. İçinde 5.000£ ederinde bir çek vardı.

“Bunu kabul edemeyiz,” dedi zarfı iade etmeye yeltenerek.

“Bu, devletin suç fonundan geldi... Caitlyn’in ölümü için,” dedi Sheila. “Bunu sizin almanızı istiyoruz. Hem masraflarınızı karşılırsınız hem de umarım yaptığınız şeyi yapmaya devam etmenize vesile olur. Siz bizim son umudumuzdunuz ve dedektiflikteki başarınız sayesinde küçük kızımızı bulduk.”

“Lütfen kabul edin ve iyi bir amaç için kullanın,” dedi Malcolm. Tekrar kucaklaştılar ve ardından ayrıldılar. Kate, Tristan ve Jake orada biraz daha kaldı.

Güneş bulutların arasından kendini gösterirken arabaya doğru yürümeye koyuldular. Jake, Kate’in elini tuttu.

“Elini tutacağım. Neyse ki burada beni kimse tanımıyor,” dedi.

“Ben hâlimden memnunum. Yakında yetişkin bir adam olacaksın ve elimi tutmak istemeyeceksin.” Kate gülümsedi.

“Kim balık ve patates kızartması ister?” diye sordu Tristan.

“Ben, ben, ben!” diye cıyıkladı Jake. “Ashdean’deki şu lokanta çok hoşuma gitmişti.”

“Ashdean’dan kilometrelerce uzaktayız,” dedi Kate.

“O hâlde yakınlarda bir tane bulalım,” dedi Jake. “Ama iki hafta daha kalmaya geldiğimde Ashdean’dekine gidebilir miyiz?”

“Elbette,” dedi Kate arabaya binerlerken. Jake, Kate’le daha sık kalmak istemiş, Glenda da kabul etmişti.

“Pekâlâ, şimdi balık ve patates kızartması yapan en yakın lokantayı bulalım. Ayrıca profesyonel özel dedektifliğe resmen terfi etmemizi de kutlamamız gerek,” dedi Tristan.

Kate gülümseyerek başıyla onayladı. Geleceği ve Jake’in yaşadığı travmayla ileriki yıllarda nasıl başa çıkacağını düşünmek onu endişelendiriyordu. Şimdilik gidip patates kızartması yemek isteyen mutlu bir çocuktü.

Kate kendine bu mutluluğa tutunacağına ve aydınlığın karanlığa daima galip geldiğini hatırlayacağına dair söz verdi.

YAZARDAN MEKTUP

Yeni suç serimin ilk kitabını okumayı tercih ettiğiniz için size kocaman teşekkür etmek istiyorum. Eğer *Nine Elms* hoşunuza gittiyse kitabımdan arkadaşlarınıza ve akrabalarınıza bahsetmeniz çok hoşuma gider. Dilden dile yayılan övgüler inanılmaz derecede etkilidir ve yeni okurlara ulaşmama yardımcı olur. Asıl farkı yaratan sizin onayınızdır! Ayrıca inceleme de yazabilirsiniz. Uzun olmasına gerek yok, birkaç kelime bile yeter ve bu da yeni okurların kitaplarımdan birini keşfetmesine vesile olabilir.

Denize nazır Ashdean kasabası, üniversitesi ve sakinleri, tıpkı Kate Marshall'ın yaşadığı Thurlow Koyu gibi hayal ürünüdür. Eğer haritada yerine bakmak isterseniz Ashdean'in İngiltere'nin güney kıyısında, Budleigh Salterton adındaki güzel kasabanın yanı başında olduğunu hayal etmiştim. Great Barwell Psikiyatri Hastanesi de hayal ürünüdür. Diğer mekânlar gerçektir ama tüm kurgu eserlerde olduğu gibi biraz dramatik kaçan serbestliğimden ötürü umarım beni bağışlarsınız.

Benim hakkımda daha fazla bilgi edinmek ya da bana mesaj göndermek için web sitemi ziyaret edebilirsiniz:

www.robertbryndza.com

Kate Marshall çok yakında heyecan dolu yepyeni bir soruşturmayla geri dönecek. Şimdilik hoşça kalın...

Robert Bryndza

TEŞEKKÜR

Thomas & Mercer'da harika bir yayım ekibiyle çalıştığım için çok şanslıyım. Denelle Catlett, Gracie Doyle, Oisin O'Malley, Laura Barrett, Laura Costantino, Lindsey Bragg ve Sarah Shaw, hepinize teşekkür ederim. Kirkus'taki Haley ile Kellie'ye de bir teşekkür borçluyum.

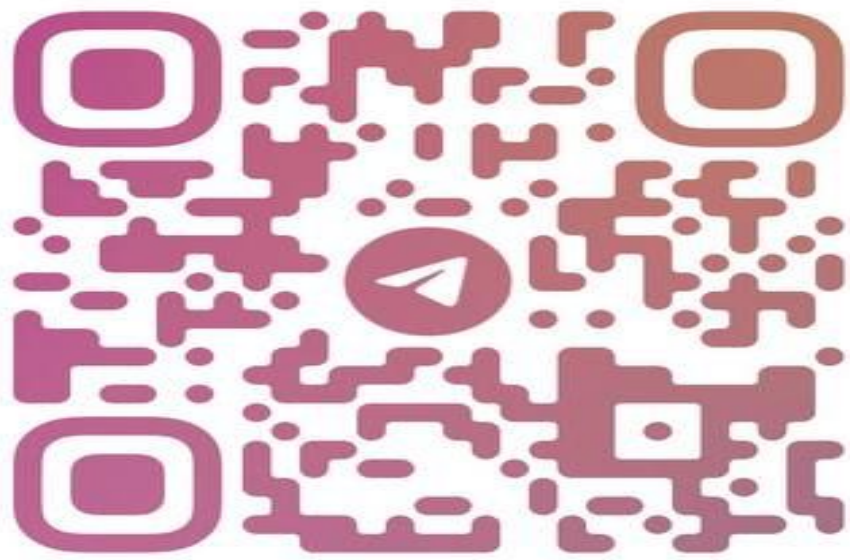
Hazırladığı göz alıcı, tekinsiz ve atmosferik kapak için Pete Garceau'ya teşekkürler.

Baş editörüm Liz Pearsons'a ve kurgu editörü Charlotte Herscher'e içten teşekkür etmek istiyorum. Sizinle çalışmak büyük bir keyifti ve ikinizden de çok şey öğrendim. *Nine Elms*'i doruk noktasına taşımak adına beni iteklediğiniz için teşekkür ederim.

Muhteşem menajerim Amy Tannenbaum Gottlieb'e ve Jane Rotrosen Agency'deki onun kadar harika ekibine teşekkür ederim.

Maminko Vierka sana da teşekkürler. Senin yardımın, sevgin ve desteğin olmasa başarılı bir yazar olamazdım. En büyük teşekkür de kocam, hayatımın aşkı, en yakın dostum ve doğruluk kanyonum Ján'a. ☺ Bana attığım her adımda, ben bile kendime inanmazken güvendin. Başarımı seninle paylaşabildiğim için çok mutluyum.

Ve son olarak okurlarıma ve kitap *blogger*larına kocaman teşekkürler. Yazmaya ilk başladığımda kitaplarımı okuyup göklerle çıkaran sizlerdiniz. Bir yazar için en kıymetlisinin okur olduğunu asla unutmayacağım. Teşekkür ederim.

@AYISIGIKITAP